

मं. १२००

म. ग्रं. सं. ठाणे

विषय चरित्र

सं. क्र. १५४०

महाराष्ट्र कवि चरित्र.

भाग २

REFBK-0017817

महाराष्ट्र-कवि-चरित्र.

महाराष्ट्र-कवि-चरित्र.

गोरा कुंभार.

गोरा ज्या म्हणत
वे भक्तिचा जया

REFBK-0017817

जाला हो ।

१ ॥ १ ॥

सन्मानमाळा, नांदेपंत.

गोरा कुंभार हे नामांकित 'संत-परीक्षक' ज्ञानदेव-नामदेवांचे समकालीन होत. यांचे चरित्र महिपति, उद्धवाचिद्धन आणि भीमस्वामी रामदासी यांनी आपल्या ग्रंथांत दिले आहे, त्याच्या आधारेने प्रस्तुत लेख लिहिला आहे. सत्यपुरी उर्फ तेर नामक गांवीं गोरोबा कुंभार राहत असत. महिपतींनी या गांवाचे नांव 'तरढोकी' असे लिहिले आहे. हा गांव पंढरपुरानजीक आहे. गोरोबा कुंभार हे महाभगवद्भक्त होते. 'अहो येतां जातां उठत बसतां कार्य करितां । सदा देतां घेतां वदनि वदतां प्रास गिळितां ॥ घरीं दारीं शय्येवरि रतिसुखाचे अवसरीं । समस्तांची लज्जा त्यजुनि भगवचितन करीं' ह्या पंडितोक्तीप्रमाणे गोरोबांचे वर्तन असे. 'संसारधंदा करितां रिकामा । होशील केव्हां भजशील रामा ॥ आतां तरी तूं धरिं एक नेमा । कामांत कामा भज रामनामा ॥' ही समर्थोक्ति गोरोबांच्या नित्याचरणांत अगदीं प्रतिबिंबित झाली होती. कामधंदा करीत असतांही

पांडुरंगाचें नामस्मरण करावयाचें, हा यांचा नित्यक्रम. माती तुड-
वितांना प्रेमानंदानें नाचावें, हाच त्यांचा परमार्थ ! एके दिवशीं
गोरोबा माती तुडवीत असतां, त्यांची स्त्री आपल्या लहान मुलास
तेथें ठेवून पाणी आणण्यास गेली. इकडे तें मूल रांगत रांगत
जाऊन मातीच्या आळ्यांत पडलें. ' ब्रह्मानंदीं टाळी ' लागलेल्या
गोरोबांनीं मातीबरोबर तें मूलही तुडविलें !

इकडे गोरोबांची पत्नी पाणवठ्यावरून येऊन पाहते, तों मूल
कोठेंच दिसेना. उद्धवचिद्धन म्हणतात—

पाहे तों चिखलांत जावळ मांसास्थी दिसताती ।

' जळो भजन हें बाळक मारिलें ' वदन पिटी ती हातीं ' ॥

सगळा चिखल रक्तानें लाल झालेला पाहतांच गोरोबांनीं मूल
मारिलें हें तिच्या लक्ष्यांत येऊन, तिनें रडून ओरडून आकांत केला;
व ' आग लागो या भजनाला ' असें म्हणून गोरोबांस ती रागें भरली.
भजनास विक्षेप झालेला पाहतांच, हातीं चक्रदंड घेऊन गोरोबा
आपल्या पत्नीस शिक्षा करण्यासाठीं तिच्या अंगावर धांवून गेले.
आतां हे आपणास मारल्याशिवाय राहात नाहीत, असें पाहून, पुत्र-
विरहानें दुःखी झालेल्या संतीनें- हें तिचें नांव होतें—' माझ्या अंगास
हात लावाल तर तुम्हास विठोबाची आण आहे ' अशी शपथ
गोरोबांस घातली. गोरोबांचें सर्वस्व म्हणजे विठोबा, त्याची आण
ते कशी मोडतील ? त्यांनीं हातींचा दंड फेंकून दिला व पुनः
भजनानंदांत ते निमग्न झाले. बरेच दिवस गेले, तरी गोरोबा आप-
ल्याशीं भाषणही करीत नाहीत, हें पाहून त्यांची स्त्री एके दिवशीं
त्यांची पादसेवा करावयास गेली पण गोरोबांनीं तिला आपल्या
अंगास स्पर्श करूं दिला नाही. ते म्हणाले, ' तूं मला विठोबाची
आण घातली आहेस, ती मला पाळली पाहिजे.' यावर त्यांची पत्नी
म्हणाली, ' अशानें संसार कसा होईल ? मजकडून अपराध झाला

खरा; पण त्याची क्षमा करून आपण माझा अंगीकार करावा.' गोरोबांनी तिला निक्षून सांगितलें कीं, 'माझा निश्चय मातां कांहीं ढळणार नाही.'

कांहीं दिवस गेल्यावर संती आपल्या माहेरीं गेली, व इत्थंभूत हकीकत तिनें आपल्या आई-बापांस कळविली. ती म्हणाली 'पतीनें माझा त्याग केल्यामुळे, आमचा वंश खुंटल्यासारखा झाला आहे. तरी माझी धाकटी बहीण माझ्या पतीस देऊन वंशवृद्धि होईल असें केलें पाहिजे.' मुलीची ही दशा पाहून आई-बापांस फार वाईट वाटलें. त्यांनीं आपली धाकटी मुलगी रामी गोरोबांस दिली व लग्न-समारंभ आटोपल्यावर मुलीच्या बापानें गोरोबांस विनंति केली कीं,

'हरिच दास तुझीं सज्जन तुम्हां लहान थोर नाहीं ।

दोघींचेही समान पाळण कांजे, आण विठूची पाहीं ॥'

आपल्या श्वशुरानें घातलेली ही आण गोरोबांनीं शिरसा मान्य केली. ते आपल्या दोन्ही स्त्रियांसहवर्तमान तरढोंकीस आले, व त्या दोघींसही अगदीं समभावानें वागवूं लागले. पहिलीप्रमाणेंच दुसरीच्या अंगासही त्यांनीं कधीं स्पर्श केला नाही. हें पाहून एके दिवशीं संती गोरोबांस म्हणाली, 'माझी अशी दशा झाली ती झालीच; पण माझी धाकटी बहीणही तुमच्या मनास कां येत नाही? त्या विचारीनें तुमचा काय अपराध केला आहे?' गोरोबा म्हणाले, 'तुझ्या बापानें विठ्ठलाची शपथ घालून मला सांगितलें आहे कीं, दोन्ही स्त्रियांस सारख्या रीतीनें वागवा; त्याप्रमाणें तूं जशी मला अस्पर्श आहेस, तशीच तीही आहे. विठ्ठलाची शपथ मी कशी मोडूं?' गोरोबांचें हें भाषण ऐकून विचारी रामी रडूं लागली. मग संतीनें तिची समजूत केली व तिला सांगितलें कीं, 'आपण आज रात्री या गोष्टीचा विचार करूं.' मग रात्री, गोरोबांस झोंप लागली असें पाहून त्या दोघीही त्यांच्या शेजारीं जाऊन

निजल्या व गोरोबांचे हात त्यांनीं आपापल्या उरावर ठेविले. गोरोबा जागृत होऊन पहातात, तों आपले हात आपल्या स्त्रियांच्या उरावर आहेत, असें त्यांच्या दृष्टीस पडलें. विठोबाची शपथ मोडल्याबद्दल त्यांस अतिशयित वाईट वाटलें. मग ज्या हातांनीं हें कर्म केलें, त्यांस शिक्षा करण्यासाठीं त्यांनीं आपले दोन्ही हात शस्त्रावर आपटून तोडून टाकिले ! आपल्या युक्तीचा हा भयंकर परिणाम झालेला पाहून रामी व संती रडूं लागल्या. त्या म्हणाल्या, ' संसार करावा असें आमच्या नशीबींच नाही ! वंशवृद्धि व्हावी म्हणून दुसरें लग्न केलें तों हें भलतेंच विघ्न उपस्थित झालें. आमचें दुर्दैव म्हणून आम्हांवर देव कोपला, दुसरें काय ? ' आपल्या स्त्रिया फार कष्टी झालेल्या पाहून गोरोबांसही वाईट वाटलें. ते म्हणाले, ' तुम्ही आतां दुःख करूं नका, स्वस्थ असा. श्रीपांडुरंग आपला पाठीराखा आहे, त्यास आपली सर्व काळजी आहे. सगळीं संकटें निवारण करून तोच आपणास सुख देईल. त्याचें निरंतर नामस्मरण करा.'

पुढें आषाढी एकादशी आली, तेव्हां गोरोबा आपल्या दोन्ही स्त्रियांसह पंढरीस आले. चंद्रभागेत स्नान करून त्यांनीं पुंडलिकाचें दर्शन घेतलें व महाद्वारीं येऊन भगवंतास लोटांगण घातलें. इकडे गरुडपारावर नामदेवांचें कीर्तन चाललें होतें. ज्ञानदेवादि भक्तमंडळी कीर्तन एकावयास बसली होती. कीर्तनांत ' विठ्ठल ' म्हणून टाळी देण्याचा प्रसंग येतांच सगळे श्रोते टाळ्या वाजवूं लागले. नामदेवांच्या प्रासादिक वाणीनें तन्मयवृत्ति झालेल्या गोरोबांनींही टाळी वाजविण्यासाठीं आपले थोटे हात वर केले ! त्या वेळीं भगवंतानें गोरोबांचे हात पूर्ववत् केले व हा चमत्कार पाहून सगळ्या संतांस मोठें नवल वाटलें. त्यांनीं हरिनामाचा मोठा गजर केला. आपल्या पतीचे हात पूर्ववत् झाले, हें पाहून गोरोबांच्या ज्येष्ठ पत्नीनें हात

जोडून पांडुरंगाची प्रार्थना केली कीं, ' पंढरीनाथा ! आपल्या भक्ताकडे तूं कृपादृष्टीनें पाहतांच त्याचे हात पूर्ववत् झाले; पण मी माझ्या बालकाच्या वियोगानें कष्टी होत आहे, तर माझी आणि माझ्या बालकाची भेट करून देण्यास तूं समर्थ नाहींस काय ? ' असें बोलून संती स्फुंदस्फुंदून रडूं लागली. ही तिची दुःस्थिति अवलोकन करून भक्तकामकल्पद्रुम भगवंतास तिची करुणा येऊन, त्यानें तिच्या मुलास रांगत रांगत तिजकडे पाठविलें ! उद्धव-चिद्धन म्हणतात:—

‘ रांगत बाळक धावुनि आलें, महिमा हा नामाचा ।

वेदशास्त्र पुराण वर्णी, कुंठित शेषवांचां ॥ ’

मग धांवत जाऊन संतीनें आपल्या सुंदर बालकास उचलून कडेवर घेतलें व त्याच्या मुखाचें चुंबन केलें. हा देखावा पाहून त्या कोमल अंतःकरणाच्या साधुसंतांचे नेत्र अश्रुपूर्ण झाले. मग रुक्मिणीने गोरोबांस सांगितलें कीं, ' आजपासून तुझी शपथ सुटली. आतां तूं आपल्या दोघी स्त्रियांचा अंगीकार करून सुखानें संसार चालव. ' जगन्मातेची ही आज्ञा ऐकतांच अखिल संतांनीं गोरोबांचा जयजय-कार केला. गोरोबांनींही आपल्या स्त्रियांचा सप्रेम अंगीकार केला.

एकदां गोरोबांस असें वाटलें कीं, सगळ्या सत्पुरुषांस एके दिवशीं आपल्या घरीं बोलावावें. मग त्याप्रमाणें त्यांनीं प्रत्येक साधूच्या घरीं जाऊन ' आपल्या आगमनानें माझा आश्रम आपण पवित्रं करावा ' अशी त्यांस विनंति केली. गोरोबांच्या विनंतीस मान देऊन सर्व साधु त्यांच्या घरीं आले. ' साधुसंत येती घरा । तोचि दिवाळी दसरा ' असें मानणाऱ्या गोरोबांस संतदर्शनानें मोठा आनंद झाला; त्यांनीं त्यांची षोडशोपचारें पूजा केली व त्यांस पंचपक्वान्नांचें भोजन घातलें. निवृत्ति, ज्ञानदेव, सांवता माळी, सोपानदेव,

नामदेव इत्यादि संत एकत्र बसले असतां, ज्ञानदेव म्हणाले “गोरोबां, आपल्या घरीं आज जे घट तुम्हीं जमविले आहेत, त्यांत पक्के घट कोणते व कच्चे कोणते याची परीक्षा करून, काय निकाल होईल तो मला सांगा. ’ ज्ञानदेवांच्या ह्या आज्ञेचा गर्भितार्थ गोरोबांनी तत्काल जाणला; व आपली थापटी हातीं घेऊन प्रत्येक संताच्या मस्तकावर ती ते हाणीत चालले ! थापटीचा आघात नामदेवां- शिवाय सर्व संतांनीं निमूटपणें सहन केला. गोरोबा नामदेवांपाशीं आले, तेव्हां नामदेव त्यांस म्हणाले, ‘तूं हा काय उद्योग चालविला आहेस ? लोकांस आपल्या घरीं जमवून थापटीनें त्यांचीं डोकीं फोडावीं, हा कोणत्या गांवचा आदरसत्कार ? ’ नामदेवांचें हें भाषण ऐकतांच सगळे संत हांसले व गोरोबांनीं नामदेवांकडे बोट दाखवून ज्ञानदेवांस कळविलें कीं ‘ हा एवढा एक घट मात्र कच्चा आहे. ’ तेव्हां मुक्ताबाई गोरोबांस म्हणाली, ‘ तुम्हीं केलेली परीक्षा अगदीं बरोबर आहे. ’ हें ऐकतांच सगळे संत खदखदां हंसूं लागले व त्यामुळें नामदेव मनांत फार ओशाळे झाले.

पुढें नामदेव तेथून निघून पंढरपुरास आले, व गोरोबांच्या घरीं झालेल्या स्वतःच्या अपमानाची सविस्तर हकीकत त्यांनीं पांडुरंगास निवेदन केली. पांडुरंग म्हणाला, ‘ नाम्या ! गोरोबांनीं जी परीक्षा केली, ती अगदीं खरी आहे; जो मनुष्य सद्गुरूला शरण गेला नाही, तो केवढाही मोठा व्युत्पन्न आणि भक्तिमान् असला, तरी तो कच्चाच आहे, असें म्हटलें पाहिजे. ’ ही भगवदुक्ति ऐकून नामदेव अगदीं विरघळून गेले. ते म्हणाले, ‘ देवा ! माझ्या अपमानदुःखाचा तूं परिहार करशील अशा समजुतीनें मी तुजपाशीं आलों; पण तूंही गोरोबांच्याच म्हणण्याचा अनुवाद करितोस. आतां पुढें मीं करावें तरी काय ? ’ देव म्हणाले, ‘तूं आतां सद्गुरूस शरण जाऊन त्याचा

उपदेश घे, म्हणजे तुला अद्वैताचे खरे रहस्य काय आहे, हे कळून येईल.' त्याप्रमाणे पुढे नामदेवांनी विसोबा खेचर यांजकडून उपदेश घेतला व इतर संतांच्या समुदायांत 'पक्का घट' म्हणून प्रवेश करण्याचा अधिकार संपादन केला. एकंदरीत, सत्पुरुष या नात्याने तत्कालीन संतमंडळांत गोरोबांची योग्यता फार मोठी होती, हे वरील कथेवरून अगदी स्पष्ट होत आहे. यासंबंधाने पंतांनी म्हटले आहे:--

आर्या.

'सद्गुरुअनुग्रहाविण हरिला तो कठिण सर्वथा पटणे ।

गोरा संत परीक्षी मस्तकि हाणूनि सर्व थापटणे ॥ १ ॥'

गोरोबांचे ४३ अभंग 'सर्वसंग्रह गाथा' या ग्रंथांत दिले आहेत. पण त्यांतील बहुतेक अभंग प्रक्षिप्त दिसतात; उदाहरणार्थ, पुढील अभंग पहा:—

'पाहुनियां दोघी करिती रुदन । हात आपटोन रडताती ॥ १ ॥

कैसें या विठले विपरीत केले । जगामध्ये जाले हासें आमुचे ॥ २ ॥

पूर्वी याने घरे बहुतांची बुडविली । नारद भीष्म बळी रुक्मांगद ॥ ३ ॥

प्रत्यक्ष कुरुमा पांगुळ तो जाणा । सूरदास नयनां हीन जर्गी ॥ ४ ॥

कवीर नामयाचे घरी नाही अन्न । ऐशी पै निर्वाण भक्ति चाची ॥ ५ ॥

संती आणि रामी उभयतां रडती । गोरा म्हणे खंती करुं नका ॥ ६ ॥

या अभंगाची भाषा १०० वर्षांपूर्वीची जुनी दिसत नाही; पण ज्ञानदेवांची ज्ञानेश्वरी शिवाय करून, तत्कालीन इतर संतांचे म्हणून जे अभंग आज प्रसिद्ध आहेत, त्या सर्वांची भाषा कमी अधिक प्रमाणाने इतकीच सोपी असल्यामुळे, हा भाषेचा मुद्दा जरी सोडून दिला, तरी वरील अभंगांतील कवीर व सूरदास हीं नांवे

१ सूरदास हे नामांकित साधु व कवि सुमारे १०० वर्षांपूर्वी उत्तर हिंदु-स्थानांत होऊन गेले. हे जन्मांध होते. यांचा हिंदी भाषेत 'सूरसागर' नामक ग्रंथ आहे. यांची वाणी अत्यंत रसवती, प्रौढ व कवित्वपूर्ण आहे.

त्या अभंगांचें अर्वाचीनत्व उघड सिद्ध करीत आहेत. कारण सूरदास हे शके १६०० च्या सुमारास, म्हणजे अकबर बादशहाच्या कारकीर्दीत होऊन गेले व गोरोबा शके १२२० च्या सुमारास होऊन गेले. अर्थात् सूरदासांचा उल्लेख गोरोबांच्या अभंगांत येणें केवळ असंभवनीय होय. त्याचप्रमाणें रा० राजवाडे यांनीं सरस्वती मंदिरांतल्या 'नाभाजीनें व महीपतीनें वर्णिलेले संत' या निबंधांत शके १३७० व शके १६२० हा कविरांचा काल दिला आहे; यांपैकीं कोणताही एक काल जरी खरा मानला, तरी कविरांचें नांव गोरोबांस ठाऊक असणें मुळींच शक्य नाहीं, हें उघड आहे. अशा स्थितीत वरील अभंग प्रक्षिप्त आहे, असें म्हणण्यास बिलकूल प्रत्यवाय नाहीं. सर्व-संग्रह गाथेंतल्या गोरोबांच्या ४१ अभंगांपैकीं २१ अभंगांत खुद्द गोरोबा कुंबारांचें चरित्र दिलें असून, त्यांत ठिकठिकाणीं गोरोबांची फार स्तुति केली आहे. आतां, गोरोबांसारखा 'संतपरीक्षक' स्वतःच्या कवितेंत स्वतःचीच स्तुति करील, अशी कल्पना करणेंही

१ रा० राजवाडे यांचा सदर निबंध फार चांगला व उपयुक्त आहे. त्या एकाच निबंधावरून राजवाड्यांची शोधकबुद्धि व श्रमसहिष्णुता हे गुण स्पष्टपणें दृश्यमान होतात. पण या निबंधांत थोडासा घोंटाळा झाला असावा असें माझ्या अल्पबुद्धीस वाटतें. ह्या विधानाच्या समर्थनार्थ येथें एकच उदाहरण देतो. सदर निबंधाच्या १२ व्या पृष्ठावर रामानंदाचा काल शके १४९० दिला असून, त्यांच्या समकालीन शिष्यांत कवीरांचें नांव दिलें आहे. अर्थात्, या मानानें कवीरांचा काल शके १५०० हा येतो. पुढें, १४।१५ पृष्ठावर कवीरांचे शिष्य पद्मनाभ, जीवा व तत्वा यांचा काल शके १३९० हा दिला आहे. आतां, शके १४९० त विद्यमान असलेल्या रामानंदांचे शिष्य कवीर यांचें शिष्यत्व, शके १३९० तल्या पद्मनाभाकडे कसें जाऊं शकेल, याचा विचार वाचकांनींच करावा.

कठीण आहे. अर्थात् हे अभंग पुढे कोणी तरी गोरोबांच्या नांवावर घुसडून दिले असले पाहिजेत हे उघड आहे. अशा प्रकारच्या अभंगांचा नमुना पहा:—

१

सकळ संतजनीं देखोनीं नयनीं । टाळिया पिटोनि गाती नाम ॥ १ ॥

म्हणती धन्य भक्त निघडा वैष्णवाब्रह्मादिकां माव न कळे त्याची ॥ २ ॥
ऐशी स्तुति करितां बाळ आलें तेव्हां । गोरा म्हणे देवा पावन केलें ॥ ३ ॥

२

वैराग्याचा मेरु तो गोरा कुंभार । तोडियेले कर आणेसाठीं ॥ १ ॥

महाद्वारीं कथा श्रवण करितां । टाळी वाजवितां निघती नवे ॥ २ ॥

देवा तुम्हीं कृपादृष्टी अवलोकिला । हृदयीं धरिला प्रीति करीं ॥ ३ ॥

गोरा ह्मणे तुम्हां दासाचा अभिमान । अवतार ह्मणोन धरणें लागे ॥ ४ ॥

ह्या दोन अभंगांवरून, माझ्या वरील अनुमानाची सत्यता वाचकांच्या लक्ष्यांत येईल असें वाटते. आतां खुद्द गोरोबांचे असे जे कांहीं अभंग आहेत, त्यांपैकीं कांहीं अभंग पुढे देतो:—

१

वंदावें कवणासी निंदावें कवणासी । लिंपण गगनासि कैसें लिंपे ॥ १ ॥

नाहीं जया रूप नाहीं जया नाम । तेंची व्यापी वर्म सांगतसे ॥ २ ॥

जिवनीं चंद्रबिंब विंबलें पै साचा । परि नाहीं त्याचा लेप तेथें ॥ ३ ॥

ह्मणे गोरा कुंभार नामया जिवलगा । आलिंगन देगा मजलागीं ॥ ४ ॥

२

स्थूळ होतें तें सूक्ष्म पै जहालें । मन हें बुडालें महाडोहीं ॥ १ ॥

माझे रूप माझ्या विरालेंसे डोळां । सामावलें बुबुळा ज्ञानें माझ्या ॥ २ ॥

म्हणे गोरा कुंभार नवल जाहलें नाम्या । भेटी तुम्हा आम्हा उरली नाहीं ॥ ३ ॥

३

निर्गुण रूपें सगुणाचे वुंथी । विठ्ठल निवृत्ति प्रवृत्ति दिसे ॥ १ ॥

एक पुंडलीक जाणे तेथिल पंथ । तुम्हा आम्हा उचित भाग्ययोगें ॥ २ ॥

समाग्य विरळे नामपाठी गेले । अभागी ते ठेले मौनरूप ॥ ३ ॥

म्हणे गोरा कुंभार नामया भोगितां । उरल्या उचिता सेवूं सुखें ॥ ४ ॥

४

निर्गुणाचा संग धरिला जो आवडो । तेणें केलें देशधडी आपणियासी ॥ १ ॥
 अनेकत्व नेलें अनेकत्व नेलें । एकलें सांडिलें निरंजनीं ॥ २ ॥
 एकत्व पाहता अवघे लटिकें । जें पाहे तितुकें रूप तुझें ॥ ३ ॥
 म्हणे गौरा कुंभार सख्या नामदेवा । तुम्हां आम्हा नांवा केंचें कोणा ॥ ४ ॥

५

केशवाचे भेटी लागलेंसे पिसें । विसरलों कैसे देहभावा ॥ १ ॥
 जाहली झडपणी जाहली झडपणी । संचरलें मनीं रूप आधीं ॥ २ ॥
 न लिपेचि कर्मी न लिपेचि धर्मी । न लिपे षडुर्मी पुण्यपापा ॥ ३ ॥
 म्हणे गौरा कुंभार सहजीं जीवन्मुक्त । सुखरूप अद्वैत नामदेवा ॥ ४ ॥

६

सरितेचा ओघ सागरीं आटला । विदेही भेटला मनामने ॥ १ ॥
 कवणाची संगत पुसावया कवणातें । सांगतें एकतें तेथें केंचें ॥ २ ॥
 नाही दिवसराती नाही कुलयाती । नाही माया भ्रांती अवघीच ॥ ३ ॥
 म्हणे गौरा कुंभार परियेसीं नामदेवा । सांपडला ठेवा विश्रांतीचा ॥ ४ ॥

७

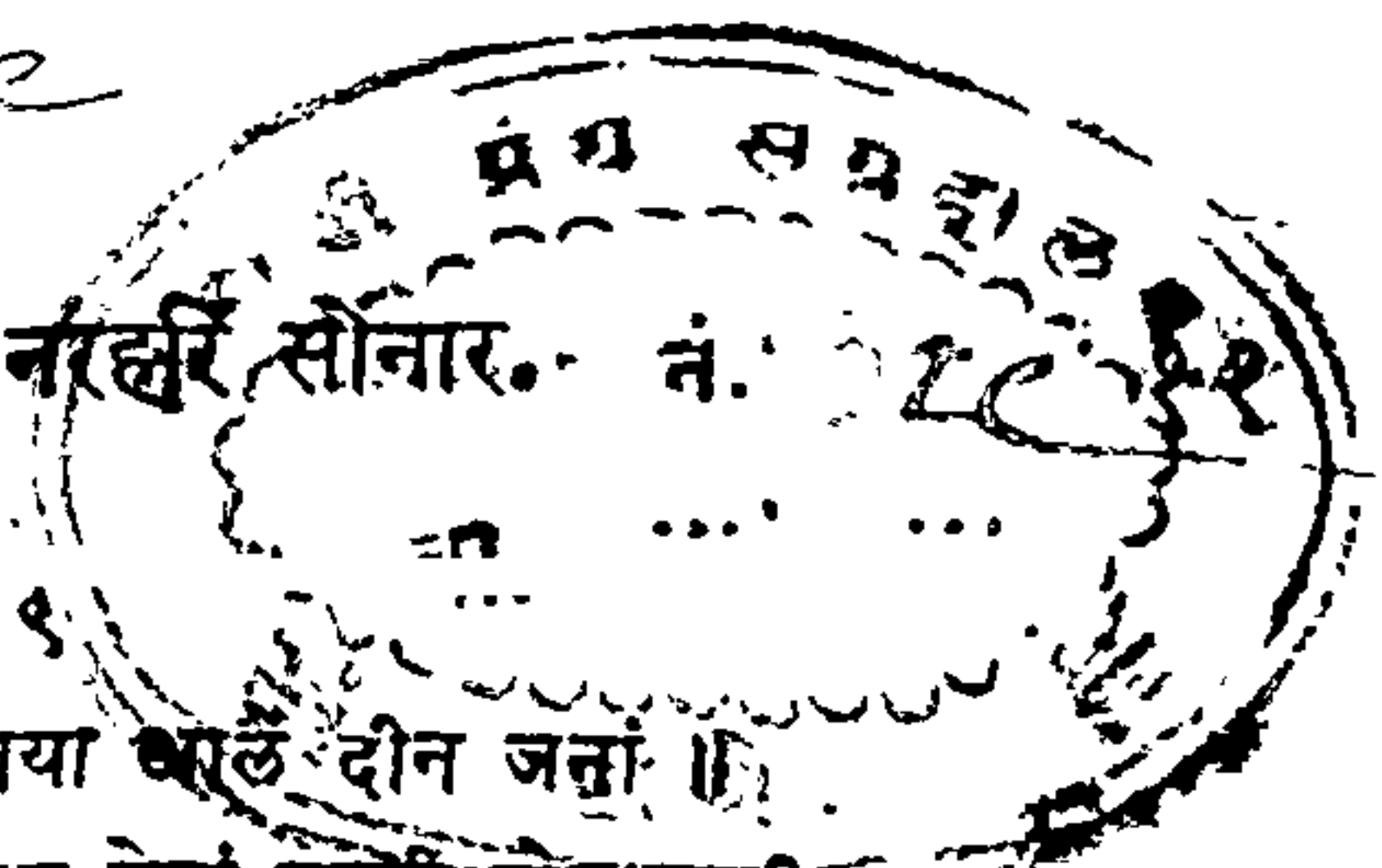
देवा तुझा मी कुंभार । नाही पापाचे डोंगर ॥ १ ॥
 ऐशा संतापें हे जाती । घडे साधूची संगती ॥ २ ॥
 पूर्ण कृपा भगवंताची । कुंभार गौरा मागे हेंची ॥ ३ ॥

८

जोहरियाचे पुढें ठेविलें रत्न । त्याचें मोल उणें होइल कैसें ॥ १ ॥
 तैसें थापटणें पारखीया हातीं । आणिका न देती वायांवीण ॥ २ ॥
 प्रथम थापटणें निवृत्तीचे डोक्या । डेरा जाहला निका परब्रह्म ॥ ३ ॥
 तेंची थापटणें ज्ञानदेवावर । आता केंचें कोरें नुरे येथें ॥ ४ ॥
 तेंची थापटणें सोपानाच्या डोई । यांत लेश नाही कोरें कोठें ॥ ५ ॥
 तेंची थापटणें मुक्ताबाईसी हाणी । अमृतसंजीवनी भरलीसे ॥ ६ ॥
 तेंची थापटणें नामदेवावर । चोळीत समोर रडूं लागे ॥ ७ ॥
 गौरा म्हणे कोरा राहिला गे बाई । शून्याभार नाही भाजियेला ॥ ८ ॥

३ रा-नरहरि सोनार. नं. १००१

महा मूर्तिमंत जर्गा अत्रतरल । उद्धरावया अल दीन जनां ॥
 प्रह्लादिक ज्याचें वंदिती पायवणी । नाम घेतां वदनी दोष जाती ॥ २ ॥
 हो कां दुराचारी विषयीं आसक्त । संतकृपे त्वरित उद्धरती ॥ ३ ॥
 अखंडित गोरा त्याची वास पाहे । निशिदिनीं ध्याये संतसंग ॥ ४ ॥

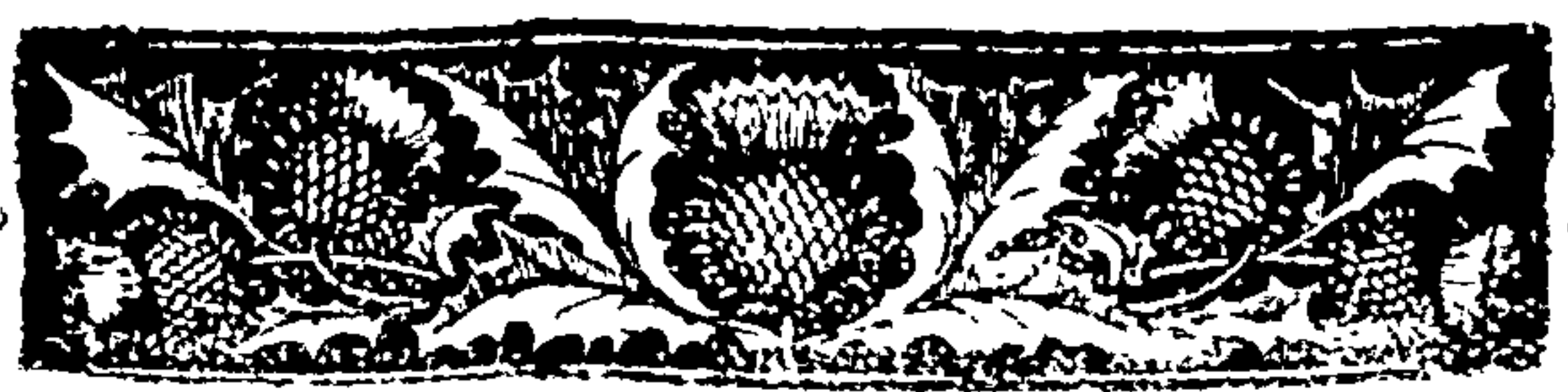
१०

मुकिया साखर चाखाया दिधली । बोलतां ती बोली बोलवेना ॥ १ ॥
 तो काय शब्द खुटला संवाद । आपुला आनंद अवधाराया ॥ २ ॥
 आनंदीं आनंद गिळोनी राहणें । अखंडित होणें न होउनियां ॥ ३ ॥
 म्हणे गोरा कुंभार जीवन्मुक्त होणें । जग हें करणें शहाणें बापा ॥ ४ ॥

११

कासयासी बहु घालसी मळण । तुज येणेंविण काय काज ॥ १ ॥
 एकपणें एक एकपणें एक । एकाचे अनेक विस्तारले ॥ २ ॥
 एकत्व पाहतां शिणलें अवधारा । न चुके वेरझारा चौन्यांशींच्या ॥ ३ ॥
 म्हणे गोरा कुंभार कोणी नाहीं दुजें । विश्वरूप तुझें नामदेवा ! ॥ ४ ॥

गोरोबांचे कित्येक अभंग नामदेवांस उपदेश करण्यासाठीं रचलेले दिसतात. गोरोबांनीं केलेल्या संतपरीक्षेत उत्तीर्ण न झाल्यामुळें नामदेव हसून गेले होते, तेव्हां त्यांची समजूत करण्यासाठीं काकांनीं-तत्कालीन संत गोरोबांस काका म्हणत असत-हे अभंग रचले असावेत असें दिसते.

नरहरि सोनार.

नरहरिनामा पावे संत न सोनार दास मान कसा ।

तरला कश्नि भवाचा अंत नसो नारदासमान कसा ॥ १ ॥

सन्मणिमाला-मोरोपंत.

नरहरि सोनार हे प्रसिद्ध साधु शा० वा० शके १२३५ च्या सुमारास पंढपुर येथे होऊन गेले. ते मोठे शिवभक्त होते. पंढरपुरी राहत असूनही ते पांडुरंगाच्या दर्शनास कधी जात नसत. मल्लिका-र्जुनाचे पूजन व भजन यांतच ते सदा निमग्न असत. पंढरपुरच्या श्रीविठ्ठलास एका सावकाराने असा नवस केला होता की, 'जर मला पुत्र झाला, तर मी तुला सुवर्णाचा करगोटा वाहीन.' पुढे त्याला पुत्र झाला व पांडुरंगाचा नवस फेडण्यासाठी तो पंढरपुरास आला. तेथे, सुवर्णाचा करगोटा करून त्याजवर हिरे-माणके जडवील असा चांगला कुशल सोनार कोण आहे, याबद्दल त्याने चौकशी केली. तेव्हां पुजाऱ्यांनी त्यास नरहरि सोनाराचे नांव सांगितले. सावकार नरहरीच्या घरी गेला व त्याने त्यास सुवर्णाचा रत्नखचित करगोटा करून देण्यास सांगितले. नरहरि म्हणाले, 'तुम्ही श्रीविठ्ठलाच्या कंबरेचे मोज घेऊन या, म्हणजे त्याप्रमाणे मी करगोटा तयार करून देतो.' 'ठीक आहे' म्हणून सावकार देवळांत गेला व मोज आणून त्याने ते नरहरि सोनारास दिले. त्याप्रमाणे त्यांनी करगोटा तयार करून सावकारास दिला. मग सावकाराने विठ्ठलाची षोडशोपचारें पूजा केली व देवाच्या कंबरेस करगोटा बांधिला. पण तो थोडासा आंखूड आहे असे आढळून आले. सावकार पुनः नरहरीकडे गेला व त्याजकडून त्याने तो करगोटा वाढवून घेतला. पुनः देवळांत येऊन सावकाराने करगोटा देवाच्या कंबरेस बांधला,

पण तो सैल होतो असें त्यास दिसून आलें. तेव्हां नरहरीकडे जाऊन 'तुम्हीच देवळांत या व तेथल्या तेथे करगोटा नीट करून तो देवाच्या कंवरेस बरोबर बसेल, अशी व्यवस्था करा' अशी सावकारानें त्यांस विनंति केली. नरहरि म्हणाले 'मी व्रतस्थ आहे, एका शंकराशिवाय अन्य देवाचें दर्शन मी घेत नाहीं.' परंतु सावकारानें फारच आग्रह केल्यामुळें आपले डोळे बांधून नरहरि सोनार विठ्ठलमंदिरांत गेले. त्यांचे डोळे बांधलेले पाहून क्षेत्रवासी लोकांस मोठें आश्चर्य वाटलें व त्यांनीं त्यांचा फार उपहास केला.

नरहरि सोनार देवळांत गेले व विठ्ठलमूर्तीस हातांनीं चांचपूं लागले. तों असा चमत्कार झाला कीं, ती मूर्ति शंकराची आहे असें त्यांस वाटलें. दहा हात, पांच तोंडें, गळ्यांत सर्पांचे अलंकार, मस्तकीं जटाजूट असा शंकराचा थाट त्यांच्या हातास लागला. ते म्हणाले, हें तर माझेच आराध्य दैवत आहे. मग त्यांनीं आपले डोळे बांधले होते ते सोडले व मूर्तीकडे पाहिलें, तों ती शंकरमूर्ति नसून विठ्ठलमूर्ति आहे, असें त्यांच्या दृष्टीस पडलें. त्यांनीं पुनः डोळे झांकले व हातांनीं मूर्तीस चांचपून पाहिलें, तों पुनः दशभुज पंचवंदन शिवमूर्ति त्यांच्या हातास लागली. पण डोळे उघडून पाहतात तों श्रीविठ्ठल पुढें उभा ! मग मात्र नरहरींस पश्चात्ताप झाला. त्यांनीं सद्गदित अंतःकरणानें पांडुरंगास साष्टांग नमस्कार घातला व त्याची प्रार्थना केली कीं, 'हे देवा, पंढरिनाथा ! मीं अज्ञानानें द्वैतभाव मनांत धरला होता; पण तुझ्या कृपेनें त्या द्वैताचा आज निरास होऊन, 'सर्वदेवनमस्कारं केशवं प्रतिगच्छति' या सिद्धांताची सत्यता पूर्णपणें माझ्या अनुभवास आली. मी तुला शरण आलों आहे; मजवर तुझी कृपा असूं दे.' मग भगवंतांनीं नरहरींची समजूत

केली व त्या दिवसापासून नरहरि सोनारांनीं आंपलें शेष आयुष्य भगवद्भजनांत वेंचिलें.

नरहरि सोनारांचे काहीं अभंग प्रसिद्ध आहेत; त्यांपैकीं बारा निवडक अभंग पुढें दिले आहेत. ही सत्पुरुषांची वाणी आहे; ती भाविकपणानेंच ऐकली पाहिजे.

१

निगम हा वेल प्रकाशमान जाहला । भक्ति फुलें त्याला शोभताती ॥ १ ॥
निवृत्ति ज्ञानदेव सोपान मुक्ताई । घनदाट पाहों फळें आलों ॥ २ ॥
तयांचिया चरणीं सोनार नरहरि । झाडलोट करी तथा द्वारी ॥ ३ ॥

२

संवगडे निवृत्ति सोपान मुक्ताई । ज्ञानदेवापायीं भाव माझा ॥ १ ॥
धन्य ते वैष्णव मिळाले सकळी । जीवभाव ओवाळीं तया चरणीं ॥ २ ॥
अखंड ध्यानां ध्यातो हृदयां साचार । नरहरि सोनार कायामनें ॥ ३ ॥

३

कटीं दोनी कर दिव्य तें रूपडें । सनकादिक वेडे जयासाठीं ॥ १ ॥
तें हें बाळरूप उभें चंद्रभागेचे तीरीं । चतुर्भुज हरी शोभतसे ॥ २ ॥
वैजयंती माळा किरीट कुंडलें । हृदय शोभलें द्विजपदें ॥ ३ ॥
कासे पीतांबर शोभत मेखळा । ध्यानीं लक्ष्मी त्याला नरहरी ॥ ४ ॥

४

पाहतां पाहतां वेधलेंसे मन । जाहलें तें उन्मन दृष्टीभरी ॥ १ ॥
आनंद आनंद नित्य परमानंद । ध्याती चरणारविंद शिवादिक ॥ २ ॥
तोचि उभा हरी पंढरीनायक । पाहतां सम्यक सुख वाटे ॥ ३ ॥
सोनार नरहरि तयाचिया घरीं । झाडलोट करी जीवें भावें ॥ ४ ॥

५

नव्हे तें सगुण नव्हे तें निर्गुण । जाणती ते खूण तत्त्वज्ञानी ॥ १ ॥
नव्हे तें अंबर निःशब्द निराळ । अद्वैत केवळ जैसे तैसे ॥ २ ॥
म्हणे नरहरी सोनार क्षराहूनी क्षर । परेहूनी परब्रह्म विटेवरी ॥ ३ ॥

६

पहा पहा तुम्ही डोळां । मांझां भोळा शंकर ॥ १ ॥
ज्याचें देणें अवध्यां सम । नाहीं विषम कोणांसी ॥ २ ॥
भावें तोषे कर्पूरगौर । हर हर वदतां ॥ ३ ॥
ध्यान धरुनी स्मरणांनीं । जपे रामनाम मनीं ॥ ४ ॥
शंभूचे चरणावरी । लोळे सोनार नरहरां ॥ ५ ॥

७

सुखाची विश्रांती सुख आलें भेटी । प्रेम दुणावे पोटी वीसंडलें ॥ १ ॥
सांवलें सगुण साजिरें निर्गुण । पाहतां आनंद पूर्ण मना होय ॥ २ ॥
अलक्ष्य अपरंपार नकळे विचार । नरहरी सोनार घ्यात चिंतीं ॥ ३ ॥

८

कारण महाकारण यांच्याही परता । मरुनी पुरता उरलासे ॥ १ ॥
तें हें विटेवरी समचरण साजिरें । पाहतां गोजिरें नीळवर्ण ॥ २ ॥
उदंडें वाणिळें उदंडें ध्याइलें । उदंडें गाइलें परी नसरोचि ॥ ३ ॥
म्हणे नरहरि सोनार अलक्ष्या वेगळें । पाहतां नकळे भक्तीविण ॥ ४ ॥

९

चरणाचा महिमा ब्रह्मयासी आवडे । येरांसी थोकडें निरुपम ॥ १ ॥
पायवणी वंदी शिव तो हृदयीं । सर्व सुख पाहीं तेणें लाभे ॥ २ ॥
सोनार नरहरी वंदी माथां पाय । आणिक न पाहे वास दुर्जा ॥ ३ ॥

१०

शिव आणि विष्णु एकचि प्रतिमा । ऐसा ज्याचा प्रेमा सदोदित ॥ १ ॥
धन्य ते संसारीं नर आणि नारी । वाचे हर हरी उच्चारित ॥ २ ॥
नाहीं पै भेद अवघा मनीं अभेद । द्वेषाद्वेष संबंध उरी नुरे ॥ ३ ॥
सोनार नरहरि न देखे द्वैत । अवघा मूर्तिमंत एकरूप ॥ ४ ॥

११

नामाची आवडी जिव्हेसी तो चाळा । तेणें कळिकाळा भय त्रास ॥ १ ॥
गोमटें गोजिरें नाम हें विठ्ठल । बोला वाचा बोल प्रेमभरें ॥ २ ॥
न सरे कल्पना न निवारोचि भ्रांति । नामें होय प्राप्ती नित्यानंद ॥ ३ ॥
सोनार नरहरि प्रेमाचा भुकेला । म्हणोनी छंद त्याला नामस्मरणीं ॥ ४ ॥

१२

माझे प्रेम तुझे पार्यी । राहो ऐसें करीं कांहीं ॥ १ ॥

मागणें तें हेंचि मागों । आणिका न लागों छंदासी ॥ २ ॥

काया वाचा आणि मन । केलें समर्पण तव चरणीं ॥ ३ ॥

हाचि माझा निर्धार । म्हणे नरहरी सोनार ॥ ४ ॥

नरहरि सोनाराची मृत्युतिथि समजली नाही. त्याचप्रमाणें त्यांच्या गुरुपरंपरेसंबंधानेही कांहींच माहिती मिळाली नाही. महिपतींनी आपल्या भक्तविजयाच्या २० व्या अध्यायांत नरहरि सोनाराचें चरित्र फार प्रेमळ भाषेत वर्णिलें आहे, तें वाचण्याची वाचकांस आम्ही शिफारस करितों.

परिसा भागवत.

‘ परिसा भागवत ’ ह्मणे, तेंचि वदति नाम परिसते ष्याचें ।

तम-पुनरपि न उरों दे वळ मिरवी भानुपरिस तेजाचें ॥ १ ॥

सन्मणिमाला, मोरोपंत.

परिसा भागवत यांची कथा महिपतींनी भक्तविजयांत वर्णिली आहे. हे पंढरपुर येथें राहत असत. त्यांनी अनुष्ठान करून देवीची आराधना केली, तेव्हां देवी प्रसन्न होऊन ‘ वर माग ’ असें म्हणाली. ‘ माझे चित्त तुझ्या भजनीं निरंतर रत असावें व माझा संसार सुखानें चालावा ’ असा वर परिसा भागवत यांनी मागून घेतला. रुक्मिणीने त्यांस एक परीस दिला व तो जिवापलीकडे जपून ठेव असें सांगून ती अदृश्य झाली. भागवतांनी तो परीस आपल्या ‘ कमलजा ’ नामक स्त्रीपार्शी देऊन, त्याच्यासंबंधानें फार काळजी घे, असें तिला बजावून सांगितलें. परीस पाहून कमलजेस फार आनंद झाला.

एके दिवशीं कमलजा चंद्रभागेचें पाणी घेऊन घरीं येत असतां वाटेंत तिला नामदेवांची पत्नी राजाई भेटली. बोलतां बोलतां कमलजेनें परिसाची गोष्ट राजाईस सांगितली. 'तुमचा परीस घटकाभर मला घाल तर मजवर तुमचे मोठे उपकार होतील' अशी राजाईनें विनंति केल्यावरून कमलजेनें आपला परीस तिच्या हातीं दिला. परीस घेऊन राजाई घरीं आली व घरांतील लोखंडी सामानाचें सोनें करून व तें विकून, पुष्कळशी सामग्री घेऊन आली. नामदेव घरीं आले, तेव्हां तो पकानांचा थाट पाहून त्यांस मोठेंच आश्चर्य वाटलें. मग त्यांनीं राजाईकडून सगळी हकीकत विचारून घेतली व 'या द्रव्याचा विटाळ आम्हास नको' असें म्हणून तो परीस त्यांनीं चंद्रभागेत फेंकून दिला !

इकडे परिसा भागवत घरीं येऊन पाहतात, तों परीस कोठें दृष्टीस पडेना. कमलजेस विचारल्यावर, आपण राजाईस परीस दिला आहे, ती तो लवकरच आणून देईल असें तिनें सांगितलें. दुसऱ्याच्या हातीं परीस गेला, हें ऐकतांच भागवतांस मोठी काळजी पडली. मग तीं नवरा-बायको नामदेवांच्या घरीं आलीं. नामदेव चंद्रभागेवर होते, तेथें त्यांस राजाईनें नेऊन पांचविलें. तेथें भागवतांनीं परिसासाठीं मोठा आकांत मांडला ! दुसऱ्याची वस्तु घेऊन ती चंद्रभागेत फेंकून दिल्याबद्दल इतर लोकही नामदेवांस फार बोलले. मग नामदेवांनीं चंद्रभागेतून एक ओंजळभर खडे काढले व 'यांतून तुमचा परीस कोणता तो ओळखून घ्या' असें त्यांनीं भागवतांस सांगितलें. भागवतांनीं त्यांतील प्रत्येक खड्यास लोखंड लावून पाहिलें, तेव्हां ते सगळेच खडे परीस आहेत, असें त्यांस आढळून आलें. भागवतांस मोठें आश्चर्य वाटलें व लोकही चकित झाले. भगवद्भक्तीचें सामर्थ्य पाहून भागवतांस मोठा

पश्चात्ताप झाला. ते तात्काल नामदेवांस शरण गेले व त्यांजकडून उपदेश घेऊन कृतार्थ झाले. भागवतांनीं पुढें आपलें आयुष्य विरक्त-पणानें घालविलें. ते लोकांस 'परिसा भागवत' (भागवत एका) असें सांगत असत, यामुळें त्याच नांवानें लोक त्यांस संबोधूं लागले. मोरोपंतांनींही या लेखाच्या प्रारंभी दिलेल्या आर्येंत या गोष्टीचा उल्लेख केला आहे. कित्येकांच्या मतें, त्यांज-पार्शी परीस होता, म्हणून त्यांचें नांव परिसा भागवत असें पडलें असावें. असो.

भागवतांचे कांहीं अभंग वारकरी लोकांत प्रसिद्ध आहेत, ते फार प्रेमळ आहेत. पुढील अभंग पहा:—

१

अणुमाजी राम रेणुमाजी राम । तृणकाष्ठों राम वर्ततसे ॥ १ ॥
वाहीजुं भीतरीं राम चराचरीं । विश्वीं विश्वाकारीं व्यापलासे ॥ २ ॥
रामेवीण स्थळ रितेंचि पै नाहीं । वर्ते सर्वांठार्यीं राम राम ॥ ३ ॥
परिसा भागवत कायावाचामनें । श्रीरामावांचून आन नेणें ॥ ४ ॥

२

पैल मेळा रे कवणाचा । नामा येतो केशवाचा ॥ १ ॥
ब्रीद दोसतें अंबरीं । गरुडटकियांच्या हारी ॥ २ ॥
परिसा येतो लोटांगणीं । नामा लागे त्याचे चरणीं ॥ ३ ॥

३

भाषाढ शुद्ध एकादशी । नामा विनवी विठोबासी ।
आज्ञा द्यावी हो मजशीं । समाधि विश्रांतीलागीं ॥ १ ॥
आयुष्य कळसासी भालें । अभंग त्वां सिद्धी नेले ।
ज्ञानेश्वरसंगतीं घडलें । तीर्थमीस जगदोद्वार ॥ २ ॥
जन्मा आलियाचें कृत्य । जन लावावें सुपंथें ।
विठ्ठलमंत्र त्रिभुवनातें । जग जाणत महिमा हा ॥ ३ ॥
सर्व सिद्धी मनोरथ । तुझे कृपें पावलों सत्य ।
म्हणे परिसा भागवत । नामा नाम जपतसे ॥ ४ ॥

४

वैष्णवांचा थाट पताकांचे भार । करिती जयजयकार नामघोष ॥ १ ॥
 पुष्पाचा वरुषाव विमानांची दाटी । नामघोष सृष्टी न समाये ॥ २ ॥
 ऋषिगण गंधर्व इंद्र प्रजापती । धन्य धन्य म्हणती नामयासी ॥ ३ ॥
 देव वेळार्हत केला सेवाऋणें । अनन्या अनन्य भक्ती याची ॥ ४ ॥
 अळंकारां ज्ञानिया इंद्रनीळीं सोपान । निवृत्तीसी जाण व्यंकेश्वरीं ॥ ५ ॥
 नामा महाद्वारीं श्रेष्ठ हे पंढरी । प्रत्यक्ष भूमीवरी वैकुंठ हें ॥ ६ ॥
 देवें नामयासी पोटासी धरियेलें । नेत्रोदकें क्षालिलें सर्व अंग ॥ ७ ॥
 जन्मोनी सार्थक त्वां बरवें केलें । वनीं मोकलीलें मजलागीं ॥ ८ ॥
 राही रखुमाई सत्यभामादि प्रवृत्ती । नामया आलिंगिती प्रेमें करुनी ॥ ९ ॥
 धन्य दिन सुखाचा वेदघोष विप्रांचा । वैष्णवीं नामाचा गजर केला ॥ १० ॥
 तेथें पूजा पुनस्कार परिसियानें केली । हृदयीं धरिलीं चरणकमळें ॥ ११ ॥

५

नामदेव नामदेव । धरा भाव दृढ हा ॥ १ ॥
 देव सांगे वैष्णवासी । नका यासी विसंबूं ॥ २ ॥
 रिद्धी सिद्धा लोटांगणीं । निशिदिनीं तिष्ठती ॥ ३ ॥
 म्हणे परिसा भागवत । देवें मात सांगितली ॥ ४ ॥

भानुदास.

ज्ञाले वंद्य शतमखा ते गेले शरण भानुदासा जे ।
 यांशीं साम्य पहातां न उदारा रत्नसानुदा साजे ॥ १ ॥

सन्मणिमाला-मोरोपंत.

भानुदास हे प्रसिद्ध सत्पुरुष एकनाथस्वामी पैठणकर यांचे प्रपितामह होत. यांचा काल, भारतवर्षीय अर्वाचीन कोशकर्ते, काव्यसंग्रहकर्ते व रा. राजवाडे यांनीं शके १४३६ हा दिला आहे; पण तो बरोबर नसावा असें वाटते. भानुदासांचे चरित्र महिपतींनीं आपल्या भक्तविजय व भक्तलीलामृतांत साकल्येंकरून वर्णिलें आहे, त्याच्याच आधारानें प्रस्तुत लेख मी लिहीत आहे.

भानुदास हा सूर्याचा अवतार होय, अशी भाविक जनांची समजूत आहे. पैठण येथे एक सूर्योपासक ब्राह्मण राहत असे, त्याच्या पत्नीच्या उदरीं भानुदास जन्मले. महिपतींनीं भक्तलीलामृताच्या १८ व्या अध्यायांत, ज्ञानदेव-नामदेवादि संत भानुदासांचे सम-कालीन होते, असें म्हटलें आहे व त्यावरून भानुदासांचा काल शालिवाहन शकाच्या तेराव्या शतकाची अखेर व चौदाव्या शतकाचा प्रारंभ हा ठरतो. एकनाथांनीं आपलें भागवत शके १४९५ त लिहिलें, त्यावेळीं त्यांचें वय ४५ वर्षांचें होतें; अर्थात् शके १४५० च्या सुमारास जन्मलेल्या एकनाथांचे प्रपितामह भानुदास हे १४३६ सालीं विद्यमान होते हें म्हणणें सयुक्तिक दिसत नाहीं. प्रत्येक पिढी ६० वर्षांची धरली, तरी भानुदासांस शालिवाहन शकाच्या तेराव्या किंवा चौदाव्या शतकांत घातल्या शिवाय गत्यंतर नाहीं. शिवाय, अनागोंदीच्या रामराजानें जी विठ्ठलमूर्ति आपल्या राजधानीस नेली होती, ती भानुदासांनीं परत आणली, अशी कथा आहे, व ज्ञानेश्वरीच्या शेवटीं या रामराजाचा उल्लेख ज्ञानदेवांनीं स्पष्ट शब्दांनीं केला आहे. अशा स्थितींत भारत-वर्षीय अर्वाचीन कोशकर्ते, काव्यसंग्रहकर्ते व रा. राजवाडे यांनीं शके १४३६ हा भानुदासांचा काल कोणत्या पुराव्याच्या आधारानें दिला आहे, हें कळत नाहीं.

रा. लक्ष्मण रामचंद्र पांगारकर यांनीं आपल्या एकनाथचरित्रांत भानुदास यांचा जन्म शके १३७० च्या सुमारास पैठण क्षेत्रीं झाला, असें म्हटलें आहे; व ज्या राजाकडून पांडुरंगाची मूर्ति भानुदासांनीं परत आणली त्या राजाचें नांव 'कृष्णराय' असें दिलें आहे. परंतु हें विधान त्यांनीं कोणत्या पुराव्याच्या आधारानें

केले आहे, हे समजत नाही. भक्तविजय व भक्तलीलामृत या दोन्ही ग्रंथांत वरील राजाचे नांव ' रामराजा ' असे दिले आहे. पुढील ओव्या पहा:—

“ ब्राह्मणास देखोनी रामराजा । नमन करोनि केली पूजा ॥ ”

भक्तविजय, अ० ४३.

“ रामराजा विद्यानगरी । परिवारेंसी राज्य करी ॥ ”

भक्तलीलामृत, अ० १८.

भानुदासांवर त्यांच्या आईबापांची फार प्रीति होती. भानुदासांचा व्रतबंध झाल्यावर एके दिवशीं कांहीं कारणाने त्यांचे तीर्थरूप त्यांना रागे भरले. त्यामुळे खिन्न होऊन भानुदास घरांतून निघाले व एका देवाल्यांत जाऊन बसले. हे देवालय भुईत असल्यामुळे, लोकांस फारसे माहित नव्हते. देवाल्यांत श्रीसूर्यनारायणाची पुरातन मूर्ति होती, तिला नमस्कार करून भानुदासांनी तिची फार स्तुति केली, तेणेकरून प्रसन्न झालेल्या सूर्यनारायणाने मनुष्यरूपाने प्रगट होऊन भानुदासांस दूध पाजिले; व सांगितले कीं, ' तूं सर्वकाळ भगवंताचे स्मरण करीत विस; तुजवर कांहीं संकट आले, तर तें मी निवारण करीन. '

इकडे, सात दिवस भानुदासांचे तीर्थरूप त्यांचा शोध करीत फिरत होते. मुलाच्या वियोगाने ते अतिशयित दुःखी झाले होते. पुढे एके दिवशीं भानुदास देवळांतून सहज बाहेर आले असतां, ते एका ब्राह्मणाच्या दृष्टीस पडले. ब्राह्मणाने त्यांस हाक मारली, पण तिकडे लक्ष्य न देतां ते देवळांत शिरले. मग त्या ब्राह्मणाने ही हकीकत भानुदासांच्या तीर्थरूपांस कळविली. त्यांनीं पुष्कळ लोकांसह देवळांत जाऊन पाहिले, तों तेथे सगळा काळोख दृष्टीस पडला. मग दिव्या पाजळून ती सगळी मंडळी आंत गेली. तेथे सूर्यनारायणाची मूर्ति होती तिच्या पायांवर आपले मस्तक ठेवून भानुदास

निजले होते. त्यांच्या आई-बापांनी त्यांस जागृत करून पोटाशी धरिले, व 'जेवणाची व्यवस्था कोणी ठेविली?' असे विचारले. भानुदास म्हणाले, 'एक मोठा तेजस्वी ब्राह्मण येथे येऊन मला दूध पाजितो.' हा तेजस्वी ब्राह्मण सूर्यनारायण असावा, अशा समजुतीने सगळे लोक, तेव्हांपासून, त्यांस 'भानुदास' या नांवाने संबोधू लागले.

भानुदासांस त्यांच्या आई-बापांनी घरी नेले व त्यांस पुनः कधीही कठोर शब्द न बोलण्याचा निश्चय केला. पुढे एक चांगलीशी मुलगी पाहून, तिच्याशी भानुदासांचे त्यांनी लग्न करून दिले. कांहीं दिवसांनी आई-बाप मरण पावले, तरी भानुदासांचे चित्त हरिभजनावरून ढळले नाही. त्यांस मुलेवाळे झाली होती, त्यांस धड अन्नवस्त्रही मिळना, मग दागिन्यांची गोष्ट तर लांबच राहिली. ह्या दुःस्थितीबद्दल त्यांच्या पत्नीस फार वाईट वाटे, पण ती विचारी काय करणार? मग कांहीं लोक भानुदासांस म्हणाले, 'तुझे आई-बाप जिवंत होते, तोंपर्यंत तुझे पालन-पोषण त्यांनी केले; पण आतां तुझी बायको-पौरें उपास काढतात, त्यांची काळजी तुला घेतली पाहिजे. आम्ही तुला शंभर रुपयांचे कापड देतो, त्याचा व्यापार करून, त्यांत जो नफा राहिल, त्याजवर तुला आपल्या कुटुंबाचा चरितार्थ सहज चालवितां येईल.' भानुदासांनी ही गोष्ट कबूल केली व लोकांनी दिलेल्या कापडाचा ते व्यापार करू लागले. त्यांनी सचोटीने व्यापार केल्यामुळे, त्यांस गिन्हार्दक चांगले मिळाले व बराच फायदा होऊ लागला. भानुदासांचा हा उत्कर्ष इतर व्यापाऱ्यांस सहन झाला नाही.

एके दिवशी सगळे व्यापारी बाजारास गेले, त्यांत भानुदासही होते. अस्तमान झाल्यावर भानुदास कीर्तनास गेले, इतर व्यापारी

देवळांत निजले. भानुदासांचें नुकसान करण्यास ही संधि चांगली आहे, असें पाहून व्यापाऱ्यांनीं त्यांचें घोडे सोडून दिलें व कापडाचें दिंड एका खांचेंत लपवून ठेविलें. पण भक्ताची काळजी ईश्वर घेतो; तो त्या ठिकाणीं विप्रवेशानें प्रगट होऊन, भानुदासांचा घोडा धरून बसला. इतक्यांत, निजलेल्या व्यापाऱ्यांवर चोरांनीं हल्ला केला व त्यांस हाणमार करून, त्यांचाच सगळा माल लुटून नेला.

कीर्तन संपल्यावर भानुदास बिन्हाडीं येण्यास निघाले असतां, वाटेंत आपला घोडा धरून एक ब्राह्मण बसला आहे, असें त्यांनीं पाहिलें. भानुदासांस पाहतांच ब्राह्मण निघून गेला. भानुदास घोडा घेऊन देवळांत आल्यावर व्यापाऱ्यांनीं सर्व हकीकत त्यांस सांगितली. तेव्हां, ज्या धंद्यामुळें देवास श्रम झाले, तो धंदाच करावयाचा नाही, अशा निश्चयानें भानुदासांनीं आपलें सगळें कापड त्या व्यापाऱ्यांस वांटून दिलें व आपण निरिच्छपणानें भजन करूं लागले. भानुदास दर आषाढी-कार्तिकी एकादशीस पंढरपुरास जात असत.

पंढरपुरचा एक गृहस्थ चरितार्थ-संपादनासाठीं फिरत असतां, विद्यानगरास गेला. तेथें रामराजा राज्य करीत होता, त्याची त्यानें भेट घेतली. राजानें त्याचा चांगला आदरसत्कार करून, त्याच्या आगमनाचें कारण विचारलें. गृहस्थ म्हणाला. 'मी पंढरपुरचा रहिवासी; आपली कीर्ति ऐकन येथें आलों.' तेव्हां राजानें त्यास सांगितलें कीं, 'मी स्नान करून देवीची पूजा केल्यावर, तुम्हांस काय द्यावयाचें तें देईन.' मग राजानें स्नान केलें व त्या गृहस्थास घेऊन तो देवीच्या देवळांत गेला. तेथें, देवीची षोडशोपचारें पूजा करून, प्रसाद वांटल्यावर राजा गृहस्थास म्हणाला, 'या राजाईसारखें

त्रिभुवनांत दुसरें दैवत नाहीं. पंढरीच्या पांडुरंगाचाही असा इतमाम नसेल. पांडुरंगाचे सगळे भक्त भिकारी, त्यांजकडून त्यास काय मिळणार ? ' राजाचें हें भाषण ऐकून त्या गृहस्थास फार संताप आला. तो म्हणाला ' राजा, तूं अद्याप पंढरपूर पाहिल्लें नाहींस. तें नगर स्वतः विश्वकर्मानें सुवर्ण आणि रत्ने यांनीं शृंगारलें आहे; तुझ्या देवीचें वैभव त्याच्या पासंगासही पुरणार नाहीं. ही तुझी देवी तर रात्रंदिवस पांडुरंगाच्या देवळांत झडलोट करीत असते.' आपल्या दैवताची ही निंदा ऐकून अत्यंत क्रोधायमान झालेला राजा त्या गृहस्थास म्हणाला, ' राजाईची निंदा करितोस काय ? ठीक आहे. पंढरपूर ही सुवर्णनगरी आहे, असल्या अवास्तव गप्पा मारण्याचा परिणाम काय होतो, हें तुला आतांच दाखवितों. ' गृहस्थानें राजास विनंति केली कीं, ' स्वतः पंढरपुरास जाऊन माझ्या विधानाची सत्यता प्रत्यक्ष पहावी. ' 'ठीक आहे' असें म्हणून राजा पंढरपुरीं जाण्यास निघाला. इकडे त्या गृहस्थानें पांडुरंगाची प्रार्थना केली, 'हे भगवंता ! तुझ्या ऐश्वर्याचें राजापार्शीं मीं यथार्थ वर्णन केलें आहे; आतां माझी लाज राखून, माझ्या वचनाची सत्यता राजाच्या अनुभवास आणून देण्यास तूंच समर्थ आहेस. '

आपली महती वर्णन करणाऱ्या गृहस्थावर असत्यतेचा आरोप येऊं नये म्हणून पांडुरंगानें लक्ष्मीरूप रुक्मिणीच्या साहाय्यानें सगळें पंढरपुर एका क्षणांत सुवर्णमय करून टाकिलें.

इकडे, रामराजा जसजसा पंढरपुराजिक येत चालला, तसतसा त्या गृहस्थास, त्यानें केलेल्या वर्णनाची तो पुनः पुनः आठवण करूं लागला. शेवटीं पंढरपुर दिसूं लागलें, त्यांतील इमारतींची तीं रत्नखचित सुवर्णशिखरें दृष्टीस पडतांच राजाचे डोळे दिपून

गेले. तो त्या ब्राह्मणास म्हणाला ' तूं वर्णन केल्याप्रमाणें पंढरीचें वैभव मोठें आहे, यांत संशय नाही !' विचारा ब्राह्मण भगवंतानें आपली लाज राखली म्हणून मोठ्या भक्तीनें त्याचे गुणानुवाद गाऊं लागला. इंद्रादि देव पांडुरंगाच्या मंदिरांत हात जोडून उभे आहेत, अष्टसिद्धि दासींचीं कामें करीत आहेत, त्यांतच आपली राजाई देवीही झाडलोट करीत आहे, हें पाहून राजास अत्यंत आश्चर्य वाटलें. तो राजाईस म्हणाला ' देवी ! विद्यानगर सोडून तूं इकडे कां आलीस ? ' देवीनें उत्तर दिलें ' राजा, जेथें इंद्रादि देव आणि ऋद्धिसिद्धीसारख्या असंख्य दासी रात्रंदिवस राबत आहेत, तेथें माझी कथा काय ? ' मग, राजानें पांडुरंगाचें दर्शन घेऊन त्यास सप्रेम आलिंगिलें. तो ब्राह्मणास म्हणाला ' तूं आज मला साक्षात् परमेश्वर भेटविलास, तुझे उपकार मजकडून कसे फिटणार ? इंद्रादि देव बद्धपरिकर होऊन सेवेस सर्वदा तयार; माझी राजाई देवी तर हातीं केरसुणी घेऊन अंगणें झाडीत बसली आहे; त्यापक्षां पांडुरंगासारखें वरिष्ठ दैवत आणि चंद्रभागेसारखें वरिष्ठ तीर्थ सगळ्या त्रिभुवनांत दुसरें नाही ! ' इतक्यांत पंढरपुराचें सुवर्णरूप नष्ट होऊन तें पूर्वीप्रमाणें दिसूं लागलें. पाहून राजास मोठा चमत्कार वाटला. तो पांडुरंगास म्हणाला, ' हे पंढरीनाथा ! तुला विद्यानगरास घेऊन जावें, अशी माझी इच्छा आहे; तर या गोष्टीस तुझे अनुमोदन असावें. ' भगवान् म्हणाले ' ठीक आहे, मी येतो, पण तुझ्या हातून जर कांहीं अन्याय घडला, तर मी तत्क्षणां पंढरपुरास परत येईन.' मग राजानें द्रुतर्फी लष्कर उभें करून, कोणाचें कांहीं चालूं न देतां, पांडुरंग-मूर्ति विद्यानगरास नेली व तेथें तिची स्थापना करून तो तिची पूजा-अर्चा करूं लागला. पांडुरंग विद्यानगरास गेल्यापासून पंढरपूर उदास दिसूं लागलें; संत खेद करूं लागले.

मग ' पांडुरंगास मी घेऊन येतो, ' अशी प्रतिज्ञा करून संत-शिरोमणि भानुदास विद्यानगरास गेले.

विद्यानगरांत भानुदासांनीं विठ्ठल-मूर्तीसंबंधानें शोध केला; तेव्हां त्यांस असें समजलें कीं, राजानें ती मूर्ति आपल्या मंदिरांत ठेविली असून तो तिची एकांतांत पूजा करितो; मंदिरांत कोणी जाऊं नये म्हणून, मंदिराचीं दारें बंद करून सभोंवतीं रक्षकही ठेविले आहेत. इतकी बातमी लागल्यावर, मध्यरात्रीच्या सुमारास सगळे द्वारपाल निजले आहेत अशा वेळीं भानुदास त्या ठिकाणीं गेले; तोंच आपोआप कुळप उघडून मंदिराचीं दारें खुलीं झालीं. भानुदास एकदम आंत शिरले व देवास साष्टांग नमस्कार घालून म्हणाले, ' पंढरीनाथा, आम्हां गरिबांस सोडून राजाच्या समागमांत राहण्यांत तुला आनंद वाटतो काय ? ' तुजजवळून कधींही हालणार नाहीं ' असें पुंडलिकास जें तूं वचन दिलें होतेंस, त्याची आठवण तुला राहिली नाहीं ? ' भानुदासांचें हें मर्म-भेदी भाषण ऐकून देव हांसून म्हणाले, ' अरे, तुम्हां भक्तांस मी चारी मुक्ति देऊन टाकल्या, तरी तुम्हीं समाधान न पावतां, सारखे भजन करीत बसतां. ह्या तुमच्या कामगिरीबद्दल तुम्हांस देण्या-सारखें मजपाशीं आतां कांहींच नसल्यामुळें, मी आपला यर्थ येऊन राहिलों ! ' इतकें बोलून, पुनः दुसऱ्या दिवशीं दर्शनास येण्यास सांगून व आपला हार भानुदासांच्या गळ्यांत घालून देवानें त्यांस निरोप दिला. भानुदास मंदिरांतून बाहेर पडतांच सगळीं दारें आपोआप बंद झालीं !

प्रातःकाळीं राजा काकड-आरतीसाठीं मंदिरांत आला, तों देवाच्या गळ्यांतला हार नाहींसा झाला आहे, असें त्याच्या दृष्टीस पडलें. मग, सगळ्या पुजान्यांस शिक्षा करून, तो अमूल्य रत्नहार शोधून

काढण्याची त्याने त्यांस आज्ञा केली. पुजारी हाराच्या शोधांत असतां, भानुदासांच्या गळ्यांत तो हार असलेला त्यांनी पाहिला. तत्काल भानुदासांस राजापुढें नेऊन उभें केलें; लोकांनींही भानुदासांवर चोरीचा आरोप करून, त्यांची फार निर्भर्त्सना केली. तो सगळा प्रकार निमूटपणें सहन करून, भानुदास हरिनामस्मरण करीत स्वस्थ होते. राजानें चोरीचा अपराध शाबीत धरून भानुदासांस सुळीं देण्याचा हुकूम केला. त्याप्रमाणें राजदूतांनीं भानुदासांस वधस्थानाकडे चालविलें असतां, त्यांनीं ' आपली व पांडुरंगाची एकदां भेट करवा ' अशी विनंति केल्यावरून, राजानें दूतांनीं त्यांस मंदिरांत नेलें. तेथें, भानुदासांनीं करुणस्वरानें सगळी हकीकत देवास निवेदन केली. ते म्हणाले, ' भगवंता ! तुला पंढरीस नेण्याच्या उद्देशानें मी येथें आलों असतां, मला अशा शोचनीय रीतीनें मृत्यु आलेला तुझ्यानें कसा वधवतो, याचें मला आश्चर्य वाटतें ! '

शेवटीं शूलारोपणाची सगळी तयारी झाली. हजारों लोक ती मौज पाहण्यास जमले होते. सुळावर चढण्यापूर्वीं भानुदासांनीं देवाची प्रार्थना केली कीं, ' देवा ! तुझ्यासाठीं माझा प्राण गेला तरी बेहत्तर; पण तुझें भजन मी सोडणार नाहीं. हा नश्वर देह तुजवरून मी ओवाळून टाकला. '

भानुदासांच्या तोंडांतून इतके शब्द बाहेर पडले नाहींत तोंच त्या सुळाचा सुंदर फलपुष्पयुक्त असा वृक्ष झालेला सगळ्या प्रेक्षकांच्या दृष्टीस पडला. राजदूतांनीं नगरांत जाऊन हा चमत्कार राजास कळविला. अत्यंत विस्मित झालेल्या राजानें मोठ्या लगवगीनें वधस्थानीं येऊन पाहिलें, तों दूतांनीं सांगितलेली हकीकत खरी आहे असें त्याच्या अनुभवास आलें. महिपति म्हणतातः—

ओव्या.

ऐसें देखोनी नृपवर । घालीत साष्टांग नमस्कार ।
 म्हणे ' तूं निधडा वैष्णव वीर । मी नेणेंचि पामर मूढमती ॥ १७३ ॥
 भानुदास पाहे उघडोनि नेत्र । तों सुळाचा वृक्ष जाहला थोर ।
 म्हणे ' मज पावला रुक्मिणीवर । अघटित विचार हा झाला ॥ १७४ ॥
 भानुदासासी धरोनि हातीं । राउळासो घेऊनि येत भूपती ।
 तों म्लानमुख पांडुरंगमूर्ती । अश्रु वाहती नेत्रांतुनी ॥ १७५ ॥
 ऐसें देखोनि नृपवर । घातला साष्टांग नमस्कार ।
 हात जोडोनि देवासमोर । मधुरोत्तरे विनवीतसे ॥ १७६ ॥
 म्हणे ' मी अपराधी नाना । तुझ्या भक्ताची केली छळणा ।
 रामरायाची ऐकूनि करुणा । पंढरिराणा काय वदे ॥ १७७ ॥
 ' आतां माझे रूप आठवूनि अंतरीं । सुखें राहावें आपुले नगरीं ।
 आम्ही भानुदासाच्या वरोवरी । जातों पंढरी पाहावया ॥ १७८ ॥
 यावरी आग्रह करिसील जर । तरी अनर्थ होईल थोर ' ।
 ऐसें वदतां शार्ङ्गधर । निवांत नृपवर राहिला ॥ १७९ ॥
 भानुदास म्हणे ' रुक्मिणीकांता । कैसा उपाय करावा आतां ।
 माझी तों नाहीं राजसत्ता । कीं मेळवूनि बहुतां तुज नेऊं ' ॥ १८० ॥
 ऐशा ऐकोनि वचनोक्ती । लाघव करीत रुक्मिणीपती ।
 तत्काल लहान जाली मूर्ती । विस्मित चित्ती नृपनाथ ॥ १८१ ॥
 भानुदास संतोष पावूनि मना । संबळोत घातला पंढरिराणा ।
 ' जय श्रीविठ्ठल ' बोलोनि वचना । रुक्मिणीरमणा उचलिलें ॥ १८२ ॥
 संबळी आडोनि जगजेठी । भानुदासासी बोले गुजगोष्टी ।
 ' आज परमानंदें भरली सृष्टी । होतील भेटी संतांच्या ' ॥ १८३ ॥

भक्तलीलामृत, अध्याय १८.

मग पंढरपुरांतील सगळ्या संतांनीं, मोठ्या थाटानें वाजत
 गाजत, भजन करीत, पताका फडकावित, भानुदासांसह श्रीपांडुरंग-
 मूर्ति मंदिरांत नेली व तेथें तिची स्थापना करून भानुदासांचा मोठा
 जयजयकार केला. येथें भानुदासांचें चरित्र संपलें. हें प्रेमळ

चरित्र फार 'चमत्कारिक' आहे; तें महिपतींनीं व भीमस्वामींनीं जसें वाणिलें आहे, तसेंच मीं येथें उतरून घेतलें आहे. ज्यांची चमत्कारासंबंधानें उपहासवृत्ति आहे, त्यांस हें चरित्र वाचून घटकाभर मौज वाटेल; पण ज्या लोकांची सत्पुरुषांच्या अलौकिक इच्छाशक्तीविषयीं श्रद्धायुक्त विश्वासबुद्धि असेल, त्यांच्या परमार्थ-बुद्धीच्या दृढीकरणास हें प्रेमळ चरित्र साधनीभूत होईल, याबद्दल मला मुळींच शंका वाटत नाही.

भानुदास हे एकनाथस्वामींचे प्रपितामह होते, हें या लेखाच्या आरंभी सांगितलेंच आहे. एकनाथांस या आपल्या पूज्य प्रपिता-महांचा मोठा अभिमान वाटत असे, हें त्यांनीं भानुदासांवर जे कित्येक अभंग केले आहेत त्यांवरून व त्यांच्या इतर ग्रंथांतील उल्लेखावरून स्पष्ट होतें.

भानुदासांचे बरेच अभंग उपलब्ध आहेत, त्यांतील काहीं छापले आहेत; काहीं अद्याप अप्रकाशित आहेत. दाभाड्यांच्या तळेगांवीं संताजी तेली जगनाडे यांच्या हातची, त्यांच्या वंशजांच्या संग्रहीं एक वही आहे, तींत भानुदासांचे काहीं अभंग आहेत. भानुदासांची वाणी किती प्रेमळ व साधी आणि प्रासादिक आहे, हें पुढील अभंगांवरून समजेल.

विद्यानगरांतील मंदिरांत विठ्ठलाची भेट झाली, त्यावेळीं भानुदासांनीं पुढील अभंग म्हटला, असें महिपतींनीं लिहिलें आहे:—

१

चंद्रभागेतीरी उभा विटेवरी । विठो राज्य करी पंढरीचें ॥ १ ॥

ऋद्धिसिद्धी वोळंगती परिवार । न लाहाती भवसर ब्रह्मादिका ॥ २ ॥

आइनि इतुकें येथें विजे केलें । कवणें चाळविलें कानडिया ॥ ३ ॥

शंख भेरी मृदंग वाजती काहळा । उपवढ राजळा होत असे ॥ ४ ॥

चापैल मार्जन सुगंधचर्चन । भिवरा चंदनपाट वाहे ॥ ५ ॥
 रंभा तिलोत्तमा उर्वशी मेनिका । कामिनी अनेका येती सर्वे ॥ ६ ॥
 कनकाचे पर्यंकी रत्नाचे दीपक । सुंदर श्रीमुख वोवाळिती ॥ ७ ॥
 रखुमाई आई ते जाहली उदास । पुंडलिका कैसें पडिलें मौन ॥ ८ ॥
 भक्त भागवत सकळ पां रूसले । निःशब्दचि ठेले तुजवीण ॥ ९ ॥
 धन्य पंढरपुर विश्वाचें माहेर । धन्य भीमातीर वालुवंट ॥ १० ॥
 भानुदास म्हणे चालें आम्हांसर्वे । वाचाऋण देवें आठवावें ॥ ११ ॥
 शूलारोपणाचे वेळीं म्हटलेला अभंगः—

२

जें आकाश वर पडों पाहे । ब्रह्मगोळ भंगा जाये ॥
 वडवानळ त्रिभुवन खाये । परि मी तुझीच वास पाहें गा विठोबा ॥ १ ॥
 न करीं आणिकांचा पांगिला । नामधारक तुझाची अंकिला ॥ ध्रु० ॥
 सप्तहि समुद्र समरस होती । जें हे विरुनी जाय क्षिती ॥
 पंचभूतें प्रळय पावती । तरि मी तुझाचि सांगाती गा विठोबा ॥ २ ॥
 भलतैसें जड पडो भारी । नाम न संडों निर्धारी ॥
 जैशी पतिव्रता प्राणेश्वरी । भानुदास म्हणे अवधारीं गा विठोबा ॥ ३ ॥

देवासंबंधानें ज्याची इतकी उत्कट भक्ति, त्याच्यासाठीं देवानें जें काय केले तें थोडेंच होतें असें म्हणण्यास काय हरकत आहे ?

३

इहीं श्रवणीं तुझे गुणनाम ऐकेन । इहीं चरणीं तीर्थपथें चालेन ॥
 नाशिवंत देह कवणिये काजा । ऐशी प्रेमभक्ति देई वा सहजा ॥ १ ॥
 अखंड तुझे नाम उचारी । तेणें संसारीं होये उजरी ॥ ध्रु० ॥
 शालिग्राम तीर्थे करीन आंधोळी । हरिदासाचे चरणरज लावीन कपाळीं ॥
 कंठ मंडित तुळसीमाळीं । तनुमनुप्राणें तुमतें वोवाळीं ॥ २ ॥
 उदरव्यथेलागीं मी न करीं धंदा । उच्छिष्टप्रसादें हरावी हे क्षुधा ॥
 आपुली स्तुति आणि परावी निंदा । हीं दोन्ही आतळीं नेदीं गोविंदा ॥ ३ ॥
 सर्वाभूतीं रामा तुमतेचि देखें । तुमचेनि प्रसादें सदां संतोषें ॥
 देवा भानुदास मागे इतुकें । चाड नाहीं आम्हां वैकुंठलोके ॥ ४ ॥

४

परदेशींचा वस्तु पंढरीसी आली । ती दैवें फावली पुंडलिका ॥ १ ॥
देतां घेतां लाभ बहुतांसि जाहला । विसावा जोडला पांडुरंग ॥ २ ॥
न करितां सायास वस्तूचि आइतो । वैष्णवीं बहुतां वेंटाळिली ॥ ३ ॥
भानुदासस्वामी कृपेचा सागरू । विठ्ठल कल्पतरु वोळला आम्हां ॥ ४ ॥

५

जैसा उपनिषदाचा गाभा । तैसा विटेवरी उभा ।
अंगीचीया दिव्य प्रभा । धवळलें विश्व ॥ १ ॥
उगवतीया सुरुज्या । नवरत्ने बांधूं पूजा ।
मुकुटीं भाव पै दुजा । उपमा नाही ॥ २ ॥
दोन्ही कर कटीं तटीं । पांतांबर माळगाठी ।
शोभे वैजयंती कंठीं । कौस्तुभ झळके ॥ ३ ॥
कल्पद्रुम छत्राकार । तळीं त्रिभंगी विठार ।
वेणु वाजवी मधुर । श्रुति अनुरागें ॥ ४ ॥
वेणुचेनी गोडपणें । पवनु पांगुळला तेणें ।
तोही निवे एके गुणें । अमृतधारीं ॥ ५ ॥
अहो लेणियाचें लेणें । नादसुखासी पै पेणें ।
विश्व प्रबोधिलें येणें । गोपवेषें ॥ ६ ॥
पुंडलिकाचे भावें । श्रीविठ्ठल येणें नावें ॥
भानुदास म्हणे दैवें । जोडला आम्हां ॥ ७ ॥

६

न मागतां कांहीं न करितां सेवा । आलासी गा देवा पंढरीये ॥ १ ॥
तूं मायबाप विश्वासी तारक । तुवां पुंडलिक सुखी केला ॥ २ ॥
चारितां गोधनें आलास बा पायां । पुंडलिक कांहीं न बोलेची ॥ ३ ॥
चिन्मयाचा दीप साक्षित्वासी आला । भानुदास त्याला नाम जाहलें ॥ ४ ॥

७

उद्भवला अँकार त्रिमातृकांसहित । अर्ध मातृकेपरतें प्रणवबीज ॥ १ ॥
माया महत्तत्त्व जाहले तिन्ही गुण । चौं देहांची खूण वोळखावी ॥ २ ॥
अंतःकरणीं जाहला तत्त्वांचा प्रसव । पंचतत्त्वे सर्व रूपा आलीं ॥ ३ ॥
पांचही गुण जाहले पंचवीस । पारि भानुदास वेगळाची ॥ ४ ॥

८

अवतारादिक जाहाले कर्मभूमी आले । विश्वजनीं देखिले आपुले डोळां ॥१॥
 देखिल्या स्वरूप नुद्धरे काय जन । तें काय म्हणोन सांगों स्वामी ॥२॥
 उद्धरत काय नाहीं आत्मज्ञान । देखिलें तें जाण सर्व वाव ॥ ३ ॥
 वाव म्हणो तरी कोंदलें स्वरूप । लाविलीया माप मोजवेना ॥ ४ ॥
 देखत देखत वेडावलें मन । रूप डोळेंवीण पाहूं जातां ॥ ५ ॥
 भानुदास म्हणे सद्गुरूच्या लोभें । आहोचि तें उभें वीटवेरी ॥ ६ ॥

९

अवध्या सोडीयल्या मोटा । आर्जांचा दहीकाला गोमटा ॥ १ ॥
 घ्यारे घ्यारे दहीभात । आम्हां देतो पंढरिनाथ ॥ २ ॥
 मुदा घेऊनियां करीं । पेंधा वाटितो शिदोरी ॥ ३ ॥
 भानुदास गीतीं गात । प्रसाद देतो पंढरिनाथ ॥ ४ ॥

१०

गुढीयेसी सांगूं आले । कंसचाणूर मर्दिले ॥ १ ॥
 हर्षें नाचताती भोजें । जिंकियेलें यादवराजें ॥ २ ॥
 गुढी आली वृंदावना । मथुरा दिली उग्रसेना ॥ ३ ॥
 झाला त्रिभुवनीं उल्हास । ललित गाय भानुदास ॥ ४ ॥

सेना न्हावी.

जो भक्तिसरित्पूरीं पडरींची सर्व वाहवी सेना ।
 रुचला मनास बहुतचि, तो भगवद्भक्त नाहवी सेना ॥१॥

सन्मणिमाला, मोरोपंत.

ह्या प्रसिद्ध सत्पुरुषाची कथा महिपतींनीं आपल्या भक्तविजयाच्या
 ३४ व्या अध्यायांत वर्णिली आहे. सेना न्हाव्याचा काल निश्चित
 करण्यास मुख्य साधन म्हटलें म्हणजे त्यांचे स्वतःचे अभंग होत.
 त्यांत त्यांनीं ज्ञानदेव, निवृत्ति, सोपान व मुक्ताबाई यांचा

ठिकठिकाणीं उल्लेख केला आहे; त्यावरून असें दिसते कीं, वरील चारी भावडें समाधिस्थ झाल्यावर सेना न्हावी होऊन गेले. शालिवाहन शकाच्या १३ व्या शतकाच्या उत्तरार्धांत ते विद्यमान होते, असें म्हणण्यास हरकत नाही. सेना न्हावी यांस हरिभजनाचा फार छंद असे. ते एका बादशहाचे आश्रित होते, असें महिपतींनी लिहिलें आहे. नाभाजीकृत भक्तमाला ग्रंथांत सेना न्हावी बांधोगडच्या राजाचे आश्रित होते, असें म्हटलें आहे. असो. एके दिवशीं ते स्नान करून देवपूजा करण्यांत गुंतले असतां बादशहाची हजामत करण्यासाठीं त्यांस तीन चार बोलावणीं आलीं, व प्रत्येक खेपेस, सेना घरांत नाही, असें त्यांच्या बायकोनें सांगितलें; परंतु, त्यांच्या एका दुष्ट शेजाऱ्यानें राजवाड्यांत जाऊन, सेना घरांत नाही, असें त्यांच्या बायकोनें सांगितलें तें खोटें आहे, असें बादशहास कळविलें. बादशहा अत्यंत क्रोधायमान झाला. 'सेना न्हाव्याची मोट बांधून त्यास नदींत फेंकून द्या.' अशी त्यानें आपल्या सेवकांस आज्ञा केली. आपल्या भक्तावर हा भयंकर प्रसंग गुदरलेला पाहून, भगवंतानें सेना न्हाव्याचें रूप धारण करून बादशहास मुजरा केला व मोठ्या कुशलतेनें त्याची श्मश्रू करून त्यास खुष केलें. सेना न्हाव्याच्या रूपानें आलेल्या पांडुरंगास पहातांच, बादशहाचा सगळा राग निघून जाऊन तो अगदीं शांत झाला. श्मश्रू करीत असतां भगवंतानें आपली श्यामसुंदर चतुर्भुज मूर्ति बादशहास दाखविल्यामुळे, त्यास एक प्रकारचा मोह पडल्यासारखा झाला. तो सेना न्हाव्यास घरीं जाऊं देईना ! श्मश्रूसाठीं ठेवलेल्या मोगरेल तेलाच्या वाटींत देवाचें मनोहर ध्यान दिसावें, व बाहेर पहावें तो सेना न्हावी दृष्टीस पडावा; असा प्रकार झाल्यामुळे बादशहा मोठ्या बुचकळ्यांत पडला. शेवटीं, बादशहानें त्यास अोजळभर होन दिले व त्याचा निरोप घेतला.

देवानें ते होन धोकटींत घालून, ती धोकटी सेना न्हाव्याच्या घरांत नेऊन ठेविली व आपण गुप्त झाला.

दोन प्रहरीं, बादशहानें सेना न्हाव्यास पुनः बोलावणें पाठविलें. सेना बादशहाकडे गेल्यावर, बादशहानें ती सकाळची तेलाची वाटी आणवून, तींत तें चतुर्भुज रूप दाखविण्यास त्यांस सांगितलें. बादशहाचें भाषण ऐकून सेना न्हावी विस्मित झाले. प्रातःकाळीं दिसलेलें रूप दोन प्रहरीं दिसेना. मग बादशहाच्या मुखानें प्रातः-काळची हकीकत ऐकतांच, हा आपल्या रूपानें देवच आला होता, हें सेना न्हावी यांच्या तत्काल लक्ष्यांत आलें. त्यांनीं मुक्त कंठानें देवाची स्तुति केली. त्यांनीं आपल्या धोकटींत पाहिलें, तों होन दृष्टीस पडले; ते तेथल्या तेथें त्यांनीं ब्राह्मणांस देऊन टाकिले. त्या दिवसापासून बादशहाही विरक्त होऊन ईश्वरभक्ति करूं लागला. महिपतींनीं दिलेली सेना न्हाव्याची कथा येथें संपली. श्रावण वद्य द्वादशीस आपण समाधिस्थ झालों, असें पुढील अभंगांत सेना न्हावी यांनीं सांगितलें आहे; पण स्वतःचा समाधिशक त्यांनीं दिलेला नाहीः—

१

स्वहिताकारणें सांगतसें तुज । अंतरीचें गुज होतें काहीं ॥ १ ॥

करा हरिभजन तराल भवसागर । उतरील पार पांडुरंग ॥ २ ॥

कृपा नारायणें केली मजवरी । तुम्हालागीं हरी विसंबेना ॥ ३ ॥

सेना सांगोनियां जातो वैकुंठासी ।

तिथी पै द्वादशी श्रावणमास ॥ ४ ॥

२

माझे जाहलें स्वहित । तुम्हां सांगतों निश्चित ॥ १ ॥

करा हरीचें चिंतन । गावे उत्तम हे गुण ॥ २ ॥

व्रत एकादशी । भजन करा अहर्निशी ॥ ३ ॥

श्रावण वद्य द्वादशी । सेना वैत्रे समाधीसी ॥ ४ ॥

सेना न्हावी यांचे थोडेसे-सुमारे १५० अंभंग मात्र प्रसिद्ध आहेत. ज्यांचें सगळें आयुष्य हरिगुणगायनांत गेलें, त्यांनीं इतकीच कविता रचिली असेल, हें असंभवनीय होय. परंतु कालाच्या भयंकर उदरांत त्यांची बहुतेक कविता गडप होऊन गेली आहे. सेना न्हावी यांची उपलब्ध असलेली कविता 'सन्मणिमाला कवितासंग्रह' व 'सर्वसंग्रह गाथा' या ग्रंथांत दिली आहे, ती वाचकांनीं अवश्य पहावी. त्यांच्या कवितेवर अभिप्राय देण्याचा अधिकार माझा नाही; ती कविता आमच्या इतर जुन्या साधुसंतांच्या कवितेइतकीच प्रसादपूर्ण आहे, एवढेंच मी सांगतो. सेना न्हावी हे सुमारे ६०० वर्षांपूर्वी होऊन गेले असतां, त्यांच्या अंभंगांची भाषा अतिशय सोपी व सरळ आहे, हें पाहून मोठें आश्चर्य वाटतें. ज्ञानदेवांचे ग्रंथ व त्यांच्या भावंडांचे कांहीं अंभंग शिवायकरून, तत्कालीन इतर कवींची कविताही अशीच सुलभ आणि सरळ आहे. शालिवाहन शकाच्या तेराव्या शतकांतले कवि नामदेव, चोखामेळा, जनी, परिसाभागवत, सावंतामाळी, गोरकुंभार, भानुदास, जगमित्र नागा, नरहरि सोनार, विसोबा खेचर व नामदेवाच्या कुटुंबांतली मंडळी यांच्या अंभंगांची भाषा व त्याच शकाच्या सोळाव्या शतकांतले कवि तुकाराम, निळोबा, कान्होबा यांच्या अंभंगांची भाषा, यांत सौलभ्याच्या दृष्टीनें फारसें अंतर दिसत नाही, हें कबूल करणें भाग आहे; मग त्याचें कारण काय असेल तें असो.

सेना न्हावी यांची, ज्ञानदेव व त्यांचीं भावंडे यांच्यासंबंधानें अत्यंत पूज्यबुद्धि होती. त्यांपैकीं प्रत्येकाच्या समाधीचें त्यांनीं दर्शन घेतलें होतें. सेना यांचे कांहीं निवडक अंभंग येथें देतोः-

१

श्रीगुरु निवृत्तिनाथें सांप्रदाय दाविला ।

अळंकापुरनिवासी अधिकार तथा दिधला ॥ १ ॥

आदिनाथें मूळ गुप्त होते ठेविलें ।
 निवृत्तिकृपेनें ज्ञानदेवें प्रगट केलें ॥ २ ॥
 बुडतां भवसागरीं जग काढिलें बाहेरी ।
 दावियेला तारु विठ्ठल त्रि-अक्षरी ॥ ३ ॥
 विटेवरी उभा वैकुंठीचा राणा ।
 दाविली खूण म्हणे नाहाविथाचा सेना ॥ ४ ॥

२

वाचे म्हणतां निवृत्ति । अवधी निरसली भ्रांती ॥ १ ॥
 हें तों माझ्या अनुभवा । आलें जीवा प्रत्यया ॥ २ ॥
 गुंतलों होतो मोह आशा । स्मरणें नाशा पावलों ॥ ३ ॥
 ऐसा अनुभव नामाचा । सेना न्हावी स्मरे वाचा ॥ ४ ॥

३

महा विष्णूचा अवतार । सखा माझा ज्ञानेश्वर ॥ १ ॥
 चला चला अळंकापुरा । संत सज्जनाच्या माहेरा ॥ २ ॥
 करितां स्नान इंद्रायणी । मुक्ती लागती चरणीं ॥ ३ ॥
 ज्ञानदेवाचे चरणीं । सेना आला लोटांगणीं ॥ ४ ॥

४

सदाशिवाचा अवतार । स्वामी निवृत्ति दातार ॥ १ ॥
 तथा माझा नमस्कार । वारंवार निरंतर ॥ २ ॥
 पुढें शोभे कैलासराणा । मार्गे गंगा ओव जाणा ॥ ३ ॥
 सेना घाली लोटांगण । वंदी निवृत्तीचे चरण ॥ ४ ॥

ह्या अभंगांत त्र्यंबकेश्वरीं निवृत्तिनाथांची समाधि आहे, त्या स्थळाचे वर्णन केले आहे. ' तथा माझा नमस्कार । वारंवार निरंतर ' हा चरण, तुकारामाचा दत्तात्रयावर एक अभंग आहे, त्यांतील एका चरणाशीं अगदीं सारखा आहे. प्रस्तावनेंत सांगितल्या-प्रमाणें आमच्या जुन्या साधुसंतांच्या कवितेंत शब्द व विचारसादृश्या-मुळें आणि लेखकप्रमादानें बराच घोंटाळा झालेला आढळतो. नाम-

देवाचे कांहीं अभंग तुकारामाच्या गोध्यांत सांपडतात. परंतु या प्रकरणाचा अगदी समाधानकारक रीतीने निकाल काढणे आतां जवळ जवळ अशक्यच झाले आहे, असे म्हणण्यास हरकत नाही.

५

सिद्धामाजी अग्रगणी । मोळा तो हा शूळपाणी ॥ १ ॥
 धन्य धन्य त्र्यंबक राजा । तथा नमस्कार माझा ॥ २ ॥
 जटी गंगा वाहे । त्रिगुणात्मक तो पाहें ॥ ३ ॥
 भोवती वेढा ब्रह्मगिरी । मध्ये शोभे त्रिपुरारी ॥ ४ ॥
 सेना घाली लोटांगण । उभा राहें कर जोडोन ॥ ५ ॥

६

स्मरतां निवृत्ति । अलभ्य लाभ आतुडे हातीं ॥ १ ॥
 ज्ञानदेव म्हणतां वाचे । तथा पेणें वैकुंठीचें ॥ २ ॥
 स्मरण करितां सोपाना । मुक्ती वंदिती चरणा ॥ ३ ॥
 मुक्ताबाई वाचे म्हणतां । नुरे संसाराची वार्ता ॥ ४ ॥
 घ्या रे अनुभव नामाचा । सेना नाहावी स्मरे वाचा ॥ ५ ॥

७

अलंकापुर निवासिनी । ज्ञानाबाई मायबहिणी ॥ १ ॥
 आम्हां लेंकुरांची चिंता । वागवावी कृपावंता ॥ २ ॥
 मी तों आहे यातीहीन । माझा राखा अभिमान ॥ ३ ॥
 करुनी विनवणी । सेना लागतो चरणीं ॥ ४ ॥

ज्ञानदेवांवर सेना न्हावी यांचे बरेच अभंग आहेत, व ते सगळे आळंदी येथे ज्ञानदेवांच्या समाधीपाशीं बसून रचले असावेत, असे वाटते. ज्ञानदेवांचा जो संप्रदाय तोच आपलाही संप्रदाय, असे सेना न्हावी यांनीं म्हटले आहे, यावरून ते नाथ सांप्रदायी होते, हे उघड दिसते. सेनाच्या अभंगांत ज्ञानदेव व त्यांचीं भावंडे यांच्या- शिवाय, तत्कालीन साधुसंतांचा बिलकुल उल्लेख आढळत नाही; कदाचित् ते अभंग गहाळ झाले असतील.

८

वाचे सोपान म्हणतां । चुके जन्ममरण वार्ता ॥ १ ॥
 वस्ती केली कन्हा तीरीं । पुढें शोभे त्रिपुरारी ॥ २ ॥
 सोपानदेव सोपानदेव । नाहीं भेव काळाचें ॥ ३ ॥
 सोपानचरणीं ठेवुनि माथा । सेना होय विनविता ॥ ४ ॥

हा अभाग सासवड येथें सोपानदेवांच्या समाधिदर्शनास सेना
 न्हावी गेले होते, त्या वेळीं त्यांनीं रचला असावा.

९

आजी सोनियाचा दिवस । दृष्टीं देखिलें संतांस ॥ १ ॥
 जीवा सुख थोर जाहलें । माझें माहेर भेटलें ॥ २ ॥
 अवघा निरसला शीण । संतचरण देखतां ॥ ३ ॥
 आजी दिवाळी दसरा । सेना म्हणे आले घरा ॥ ४ ॥

१०

ही माझी मिरासी । पांडुरंग पायापाशीं ॥ १ ॥
 करीन आपुलें जतन । वागवितों अभिमान ॥ २ ॥
 जुनाट जुगादीचें । वढिलीं साधियेलें साचें ॥ ३ ॥
 सेना म्हणे कमळापती । पुरातन ही माझी भक्ती ॥ ४ ॥

११

चित्तन चित्ताला । लावीं मनाचें मनाला ॥ १ ॥
 उन्मनीच्या सुखाआंत । पांडुरंग भेटी देत ॥ २ ॥
 ऐसा आहे श्रेष्ठाचार । वेदशास्त्रींचा निर्धार ॥ ३ ॥
 कौटालुनी पोटीं । सेना म्हणे सांगूं गोष्टी ॥ ४ ॥

१२

तुम्ही संत कृपानिधी । सांभाळावा हा दुर्बुद्धी ॥ १ ॥
 तुम्हा आहें शरणागत । तरी तारावा पतित ॥ २ ॥
 अधिकार नाहीं । न कळे भक्तिभाव तोही ॥ ३ ॥
 वागवा अभिमान । सेना नाहावी यातीहीन ॥ ४ ॥

१३

जन्मासी येवोनी पहा रे पंढरी । नाचो सहाद्वारी देवापुढे ॥ १ ॥
चंद्रभागेतीरीं करा रे स्नान । घ्या रे दरशन पुंडलिकाचे ॥ २ ॥
सेना म्हणे माझा पुरलासे हेत । दृष्टी भरुनी पहात विठोबासी ॥ ३ ॥

१४

पुण्यभूमी येथे उभा पांडुरंग । दोषाचा विभाग नाही कोणा ॥ १ ॥
ऐसियाचे पाय जाऊनियां धरा । चुकतसे फेरा चौऱ्यांशींचा ॥ २ ॥
सेना म्हणे धंन्य विठोबाचे दरशन । तुटलीं बंधनें बहुतांचीं ॥ ३ ॥

१५

नाम हें अमृत भक्तासी दिघलें । ठेवणें ठेविलें होतें गुप्त ॥ १ ॥
प्रत्यक्ष अवतार धरिला अळंकापुरीं । मार्ग हा निर्धारिं दाखविला ॥ २ ॥
कृतयुगामार्जी वसिष्ठ जाणता । नाम जपती तत्त्वतां नारदादि ॥ ३ ॥
कलियुगामार्जी न घडे साधन । जातील बुडोन महाडोहीं ॥ ४ ॥
रामकृष्णहरि गोविंद गोपाळ । स्मरा वेळोवेळ सेना म्हणे ॥ ५ ॥

कान्हूपात्रा.

कान्हूपात्रा श्रीमद्विठ्ठलरूपीं समानता पावे ।

तापत्रये जन यशा या पिउनि अमृतसमा न तापावे ॥ १ ॥

सन्मणिमाला-मोरोपंत.

रा० रा० विश्वनाथ काशीनाथ राजवाडे यांनीं कान्हूपात्रेचा काल शके १३९० हा दिला आहे व तो बरोबर असावा असें वाटते. पंढरपुरापासून सुमारे सात कोसांवर मंगळवेढें म्हणून एक गांव आहे, तेथें शामा नामक एक वेश्या राहत होती, तिची कन्या कान्हूपात्रा होय. प्रसिद्ध सत्पुरुष दामाजीपंत व चोखा-मेळा, हे मंगळवेढें तेथेंच होऊन गेले. कान्होपात्रा रूपानें इतकी सुंदर होती कीं, तिच्या इतकी सुंदर स्त्री त्यावेळीं त्या

प्रांतांत दुसरी नव्हती. तिच्या मातेनें एके दिवशीं तिला म्हटलें कीं, आपण राजवाड्यांत जाऊन राजाची भेट घेऊं. तूं चांगली सुंदर आहेस; राजा तुला पुष्कळ द्रव्य देईल. कान्होपात्रा म्हणाली, ' आई गे, माझ्या योग्य असा पुरुष कोणी दिसत नाही, हें तूं जाणतच आहेस. माझ्याहून जो पुरुष रूपवान् असेल, त्यालाच मी वरीन '

पुढें एके दिवशीं, मंगळवेढ्यांतून वारकरी लोक टाळमृदंग वाजवीत व भजन करीत पंढरपुरास चालले होते. कान्होपात्रेनें त्या संतांस नमस्कार केला व 'तुम्ही कोठें जात आहां?' म्हणून विचारलें. ' आम्हीं पंढरपुरास जातो ' असें संतांनीं सांगितलें. तिची भाविक व प्रेमळ वृत्ति पाहून, त्यांनीं तिजपाशीं श्रीविठ्ठलाचे पुष्कळ गुणानुवाद गायिले. कान्होपात्रेस वाटलें कीं आपणही पंढरपुरास जावें. ती वारकऱ्यांस म्हणाली, ' मी पंढरपुरास आल्यें, तर पंढरिनाथ माझा अंगीकार करील काय?' संत म्हणाले, 'पांडुरंग भक्तीचा भुकेला आहे, तो तुझा अंगीकार खचित करील.' मग आपल्या मातेची आज्ञा घेऊन कान्होपात्रा पंढरपुरास गेली आणि महाद्वारीं वसून पांडुरंगाची स्तुति करूं लागली. ती म्हणाली, ' देवा ! तुझी विमल कीर्ति श्रवण करून, मी तुला शरण आल्यें आहे, मला पदरीं घे. ' असें म्हणून तिनें भगवंताच्या चरणीं मस्तक ठेविलें. पुढें ती पंढरीसच राहिली. नित्य पांडुरंगाचें दर्शन घेऊन त्याच्या भजन-पूजनांत आपलें आयुष्य घालविण्याचा तिनें निश्चय केला व तो शेवटपर्यंत पाळिला.

एके दिवशीं, कोणी गृहस्थानें वेदरच्या बादशहाजवळ कान्होपात्रेच्या सौंदर्याची अतिशय तारीफ केली. तेव्हां, तिला बेदरास आणण्यासाठीं बादशहानें आपले शिपाई पाठविले. ते पंढरपुराजवळ येऊन दाखल झाले तेव्हां ती हकीकत कान्होपात्रेस समजली.

त्यावेळीं तिनें पांडुरंगाचा धावा केला. इतक्यांत बादशहाचे शिपाई महाद्वारीं येऊन, त्यांनीं बादशहाचा निरोप कान्होपात्रेस सांगितला. ते म्हणाले 'तूं जर सुखासमाधानानें येत नसलीस, तर तुला जबरदस्तीनें वेदरास आणण्याचा बादशहानें आम्हांस हुकूम केला आहे.' कान्होपात्रा त्यांस म्हणाली, 'ठीक आहे, तुम्ही येथेंच असा. मी आंत जाऊन भगवंताचा निरोप घेऊन येत्ये.' मग कान्होपात्रा पांडुरंगाजवळ गेली व हात जोडून तिनें प्रार्थना केली:—

अभंग.

१

पुरविली पाठ न सोडी खळ । अधम चांडाळ पापराशी ॥ १ ॥
वारितां नायके दुष्ट दुराचार । काय करूं विचार पांडुरंगे ॥ २ ॥
तूं माय माउली जगाची जननी । ह्यणवोनी मिठी चरणीं घालीतसें ॥ ३ ॥
विनवी कान्होपात्रा जोडोनियां हात । आतां देह अंतसमय आला ॥ ४ ॥

२

आपुल्या निढळीं लिहिलीं अक्षरें । तुम्हां खाटें खरें कोण म्हणे ॥ १ ॥
वायांच म्यां देवा धरिली आवडी । न पावे जोडी कांहीं केल्या ॥ २ ॥
आतां पंढरिनाथा नका पाहूं अंत । आला तो आघात निवारावा ॥ ३ ॥
म्हणोनि कान्होपात्रा येत लोटांगणीं । वारंवार विनवणीं करोतसें ॥ ४ ॥

३

संचित माझे खोटें मज असे ग्वाही । तुझा बोल नाही देवराया ॥ १ ॥
मानिला भरंवसा परी जाहली निरास । आतां पाहूं वास कवणाची ॥ २ ॥
लागला तो पाठीं काळाचा दरारा । सोडवी दुसरा ऐसा कोण ॥ ३ ॥
तुझे म्हणविल्या शरण जाऊं कोणा । कान्होपात्रा म्हणे मना आणीं देवा ॥ ४ ॥

४

अखंड वासना तुमचे ते पाय । दिन निशीं राहें हृदयांत ॥ १ ॥
हेचि माक्षी आस हेचि माझे मागणें । नको दुजे पेंणें विठाबाई ॥ २ ॥
तुजवांचोनियां दुजा नको ठाव । भाकीतसें कांय विठाबाई ॥ ३ ॥
म्हणे पात्रा कान्होपात्रा पंढरीनिवासा । सोडवीं हा फांसा पडिला गळां ॥ ४ ॥

५

नको देवराया अंत पाहूं आतां । प्राण हा सर्वथा फुटों पाहे ॥ १ ॥
 हरिणीचें पाडस व्याघ्रें धरियेलें । मजलागीं जाहलें तैषें देवा ॥ २ ॥
 तुजवीण ठाव न दिसे त्रिभुवनीं । धावें वो जननी विठाबाई ॥ ३ ॥
 मोकलोनी आस जाहलें मी उदास । घेईं कान्होपात्रेस हृदयांत ॥ ४ ॥

ही कान्हूपात्रेची प्रार्थना देवानें तत्काल मान्य केली. तिचे प्राण भगवंतानें आपल्या स्वरूपांत मिळवून टाकिले. साधुसंतांनीं त्या साध्वीचें प्रेत देवाल्याच्या दक्षिणद्वारीं नेऊन पुरलें; त्या ठिकाणीं तरटीचा वृक्ष उगवला, तो पंढरपुरीं अद्याप दृष्टीस पडतो

इकडे बादशहाचे शिपाई महाद्वारीं बसले होते, त्यांनीं कान्हूपात्रा अद्याप येत नाहीं असें पाहून, ती आंत काय करीत आहे म्हणून पुजाऱ्यांस विचारलें. झालेली हकीकत पुजाऱ्यांनीं त्यांस निवेदन केली; पण ती त्या शिपायांस खरी वाटली नाहीं. मग, त्यांनीं त्या विचान्या पुजाऱ्यांवर कान्होपात्रेस पळविल्याचा आरोप ठेवून, त्यांस बेदर येथें बादशहापाशीं नेऊन उभें केलें. पुजाऱ्यांनीं नारळ, बुका वगैरे प्रसाद बादशहापुढें ठेविला. बादशहानें प्रसाद घेतला, तों त्यांत एक केंस निघाला. हा प्रकार पाहून बादशहास मोठा क्रोध आला. 'केंस देवाचा आहे,' असें पुजाऱ्यांनीं त्यास सांगितलें व 'हें खोटें ठरल्यास आम्हांस वाटल ती शिक्षा करा' असेंही ते म्हणाले. मग एकंदर प्रकरणाचा खुलासा करून घेण्यासाठीं बादशहा स्वतः पंढरपुरास गेला. पांडुरंग कसेंही करून आपलें रक्षण करील, या भावनेनें पुजारीही स्वस्थ राहिले.

बादशहा पंढरपुरीं आल्यावर त्यानें जेव्हां श्रीपांडुरंगाचें तें मनोहर ध्यान पाहिलें, तेव्हां त्याच्या मनांतला सगळा संशय फिटून, तो फार संतोष पावला. त्यानें भगवंतास साष्टांग नमस्कार घातला

व त्या पूजाच्यास आलिंगन दिले असो. याप्रमाणे कान्होपात्रा
आपल्या निस्सीम भक्तीच्या योगाने स्वानंदपद प्रावली.

कान्होपात्रेचे कांहीं अभंग प्रसिद्ध आहेत, त्यांपैकी पांच अभंग
पूर्वी दिलेच आहेत; आणखी थोडे अभंग देऊन हा लेख पूर्ण करूं.

१

देहीचीये आशा विठलाचे पाय । आणिक न गमे माय दुजा हेत ॥ १ ॥
येई वो विठले येई वो विठले । कृपेने वहिले आलिंगावे ॥ २ ॥
निर्दय पामर बोलताती फार । न कळे विचार तुझा देवा ॥ ३ ॥
म्हणे कान्होपात्रा पंढरीच्या राया । धांवण्या सखया धांव वेगीं ॥ ४ ॥

२

पतितपावन ब्रीद बांधिले आधीं । तरी कां उपाधी भक्तापाठीं ॥ १ ॥
तुझे म्हणविल्या दुजा अंगसंग । उणेपण सांग कोणाकडे ॥ २ ॥
सिंहाचे भातुकें जंवुकें नेतां । थोराचिये माथां लाज लागे ॥ ३ ॥
कान्होपात्रेचा देह तंव जाण । रक्षावा आपण ब्रीदासाठीं ॥ ४ ॥

३

दंभ प्रपंच भजिल्ले तुमते । आमुते पंढरीनाथे न विसरीजे ॥ १ ॥
ज्ञान वैराग्ये भजिल्ले तुमते । आमुते पंढरिनाथे न विसरिजे ॥ २ ॥
विनवी कान्होपात्रा पंढरीरायाते । आमुते पंढरीनाथे न विसरिजे ॥ ३ ॥

४

शांति आणि क्षमा हे तुमचे उपाय । दंभ प्रपंच भय निवारारवे ॥ १ ॥
ज्ञान वैराग्य श्रद्धायुक्त हे भजन । हेंचि मज प्रमाण देई देवा ॥ २ ॥
विनवी कान्होपात्रा अहो दीनानाथा । चरणीं असो माथा सर्व काळ ॥ ३ ॥

५

नलगे भुक्तिमुक्ति नलगे स्वर्गवास । नको जाणे वैकुंठास देवराया ॥ १ ॥
न लगे योग याग अष्टांग साधन । न चुके बंधन येणे कांहीं ॥ २ ॥
न लगे इष्ट-मित्र सोईरे संबधी । नको हे उपाधी पाठीं लावूं ॥ ३ ॥
कान्होपात्रा म्हणे विठोबा दयाळा । दे गा प्रेमकळा नाम तुझे ॥ ४ ॥

६

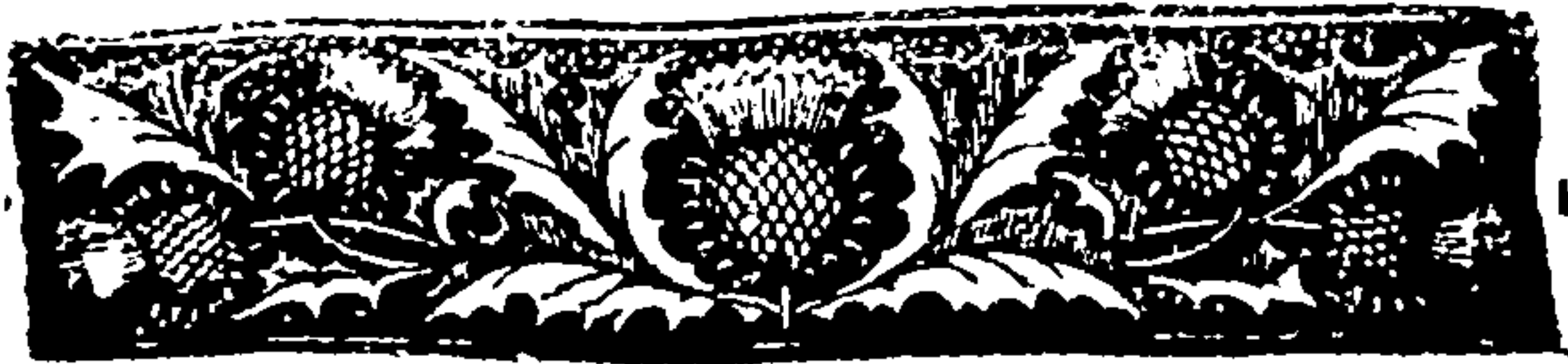
द्रौपदी संकट पडतां जडभारी । धांवसी सत्वरीं देवराया ॥ १ ॥
 तैसें मज करीं कृपेचें धांवणें । सोडवीं वचनें अभयाच्या ॥ २ ॥
 तिहीं लोकीं ब्रीद गाजतसे देवा । अब्हेरितां केशवा लाज कोणा ॥ ३ ॥
 म्हणे कान्होपात्रा अहो कृपानिधि । तोडीं हे उपाधी लिगाडाची ॥ ४ ॥

७

जगाच्या कैवारा । कैसा धांवसी तूं त्वरा ॥ १ ॥
 अंबकृषीसाठीं । गर्भवास तुज जगजेठी ॥ २ ॥
 अर्जुनाकारणें । सारथीपणा येथें करणें ॥ ३ ॥
 वरुषतां जळधर । उचलीला गिरीवर ॥ ४ ॥
 ऐसा भक्ताचा अंकिका । अंकित अंकिलाचि ठेला ॥ ५ ॥
 ही ऐकोनियां मात । कान्होपात्रा हृदयीं घ्यात ॥ ६ ॥

८

तूं उदार म्हणुनी भाकीतसें काव । सोडवीं हा जीव पाशांतुनी ॥ १ ॥
 गुंतलासे मीन लिगाडाचे गळीं । तैसा तळमळी देह माझा ॥ २ ॥
 भाशा मनशा तृष्णा तोडीं याचें जाळें । काडीं उतावेळें कडिये मज ॥ ३ ॥
 तुझाचि भरंवसा जगीं हा विख्यात । वुडतें भवडोहांत विठाबाई ॥ ४ ॥
 सर्वभावे तुज आलें मी शरण । कान्होपात्रेचें निर्वाण पाहूं नका ॥ ५ ॥

जगमित्र नागा.

‘ जगमैत्र नागा ऐका कथा त्याची ।
मैत्री ज्याची साची भूतमात्रां ॥ ’

भीमस्वामी रामदासी.

जगमित्र नागा हे एक मोठे सत्पुरुष ब्राह्मणी राज्यांत होऊन गेले. यांचे चरित्र महिपति व भीमस्वामी रामदासी यांनीं वर्णिले आहे, पण यांचा कालनिर्देश त्यांनीं केला नाही. रा० राजवाडे यांनीं प्रस्तुत साधूचा काल शके १२५२ हा दिला आहे; पण तो बरोबर नाही असें वाटते. कारण, जगमित्र हे परळी वैजनाथाचे रहिवासी, व त्यांच्या चरित्राचा मुसलमानी राज्याशीं संबंध आला असून, शके १२५२ (इ० स० १३३०) मध्ये परळी वैजनाथ हे ठिकाण मुसलमानी राज्यांत सामील झाले होते, असें मानण्यास ऐतिहासिक पुरावा नाही. तेव्हां प्रस्तुत साधूचा काल, एकनाथ व तुकाराम यांच्या कालाच्या दरम्यानचा असावा, असें धरून चालणे मला अधिक प्रशस्त वाटते. कदाचित् एकनाथस्वामीच्या पूर्वी, सावंतामाळी, गौराकुमार, चोखामेळा इत्यादि जे संत होऊन गेले, त्या सर्वांत हे ‘ जगमित्र ’ वयानें कनिष्ठ होते, असेंही मानण्यास हरकत नाही. यांची जी थोडीशी कविता उपलब्ध आहे, तींत मुसलमानी शब्द फारसे आढळत नाहीत; पण एकंदर भाषा फारशी प्राचीन आहे, असेंही वाटत नाही. असो.

जगमित्र नागा हे परळी वैजनाथ येथें गांवांत भिक्षा मागून राहत असत. ते रात्रीच्या वेळीं कीर्तन करीत असत, तें ऐकण्यास लोकांची फार गर्दी होत असे. गांवांतले कित्येक लोक त्यांस वंदन करीत असत, कित्येक त्यांची निंदा करीत असत, पण ते तिकडे मुळींच

लक्ष्य देत नसत. एके दिवशी रात्री, जगमित्र आपल्या घरांत निद्रित असतां, कांहीं दुष्ट लाकांनीं त्यांच्या घरास आग लाविली ! एकदम मोठा उजेड झाल्यामुळे, जगमित्र जागृत होऊन पाहतात तों खोंपट जळत आहे ! त्यांचीं 'मुलेंमाणसें आंत निजलीं होतीं, तीं धातां सुरक्षित कशीं राहतात, या काळजीनें त्यांनीं पंढरिनाथाची आठवण केली. भगवंतानें तत्काल प्रगट होऊन अग्नीपासून त्यांच्या कुटुंबाचें रक्षण केलें दुसऱ्या दिवशीं सकाळीं ही बातमी सर्व गांव-भर पसरली. जगमित्र नागासारख्या सत्पुरुषाचें घर जळालें, याबद्दल गांवांतल्या पुष्कळ लोकांस फार वाईट वाटून ते चौकशी करण्या-साठीं त्यांच्या घरीं आले. पण, खोंपट वरच्यावर जळून गेलें, तरी आंतील माणसांस बिलकूल धोका पोचला नसून, तीं आनंदानें भजन करीत बसलीं आहेत; असा देखावा पाहतांच लोक फार आश्चर्यचकित झाले. मग, जगमित्रांस नमस्कार करून ते म्हणाले, 'तुमच्या साधुत्वासंबंधानें आज आमची अगदीं पुरी खात्री झाली.' पुढें जगमित्रांस कांहीं जमीन इनाम करून द्यावी, असें ठरवून, त्यांनीं ती गोष्ट जगमित्रापाशीं काढली. तेव्हां ते म्हणाले, 'मला जमीन काय करावयाची आहे ? या गांवांत भिक्षा मागतों, तिजवर माझ्या कुटुंबाचा निर्वाह चालतो मग आणखी जमिनीच्या लोभांत मी कशास पडूं ?' जगमित्रांचें हें स्पष्टोत्तर ऐकून, त्यांच्यासंबंधानें लोकांची पूज्यबुद्धि वाढत चालली; पण त्यांस जमीन इनाम करून देण्याचा विचार त्यांनीं सोडून दिला नाहीं. ते जगमित्रांस म्हणाले, 'आम्ही तुमच्या नांवानें इनामपत्र लिहून देतो, मग जमिनीचें उत्पन्न कोणीही खावो !' इतकें बोलून, लोकांनीं लागलीच सनद लिहून दिली, ती अशी कीं, 'परळी वैजनाथ या गांवीं एक चाहूर जमीन जगमित्र नागनाथ यांस इनाम दिली आहे.' इतकें झालें तरी जगमित्रांनीं

त्या जमिनीचा स्वीकार न केल्यामुळे, गांवांतील शेतकरी लोक त्या जमिनीत धान्य पिकवून ते जगमित्रांच्या नांवाने दानधर्माकडे खर्च करीत असत.

पुढे, परळी वैजनाथ येथे एक नवा हवालदार आला. तो यवन होता. त्याने जगमित्रांची इनाम जमीन जप्त केली; त्यावेळी 'धर्म-कार्याच्या आड तुम्ही येऊ नका' असे गांवांतील लोकांनी त्यांस सांगितले; परंतु त्याने तिकडे लक्ष्य दिले नाही. पुढे, एके दिवशी, तो हवालदार जगमित्रांच्या घरी जाऊन त्यांस म्हणाला, 'आमच्या घरी लग्नांत देवप्रतिष्ठेस वाघाचे दैवत लागते, तरी आज संध्या-काळपर्यंत वाघास घेऊन ये, नाहीतर जप्त केलेली इनाम जमीन खालसा करीन.' जगमित्रांनी वाघ आणण्याचे कबूल करून ते अरण्यांत गेले व तेथे त्यांनी परमेश्वराचा धांवा केला, 'हे पंढरिनाथा! हवाल-दाराच्या कन्येचे लग्न आहे, देवप्रतिष्ठेस त्याला वाघ लागत असतो, तो आणून देण्याचे मी त्यास वचन दिले आहे; तर आतां तू हे संकट निवारण कर.' जगमित्राचे हे शब्द ऐकून भगवं-ताचे निसर्गकोमल हृदय द्रवले. त्याने वाघाचे स्वरूप धारण केले व त्यास घेऊन जगमित्र गांवांत आले. एक भयंकर वाघ घेऊन जगमित्र चालले आहेत, हे पाहतांच गांवांतील लोकांची पांचावर धारण बसली, बायकापोरे भयाने लपून बसली व पुरुष वाट फुटेल तिकडे पळून गेले! कित्येकांनी हवालदाराच्या घरी जाऊन त्याची कानउघाडणी केली की, तुझ्या दुष्टपणामुळे सगळा गांव मोठ्या संकटांत पडला आहे. याप्रमाणे गडबड चालू आहे, तोंच जगमित्र वेशीवर आले; पण गांवाच्या वेशी लोकांनी पूर्वीच बंद केल्या होत्या यामुळे त्यांस प्रतिबंध झाला. हा प्रकार पाहतांच व्याघ्ररूपी भग-वंताने एक मोठी डरकाळी फोडली, त्या बरोबर एकदम दरवाजे उघडले. हे पाहून बायकामुलांनी रडून ओरडून एकच आकांत केला.

तेव्हां जगमित्रांनीं सर्वास अभय देऊन सांगितलें कीं, “ ज्याचें कर्म तो भोगील, इतरांस भिण्याचें कारण नाही. तुम्हीं निर्भयपणें ईश्वराचें भजन करा.”

मग, जगमित्र वाघास घेऊन हवालदाराकडे आले व त्यास हाक मारून म्हणाले, ‘ तुमचें दैवत मी घेऊन आलों आहे; हें आपल्या ताब्यांत घ्या. भयानें लपून बसूं नका. ’ दुष्ट लोकांचा नाश करावा म्हणून व्याघ्र मोठमोठ्यानें डुरकण्या फोडीत होता, पण जगमित्रांनीं त्यास आपल्या ताब्यांत ठेविलें होतें. मग ‘ तुमच्या-मुळें सर्वांचा नाश होतो ’ असें आपल्या स्त्राचें भाषण ऐकून हवालदार बाहेर आला व हात जोडून, अन्यायाची क्षमा मागून ‘ जीवदान द्या ’ अशी जगमित्रांस त्यानें विनांति केली. मग त्यास अभय देऊन, व्याघ्रासह जगमित्र रानांत निघून गेले. तेथें भगवंतानें श्यामसुंदर चतुर्भुजरूप धारण करून जगमित्रांस प्रेमालिंगन दिलें व त्यांचा निरोप घेतला. एकंदरींत, ‘ चित्त शुद्ध तरी शत्रु मित्र होती । व्याघ्र ते न खाती सर्प तथा ॥ ’ ह्या तुकारामाच्या सिद्धांतरूप उक्तीची सत्यता जगमित्रांच्या चरित्रांत अगदीं स्पष्टपणें व्यक्त होत आहे.

वारकरी लोकांत जगमित्रांचे थोडेसे अभाग मात्र प्रसिद्ध आहेत, त्यांपैकीं दहा अभाग येथें देतोः—

१

भक्तासाठीं रूपें धरी । त्याचें काम अंगें करी ॥ १ ॥
 आला पुंडलिकासाठीं । अकस्मात जगजेठी ॥ २ ॥
 अनंत ब्रह्मांडें रचिलीं । नानापरी क्रीडा केली ॥ ३ ॥
 हे तंव नकळे कोणासी । जगमित्र नागा ध्याय मानसीं ॥ ४ ॥

२

शुक-व्यासादिक भुलले । लीळा गातां वेडावले ॥ १ ॥
 उपनिषद श्रुतिशास्त्रें । गातां शिणली स्तुतिस्तोत्रें ॥ २ ॥

भाग ३ रा-जगमित्र नागा.

तो हरिकीर्तनाचे रंगी । नाचे देहभाव विसरुनि अंगी ॥ ३ ॥
कीर्तनाची आवडी गाढी । जगमित्र नागा उभवी गुढी ॥ ४ ॥

३

सकळ भूषणाचें भूषण । कंठीं धरा नारायण ॥ १ ॥
तेणें तुटती यातना । चुकती यमाच्या पतना ॥ २ ॥
शिव मस्तकीं धरिला । भेद भक्तांचा काढिला ॥ ३ ॥
अवघ्या देवांचें हें ध्यान । जगमित्र नागा वंदी चरण ॥ ४ ॥

४

हीच उपासना घरा । नरदेहीं सार्थक करा ॥ १ ॥
भक्ति देवाची करावी । भेददृष्टी हे सोडावी ॥ २ ॥
आत्मा आहे हा भूतांत । भूतें आहेती आत्म्यांत ॥ ३ ॥
ऐसा घरा दृढभाव । जगमित्र नाग्याचा हा ठाव ॥ ४ ॥

५

भक्ताच्या काजा । रूप धरिलें सहजा ॥ १ ॥
वैजयंती कुंडल माळा । पीतांबर घनसावळा ॥ २ ॥
शंखचक्रपद्मगदा । कौस्तुभ शोभतसे गोविंदा ॥ ३ ॥
वस्त्रभूषण अलंकार । जगमित्र नाग्याचा दातार ॥ ४ ॥

६

कृष्ण लोणी खाया गेला । येउनि गोपीनें धरिला ॥ १ ॥
मायेपाशीं घेउनि आली । तेथें कृष्णा पाहती जाली ॥ २ ॥
येथें कृष्ण तेथें कृष्ण । जिकडे तिकडे अवघा कृष्ण ॥ ३ ॥
ऐसें आश्चर्य गे माये । जगमित्र नागा पाहुनि धाय ॥ ४ ॥

७

हरिजागरासी जावें । माझ्या विठोबासी पहावें ॥ १ ॥
देवऋषी सवे येती । नभीं विमानें दाटती ॥ २ ॥
कांकड आरति दृष्टी पडे । उठाउठी पाप झडे ॥ ३ ॥
ऐसा आनंदसोहळा । जगमित्र नागा पाहे डोळां ॥ ४ ॥

४

महाराष्ट्र-कवि-चरित्र.

आई बहु कृपावंत । विश्वजनासी पोषीत ॥ १ ॥
 रुक्मादेवीस भजती । मनोरथ त्याचे पूर्ण होती ॥ २ ॥
 दिव्यवस्त्रकुंकुम ल्याली । रत्नाभरणें ती शोभली ॥ ३ ॥
 रुक्मादेवीवराच्या चरणी । जगमित्र नागा लोटागणी ॥ ४४ ॥

मंगळ आरती मंगळस्नान । पाहतां शुद्ध अंतःकरण ॥ १ ॥
 दूध देवावर घालिती । लोणी मुखार्घी लाविती ॥ २ ॥
 वर दही पढे जेव्हा । पाहतां वंशा उद्धार तेव्हा ॥ ३ ॥
 घृत मधु साखर वर । लावुनि बोवाळिति श्रीधर ॥ ४ ॥
 अवघे आनंदें पाहती । जगमित्र नागा ध्याये चिती ॥ ५ ॥

पाहतां पंढरीच्या सुखा । त्याचा काहीं नोहे लेखा ॥ १ ॥
 नामघोष घरोघरी । गाती नर आणि नारी ॥ २ ॥
 विठ्ठल विठ्ठल म्हणतां वाचे । जन्मसार्थक जाहलें सार्चें ॥ ३ ॥
 पाय जोडोनि उभा समकरकटी । नागा जगमित्रा आनंद पोटी ॥ ४ ॥

भाग ३ रा—जनी जनार्दनः

जनी जनार्दनः

‘ ज्यातें जनीजनार्दन* ऐसें बहु साधु जाणते म्हणती
त्या कारणें असोत, श्रीकृष्णा कारणें जशा प्रणती ’ ॥ १ ॥

सन्मणिमाला—मौरोपंत.

हे सत्पुरुष एकनाथस्वामींचे समकालीन होत; पण त्यांचा उल्लेख महिपतिकृत संतचरित्रविषयक ग्रंथांत कोठें आढळत नाही. कवि या नात्यानें जनीजनार्दनांची विशेष प्रसिद्धी नाही, पण त्यांनीं केलेलीं सुमारे १५० पदे रा० राजवाडे यांस हल्लीं उपलब्ध झाल्यामुळे, त्यांच्या चरित्राचा समावेश, महाराष्ट्र-कविचरित्रांत होण्यास कांहीं हरकत नाही, असें वाटल्यावरून हा प्रयत्न केला आहे. रा० राजवाडे यांनीं ग्रंथमालेंत प्रस्तुत कवीवर एक लहानसा लेख लिहिला आहे; तोच थोड्याशा फेरफारानें येथें उतरून घेतला आहे.

बालेघाटीं बीड शहरीं ‘ पाटांगण ’ नामक एक देवस्थान आहे. पाटांगण म्हणजे पाटे ठेवण्याची कचेरी. मुसलमानांचें राज्य देवगिरीस इ० स० १३१८ त झाल्यावर कांहीं वर्षे बालाघाटांत बीड व जोगाईचें आर्वें या दोन शहरीं स्वतंत्र संस्थानिक राज्य करीत होते. या संस्थानिकांचें सार्वजनिक कागदपत्रांचें दफतर ठेवण्याच्या कचेरीस पाटांगण अशी संज्ञा असे. बीड येथील पाटांगणांचे

* काव्यसंग्रहकर्त्यांनीं ‘ जनीजनार्दन ’ असा पाठ देऊन, ‘ लोक ज्याला ‘ जनार्दन ’ म्हणतात, ’ असा त्याचा अर्थ केला आहे; पण हा पाठ चुकीचा आहे, कारण एकनाथांचे गुरु जे जनार्दनस्वामी त्यांच्यावर एक स्वतंत्र आर्या पंतांनीं सन्मणिमालेंत घातलीच आहे.

प्रस्तुतचे अधिकारी ह० भ० प० मथुरानाथ गोसावी हे जनी जनार्दन यांचे वंशज होत. ह्यांची वंशावळ येणेंप्रमाणें:--

१ जनीजनार्दन

२ नारायण

राघव

३ देवस्वामी

४ पुरुषोत्तम

५ महादेव

६ गंगाधर

७ गोविंद

८ विद्याधर

९ विनायक

१० मथुरानाथ (इ. स. १९०९)

११ गंगाधर

जनीजनार्दनाचें आडनांव गोसावी. हे विजापुरच्या पातशाहींत कमावीसदार होते. एकदां दुष्काल पडला असतां, ह्यांनीं सरकारी

कोठारें गरिबांकडून लुटविलीं. ह्या बेकायदेशीर व बेसनदशीर कृत्याबद्दल बादशाहानें त्यांस विजापुरास धरून नेलें व त्यांच्या कृत्याचा त्यांस जाब विचारला. त्या वेळीं जनीजनार्दन यांनीं ताबडतोब उत्तर दिलें कीं, 'मी, माझी स्त्री व कन्या यांच्या चरितार्थासाठीं जें द्रव्य मीं खर्च केलें, त्याची जबाबदारी माझ्याकडे, इतर द्रव्य दानधर्मांत खर्च केलें, त्याचें पुण्य आपणास मिळणार, अर्थात् त्याची जबाबदारी मजवर नाही !' बादशाहास ह्या उत्तरा-मुळें इतका राग आला कीं, जनीजनार्दनास हत्तीच्या पायाखालीं तुडवून मारण्याची त्यानें शिक्षा दिली. परंतु चमत्कार असा झाला कीं, ह्या सत्पुरुषाच्या शांत मूर्तीला नुसता स्पर्श करण्यासही त्या मत्त पशूस धैर्य झालें नाहीं. हा प्रकार पाहून, बादशाहानें जनी-जनार्दनास सोडून दिलें व पुनः नोकरीवर रुजू होण्याचा हुकूम फर्माविला. परंतु जनार्दनपंतांची वृत्ति ह्या वेळीं पूर्ण विरक्त झाली होती; त्यांनीं 'यापुढें यवनाची सेवा प्राणांतीही करावयाची नाही' असा निश्चय केला. इतकेंच नव्हे, तर 'ह्यापुढें जो कोणी आपल्या वंशांत यवनाची सेवा करील, तो कुलबाह्य समजला जाईल,' अशी आपल्या वंशजांस शपथ घातली. ही शपथ बीड येथील पाटांगणांत अद्याप पाळली जाते.

ह्यानंतर जनीजनार्दन यांनीं आपलें शेष आयुष्य ईश्वरभजन व लोकोपदेश यांत खर्चिलें. ह्यांचें उपास्य दैवत गणपति; त्याची स्थापना त्यांनीं गंगामसले या गांवीं केली. पुढें, अडीचशें वर्षांनीं, पेशवाईतले प्रसिद्ध मुत्सद्दी हरिपंत फडके यांनीं या स्थळाचा उद्धार केला. गंगामसलें हें गांव पैठणाजवळ आहे. जनीजनार्दन हे पंढर-पुरची वारी करीत असत. शके १५२३ श्रावण वद्य ७, अभिजित् मुहूर्ती (इ० स० १६०१) त हे समाधिस्थ झाले. त्यांच्या शिष्य-शाखेंतील एका अर्वाचीन गृहस्थानें त्यांचें एक अर्वाचीन चरित्र

लिहिलें आहे, तें बीड येथें असल्याचें समजतें. जनीजनार्दनांची समाधि मोंगलाईत ' भूमक ' नामक गांवीं आहे.

जनीजनार्दन यांचा एकच ओवीबद्ध ग्रंथ आढळतो, तो ' उद्धव-घोध ' हा होय. हा ग्रंथ अद्याप अप्रकाशित असून, त्याची हस्त-लिखित प्रत रा. पांगारकर यांच्या संग्रहीं आहे. जनीजनार्दनाच्या कवि-तेची भाषा दासोपंतांच्या भाषेसारखी आहे. ह्यांनीं हिंदी भाषेतही कांहीं पदे केलीं आहेत. जनीजनार्दन हे मोठे सत्पुरुष होते; त्यांची वाणी किती सरस आहे, हें पुढील पद्यांवरून समजेल:—

पद १

तळहातांचे केस विंचरिते गोरी । वांझेचिया सुतें धरिलिसे करीं ॥ १ ॥
 परता परता, मी वंधेची सुता । पतिव्रता मी माझी रे माता ॥ १ ॥
 आजी पणजी निपणजी तिजी । तिघी वांझा, आई तुझी आणि माझी ॥ २ ॥
 विचारितां तुम्ही आम्ही भावंडे । न घडे संगु नवल दिसें कुडे ॥ ३ ॥
 तूं माझा पिता, तुझी मी माता । येवढी आण आतां न बोलें तत्त्वतां ॥ ४ ॥
 तूं माझा नातू कीं मी तुझी नाती । जनार्दनु म्हणे भ्रांति हो भ्रांती ॥ ५ ॥

२

अरे अरे आळया तूं पाहिलें पाहीं रे ॥ १ ॥
 अञ्जुनु काय निदसुरा तुज जाहालें काई रे ॥ १ ॥
 होई ठीक आसनीं तूं ठायींच्या ठायीं रे ॥ २ ॥
 फिरे बुद्धि मागुता तं हंसवाहीं राहीं रे ॥ ३ ॥

अभंग.

घरणी रक्षावया परब्रह्म हरी । गौळियाचा घरीं प्रगटला ॥ १ ॥
 तिहीं लोकीं जाला परम आनंदु । आनंदाचा कंदु गोपीनाथु ॥ २ ॥
 संपूर्ण अवतारु नंदाचा नंदनु । म्हणत जनार्दनु भक्तिप्रियु ॥ ३ ॥

एकनाथस्वामीचे गुरु जनार्दनस्वामी हे जनीजनार्दनाचे गुरु असून एकनाथ व रामाजनार्दन हे त्यांचे गुरुबंधु होत, असें भारत-वर्षीय अर्वाचीन कोशांत लिहिलें आहे.

श्रीनाथदास ऊर्फ हरिदास.

‘ रामचंद्र नाहिं घरीं काय मी करूं ’ या चरणानें प्रारंभित होणारें जें एक प्रसिद्ध पद आहे, तें याच कवीचें होय. या कवीचा काल, वास्तव्यस्थान, जात किंवा गुरुपरंपरा यासंबंधाची कांहींएक माहिती उपलब्ध नाही. फक्त, ‘ मनश्चंद्रबोध ’ नामक एक ओवीबद्ध ग्रंथ व एक दोन पदे याशिवाय या कवीची आणखी कांहीं कविता उपलब्ध नाही. ‘ विक्रमचरित्र ’ या नांवाचा एक ग्रंथ उपलब्ध झाला आहे तोही ‘ हरिदास ’ नामक कवीनेच लिहिलेला आहे; परंतु या दोन्ही व्यक्ति एकच होत्या कीं भिन्न होत्या याचा उलगडा होत नाही. मनश्चंद्रबोध ग्रंथाच्या आरंभी किंवा शेवटीं कवीनें आत्मवृत्ताचा बिलकूल उल्लेख केलेला नाही, इतकेंच नव्हे, तर ग्रंथसमाप्तीचा कालही नमूद केलेला नाही. या मनश्चंद्रबोध ग्रंथाचे अध्याय ११ असून ओवीसंख्या ९२४ आहे. ग्रंथाची भाषा व प्रतिपाद्य विषय पाहतां, हा कवि जितका पारमार्थिक अधिकारी दिसतो, तितका विद्वान् किंवा भाषापंडित दिसत नाही. तथापि त्याची वाणी प्रासादिक, गोड आणि सुलभ अशी आहे. ग्रंथाचा विषय अगदीं स्वतंत्र असून, तो रूपकालंकारानें प्रतिपादन केला आहे. मन हा कायानगरीचा राजा कल्पून प्रवृत्ति व निवृत्ति या दोघी त्याच्या स्त्रिया कल्पिल्या आहेत. पैकीं निवृत्तीस त्यानें टाकून दिलें असतां, प्रवृत्तीनें आपल्या पक्षाचे अहंकार, अज्ञान आणि भ्रम हे तीन प्रधान नेमून व आपला पुत्र जो मोह त्यास राज्य देऊन मन राजास केवळ नामधारी राजा करून ठेविलें ! पुढें या दुष्ट मंडळीशीं, निवृत्तिपक्षाचा वीर विवेक यानें तुमुळ युद्ध करून, निवृत्तीचा पुत्र ‘ बोध ’ यास सिंहासनावर बसविलें व निवृत्तीस मन राजाची पट्टराणी

करून, प्रवृत्तीस तिची दासी केली; इत्यादि कथाभाग कवीनें मोठ्या मार्मिकपणानें प्रस्तुत ग्रंथांत वर्णिला आहे. एकंदरींत ग्रंथ वाचनीय असून, तो वाचीत असतां, कवीच्या परमार्थज्ञाना-संबंधानें मोठें कौतुक वाटतें. कवीनें ग्रंथसमाप्तीचा काल दिला नाहीं, हें वर सांगितलेंच आहे; परंतु ग्रंथाच्या भाषेवरून पाहतां, तो सुमारे २९० वर्षांपूर्वी लिहिण्यांत आला असावा असें वाटतें.

आतां मनश्चंद्रबोध ग्रंथांतल्या कांहीं ओव्या येथें देऊन हा अति संक्षिप्त लेख पूर्ण करितों. प्रथमाध्यायांत श्रीगुरुस वंदन करितांना श्रीनाथदास म्हणतातः—

ओव्या.

“ आतां नमूं तो सद्गुरु । जेणें मस्तकीं ठेविला कृपाकरूं ।
तेणें हा संसारसागर । सरता संचारूं पै झालों ॥ ९ ॥
जयजयाजी श्रीगुरुमूर्ति । सगुण व्यापक श्रीपति ।
तुज वर्णितां वेदश्रुति । मौन निश्चिती राहिल्या ॥ १० ॥
जयजयाजी अव्यक्ता । पूर्णबोधा सदोदिता ।
तुझे गुणांनुवाद वर्णितां । शेषा स्तवितां नातुडे ॥ ११ ॥
ब्रह्मादिक पुरंदर । निर्जर नेणती तुझा पार ।
मग जोडोडियां कर । नमिते झाले पायांसी ॥ १२ ॥
ऐसियांची मति ठेंगणी । जाहली श्रीगुरु चूडामणि ।
तेथें मी प्राकृत वाणी । काय बोलणों बोलों पां ? ॥ १३ ॥
आतां बहु स्तुति करणें । करितां वाटे लाजिरवाणें ।
सूर्याचिया अंगा उटणें । काय लावणें घडेल ? ॥ १४ ॥
ना तरी तो सुवर्णमेरु । रक्तयुक्त दिसे सुंदरु ।
त्यासीं गुंजांचा शृंगारुं । हा विचारुं केवीं घडे ? ॥ १५ ॥
अथवा तो क्षीरसिंधु । अमृतें भरला अगाधु ।
त्यासी शर्करा नैवेद्यु । हें विशदू केवीं घडे ॥ १६ ॥
ना तरी ते जान्हवी वारी । त्रैलोक्य पातकें निवारी ।
तयासी न्हाणावें थिल्लरीं । ऐसें विचारों केवीं घडे ? ॥ १७ ॥

खद्योत सूर्यतेज मिरवी । विरोळा शेषातें शिकवी ।
 उपजत बाळातें रांगवी । ऐसी कुसरी केवी घडे ? ॥ १८ ॥
 या गगनासी गवसणी । वारियाची मोट बांधिजे कवणी ।
 डोळियां सामावे धरणी । ऐसी करणी केवी घडे ? ॥ १९ ॥
 मशक मेरूतें कवटाळी । टिटवी सागरातें गिळी ।
 मुंगी पृथ्वी पायातळीं । हें भूमंडळीं केवी घडे ॥ २० ॥
 पांगुळ धावे पवनापाठीं । आंधळें वोवी नक्षत्रगांठी ।
 ना तरी बधिराच्या श्रवणपुटीं । शास्त्रगोष्टी ऐकणें ॥ २१ ॥
 हेंही घडों शके एके रीतीं । परी करितां नये तुझी स्तुति ।
 या लागीं मौनेचि पडती । नमन निश्चितीं पायांसी ॥ २२ ॥
 परी स्तुति करावया कारण एक । पुरविसी वाचा कौतुक ।
 तूं दाता श्रीगुरु नायक । उदार देख म्हणोनी ॥ २३ ॥
 तरी हे माझी वाग्वल्ली । वाढवी आपुल्या कृपाजळीं ।
 तेणें फळेंसाळी । प्रेमकल्लोळीं अक्षर ॥ २४ ॥
 तुझा पद्महस्त तोची मंडप । अमृतदृष्टि छायारूप ।
 तेणें वाग्वल्ली आपोआप । नादरूपें विस्तारली ॥ २५ ॥
 ऐसी वाग्वल्ली अद्भुत । ज्ञानफळीं फळे सतत ।
 त्या फळांचे भोक्ते संत । सादरें सुख सेविती ॥ २६ ॥

प्रवृत्तीचा ज्येष्ठ पुत्र मोह यास सिंहासनावर बसवावें, हा अहंकारादि प्रधानाचा विचार मन राजास पसंत पडलाः--

' प्रधानाच्या बोला । मन राजा संतोषलां ।
 धावो निशाणा दिधला । फोडिता जाला भांडार ॥ ५५ ॥
 ते विषय भांडारें अगाध । शब्दस्पर्शरूपरसगंध ।
 उचित दिधले प्रसिद्ध । मनें विविध जनांतें ॥ ५६ ॥
 पुनरपि प्रवृत्ति अनुवादत । म्हणे ' राया ! सांगतसें हित ।
 विवाह करावा जी ! त्वरित । जाण नेमस्त मोहोचा ॥ ५७ ॥
 तें ऐकोनी नृपवर । प्रपंच पाचारिला शीघ्र ।
 तयाची कन्या भुली सुंदर । ते सत्वर आणविली ॥ ५८ ॥

मग पाहुनि सुमुहूर्त । भुली प्रपंच हातीं धरित ।
 अज्ञान उभय सत्तेत । मोहो तेथे त्यापाठीं ॥ ५९ ॥
 भ्रमें अक्षता घेतलिया । दोषांच्या अंजुळी सुदलिया ।
 ॐ पुण्याहं म्हणोनि घातालिया । अविवेकें मस्तकीं ॥ ६० ॥
 प्रपंचाची स्त्री स्मृति । ते धार घाली यथा निगुती ।
 आशा तृष्णादि समस्ती । वोवाळिती कुरवंडी ॥ ६१ ॥
 ऐसें लग्न लागलें । दिसती वधुवरें चांगलें ।
 मग बोहल्यावरी बैसविलें । तें वळ हव्यासाचें ॥ ६२ ॥
 अवक्रियेचें कंकण । अवनतीचें लोण ।
 त्याच्या पालवीं संपूर्ण । बांधी जाण दुर्बुद्धि ॥ ६३ ॥
 तया मोहा भुली शेंसपाठ । भरी प्रवृत्ति मन सुभट ।
 मग प्रपंच धरूनियां नेट । राजविदी नीट मिरविलीं ॥ ६४ ॥
 लौकिक चांग राजविदी । मेळवुनी भेदाची मांदी ।
 जाली गृहप्रवेशसिद्धि । कुबुद्धि कुतर्क त्यांपाशीं ॥ ६५ ॥
 त्यानंतरें प्रवृत्ति मन तेथ । पाहोनियां सुमुहूर्त ।
 मोहा राज्यां बैसवित । आनंदत ते काळीं ॥ ६६ ॥
 तेथे वाजती मंगळतुरें । शब्द अशब्दांचीं गंहीरें ।
 तेणें नादें चराचर भरे । अति गजरें परियेसा ॥ ६७ ॥

अध्याय २.

वरील ओंव्यांवरून मनश्चंद्रबोध ग्रंथाच्या स्वरूपाची कांहींशी
 कल्पना वाचकांस होईल असें वाटते; तथापि तो ग्रंथ समग्र वाच-
 न्याशिवाय त्यांतील कथाभागाचें स्वारस्य पूर्णपणें कळून येणें शक्य
 नाही; तरी ज्या रसिकांस सवड असेल त्यांनीं हा लहानसा ग्रंथ
 एकवार अवश्य वाचावा, अशी विनंति करितों.

प्रेमाबाई.

‘ नाठवे आपुलें आणि परावें । सम विषेम नाहीच ठावें ॥
सर्वा भूर्ती सारिखाचि भाव । एकचि जीव मानीतसे ॥ ’

महिपति.

ह्या प्रेमळ कवयित्रीच्या प्रेमळ चरित्राचा समावेश प्रस्तुत ग्रंथांत करण्यास मला मोठा आनंद वाटतो. प्रेमाबाईचें वास्तव्यस्थान, काल किंवा संप्रदाय यांच्यासंबंधानें कांहींच माहिती उपलब्ध नाही; तथापि संतचरित्रकार महिपति यांनी आपल्या भक्तलीलामृताच्या ४२ व्या अध्यायांत, ह्या साध्वीचें चरित्र अत्यंत रसाळ भाषेत लिहिलें आहे व त्याच्याच आधारानें प्रस्तुत लेख मी लिहित आहे.

प्रेमाबाई या नांवाची एक विधवा स्त्री अत्यंत सत्त्वसंपन्न होती. तिला ज्ञान, वैराग्य इत्यादि परमार्थमार्गासंबंधानें कांहीं एक माहिती नव्हती. पण तिची भक्ति अवर्णनीय होती व त्याच भक्तीच्या जोरावर तिनें भगवंतास आपलासा करून घेतला. हें आपलें आणि तें दुसऱ्याचें, असला भेदभाव तिला ठाऊक नव्हता; सर्वा-भूर्ती एकच परमात्मा वास करीत आहे, अशी तिची पूर्ण श्रद्धा असल्यामुळे, भूतमात्राचे ठायीं ती अत्यंत दयाशील असे. नित्य गंगा (गोदा) स्नान, भागवतश्रवण आणि हरिकीर्तन करावें, संतसाधु आणि प्रेमळ वैष्णव येतील त्यांस आपल्या घरीं आणून त्यांस भोजन घालावें आणि सदांसर्वदां नामस्मरण करावें, हा तिचा नित्यक्रम होता. ती पुराणश्रवणास बसली म्हणजे प्रेमानें तिच्या डोळ्यांतून अश्रुधारा वहात असत; हा तिचा प्रेमळपणा पाहून साधुसंतांनीं तिचें नांव ‘ प्रेमाबाई ’ ठेविलें एके दिवशीं प्रेमाबाई पुराणश्रवणास जाणार तोंच कित्येक साधुसंत तिच्या घरीं आले; ते उपवासी होते. प्रेमाबाईनें विचार केला कीं, आपण जर

भातां कीर्तनास जावें, तर हे साधुसंत उपाशींच राहतील; तर कीर्तनास न जातां आपण यांची सेवाचाकरी करवी, हेंच युक्त होय. असा विचार करून त्या संतांच्या भोजनाच्या व्यवस्थेस ती लागली. पण तिचें चित्त पुराणाकडे लागलें होतें; मंदिरांत पुराणिकबुवांनी इतक्यांत पुराण सुरू केलें असेळ, पण तें आज आपणास चुकणार, हा विचार मनांत येऊन प्रेमाबाईला फार वाईट वाटलें. मग तिनें आपल्या दहा वर्षांच्या मुलास 'पुराणास जाऊन सगळी कथा ऐक व ती मला येऊन सांग' अशी आज्ञा केली, व त्याप्रमाणें तो मुलगा निघून गेला इकडे प्रेमाबाई संतांच्या सेवेस लागली; पण डोंगऱावर चरणान्या गाईचें लक्ष्य जसें वत्साकडे लागलेलें असतें, त्याप्रमाणें प्रेमाबाईचें लक्ष्य मुलगा पुराणाहून कधीं येईल व आपण सगळी कथा कधीं ऐकूं, या विचारांत गुंतलें होतें. पाकनिष्पत्ती झाल्यावर ते साधु नदीवर स्नान करून आले; त्यांचें पादप्रक्षालन करून, तें तीर्थ प्रेमाबाईनें प्राशन केलें. तिनें आपल्या हातानें पात्रें वाढलीं, व 'श्रीकृष्णार्पण' म्हणून संकल्प सोडिला. सगळे संत भोजन करून तृप्त झाले. इतक्यांत प्रेमाबाईचा मुलगा पुराणास गेला होता तोही घरीं आला. प्रेमाबाईनें पुत्रासह भोजन केलें व नंतर पुराणिकांनीं सांगितलेली कथा ऐकण्यासाठीं ती आपल्या पुत्रापाशीं येऊन बसली. ते साधूही कथाश्रवण करीत होते. प्रेमाबाईच्या पुत्रानें जी कथा सांगितली ती महिपतिबुवांनीं इतक्या प्रेमळ आणि कवित्वपूर्ण वाणीनें वर्णिली आहे कीं, त्या सगळ्याच ओंव्या येंथें उतरून घेण्याचा मोह मला आवरतां येत नाहीं:-

नंद यशोदेचे घरीं । श्रीकृष्ण अवतरला गोकुळीं ।

यशोदा स्वयें दधि घुसळी । तों जवळ वनमाळी पातला ॥ ३९ ॥

स्फुंदस्फुंदोनि रडे जगजीवन । म्हणे मज देई स्तनपान ।

यशोदेनें टेवूनि घुसळण । आडवा श्रीकृष्ण घेतला ॥ ४० ॥

मुखीं घालोनि एक स्तन । आवडीनें चोखीत जगंज्जीवन ।
 दुसरा हातीं धरोनि जाण । मातेचें वदन पाहत ॥ ४१ ॥
 यशोदेचें भाग्य परम । मायातीत परब्रह्म ।
 तो सगुणरूपें पुरुषोत्तम । प्रेमें स्तनपान करीतसे ॥ ४२ ॥
 ऐसे समयीं ते अवसरीं । मनांत विचार करी श्रीहरी ।
 म्हणे मातेची प्रीत मजवरी । किंवा संसारीं हें पाहूं ॥ ४३ ॥
 ऐसें चित्तीं विचारून । अग्रीसि आज्ञा केली कृष्णें ।
 म्हणे तुवां प्रदीप्त होऊन । दूध उतव सत्वर ॥ ४४ ॥
 ऐसें इच्छितां जगन्निवास । तों जातवेद चेतका विशेष ।
 दूध उतलें निःशेष । घ्राणासि वास पातला ॥ ४५ ॥
 कर्पट दुधाची येतां घाणी । तों यशोदेसी कळलें मनीं ।
 मग स्तन काढितां मुखांतूनी । चक्रपाणी रढतसे ॥ ४६ ॥
 तैसाचि टाकोनि घननीळ । यशोदा गेली चुलीजवळ ।
 तों दुध उतोनि गेलें सकळ । म्हणवोनि तळमळ करीतसे ॥ ४७ ॥
 गांठीचा परीस टाकोनि पाहें । किमया करूं गेली माय ।
 तों तेथें नास्तिकवाद होय । तैसाच सोय ते झाली ॥ ४८ ॥
 क्षीरसमुद्र सांडोनि जाण । शेळीसि घातलें मेळवण ।
 स्तनासि हात घालितां जाण । तो दुहोनि नेली आणिकेंचि ॥ ४९ ॥
 जवळी सुरतरु सांडूनि । सिंदीसि घालूं गेली पाणी ।
 तों तिचीं पत्रें नेलीं कोणी । केरसुणी करावया ॥ ५० ॥
 मुक्ताफळांचा सांडोनि हार । रानांत वेचूं गेली गार ।
 तों तेथेंहि न दिसती साचार । व्यर्थचि येरझार पडियेली ॥ ५१ ॥
 तैसें श्रीकृष्ण परब्रह्म टाकोनि । प्रपंचाकडे गेली जननी ।
 तों दुधाणें रितें देखोनी । तळमळ मनीं करीतसे ॥ ५२ ॥
 असो, इकडे श्रीकृष्ण । चित्तीं जाहला क्रोधायमान ।
 म्हणे मजपरोस जमनीचें मन । प्रपंचीं निमम असे को ॥ ५३ ॥
 प्रेमपान्हा पाजितां पाहें । प्रपंचाकडे गेली माय ।
 तरी ईस जेणें शिक्षा होय । तैसा उपाय करावा ॥ ५४ ॥

ऐसे म्हणोनि त्या अवसरा । कृष्णें लवंडिला घुसळण डेरा ।
 शिशु वाळकें आणीत सत्वरा । आपुल्या घरा श्रीहरी ॥ ५५ ॥
 संचित लोणी होतें काहीं । तें गडियांना वाटिलें सर्वही ।
 आपुल्या हातें शेषशायी । भाजनें सर्वही फोडित ॥ ५६ ॥
 इतुका अन्याय केला कृष्णें । तों यशोदा आली घरातून ।
 तों दहीं लवंडिलें जगज्जीवनें । वाटिलें माखण पोरांसी ॥ ५७ ॥
 हें यशोदेनें देखोनि नयनीं । परम संताप वाटला मनीं ।
 म्हणे याज ऐसा अगोचर कोणी । त्रिभुवनीही दिसेना ॥ ५८ ॥
 लेंकुरें असती घरोघरीं । परी हा अनिवार सर्वांपरीं ।
 सांगती गाऱ्हाणी गांविंच्या नारी । तीं यथार्थ अंतरीं मज वाटे ॥ ५९ ॥
 ऐसे म्हणोनि यशोमती । हातीं घेतली वेताटी ।
 देखोनि पळतसे जगजेठीं । माता पाठीं धांवतसे ॥ ६० ॥
 क्षण एक हरि दिसे नयनीं । तयासि धरूं पाहे जननी ।
 तों अदृश्य होय चक्रपाणी । सर्वेचि ते क्षणीं दिसत ॥ ६१ ॥
 यशोदा पाहे लवडसवड । तों हरि लपे भिंती आड ।
 गवळणी म्हणती दीधला लाड । तेव्हां कोड वाटलें ॥ ६२ ॥
 आम्हीं नित्य सागूं गाऱ्हाणीं । कीं खोडी करितो चक्रपाणी ।
 तें असत्य वाटे तुजलागोनी । आतां अनुभव मनीं आला कीं ॥ ६३ ॥
 यशोदा पाहे विदोविदीं । तंव कृष्ण लपे सांदोसादीं ।
 गौळणीची मिळाली मांदी । परी कृष्ण त्रिशुद्धी नातुडे ॥ ६४ ॥
 मातेचें भय वागवोनि थोर । भयें पळतसे सारंगधर ।
 दोन प्रहर आला दिनकर । उष्ण तीव्र जाहळें ॥ ६५ ॥
 धांवत पळता साचार । जननीसी श्रम जाहला फार ।
 घर्म करुनि निथळे सुंदर । कैसा विचार करावा ॥ ६६ ॥
 म्हणे एकदां लागता माझ्या हातीं । मग त्यासी न सोडीं कल्पातीं ।
 हृदयमंदिरीं निश्चितीं । बांधोनि श्रीपती टाकितें ॥ ६७ ॥
 ऐसे मातेचें अंतर । जाणोनियां करुणाकर ।
 म्हणे जननीसी श्रम झाला फार । आतां स्थिर असावें ॥ ६८ ॥

यशोदा पाहे चपळ दृष्टी । तों पुढें देखिला जगजेठी ।
 मग सत्वर धरितसे मनगटीं । क्रोध पोटीं न समाये ॥ ६९ ॥
 मग फरफरा ओढीत चक्रपाणी । यशोदा घेऊनि आली सदनीं ।
 मंदिरीं मिळोनि सकळ गौळणी । नंदराणी गोफाटिती ॥ ७० ॥
 मग होऊनि यशोदेसमोर । म्हणती तुझा कृष्ण चोर जार ।
 आम्हीं सांगों निरंतर । तें असत्य उत्तर तुज वाटे ॥ ७१ ॥
 आज घरीं लवांडिला गोरस । ज्यास्तवं धरिलें कृष्णास ।
 आतां उखळां बांधोनि टाकीं यास । शिक्षा नसे आन काहीं ॥ ७२ ॥
 ऐसें बोलतां ब्रजनारी । तों स्फुंदस्फुंदोनि रडे मुरारी ॥
 अश्रुपात वाहतां नेत्रीं । परी मातेसि अंतरीं कावुनये ॥ ७३ ॥
 दावें सोडोनि लवलाहें । यशोदा कृष्णासी बांधों जाय ।
 तंव तें वीतभर उणें राहे । गांठ नये सर्वथा ॥ ७४ ॥
 मग दुसरें दावें ते अवसरीं । यशोदा आणोनि लावी सत्वरीं ।
 तों आणिक पाहिजे वीतभरी । म्हणे कैशी परी करावी ॥ ७५ ॥
 एकमेकांसी लावितां दोर । परी कदा न पुरती साचार ।
 दावीं लाविलीं नवलक्षवर । परी उणें वीतभर येतसे ॥ ७६ ॥
 गौळणी आपुलाल्या सदनीं जाउनी । चन्हाटें देताति आणोनि ।
 म्हणती कृष्णासी उखळां बांधोनि । शिक्षा जननी लावीं वो ॥ ७७ ॥
 घरचीं नवलक्ष असतां दावीं । आणि घरोघरचीं आणिलीं सर्वही ।
 एकएकासी यशोदा लावी । परी तीं कदाही न पुरती ॥ ७८ ॥
 वैष्णवी मायेनें भुलविल्या गौळणी । तैशाच रीतीं यशोदा जननी ।
 जो कां विश्वंभर चक्रपाणी । अवतरे सदनीं नंदाच्या ॥ ७९ ॥
 ज्याच्या रोमरंध्रीं ब्रह्मांडें । मातील येवढें प्रचंड धेंड ।
 तयासी यशोदा बांधूं पाहे कोडें । नवल चोखडें हेंच कीं ॥ ८० ॥
 अरूप अनाम साचार । ब्रह्मादिकांसि नकळे पार ।
 त्यासि बांधावया न पुरे दोर । हें साचार कळेना ॥ ८१ ॥
 आकाश थोर वाडपणीं । गोचर सर्वांसि दिसतसे नयनीं ।
 त्यासी घालावया गवसणी । आणावी कोडुनी कळेना ॥ ८२ ॥

क्षीरसागरासी सांडवा । कोणत्या पाषाणें मांडावों ।
 अमृतासी पाहुणेकरावा । कोणत्या पदार्थें कळेना ॥ ८३ ॥
 पृथ्वीचें वजन करावें कोडें । तरी येवढें विस्तीर्ण नाही पारडें ।
 समीर कोणते ठायीं कोडें । ऐसें रोकडें कळेना ॥ ८४ ॥
 तैशाच रीतीं यशोदा माय । कृष्णासि दोर बांधों जाय ।
 परी तो अपार अनंत आहे । यालागीं न समाये चन्हाटीं ॥ ८५ ॥
 परी यशोदा म्हणे माझा कुमरं । गौळणी भाविती नंदकिशोर ।
 म्हणवोनी नवलक्ष लावोनि दोर । सारंगधर बांधिती ॥ ८६ ॥
 परी वीतभर उणें दिसतसे दिठीं । पदरीं सर्वथा नये गांठी ।
 म्हणोनि यशोदा होतसे कष्टी । म्हणे कैसी गोष्टी करूं आतां ॥ ८७ ॥
 एकदां बंधनामाजी येता । मग मी न सोडितें कृष्णनाथा ।
 जाणोनि मातेच्या मनोगता । कृपा भगवंता उपजली ॥ ८८ ॥
 म्हणे मज बांधावया निश्चिती । कष्टी होतसे यशोदा सती ।
 आतां यांची जी मनोवृत्ती । तैसीच निश्चिती हो सुखें ॥ ८९ ॥
 ऐसें चिंतितां चक्रपाणी । तों दोर पुरला तेच क्षणीं ।
 सत्वर गांठ देतसे जननी । हांसती गौळणी सर्वत्र ॥ ९० ॥
 उखळीं बांधितां जगज्जीवन । मातेसी विलोकी दीनपणें ।
 म्हणे खोडीं न करीं मी आजपासून । मुक्त बंधन करीं कां ॥ ९१ ॥
 ऐसें म्हणोनि पूतनारी । टपटपां आंसुवें गाळीत नेत्रीं ।
 माता टाकोनि तैसेच परी । लागे मंदिरीं निज कार्यां ॥ ९२ ॥

भक्तलीलामृत—अध्याय ४२.

हा कथाभाग श्रवण करीत असतां प्रेमाबाईची चित्तवृत्ति अगदीं तल्लीन झाली होती; कथेंतला सगळा प्रकार आपल्या डोळ्यांदेखत घडत आहे, असें तिला वाटलें. श्रीकृष्णास बंधन केलें असून तो रडत आहे हें ऐकतांच, यशोदेची आणि कृष्णाची स्थिति पाहून हांसणाऱ्या गौळणीची प्रेमाबाईनें निर्भर्त्सना केली. भगवंतास कोणी बंधमुक्त करीत नाही, हें पाहून त्या प्रेमळ साध्वीस अत्यंत दुःख

झालें; गहिवरानें तिचा कंठ दाटून आला, डोळ्यांतून अश्रूंच्या सारख्या धारा चालल्या. मग प्रेमाबाई आपल्या पुत्रास म्हणाली, ' बाळा, हा संसाराचा सगळा व्याप मी आतां तुजकडे सोंपवितें व सत्वर गोकुळांत जाऊन भगवंतास मुक्त करितें. ' इतके शब्द बोलतांच, प्रेमाबाईचा आत्मा तिच्या नाशवंत देहाचा त्याग करून चित्स्वरूपी जाऊन मिळाला ! तिच्या घरीं आलेल्या साधुसंतांस तिच्या त्या उत्कट कृष्णभक्तीचें मोठें आश्चर्य वाटलें. प्रेमाबाईच्या प्रेतावर अकस्मात् परिमळद्रव्ये आणि तुळसीदळें येऊन पडलीं ! तो चमत्कार पाहून त्या सत्पुरुषांनीं प्रेमाबाईचा जयजयकार केला. येथें प्रेमाबाईचें चरित्रही संपलें.

प्रेमाबाईची कविता बरीच असावी असा तर्क आहे; परंतु तिचीं दोन तीन पदेच काय तीं प्रसिद्ध आहेत. इतर कविता उपलब्ध नाहीं तथापि पुढें दिलेल्या पद्यांवरून प्रेमाबाईच्या प्रेमळ कवित्वाची साक्ष वाचकांस पटल्याशिवाय राहणार नाहीं, अशी माझी खात्री आहे.

१

गडे हो कृष्णगडो आपुला । यमुनाडोही बुडाला ॥ १ ॥
 काळिया डसल जरि हरिला । हाडल विषबाधा त्याला ।
 हाका मारिल आपुल्याला । तुम्हि तरि स्वस्थपणें वसलां ।
 आतां कोण काढिल रे त्याला । यमुनाडोही बुडाला ॥ १ ॥
 गाई त्याविणें हंबरती । वासरे स्तनदान न करिती ।
 यापरी गोप सर्व रडती । मुखानें कृष्ण कृष्ण म्हणती ।
 आतां काय भेटेल आपुल्याला । यमुनाडोही बुडाला ॥ २ ॥
 यशोदा पुसल जरि हरिला । सांगों काय तरी तिजला ।
 नंद म्हणेल त्वां नेला । हलधर मारिल तो मजला ।
 आतां काय जावें गोकुळाला । यमुनाडोही बुडाला ॥ ३ ॥

दहिं दुध लाणी म्यां हरिलें । हरिला ताक षळें दिषलें ।
 घेइना म्हणोनि करिं धरिलें । वृक्षां बळकट वांधिलें ।
 म्हणोनी तो मजवणि वसला । यमुनाढोहो वुडाला ॥ ४ ॥
 पेदा धांवुनियां आला । बळकट वृक्षाला डसला ।
 त्याचे पाठीवर बसला । ओझे झालें बहु त्याला ।
 म्हणुनियां पळत पळत आला । भेटला प्रेमाबाईला ॥ ५ ॥

२

गडे हो कृष्ण गडी आपुला । राजा मथुरेचा झाला ॥ ध्रु० ॥
 टाकुनि काळा कांबळा । कासे पीतांबर कसिला ।
 टाकीं मंगेरंपिच्छाला । जडित मुकुट घातला ।
 आतां काय ऋळखिल आपुऱ्याला । राजा मथुरेचा झाला ॥ १ ॥
 टाकुनि गुंजांची दाटी । घातला कोस्तुभ श्रीकंठीं ।
 टाकुनि मुरली वेताटी । करिं घे आयुधें गोमटीं ।
 आतां काय बागुलभय त्याला । राजा मथुरेचा झाला ॥ २ ॥
 गोधनें चारुं विसरला । आतां तो नृपांमधें शिरला ।
 नारीनें उरीं घरुनि चुरला । आतां तो कुब्जेनें वरिला ।
 देतसे निजपद प्रेमेला । राजा मथुरेचा झाला ॥ ३ ॥

वरील कविता म्हणजे एका भाविक स्त्रीची साधी आणि प्रेमळ अशी वाणी आहे. तिच्या साधेपणामुळेच तिला एक प्रकारचे मनोहर स्वरूप प्राप्त झालें असून, कवित्व तर तींत अगदीं पूर्णपणें भरून राहिलें आहे; शिवाय मनुष्यस्वभावाचें सहज सुंदर वर्णन तींत किती उत्तम प्रकारें प्राथत झालें आहे, हें रसिकांस तरी सांगावयास नकोच. वरील दोन्ही पदे पुनः पुनः वाचूनही मनाची तृप्ति होत नाही; त्यांतला प्रेमळपणा वाचकांच्या मनांत संचरतो व त्यामुळे दुष्पट प्रेमानें तीं पुनः वाचावींशीं वाटतात. साधुसंतांनीं त्या साध्वीस दिलेलें 'प्रेमाबाई' हें नांव अगदीं अन्वर्थक होतें; यांत शंका नाही. वरील पदांच्या चाली तर इतक्या लोकप्रिय झाल्या

आहेत कीं, सुप्रसिद्ध अर्वाचीन कवि विठोबा अण्णा दत्तरदार व बळवंत पांडुरंग किलोस्कर यांनीही आपली कित्येक पदे त्याच चालीवर रचली आहेत. पुढे दिलेल्या पदाचा शेवटचा चरण उपलब्ध नसल्यामुळे ते पद अमक्याच कवीचे आहे, हे समजण्यास मार्ग नाही, परंतु त्या पदाची चाल व एकंदर रचना पाहिली म्हणजे ते प्रेमाबाईचेच असवे, असे वाटल्याशिवाय राहत नाही:-

पद.

गड्यांनो आपुल्या कृष्णाला । अकुर नेतो मथुरेला ॥ १ ॥

दोघे रथावरी बसती । यशोदा नंद गोप रडती ।

अकुरासी सर्व नमिती । त्याच्या दया नये चित्ती ।

म्हणुनि जाउं माहं त्याला । अकुर नेतो मथुरेला ॥ १ ॥

गोपी फारचि तळमळती । करानें वक्ष भाळ पिठिति ।

हरिला जाउं नको म्हणती । अश्रुनें सर्वांगें भिजती ।

पुढे तो गेला यमुनेला । अकुर नेतो मथुरेला ॥ २ ॥

ऐकुनि सर्व गोप भ्याले । धावुनि हरिजवळी आले ।

मूर्च्छित रथाजवळि पडले । हरिनें हृदयीं कवळीले ।

देव मग फारचि गर्हिवरला । अकुर नेतो मथुरेला ॥ ३ ॥

तुजविण आम्हां नाहिं कोणी । म्हणुनि सर्व जाउं मरुनी ।

परि ये चिंता एक मनीं । कौंस तुज नेइल वा धरुनी ।

तेथें कुणी नाहीं वा तुजला । अकुर नेतो मथुरेला ॥ ४ ॥

‘माझा भरत देखिला काय’ हे सुप्रसिद्ध पदही प्रेमाबाईचेच होय. रा० वि० का० राजवाडे यांनी प्रेमाबाईचा काल शके १५८० दिला आहे, परंतु तो कशाच्या आधाराने दिला आहे, हे कळत नाही.

निळोबा.

नमनांचे जसा सत्पथदर्शक झाला भला निळोबा हो ।

मज तों प्रसाद त्याचा प्रणता ज्या लाभला मिळो बाहो ॥ १ ॥

सन्मणिमाला-मोरोपंत.

निळोबा हे अहमदनगर जिह्यांत पिंपळनेर गांव आहे, तेथील कुलकर्णी होत. पिंपळनेर गांव यांनीच वसविलें, असें महिपतींच्या ग्रंथांत सांगितलें आहे. हे जातीचे आश्वलायन शाखेचे ब्राह्मण. तुकाराममहाराजांच्या चौदा टाळकरी शिष्यांपैकीं निळोबा हे एक होत व त्या सर्वांच्या कवितेपेक्षां निळोबांचीच कविता विशेष प्रसिद्ध आहे. शके १५८० च्या सुमारास हे विद्यमान होते. ह्यांच्या जन्मतिथी-निदान जन्मशक-संबंधानें कांहींच माहिती मिळत नाही; तथापि ते पिंपळनेर गांवां फाल्गुन शुद्ध प्रतिपदेस समाधिस्थ झाले अशी माहिती मिळते व त्या दिवशीं पिंपळनेर गांवां मोठा उत्सवही होतो. तुकारामबुवांसंबंधानें निळोबांच्या ठायीं अत्यंत पूज्यभाव होता व स्वतः ब्रह्मकुलोत्पन्न असतां तुकारामांचें शिष्यत्व पतकरण्यास त्यांस लवमात्र शंका वाटली नाही, यावरून ते चांगले गुणज्ञ व खरे मुमुक्षु होते हें उघड होतें. समर्थानीं आपल्या दासबोधान्त 'नीच यातीचा गुरु करूं नये' अशी मर्यादा घालून ठेविली आहे, पण समर्थांशींच समकालीन असलेले निळोबा, रामेश्वरभट्ट व जयरामस्वामी वडगांवकर हे प्रसिद्ध सत्पुरुष नीच यातींच्या गुरुंकडूनच उपदेश वेऊन सायुज्याचे अधिकारी झाले, ही गोष्ट लक्ष्यांत ठेवण्यासारखी आहे; व वारकरी संप्रदाय व इतर संप्रदाय यांच्यांत जो मुख्य भेद आहे, तो येथेंच आहे. अस्तु

एके दिवशीं निळोबांनीं आपल्यावर अनुग्रह करण्याविषयीं तुकारामास विनंति केली असतां त्यांनीं उत्तर दिलें कीं, 'तुमच्या-

चर अनुग्रह केल्यावांचून मी निजधामास जाणार नाहीं. 'पण, पुढें तसा योग न येतां तुकाराम महाराज वैकुंठवासी झाले. त्यावेळीं निळोबा पिंपळनेरास होते. पुढें, ते देहूस आल्यावर तुकारामाच्या निर्वाणाची वार्ता त्यांस समजली; त्यामुळें तुकारामाच्या विरहानें ते फार दुःखी झाले. आपल्यावर अनुग्रह न करितां, आपले सद्गुरु निजधामास गेले, तस्मात् आपला जन्म व्यर्थ आहे; सद्गुरु पुनः अवतीर्ण होऊन जर आपणास उपदेश करणार नाहींत, तर आपण अन्नपाणी वर्ज्य करून देहत्याग करूं, अशा दृढ निश्चयानें निळोबा हे बेचाळीस दिवस इंद्रायणी-तीरीं पडून राहिले. हें त्यांचें निर्वाण पाहून, साक्षात् पंढरिनाथ त्या ठिकाणीं आले व निळोबांस हालवून म्हणाले कीं, 'मजकडे पहा; मी कोण आहे ?' त्या वेळीं निळोबांची अशी स्थिति झाली होती कीं, त्यांचे प्राण अगदीं कंठांत येऊन राहिले होते. तथापि आपले गुरु तुकाराम महाराज हेच आपणांस भेट देण्यासाठीं आले असावेत, अशा समजुतीनें त्यांनीं डोळे उघडले, तों साक्षात् पांडुरंग पुढें उभे असलेले त्यांच्या दृष्टीस पडले. त्यावेळीं निळोबा म्हणाले, 'देवा ! तूं येथें कां आलास ? मी हें निर्वाण तुझ्याकरितां मांडलें नाहीं; तूं जा. ' हें ऐकतांच देव अंतर्धान पावले. शेवटीं, निळोबांचा दृढ निश्चय पाहून वैकुंठा-हून तुकाराम महाराज त्या ठिकाणीं प्रविष्ट झाले व निळोबांस त्यांनीं सावध केलें तुकारामास पाहतांच निळोबांच्या ठायीं सात्त्विक अष्ट भाव उत्पन्न होऊन परमानंदाच्या भरांत त्यांनीं त्यांजपुढें साष्टांग नमस्कार घातला; व म्हणाले कीं, 'आश्वासन दिल्याप्रमाणें मला अनुग्रह न देतां आपण वैकुंठास गेलां. आतां तरी मज दीनावर कृपा करावी.' शिष्योत्तमाची ही उत्कट भक्ति अवलोकन करून तुकाराम महाराज अत्यंत संतुष्ट झाले; निळोबांचे मस्तकीं आपला चरद हस्त ठेवून त्यांनीं त्यांस अनुग्रह दिला व जडमूढोद्धारार्थ

कावित्व करण्याची आज्ञा करून ते अंतर्धान पावले. यासंबंधाने गुद्द निळोबांनीं एके ठिकाणीं म्हटलें आहे:—

अभंग.

वेवोनियां कृपावंतें । तुकयास्वामी सद्गुरुनाथें ॥ १ ॥

हात ठेविला मस्तकीं । देउनि प्रसाद केलें सुखी ॥ २ ॥

माझी वाढविली मती । गुण वर्णावया स्फूर्ति ॥ ३ ॥

निळा म्हणे मी बोलता । दिसे, परी त्याची सत्ता ॥ ४ ॥

पुढें तुकाराम महाराजांचा अधिकार संप्रदाय-पद्धतीनें निळोबांकडे आला. निळोबांचे शिष्य शंकरस्वामी हे मोगलाईतील शिऊर गांवचे रहिवासी. हे मोठे अधिकारी असल्यामुळे निळोबांनीं त्यांस अनुग्रह दिला. शंकरस्वामीचे शिष्य मल्लाप्पा आप्पा हे जातीचे लिंगाईत वाणी, मोगलाईतील वाशी गांवचे राहणारे. हेही परम वैराग्यशील आणि उपासनानिष्ठ होते. तुकाराम महाराजांची संप्रदाय परंपरा हल्लीं मल्लापांच्याच वंशजांकडे आहे. पूर्वीं, पंढरपुरांत यांचाच फक्त एक भजनी फड होता. हल्लीं जरी त्याच्या पुष्कळ शाखा निघाल्या आहेत, तरी त्या सर्वांचें अग्रेसरत्व वासकरांकडेच आहे.

महिपतींनीं आपल्या भक्तविजयाच्या ९६ व्या अध्यायांत निळोबांच्या चरित्रांतील एक प्रसंग वर्णिला आहे. महिपति म्हणतात:—
‘ ज्या निळोबांस तुकारामांनीं स्वप्नांत उपदेश केला, ज्यांची भक्ति पाहून श्रीपांडुरंग प्रसन्न झाला, त्या निळोबांचें रसाल चरित्र श्रवण करा. निळोबा हे पिंपळनेर येथें राहत असत. ते जुन्या कवींची कविता म्हणून कीर्तन करीत असत. ते अत्यंत निरभिमानी होते; याचकांचा आदरसत्कार ते फार उत्तम प्रकारें करीत असत. ते गृहस्थाश्रमी होते. एकदां त्यांच्या मुलीचें लग्न जमलें; पण हातीं पैसा नसल्यामुळे, लग्नाची कांहीं एक तयारी झाली नाहीं. त्या वेळीं त्यांची पत्नी त्यांस म्हणाली, ‘ तुमची ही

अशी उदास वृत्ति; अजून लग्नाची कांहींच तयारी नाही; तेव्हां आतां आयत्या वेळीं लोकांत आपली फजिती होणार.' यावर निळोबा म्हणाले, 'पांडुरंग आपलें संकट दूर करील.'

इकडे श्रीविठ्ठलानें वृद्ध ब्राह्मणाचें रूप धारण करून, फाटकें धोतर नेसून आणि अंगवस्त्रांत धान्याची पुरचुंडी बांधून निळोबांचे घरीं गमन केलें. निळोबांनीं त्याचा चांगला सत्कार केला. ब्राह्मण म्हणाला, 'मी गरीब आहे; माझ्याजवळ सामग्री आहे, ती घेऊन मला भोजन घालाल तर मोठे उपकार होतील.' निळोबा म्हणाले, 'तुमची सामग्री मला नको; ती तुमच्यापाशीं तशीच राहूं द्या. तुम्ही आतां येथेंच भोजन करा.' हें ऐकून ब्राह्मण म्हणाला, 'माझी वासना पुरणपोळ्यांवर गेली आहे. तर हा शिधा घेऊन मला लवकर पोळ्या करून घाला.' 'ठीक आहे' असें म्हणून निळोबांनीं आपल्या पत्नीस सैंपाक करण्यास सांगितलें. ती 'बरें आहे' म्हणून सैंपाकघरांत गेली. आपला शिधा लग्नाच्या साहित्यांत टाका, असें ब्राह्मणानें तिला सांगितलें; व त्याप्रमाणें तिनें केलें. मग ब्राह्मण म्हणाला, 'आतां पुरणपोळ्यांची खटपट नको; जेवणाची तयारी आहे, जेवून घेऊं.' मग सर्वांचीं जेवणें झालीं, रात्रीं, ब्राह्मण निळोबांस म्हणाला कीं, 'उद्यां तुमच्या घरीं लग्न आहे; पण पाणी आणण्यास कोणी ब्राह्मण नाही. तरी या मंगलकार्या-प्रीत्यर्थ ज्या चार घागरी मला आणवतील त्या मी आणीन व तुमच्या पंक्तीस चार दिवस मिष्टान्न भोजन करीन.' निळोबा म्हणाले, 'बरें आहे.' दुसऱ्या दिवसापासून ब्राह्मण घरांतलें कामकाज करूं लागला.

वरपक्षाकडून पांचशें लोक आले होते; ज्या लग्नांत प्रत्यक्ष पांडुरंग व्यवस्थापक, तेथें काय उणीव पडावयाची आहे! कल्पतरू-खालीं उपाशीं कोण राहील? सूर्याच्या राज्यांत अंधार कोठचा?

स्वयमेव गंगा घरापार्शीं आल्यावर उदकाला काय तोटा ? मेघांनी सडा घातल्यावर जमीन कोरडी कशी राहिल ? बुद्धिदाता गजानन प्रसन्न झाल्यावर विद्यार्थी मूर्ख कसा राहणार ? ब्रह्मदेवानें सौंदर्य दिल्यावर न्यूनता कशाची ? सरस्वतीच्या लेखांत चुकी राहणें शक्यच नाहीं. मग निळोबांच्या घरीं प्रत्यक्ष भगवान् व्यवस्थापक असल्यावर, तेथें काय न्यूनता रहावयाची आहे ! ब्राह्मणाचा शिवा कोठींत ठेवतांच, साहित्याची विपुलता होऊन गेली. पांचशें माणसें नित्य जेवत, तरी सामानाची तूट पडली नाही ! पाहुण्यांची सर्व व्यवस्था ब्राह्मण ठेवीत असे. त्याच्या कामगिरीनें खूष होऊन त्यास एक शेला देण्याचें निळोबांनीं मनांत आणिलें. पण सहावे दिवशीं वऱ्हाड परत जातांच, ब्राह्मण सर्वासमक्ष देवघरांत जाऊन तेथेंच गुप्त झाला ! शेला देण्यासाठीं निळोबा ब्राह्मणास हाक मारितात, तों ब्राह्मण आहे कोठें ? मग, निळोबांच्या लक्ष्यांत येऊन चुकलें कीं, साक्षात् पंढरीनाथानेंच विप्रवेषानें आपल्या घरीं येऊन हें मंगल कार्य पार पाडिलें. निळोबांनीं भगवंताची अत्यंत प्रेमपुरस्सर स्तुति केली; आपल्यासाठीं पांडुरंगास कष्ट झाले, यामुळें दुःखी होऊन संसाराचा त्याग करावयास ते सिद्ध झाले. मग, निळोबांच्या स्वप्नांत जाऊन पांडुरंगानें त्यांची समजूत केली व 'मी नेहमीं तुझ्या सन्निध राहतों' असें त्यांस सांगितलें. निळोबांच्या भक्तीमुळें विठोबा पिंपळनेरास येऊन राहिला; तेथें फाल्गुन वद्य द्वितीयेस मोठा उत्सव होतों. '

निळोबांचे वंशज पिंपळनेरास आहेत असें समजतें; त्यांच्या वरचीं दत्तरे पाहिल्यास निळोबांचें चरित्र व कविता यांच्यासंबंधानें आणखी कांहीं तरी माहिती उपलब्ध होण्याचा संभव आहे; शोधकांनीं शोध करावा.

निळोबांची कविता, कै० तुकाराम तात्या, रा० आवटे व चित्रशाळेचे मालक या तीन गृहस्थांनी प्रसिद्ध केली आहे. त्यांपैकी चित्रशाळेच्या प्रतींतल्या अभंगांहून रा० आवटे यांचे प्रतींत १०३ अभंग अधिक आहेत. याशिवाय, तुकाराम तात्यांनी प्रसिद्ध केलेल्या तुकारामाच्या गाथेच्या पहिल्या भागाच्या आरंभी निळोबांनी तुकारामावर लिहिलेले ३३२ श्लोक दिले आहेत. मिळून, निळोबांच्या उपलब्ध कवितेची संख्या सुमारे १९०० होते. तुकारामावरील श्लोकांशिवाय निळोबांची सगळी कविता अभंगवद्ध आहे. निळोबांच्या कवितेसंबंधाने ह० भ० प० विष्णु नरसिंह जोग यांनी पुढील उद्गार काढिले आहेत:—‘तुकाराममहाराजांच्या कवित्वांत व त्यांच्या कवित्वांत फरक इतकाच आहे कीं, तुकाराम महाराजांचे कांहीं अभंग गूढ असून समजण्यास कठीण आहेत; पण तसे यांचे मात्र नाहीत. निळोबांच्या अभंगांची भाषा अगदीं सुलभ असून, ती जवळ जवळ हल्लींच्या प्रचलित महाराष्ट्र भाषेशीं जुळणारी आहे. मात्र इतके आहे कीं, तुकाराम महाराजांच्या काव्यांत जसे सौंदर्य आहे तसे यांच्या काव्यांत नाही. तथापि विचारस्वारस्य गुरूसे चेला सवाई, या म्हणीप्रमाणे निळोबांच्या काव्यांत आहे.’’ जोगबुवांचा हा अभिप्राय बहुतांशी योग्य आहे; तथापि निळोबांच्याही कांहीं अभंगांत पुष्कळ ‘सौंदर्य’ आहे, हे कोणासही नाकबूल करता येणार नाही.

तुकारामावरील निळोबांचे श्लोक भुजंगप्रयात वृत्तांत आहेत, त्यांत त्यांनी तुकारामबुवांचे संक्षिप्त चरित्र देऊन त्यांचे स्तुतिस्तोत्र केले आहे. ‘तुकारामबुवा सदेह वैकुंठास गेले’ ह्या कथेचा समावेश निळोबांच्याही श्लोकांत झाला आहे. तुकारामबुवा हे निळोबांचे गुरु होते; अर्थात् तुकारामबुवांसंबंधाचे त्यांचे उद्गार भाविकपणाचे व प्रेमळ असावेत, हे साहजिकच आहे. निळोबांनी ‘चांगदेवचरित्र’

नामक ग्रंथ केला आहे, तो सगळा अभंगवद्ध असून वाचनीय आहे. निळोबांची इतर कविता म्हटली म्हणजे, विशेषेकरून, पंढरीमाहात्म्य, पांडुरंगवर्णन, भगवद्दर्शन व स्तुति, स्वात्मनिवेदन, संतस्तुति, जनास उपदेश, बालक्रीडा इत्यादि विषयांवर आहे. या कवितेंतील कांहीं उत्कृष्ट वेंचें यथे देऊन, हा लेख पूर्ण करितों.

अभंग. (पंढरीमाहात्म्य.)

१

सहज गेलों पंढरपुरा । विश्वंभरा भेटोसी ॥ १ ॥
तो हा उभा विटेवरी । देखिला श्रीहरी जगदात्मा ॥ २ ॥
ज्याचिये तेजें धरळें नभ । हा जगदारंभ अंगकांति ॥ ३ ॥
निळा म्हणे ब्रह्मादिकां । व्यापक लोकां सकळां जो ॥ ४ ॥

२

संत येताती सनकादिक । सोहळा पाहूं तो कौतुक ॥ १ ॥
चंद्रभागे निमज्जन । परिसों हरीचें कीर्तन ॥ २ ॥
संतसज्जनांचिया भेटी । करूं स्वानंदाची लुटी ॥ ३ ॥
निळा म्हणे पंढरपुरी । सेवूं काला वांटिती हरी ॥ ४ ॥

३

पंढरिहूनि गांवा जातां । वाटे खंती पंढरिनाथा ॥ १ ॥
आतां बोळवीत यावें । आमुच्या गांवा आम्हासवें ॥ २ ॥
तुम्हालागीं प्राण फुटे । वियोगदुःखें पूर लोटे ॥ ३ ॥
निळा म्हणे पंढरिनाथा । चला गांवा आमुच्या आतां ॥ ४ ॥

४

वरी बुकियाचे धूसर । अत्तर कस्तुरी केशर ॥ १ ॥
तुळसी नाना सुमनमाळा । दिव्यांबराचा सोहळा ॥ २ ॥
पांडुरंगा ओंवाळिती । नारांनर अवलोकिती ॥ ३ ॥
नीळा म्हणे दीपावळी । सोडिती चंद्रभागाजळी ॥ ४ ॥

वशादा शंभु सग्रहालय, ठाणे. स्वल्प
भासुदेसरा-निकोब्रा... दि:७५२

... बोध: रि:

वारकरी संत पंढरीसी जाती । सप्रेमै गर्जती नामघोषे ॥ १ ॥
लोटांगणी त्यांसी जाईन आवडी । ओवाळेंन कुडी वरुनि पाया ॥ २ ॥
धन्य केला वंश तारिले पातकी । डोलतां पताकीं गगन शोभे ॥ ३ ॥
टाळ श्रुति वाघे मृदंगाच्या ध्वनी । कभिताति भवनी ब्रह्मानंदे ॥ ४ ॥
पढती व्रीदावळी कार्ति जयजयकार । टाळिया अंबर सादु देत ॥ ५ ॥
निळा म्हणे माझे सखे विष्णुदास । जाती पंढरीस प्रतिवरुषी ॥ ६ ॥

श्रीपांडुरंग वर्णन.

६

भाविकाते अवघेचि गोड । करुनी कोड स्वीकारी ॥ १ ॥
भोळानाथ पंढरीचा । न करी दासाचा अतिक्रम ॥ २ ॥
न म्हणे रक्ष थोडे कांहीं । वाली अवघेही मुखोचि तें ॥ ३ ॥
निळा म्हणे कृपावंत । उभा तिष्ठत विटेवरी ॥ ४ ॥

७

कैवल्याचा गाभा । व्यापुनियां ठेला नभा ॥ १ ॥
तो हा सगुण द्वेषधारी । उभा चंद्रभागेतिरी ॥ २ ॥
धुंडिती पुराणें । वेदश्रुति ज्या कारणें ॥ ३ ॥
निळा म्हणे अवघे देव । ज्याचे म्हणविताती अवयव ॥ ४ ॥

८

अचळ धरा तैसें पीठ । पायातळीं मिरवे वीट ॥ १ ॥
दोन्ही पाउलें समान । जैसे योगियाचे नयन ॥ २ ॥
जानु जंघ ते स्वयंभ । जैसे कर्दळाचे स्तंभ ॥ ३ ॥
कसीयलें पीत वसन । झळके विद्युल्लतेसमान ॥ ४ ॥
शेष बैसला वेटाळा । तैसा कटिबंध मेढळा ॥ ५ ॥
समुद्र खोलिये विशाळ । तैसें नाभाचें मंडळ ॥ ६ ॥
तुळसी मंजरिया गळा । जैशा सुटल्या मेघमाळा ॥ ७ ॥
दिग्गजाचे शुंडादंड । तैसे कटीं कर प्रचंड ॥ ८ ॥
पूर्णांमेचा उदो केला । तैसा मुखचंद्र शोभला ॥ ९ ॥
जैशीं नक्षत्रें क्षमकती । तैसीं कुंडलें चमकती ॥ १० ॥

सूर्य मिरवे नभमंडळा । तैसा केशराचा टिळा ॥ ११ ॥
 क्षीराब्धीचे चंचळ मीन । तैसें नेत्रां अवलोकन ॥ १२ ॥
 जैसें मेरुचें शिखर । तैसा माथां मुगुट स्थिर ॥ १३ ॥
 इंदु प्रकाशें वेडिला । तैसा क्षीरोदकें वेष्टिला ॥ १४ ॥
 तृप्तीलागीं चातकपक्षी । निळा तैसा ध्यान लक्षी ॥ १५ ॥

ह्या अभंगांत सौंदर्य, कवित्व, अलंकार, प्रेम, शब्दसौष्टव्य, अर्थमाधुर्य, गंभीर्य आणि तेजस्वीता यांची इतकी प्रचुरता झाली आहे कीं, तिचें वर्णन करणें केवळ अशक्य आहे, असें मला वाटतें. आमच्या साधुसंतांच्या वाणीचा एक विशेष गुण हा आहे कीं, त्यांची सगळीच कविता उत्कृष्ट असल्यामुळे, त्यांतील वेंचे काढणाराची मोठी तारांबळ होते. हा अभंग देऊं कीं तो अभंग देऊं, असें होऊन शेवटीं सगळेच अभंग उतरून ध्यावे, असा मोह उत्पन्न होतो; परंतु स्थलाभाव आड आल्यामुळे, हा मोह त्यास आवरून धरावा लागतो व शेवटीं सगळेच अभंग वाचण्याची वाचकांस शिफारस करून, त्यास स्वस्थ बसावें लागतें. असो.

तुकारामांसंबंधाचे अभंग.

९

अवघे वर्ण बावन्न परी । शब्दां शब्दांच्या कूसरी ॥ १ ॥
 आयते दिले जोडुनियां । स्वामी सदगुरु तुकया ॥ २ ॥
 न लगे करणेंचि घडामोडी । अर्थां अक्षरें उघडीं ॥ ३ ॥
 निळा म्हणे कृपावंता । कैसेनि उत्तीर्ण होऊं आतां ॥ ४ ॥

१०

एकाक्षरीं विस्तार करा । अर्थांतरा मिळवूनी ॥ १ ॥
 हे तों माझी नव्हे युक्ती । चेतवणें स्फुर्ति तुमची हे ॥ २ ॥
 वसंताच्या ईक्षणमात्रें । पळव पत्रें फळ वृक्षा ॥ ३ ॥
 निळा म्हणे रवीकीर्ण । विकाशवणें कमळासी ॥ ४ ॥

११

तुक्याचे कीर्तनमेळीं । नाचे कल्लोळीं भानंदें ॥ १ ॥
 क्षिरापती वाटी हातें । कालाही सांगतें करुं धांवे ॥ २ ॥
 उदकामाजी रक्षी वहा । भालिंगी बाह्या पसरुनी ॥ ३ ॥
 निळा म्हणे ऐशा कीर्ति । वाढवी श्रीपति दासांच्या ॥ ४ ॥

संतवर्णन.

१२

म्हैशीपुत्रामुखें बोलवणें श्रुती । चालवणें भिंती निर्जाव ते ॥ १ ॥
 नव्हे ह्या सामान्य महिमा संतांचा । नैवेद्य हातींचा मूर्ति जेवी ॥ २ ॥
 उदकामाजी वहा राखिल्या कोरज्या । दाविल्या रोकज्या विश्वजना ॥ ३ ॥
 निळा म्हणे जिहीं संगती करणें । दोन उद्धरणें नवल कोण ॥ ४ ॥

१३

संदेह गमला । कैसा रेडा बोलविला ॥ १ ॥
 सांगा देव कां न होती । निर्जाव चालविली भिंती ॥ २ ॥
 कोरडे कागद । उदकीं न लागती बुंद ॥ ३ ॥
 निळा म्हणे खरा । द्यावा संतांपायीं थारा ॥ ४ ॥

१४

अगाध कीर्ति वाढले संत । केलीं विख्यात चरित्रें हीं ॥ १ ॥
 अग्नीत उभे वीष प्याले । नाही ते भ्याले महाशस्त्रा ॥ २ ॥
 वंदुनी आज्ञा बोले पशु । श्रुतिघोषु दीर्घ स्वरे ॥ ३ ॥
 निळा म्हणे ठेवुनी उदकीं । कागदही शेखीं कोरज्या वहा ॥ ४ ॥

१५

आळी करितां नामदेव । जेविती स्वयमेव सांगतें ॥ १ ॥
 सांवत्याचे उदरी बैसे । पुंडलिका वसे दृष्टीपुढें ॥ २ ॥
 कुर्म्याचिये धांवे भेटी । मेहत्या कंठीं माळ वोपी ॥ ३ ॥
 निळा म्हणे निर्जिवासी । संतोवासी न विसंचे ॥ ४ ॥

१६

माता पिता समर्थ । स्वामी माझा एकनाथ ॥ १ ॥
 काळ रुळतो चरणीं । देव घरीं वाहे पाणी ॥ २ ॥

ज्याच्या अनुग्रहें करून । जाले पतित पावन ॥ ३ ॥
जो वसे प्रतिष्ठानी । निळा तया लोटांगणी ॥ ४ ॥

१७

खेवेलानी सेवक जालों । तुमचे लागलों निजचरणी ॥ १ ॥
अहो स्वामी तुक्या देवा । यादरी न करावा अवेहर ॥ २ ॥
सहज लीले उदकी वया । तुम्हीं तारिल्या निजसत्ते ॥ ३ ॥
निळा म्हणे धराल हातो । तरी घाल मति निरुपम ॥ ४ ॥

१८

मुखें जन्मांतरें घेऊं । नामें आळवूं श्राहरिचीं ॥ १ ॥
नाहीं आम्हां त्याचें कोडें । संसार बापुडें तें काय ॥ २ ॥
कळिकाळाचें भय तें किती । पायां पडती यमधर्म ॥ ३ ॥
निळा म्हणे सर्वही सिद्धी । रुळती पदों हरिनामें ॥ ४ ॥

१९

नाम सांडोनि मुक्ति घेणें । हीं तों लक्षणें अधमार्चीं ॥ १ ॥
आम्हा विष्णुदासां धर्म । नित्य नेम कथेचा ॥ २ ॥
काय करूं त्या व्युत्पत्ती । वडील हांसती पूर्वज ॥ ३ ॥
निळा म्हणे करावी सेवा । आवडी देवा ही माझी ॥ ४ ॥

इतर अभंग.

२०

कोटी जन्म घेइत देवा । करीत सेवा तुमचीच ॥ १ ॥
भुक्तिमुक्ती नका आड । घालूं सांकडें मज वाटे ॥ २ ॥
काय करूं ते आत्मस्थिति । खंडन करिती भजनाचें ॥ ३ ॥
निळा म्हणे राहो ठायीं । विश्वास पायीं तुमचीये ॥ ४ ॥

२१

धन्य काळ आजिचा दिवस । हरिचे दास भेटले ॥ १ ॥
दंडवत घालिन पायां । करीत काया कुरवंडी ॥ २ ॥
पाप ताप दैन्य गेलें । येथोनी पाउलें देखतां ॥ ३ ॥
निळा म्हणे अवघे संत । मिळोनी स्वहित करा माझे ॥ ४ ॥

२२

भवरोगीं जे पीडिले लोक । तिहीं आवश्यक सेवावें ॥ १ ॥
महा मात्रा हरिकीर्तन । उतरलें रसायन निजनिगुती ॥ २ ॥
मागें बहुतां गुणासीं आलें । अरोगीं ठेविले करुनी ॥ ३ ॥
निळा म्हणे सांगतां फार । होईल विस्तार नामें त्याच्या ॥ ४ ॥

२३

मागण्याची न करूं गोठी । तुम्हा पोटीं भय वाटे ॥ १ ॥
नामचि तुमचें पुरे देवा । न करूं हेवा आणिक ॥ २ ॥
माझे आहे स्वाधीन मन । न इच्छीं मान धन काहीं ॥ ३ ॥
निळा म्हणे सत्य साचा । संकल्पाचा निर्धार ॥ ४ ॥

२४

दीन मी अनाथ तुमचें रंक । मागतों भोक मज द्यावी ॥ १ ॥
नेडाने घाला पायावरी । निरवा श्रीहरि कृपाघना ॥ २ ॥
नुपेक्षावें शरणागता । जरी मी नेणता दास तुमचा ॥ ३ ॥
निळा म्हणे अवघे संत । मिळोनी स्वहित करा माझे ॥ ४ ॥

२५

गोड नाम तुमचें देवा । गोड सेवा तुमची ते ॥ १ ॥
गोड तुमची कीर्ति वाणी । गोड श्रवणीं ऐकतां ॥ २ ॥
गोड तुमचें रूप दृष्टीं । गोड पोटीं प्रेम तें ॥ ३ ॥
गोड निळा तुमचे पायीं । गोड डोईं ठेवितां ॥ ४ ॥

एकंदरीत—

नव्हती माझे फुकट बोल । जाणे विठ्ठल सत्यमिथ्या ॥ १ ॥
संतकृपेची हे जाती । ओघेंचि चालती अक्षरें ॥ २ ॥
कैची मती बोलावया । ठायींची पाया विदित तें ॥ ३ ॥
निळा म्हणे बाहेरी आलें । होतें सांठवलें हृदयीं जें ॥ ४ ॥

ह्या निळोबांच्याच वचनाप्रमाणें, निळोबांची व आमच्या इतर साधुसंतांची सगळी कविता 'संतकृपेची हे जाती । ओघेंचि चालतीं अक्षरें,' अशा प्रकारची, केवळ ईश्वरप्रेरित अशी आहे. तिच्यासंबंधानें

अभिप्राय देण्यास आम्हां ' प्राकृत हेंदव्यांस ' विलकूल अधिकार नाही. ही कविता भक्तिपुरस्सर वाचावी, तिचें मनन करावें व तिच्यापासून आपली पारमार्थिक उन्नति करून घ्यावी, इतकेंच आमचें काम. तें काम योग्य रीतीनें न करितां, उलट साधु-संतांच्या कवितेचें गुणदोषविवेचन करून, ज्यांस निंदास्तुतीची, मानधनाची, भुक्तिमुक्तीचीही पर्वा नाही, अशा संतांवर आपल्या अपज्ञतेचे शिंतोडे उडविण्यास जर आम्ही प्रवृत्त होऊं, तर मग आमच्या सारखे कृतज्ञ आणि शाहाणे आम्हींच, असें म्हणणें भाग पडेल.

दिनकर गोसावी रामदासी.

महंतें महंत करावे । युक्तिबुद्धीनें भरावे ।

जाणते करुनि विखरावे । नाना देशीं ॥ १ ॥

दासबोध.

शके १५०० पासून १६०० पर्यंत १०० वर्षांच्या काळांत धर्मसंमूढचेत महाराष्ट्राज खऱ्या महाराष्ट्र धर्माची व ज्ञानाची प्राप्ति करून देण्यास महाराष्ट्रीयान्या सुदैवानें ज्या दिव्य विभूति निर्माण झाल्या, त्यांत श्रीसमर्थांचे महंत व शिष्य यांचीही गणना करण्यास हरकत नाही. अशा महंतांपैकीं श्रीदिनकरबुवा हे एक होत. यांचें मूळचें नांव बहिणंभट किंवा बहिणाजी असें होतें; धुळें येथील सत्कार्योत्तेजक सभेनें प्रसिद्ध केलेल्या ' रामदासांची कविता, भाग १ ला ' या ग्रंथाच्या प्रस्तावनेंत समर्थशिष्यांचीं नांवां दिलीं आहेत, त्यांत ८९ वें नांव ' बहिणाजी ' हें आहे. पण पुढें श्रीसमर्थांनीं बहिणाजींस उपदेश देऊन त्यांचें नांव ' दिनकर '

ठेविलें, अशी आख्यायिका आहे. दिनकरबुवांच्या शिष्यांनीं, त्या काळच्या अधिकाऱ्यांनीं व गांवकऱ्यांनीं बुवांस जीं दानपत्रें व सनदा करून दिल्या आहेत, त्यांत त्यांचें नांव 'बहिणाजी वा नरहरजी गोसावी' असें लिहिलें आहे.

ह्या सत्पुरुषाचा जन्ममृत्युकाल अद्याप नक्की समजला नाहीं; तथापि शके १५५० पासून १६२५ च्या दरम्यान हे विद्यमान होते, असें उपलब्ध असलेल्या पुराव्यावरून दिसतें. अहमदनगरा-नजीक पुराणप्रसिद्ध भृगुक्षेत्रीं-भिंगार येथें-पाठक उपनांवाच्या यजुर्वेदी देशस्थ ब्राह्मण कुळांत दिनकरबुवांचा जन्म झाला. पाठकां-कडे नगर भिंगारची व आसपासच्या कांहीं गांवांची वृत्ति होती. हे पाठक हल्लीं 'मुळे' या आडनांवानें प्रसिद्ध आहेत. दिनकरबुवांचे पणजे जनार्दन पाठक व आज्ञे कोनेर पाठक हे भगवद्भक्त असून चांगले विद्वान् होते. सूर्य, गणपति व देवी या दैवतांचे ते उपासक होते. दिनकरबुवांचे तीर्थरूप नरहरि पाठक हेही वेदशास्त्र-संपन्न व ब्रह्मनिष्ठ पुरुष होते; त्यांस श्रीगणपतीची उपासना असे. दिनकरबुवांची आई द्वारकाबाई ही फार सुशील व पतिसेवापरायण होती. दिनकरबुवा लहानपणापासूनच भक्तिमान् व धार्मिक होते. नरहर पाठकांच्या सान्निध्यांत दिनकरबुवांनीं मराठी व संस्कृत भाषांचें अध्ययन केलें. त्यांस वेदान्त व धर्मशास्त्राचें चांगलें ज्ञान होतें, असें त्यांच्या ग्रंथांवरून दिसतें. रामदास, तुकाराम, वामन इत्यादि तत्कालीन कवींची पुष्कळ कविता त्यांच्या संग्रहीं असून, ती त्यांनीं लक्षपूर्वक वाचली होती.

व्रतबंध व लग्न झाल्यावर दिनकरबुवांची विरक्ति अधिकच वाढली. त्यांचे भाऊवंद पुष्कळ असल्यामुळे त्यांस जाताशौच किंवा मृताशौच बहुधा नेहमीं असावयाचें; ह्या अडचणीमुळे त्यांच्या स्नानसंध्यादि नित्यकर्मांस व भगवद्भजनास व्यत्यय येऊं लागला. त्यामुळे गांवांत

राहणें सोडून कोठें तरी गिरिकंदरीं जाऊन बसावें, असा त्यांनीं निश्चय केला व त्याप्रमाणें, एके दिवशीं, गुप्तपर्णे गांव सोडून, भिंगारच्या पूर्वेस १३-१४ कोसांवर डोंगरांत वृद्धेश्वर (म्हातारदेव) नामक एक पुराणप्रसिद्ध स्वयंभू शिवालिंग आहे, तेथें ते जाऊन राहिले. हें स्थळ अत्यंत रमणीय व शांत असून, तपस्वीजनांस अनुकूल अशी सृष्टिरचना व निसर्गसौंदर्य या ठिकाणीं आहे. दिनकरबुवांनीं येथील एका गुहेत वारा वर्षे तप केलें, अशी आख्यायिका आहे. वृद्धेश्वरानजीक दक्षिणेच्या वाजूस डोंगरांत जी गुहा आहे तेथेंच दिनकरबुवा ध्यानस्थ बसत असत. कांहीं दिवस आसपासच्या गांवांतून मिळणाऱ्या अल्प भिक्षेवर, कांहीं दिवस कंदमूलफलांवर निर्वाह करून दिनकरबुवांनीं अनेक पुरश्चरणें केलीं व समाधियोगाचा अभ्यास केला. याप्रमाणें ते भगवत्प्राप्तीच्या साधनांत निमग्न असतां, श्रीसमर्थानीं त्यांस स्वप्नांत दर्शन देऊन त्यांच्या मस्तकीं आपला वरद हस्त ठेविला. पुढें एक वर्षानें समर्थानीं त्यांस प्रत्यक्ष उपदेश दिल्यावर त्यांच्या अनुष्ठानाची परिसमाप्ति झाली. ' वयापूर्वीं एक वर्षाआदि । फाल्गुनी पौर्णिमा निशिसंधीं । दिनकरीं स्वानुभव प्राप्त स्वप्रसिद्धी । मस्तकीं विराजे वाम कर ॥ ' हा साक्षात्कार शके १५७५ त झाला; या गोष्टीस आजचें बरोबर २५६ वर्षे झालीं. ' स्वप्नावस्थेमार्जां चोखडें । जें देखिलें होतें श्रीगुरु रूपडें । तें न दिसेचि पाहतां पुढें । जागृतीसि येतां ॥ नाहीं जंव ज्ञानसिद्धि । न होतां प्रत्यक्ष गुरुवाक्यशुद्धि । जालीं जरी पूर्ण समाधि । तन्ही अपक्वचि कीं ॥ ' अशा समजुतीनें श्रीसमर्थांच्या प्रत्यक्ष दर्शनासाठीं दिनकरबुवा फार उत्सुक झाले होते. ध्यानस्थ

१ हें स्थळ घाटशिरस गांवां एका डोंगरांत आहे. येथें वृद्धा नदी उगम पावते. नवनाथभक्तिसार ग्रंथाच्या शेवटीं या स्थळाचा उल्लेख आढळतो.

२ हा लेख लिहिला त्या दिवशीं फाल्गुनी पौर्णिमा होती. योगायोग !

होतांच स्वप्नांतील मूर्तीशीं तादात्म्य व्हावें व नेत्र उघडतांच वृद्धेश्व-
राचा देखावा डोळ्यांपुढें दिसावा, असा प्रकार बरेच दिवस चाल-
ल्यावर, दिनकरबुवांनीं ' मग आर्ताचिया पडिभारें । जिज्ञासा करूनि
मोहरें । अर्थार्थाचियानुकारें । ज्ञानइच्छा धरूनि ॥ निश्चय केला
निजमानसीं । मूर्ति जंव न देखे नयनासी । तंव न घेणें अन्नपानासी ।
आणि नाना उपभोग ॥ ' याप्रमाणें निश्चय करून श्रीसमर्थांच्या
दर्शनाची ते वाट पाहत बसले. अशा स्थितींत एक वर्ष
गेल्यावर असा चमत्कार झाला कीं, श्रीसमर्थ एकदां जांबगांवाहून
कृष्णातीराकडे आपल्या परिवारासह जात असतां, वाटेंत वृद्धेश्वराचें
दर्शन घेऊन, तेथून सहा कोसांवर भातवडी' नामक गांवीं,
नृसिंहमंदिरांत मुक्कामास राहिलें; ' तंव इकडे दिनकरासी ।
स्वप्नदर्शनाचिया हव्यासीं । परम क्लेश निजमानसीं । विरहें करूनि
संतप्त ॥ शके पंधराशें शाहात्तरामाझारी । फाल्गुनी पौर्णिमा अवसरीं ।
श्रीरामदासकृपा दिनकरीं । स्वानुभवसुख प्राप्त ॥' भातवडी
येथील नृसिंहमंदिरांत समर्थ उतरले आहेत, ही हकीकत दिनकर-
बुवांस स्वप्नांत समजतांच, ते तत्काल त्या ठिकाणीं गेले; तेथें, शके
१५७६ फाल्गुन शुद्ध पौर्णिमा, रविवारीं सूर्योदयीं, श्रीनृसिंह-
मूर्तिसन्निध समर्थांनीं त्यांस उपदेश देऊन, त्यांचें नांव ' दिनकर '
ठेविलें. ' बोधुनि बोध प्रबोधनमार्गें । ठेविति वामकरा शिरिं वेगें ।
विप्रकुलोत्तम कर्म करावें । रामउपासन चित्ति धरावें ।' असें सांगून
व दोन तसू उंचीची तांब्याची सीतायुक्त श्रीराममूर्ति दिनकरबुवांस
देऊन समर्थ कृष्णातीरीं गेले. इकडे दिनकरबुवांनीं त्या मूर्तीची
तीसगांवीं स्थापना केली व तेथेंच सांप्रदायाचा मठ करून ते

१ भातवडी गांव नगर तालुक्यांत मेहेंकरी नदीच्या तलावाचे कांठें आहे.

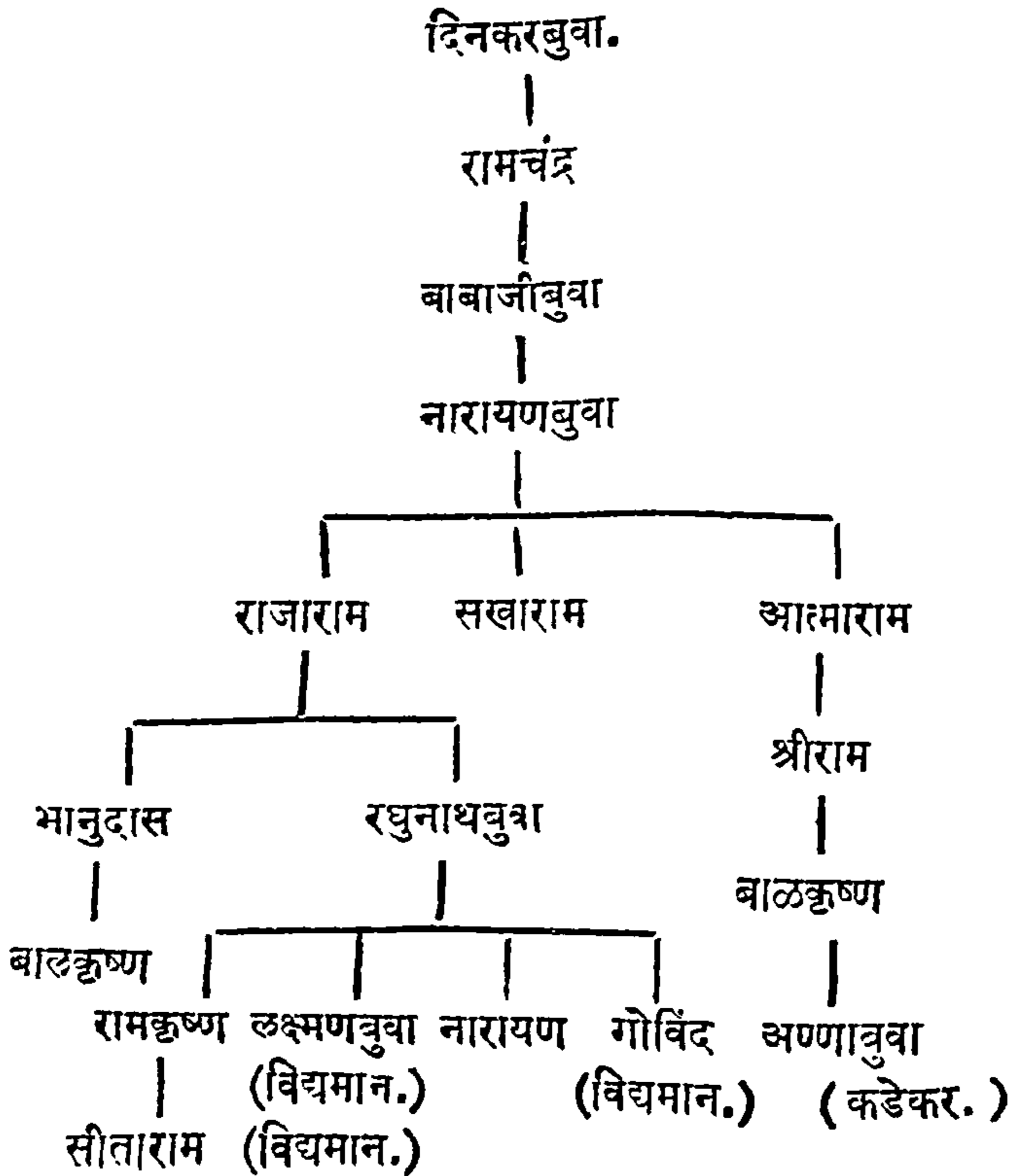
२ हा गांव शेवगांव तालुक्यांत आहे; हें पूर्वीं मोठें शहर होतें; पण हल्लीं
अगदीं मोडकळीस आलें आहे.

राहिले. दिनकरबुवा पुनः कधीही भिंगारास गेले नाहींत. समर्थानीं उदात्त राष्ट्रहितबुद्धीनें महाराष्ट्राच्या निरनिराळ्या भागांत १४ महंतांची योजना करून जे १४ मठ स्थापन केले, त्यांत तीसगांवच्या दिनकरस्वामींचा मठही प्रसिद्ध आहे. इतर मठांप्रमाणें ह्या मठास जहागीर किंवा नक्त नेमणूक वगैरे कायमचें उत्पन्न कांहीं नाहीं; याचें कारण दिनकरबुवा हे पूर्ण निरिच्छ व वैराग्यसंपन्न असल्यामुळें त्यांनीं वैभवाची अपेक्षा कधीही केली नाहीं. ' ब्राह्मणाची मुख्य दीक्षा । मागितली पाहिजे भिक्षा । ॐ भवति या पक्षा । रक्षिलें पाहिजे ॥ ' या समर्थोक्तीस अनुसरून, केवळ भिक्षान्नावर आपल्या कुटुंबाचा योगक्षेम चालवावा व रामनवमीचा उत्सव करावा, हा दिनकरबुवांचा परिपाठ असे व हीच बहिवाट त्यांच्या घराण्यांत अद्याप चालू आहे. दिनकरबुवांस एक मुलगा होता, त्याचें नांव रामचंद्र. बुवांचे शिष्य अनेक होते त्यांत हे रामचंद्रच मुख्य होत. हेही विद्वान् असून मोठे धर्मपरायण होते; तीर्थरूपांच्या पश्चात् सांप्रदायाची कामगिरी यांनीं उत्तम प्रकारें बजाविली.

दिनकरबुवांस तत्कालीन सरकारांतून व सरदार लोकांकडून इनाम जमिनी मिळाल्या, पण त्यांनीं त्यांचा स्वीकार केला नाहीं; दिलेल्या सनदा तशाच घरांत पडून राहिल्या. त्यांच्या कित्येक शिष्यांनीं आपलीं वतनें दिनकरबुवांस अर्पण करून दानपत्रें करून दिलीं, त्यांचीही व्यवस्था वरील इनामपत्रांप्रमाणेंच झाली. निस्पृहपणें धर्मोपदेश करून, केवळ परोपकारार्थ व ईश्वरसेवनांत ज्यानें आपलें आयुष्य घालविलें, त्याच महात्म्यास ' संत ' व ' महंत ' या पदव्या शोभतात, इतरांचे ठायीं त्यांचा विपर्यास मात्र होतो. दिनकरबुवा जसे मोठे महंत होते, तसेच ते कवीही होते. बुवांच्या कवितेसंबंधानें

त्यांच्या एका शिष्याने म्हटलें आहे:—‘ नमनें ग्रंथ प्रबंध श्लोक वदले निपुण । करुनी स्वानुभवदिनकर भक्तिविवेक । कलापषोडश किरणें अष्ट दशक एक । ’ दिनकरबुवांनीं ‘ स्वानुभवदिनकर ’ नामक एक मोठा ओवीबद्ध ग्रंथ व श्लोक, पदे, अभंग वगैरे फुटकळ कविता पुष्कळ केली आहे. पैकीं स्वानुभवदिनकर हा ग्रंथ धुळें येथील सत्कार्योत्तेजक सभेनें हल्लीं प्रसिद्ध केला आहे. ह्या ग्रंथांत वेदांत व भक्तिमार्ग यांचें विवेचन फार उत्तम प्रकारें केलें आहे. ह्याचे ११ कलाप असून ८१ किरणें आहेत व ओवीसंख्या ६७५० आहे. ह्याशिवाय स्फुट श्लोक सुमारे ६२५ व अभंग, पदे मिळून ७५०, अशी एकंदर १०,००० कविता उपलब्ध झाली आहे. दिनकरबुवांची कांहीं कविता हिंदी भाषेंत आहे. ह्यांच्या कवितेचे मुख्य विषय भक्ति, ज्ञान, वैराग्य इत्यादि असून, त्यांचें पर्यवसान श्रीरामोपासनेंत झालें आहे. दिनकरांचे चिरंजीव रामचंद्र यांनींही बरीच कविता केली, तींतील थोडीशी उपलब्ध झाली आहे; त्यांत दिनकरबुवांच्या दोन आरत्या आहेत. एका आरतींत असे चरण आहेत:—‘दिनकर दिवाकर दीनबंधु दिनेशा । अपार नाममाला स्वयंज्योतिप्रकाशा । ’ यांतील पहिलीं चार नांवे दिनकरबुवांच्या कवितेंत, पदांच्या शेवटीं असलेलीं आढळतात. सत्कार्योत्तेजक सभेनें प्रसिद्ध केलेल्या ‘रामदासी कविता, खंड १ ला’ या ग्रंथाच्या प्रस्तावनेंत समर्थ शिष्यांची नामावली दिली आहे, तींत ‘ दिनकर, दिवाकर व बहिणाजी ’ अशीं तीन नांवे दिलीं आहेत; तीं कदाचित् एकट्या दिनकरबुवांचींच असण्याचा संभव आहे. दिनकरबुवा व त्यांचे चिरंजीव रामचंद्र यांशिवाय, त्यांच्या वंशांत पुढें कोणी कवि झाला नाहीं. या पिता-पुत्रांच्या समाधि तीसगांवापासून थोड्या अंतरावर आहेत. ह्यांचे वंशज

तीसगांवच्या राममंदिराचे मालक असून, ते ' रामदासी ' उपनां-
वानें प्रसिद्ध आहेत. श्रीदिनकरबुवा रामदासी यांची वंशावळ
येणेंप्रमाणें:—

हल्लीं लक्ष्मणबुवा व सीतारामबुवा हे मंदिराची व्यवस्था पाहतात,
व गोविंदबुवा हे तेथेंच सरकारी मराठी शाळेचे मुख्य शिक्षक आहेत.

दिनकरबुवांची गुरुपरंपरा.

(रामचंद्रबुवांपासून चढती.)

‘ एवं रामचंद्र दिनकर रामदास । श्रीराम, वसिष्ठ, चतुर्मुख सर्वेश ।
परब्रह्म निर्गुण स्वयंप्रकाश । स्वानुभवो दिनकरी परिपूर्ण ॥ ’

दिनकरबुवांची कविता अधिकारयुक्त दिसते, तीत उपमारूप-
कादि अर्थालंकार व अनुप्रासयमकादि शब्दालंकार बरेच आढळ-
तात. कवीने श्लोकरचनेच्या कामी निरनिराळ्या वृत्तांचा उपयोग
केला आहे. तथापि शुद्धाशुद्धाकडे फारसे लक्ष्य न दिल्यामुळे, एक-
दर कविता रामदासी थाटास शोभेल, अशीच उतरली आहे.
दिनकरबुवांची वर्णनशैली पुढील श्लोकांत दिसून येते:

प्रमाणिका.

‘ गिरी प्रशस्त साजिरे । जसे अडेच पांजिरे ॥
दरे कुठ्या विशाळल्या । बऱ्या मनासि वाटल्या ॥
तरु प्रचंड दंडसे । उदंड जाड वाडसे ॥
फुलीं फळीं विराजती । सुगंध गंध माजती ॥
बहू विहंग गर्जती । मयूर फार गाजती ॥
झडाड वायु झाडितो । बळें तरु कडाडितो ॥
अशी वनांतरा बरी । हरीत रंग साजिरी ॥
प्रशस्त वाटली मना । नुरेचि कामकामना ॥

हे वर्णन, दिनकरबुवांनीं जेथे तपश्चर्या केली, त्या वृद्धेश्वरानजी-
कच्या अरण्याचें आहे.

दिनकरबुवा निस्सीम रामभक्त होते, त्यांस पुत्रप्राप्तीविषयीं व
स्वानुभवदिनकर ग्रंथाविषयीं श्रीरामचंद्रांनीं वरप्रदान दिल्याचा
उल्लेख त्या ग्रंथांत आहे. दिनकरबुवांस काव्यस्फूर्ति बालपणींच
झाली असावी असें वाटतें. ह्यांच्या धार्मिक, दयाळू आणि वैराग्य-
शील वृत्तीसंबंधानें त्यांचे मातेनें काढिलेले उद्गार, त्यांनींच एका
अभंगांत नमूद केले आहेत:—

‘जननी म्हणे बापा ऐकें दिनकरा । अज्ञान तूं खरा कळलें मज ॥ १ ॥
 मज शिकविसी दानधर्म करी । लोक घरोघरी पाहें कैसे ॥ २ ॥
 कैसे पाहें जन नादे धनधान्ये । मिरविती भूषणें परोपरी ॥ ३ ॥
 परोपरी कां रे छळिसी आम्हांसी । कायी या धर्मासी म्हणो तुझ्या ॥ ४ ॥
 तुझ्यासंगें आम्हीं दिनकरा जाण । जालों हीन दीन माता म्हणे ॥ ५ ॥
 पुढील श्लोकांतील उपदेश किती उदात्त आहे !

‘जननिपद पराचे अंगनेलागिं द्यावें । परधन निजस्वार्थें स्वप्तिंही नातळावें ॥ १ ॥
 घडिघडि रसनेनें रामपीयूष ध्यावें । दिनकरमन रामीं रामरूप स्वभावं ॥ २ ॥
 मना मानसीं थोर धारिष्ट द्यावें । मना हीन वाचाल्य सोडोनि द्यावें ॥ ३ ॥
 मना ज्ञान वैराग्यपंथीं भरावें । सदां सर्वदा रामदासीं भजावें ॥ ४ ॥
 मना सज्जना सज्जनीं सज्ज व्हावें । मतीहीन तात्पर्य सोडोनि द्यावें ॥ ५ ॥
 स्वधर्में स्वहीतार्थ रामीं रमावें । करावें असें तेंचि जालें म्हणावें ॥ ६ ॥

जाळा अन्याय मोठा विषय विषकुटा सेविला म्यां वरिष्टा ।

तेणें योनी अचाटा प्रतिगमन कटा दैन्य तो योग खोटा ॥

जाणेना मो करंटा तवपदिं निकटा राहतां वीट मोठा ।

तो वारीं शीघ्र ताटा दिनकर प्रभु तूं रामचंद्रा वरिष्टा ॥ १ ॥

दास्य ज्यासि न घडे जनकाचें । तेंचि जाण सहसा जन काचे ॥

भावपूर्वक पुजी जनकासी । तोचि वास करितो जन काशीं ॥ २ ॥

दास्य ज्यासि न घडे जननीचें । ते पडोत पतनीं जन नीचे ॥

भक्तिभाव हृदयीं जननीचा । देत उच्च पदवीं जन नीचा ॥ ३ ॥

सुखमया समया जरि लाहिजे । तरि मना सुमना गति पाहिजे ॥

सुखरूपें स्वरूपें सुगतीसि ये । पतितही परि मोक्षनिवासिये ॥ ४ ॥

अपेयपानें पद ये विधीचें । तें कां करावें करणें विधीचें ॥

अभक्ष्य खातां जरि मोक्ष होतो । कां राक्षसाला तरि नर्क हो तो ॥ ५ ॥

समस्त व्यस्त अस्तवी । प्रशस्त वस्तु शस्तवी ॥

निबीड नित्य नूतनू । कविकृतांतसूदनू ॥ ६ ॥

सुगंध चर्चिलें खरा । न सोडि जेविं आखरा ॥

तसा मदाघ बोधिला । परंतु तो भवाधिला ॥ ७ ॥

* झडकरि झडकावें स्थीर कोठें न व्हावें ।

न पुसत सकळाला गुप्त होऊनि जावें ॥

स्थळगति न वदावी जावया यावयाची ।

प्रकटित न करावी मात जे अंतरांची ॥ ११ ॥

दिनकरकुलवल्ली लोळली अंगभारें । रघुविर भवतारें दाटली थोरथोरें ॥

सुखरूप सुखवासी राहिले योगराशी । सफळ शितळ छाया फावली रामदासीं १२

तोंडावरी थुंकुनि कान फुंकी । भोंदूनियां लोक जनीं विवेकी ॥

न ऊठती अंकुर फुंकिल्याचे । पळोनि जाती मग बोडकीचे ॥ १३ ॥

हा संसार पुढें पुन्हां तुजकडे येईल हें कें घडे ।

ऐसें जाणुनि रोकडें हरिं कुडें चौऱ्यांशिंचें सांक्रडें ॥

रामीं चित्त बुडे विवेक उघडे अज्ञान तें वीघडे ।

ऐसें जेथ घडे दिवाकर म्हणे लागा त्वरें त्याकडे ॥ १४ ॥

अभंग.

१

रामेविण जीणें व्यर्थ जनीं वनीं । मृत्तिकेसी धनी जाण बापा ॥ १ ॥

बाप माय राम सर्वांचा आधार । त्याचा अवेर करूं नका ॥ २ ॥

नका; रामेवीण शीण असे थोर । म्हणे दिनकर रामदास ॥ ३ ॥

२

कीर्तना जावया नाहीं अराणूक । चाळणा अनेक संसाराची ॥ १ ॥

संसाराची चिंता स्वप्नीही सुटेना । करी विवंचना अंतवंत ॥ २ ॥

अंतवंत राम नाचवी पापिया । दिनकरा माया करी ऐसें ॥ ३ ॥

* समर्थांचा उपदेश त्यांच्या शिष्यांच्या मनावर किती ठसला होता, याचें हें एक उत्तम उदाहरण आहे. समर्थांनीं आपल्या महंतांस पुनः पुनः उपदेश केला आहे कीं ' घरांच बैसता खोटें ब्राह्मण हिंडतां बरा; । ' वळखी कराव्या दाटा एके ठायीं स्थिरीं नये; ' ' हिंडतां पारखी लोकां कार्यकर्ता जिवीं घरी. ' ' चाळणा करावी सर्वे एकांती राहतां बरे । एकांत मानला ज्याला त्याला साधे हळुहळू ' ॥

३

परा द्वार साधूं जाणे । तोचि साधु पूर्णपणें ॥ १ ॥
 तैसे साधु कोण पुसे । ज्यासि स्वरूपज्ञान नसे ॥ २ ॥
 परात्पर पराद्वारें । प्राप्त होतसे विचारें ॥ ३ ॥
 गुरुविण न कळे हें भडस । म्हणे दिनकर रामदास ॥ ४ ॥

४

समाधानापरतें सुख । पाहतां न दिसे निःशेख (ष) ॥ १ ॥
 कालत्रयीं अबाधित । रामें केलें सदोदित ॥ २ ॥
 ज्ञान ज्ञेयीं हरपलें । ज्ञेय ज्ञानीं सामावलें ॥ ३ ॥
 दिनकर रामीं रामदास । जनीं वनीं उदास ॥ ४ ॥

५

आत्मज्ञानेविण नर । नर नव्हे खरा खर ॥ १ ॥
 व्हावें सावध नरदेहीं । आयुष्य जातसे लवळाहीं ॥ २ ॥
 गेली घटिका नये पुढें । स्वहित करावें रोकडें ॥ ३ ॥
 दिनकर ज्ञानेविण । न चुके जन्ममृत्यु शीण ॥ ४ ॥

६

बहुत काळ गेला उरलासे थोडा । चांडाळाच्या तोंडा राम नये ॥ १ ॥
 निंदेचा हव्यास करी रात्रंदीस । न सोडी कास (?) कोडा जेवीं ॥ २ ॥
 तेवीं पापियाचें जीणें कुंभिपाकीं । दिनकरा निकी रामसोय ॥ ३ ॥

७

रिता अर्थ पराहार्तीं । देउनि करी कुंथाकुंथी ॥ १ ॥
 कैसें पाहें पां नवल । सूर्य अंधारें व्याकुळ ॥ २ ॥
 इच्छा धरितां व्याजाची । हानी होतसे मुदलाची ॥ ३ ॥
 दिनकर रामदास म्हणे । दिवाळखोरीं हें करणें ॥ ४ ॥

. पदें.

१

तोंचि दिजे गुराजें । अपराजित महाराजें ॥ ध्रु० ॥
 वेद निरंतर स्तविति अगोदर । गोचर नव्हे कधीं जें ॥ १ ॥
 चराचरीं अनुपम्य परात्पर । अक्षर क्षर नव्हे जें ॥ २ ॥
 दिनकर चरणीं होउनि सादर । मागति सनकादिक जें ॥ ३ ॥

भाग ३ रा-दिनकर गोसावी रामदासी

१२

सदाशिवं मनि धरिं मनुजा । सोडों जाया अनुजा ॥ ध्रु० ॥
बहुकाळ गेला भोगिता यातना । नोळखतां सनातना ॥ १ ॥
नरदेहसार पुढें न लाहे । हित करिं लवलाहें ॥ २ ॥
दिनकर म्हणे शिकविलें अनुभवों । न बुडे सत्य तो भवों ॥ ३ ॥

३

करुणालया रे रामराया ॥ ध्रु० ॥
चौन्याशिं लक्ष दुस्तर योनी । कैसें कीजे निस्तराया ॥ १ ॥
प्राकृत हीन पतित प्राणी । भव भय भीति तराया ॥ २ ॥
दिनकर म्हणे कृपा करुनियां । उपाय सांगत राया ॥ ३ ॥

(हिंदी)

४

दूरि करो गुमराई ॥ बाबा ॥ ध्रु० ॥
तेढि बातसें कळु नहिं काम । अच्छि हे गरिबाई ॥ दुरि० ॥ १ ॥
बुरे फेलसें कौउन जिंके । जमकि बुरी खसलाई ॥ २ ॥
कहे दिनकर एक राम भजनबिन । झूटी सब चतुराई ॥ ३ ॥

५

करम करामति काम कुसंग । त्यजिं भज राम अनंत अभंग ॥ ध्रु० ॥
निशिबासर यहि बाणि बखान । रामहि रामसुधारसपान ॥ १ ॥
सारसुधारससें अगणित । दीन दिवाकर सो सुख लेत ॥ २ ॥

“ स्वानुभवदिनकरां ”तील निवडक ओंव्या.

श्रीराम जयराम जयजयराम । नित्य स्मरणाचा हाचि असावा नेम ।
त्यावांचूनि मिथ्या भ्रम । वायावीण करूं नये ॥ १ ॥
वैराग्य करावें विवेकयुक्त । प्रतिज्ञा म्हणवावें श्रीरामभक्त ।
षडार्थमात्रीं कदापि आसक्त । प्राणांतीही न धावें ॥ २ ॥
जितुकी गोष्टी मुखें बोलावी । तितुकी क्रिया करुनि दाखवावी ।
सत्क्रिया उत्तरोत्तर वाढवावी । धर्मशास्त्रें विचारेंशो ॥ ३ ॥

या लोकांचे ठायीं नाहीं एक निश्चय ।
म्हणोनि यांसी होती नाना उपाय ।

तन्ही आपुल्या स्वहिताचा उपाय । प्राणांतोही न देखती ॥ ४ ॥
 आपणासी लागला रोग क्षय । वैद्य दुसऱ्यासी करी औषधोपाय ॥
 आयुष्य भविष्यतेचा अन्वय । नाडिज्ञान निदानेशी ॥ ५ ॥
 पराव्याप्ति नाना उपदेश करिती । कर्तव्य न कर्तव्या स्थापिती ।
 परी आपुला मूलान्वय न विचारिती । गहोसपणें मूर्खत्वे ॥ ६ ॥
 दीप घरच्यांसी करी सभोता उजेड । परी अंधारें व्यापलें तें न देखे बुड ।
 तेवीं आपुलें स्वहित न जाणोनि मूढ । आणिकां बोधिती नानापरी ॥ ७ ॥
 तन्ही कोण्हीएकीं ऐसें न करावें । संसारीं आलियातें सहज स्वभावे ।
 अनन्य भावें स्वहित साधावें । शरण रिघोनी श्रीगुरुसी ॥ ८ ॥
 मनाचा स्वभाव चंचळ आहे । मन क्षणैकही निश्चळ न राहे ।
 अवस्तुसी वस्तुत्वे पहात राहे । आजि वस्तुसि विसरे तत्काळ ॥ ९ ॥
 म्हणोनि हें चित्त जिंकिल्याविण । जितुकें साधन तितुका शिण ।
 अभिनिवेशासीच होय कारण । तेथें परमार्थ कैचा ॥ १० ॥
 केवढा या चित्ताचा चमत्कार । महा तपस्विचांही तत्काळ करी असुर ।
 आणि गृहस्थाश्रमीयां करूनि योगेश्वर ! दैवी संपत्ती त्यां देतसे ॥ ११ ॥
 अहो न होतां चित्त हें आपवर्ग । त्रिभुवन विजयासी होती उपसर्ग ।
 नहुष पावलीयाहांवरी स्वर्ग । चित्तें तत्काळ पाडिला ॥ १२ ॥
 असो, करावयासी मनोजय । मुख्य पाहिजे सत्संगाची सोय ।
 सत्संगें संसारवासनात्यागाचा अन्वय । सहजचि साधे ॥ १३ ॥
 संतीं संसार केला मोक्षरूप । संतकृपा शीतळ त्रिताप ।
 स्वानुभवे दिनकरा ऐसें पडप । सद्गुरुचिया अनुग्रहें ॥ १४ ॥
 संत विवेकाचे आगर सदा । सारासारविचार नित्य धंदा ।
 दृष्टिमात्रें संसारदैन्य आपदा । भाविकांची निरसिती ॥ १५ ॥

सच्छिष्यलक्षण.

अध्यात्मग्रंथांची आवडी । लिहिण्या वाचण्याची गोडी ।
 आश्रमधर्माची परवडी । यथायुक्तपणें ॥ १ ॥
 प्रपंचावरी नित्य उदास । संसाराचा अत्यंत त्रास ।
 नाना सायासें परमार्थास । लिंगटोनि जाणें ॥ २ ॥

कार्य करुनि अतिसावध । राजकारणीं असोनि विविध ।

सावडेपणीं अतिसावध । वेष भाविक बावळा ॥ ३ ॥

जो सत्य साचार सात्त्विक । ज्यासी कदा काळीं नावडे दांभिक ।

भोळा सावडा भाविक । तो सच्छिष्य जाणिजे ॥ ४ ॥

समर्थांप्रमाणें त्यांचे शिष्यही राजकारणी असत, ह्या विधानाला हा एक सबळ पुरावा आहे. परमार्थ साधीत असतां राजकारणें करावयाचीं हा समर्थसंप्रदायाचा मुख्य विशेष होय व ही संप्रदाय-परंपरा दिनकरबुवांनींही चालविली होती, हें वर दिलेल्या मोग्या अक्षरांतल्या ओवीवरून स्पष्ट होत आहे.

कलियुगवर्णन.

कलियुगीं परमायुष्य वर्षे शंभर । अन्नमय प्राण वर्ते साचार ।

बौद्ध आणि कलिक अवतार । या कलियुगामाजी ॥ १ ॥

कलियुगीं पुण्याची वार्ता बुडाली । पापाची वृद्धि फार झाली ।

सांगतां या कलियुगाची चाली । चित्त कांटाळे सर्वथा ॥ २ ॥

बोलतां कलीचें महिमान । धर्म झाला कंपायमान ।

ज युगीं राजा यवन । तेथे अन्य वार्ता कायसी ? ॥ ३ ॥

जे युगीं देवधर्म बुडाले । अवघे एकंकार जाले ।

सत्य जातीनिशीं हारपलें । स्वधर्मासकट ॥ ४ ॥

ब्राह्मण कर्मभ्रष्ट झाले । स्वाहा स्वधाकार राहिले ।

वर्णाश्रमधर्म बुडाले । जातीकुळेशी ॥ ५ ॥

राजा देवद्रोही जाला । देवस्थळांचा उच्छेद केला ।

तीर्थमहिमा सकळ मोडिला । ठायीं ठायींचा ॥ ६ ॥

राजांची अनेक बंडें जालीं । गो ब्राह्मणावरी पालाणें पडिलीं ।

पृथ्वी हलकल्लोळ जाली । कोणी नव्हे कोणाचें ॥ ७ ॥

पर्जन्याचें अवर्षण अखंड । राजा प्रजा लोक दुखंड ।

पृथ्वी जाली शतसहस्र खंड । सौख्यवार्ता न दिसे ॥ ८ ॥

कुलस्त्रिया भ्रष्टविल्या यवनीं । ब्राह्मण जाले दासीगमनी ।

अंत्यजांचे गृहीं उत्तम वर्णीं । बलात्कारें भ्रष्टिजे ॥ ९ ॥

तेणें जाला वर्णसंकर । वृद्धी पावला अनाचार ।

परस्त्री परद्रव्यापहार । परन्यून स्वेच्छा बोलती ॥ १० ॥

कुलवधू निर्लज्जा जाल्या । त्या हीन यातींशीं रतल्या ।

लोकापवादें भ्रष्टल्या । देशोदेशीं फिरती ॥ ११ ॥

श्रीपाद जाले द्रव्याभिलाषी । साळी कोष्टी जाले जटिल संन्यासी ।

ब्राह्मण फिरती देशोदेशीं । उपार्जना करित ॥ १२ ॥

तीर्थक्षेत्रें व्रतें उद्यापनें । सकळही उच्छेदिलीं यवनें ।

धर्मचर्चा पुराणश्रवणें । कथा कीर्तनें राहिलीं ॥ १३ ॥

अवघा जाला धुंधुकार । कोणाचें कोणी नायके उत्तर ।

बाहेर घाल्नि माता-पितर । सासू-सासरा पाळिती ॥ १४ ॥

या ओंव्यांवरून, विजापुरच्या आदिलशाही अंमलामुळें महाराष्ट्रास जी शोचनीय अवस्था प्राप्त झाली होती, तिची कांहींशी कल्पना होते. ह्या धर्मच्छलाचें वर्णन एकनाथ व समर्थ यांच्या ग्रंथांतही आढळतें.

दिनकरबुवांनीं ज्या स्वानुभवदिनकर ग्रंथांत वरील उद्गार काढले आहेत, तो ग्रंथ त्यांनीं शके १६१६ (इ० स० १६९४) त लिहिला; ह्या वेळीं मोगलांचा उपद्रव पुष्कळच कमी झाला होता. शिवाजी महाराजांना समाधिस्थ होऊन या वेळीं १४ वर्षे झालीं होती व त्यांच्या मृत्यूनंतर संभाजीच्या कारकीर्दीत व त्याच्या पश्चात् राजारामाच्या कारकीर्दीच्या आरंभीं, अहमदनगर येथें येऊन राहिलेल्या औरंगजेबाच्या लष्करानें महाराष्ट्रांत जो धुमाकूळ माजविला, त्यास अनुलक्षून दिनकरबुवांनीं वरील उद्गार काढले असावेत असें वाटतें. यवनांकडून होत असलेल्या धर्मच्छलाचीं हीं त्वेपजनक वर्णनें वाचून, तत्कालीन महाराष्ट्रीयान्च्या अंगावर शहारे येत असले पाहिजेत हें उघडच आहे व स्वराजस्थापनेच्या कामीं असल्या लोकांच्या मनःस्थितीचा फायदा शिवाजीमहाराजांस पुष्कळच झाला असला पाहिजे, यांत शंका नाही.

मातापुरची देवी ही दिनकरबुवांची कुलस्वामिनी होय. हिचें ठाणें भिंगारानजीक सारोळें (वदी) येथें असल्याचा उल्लेख स्वानुभवदिनकराच्या प्रथम कलापांत केला आहे. ' तेंचि नाम (येमाई) अद्यापि महागजरीं । भक्त वाखाणिताति परोपरी । ते भृगुवंशींचे वत्स गोत्र असती भिंगारीं । ज्योतिषी उपनामक पाठक ॥ १ ॥ ज्यांची भाक्ति देखोनि उत्कट । आदिमाया सोडोनियां मूळ पीठ । सारोळें अधिष्ठान अति निकट । भक्तसाह्यतेकारणें ॥ २ ॥ तें भृंगारीहूनि आग्नेयी दिशेसी । सारोळ असे क्रोशत्रयेसी । तेथ अधिष्ठान धरणें आदिमायेसी । निजभक्तरक्षणानिमित्त ॥ ३ ॥ ते आदिमाया विश्वसंजीवनी । दिनकरें पूजिली सकळ उपचार योजुनी ॥ ' स्वानुभवदिनकराच्या १३ व्या कलापाच्या ४ थ्या किरणांत स्वामीनी आपली वंशपरंपरा दिली आहे, ती येणेंप्रमाणें:—

त्या भृगुऋषींचें निवास क्षेत्र । भृंगार नामें अति पवित्र ।
 जेथील रचना ऋनादि विचित्र । पुराणप्रसिद्ध जें असे ॥ १ ॥
 तेथें भृगुऋषीनें केलें पुरश्चरण । त्याच पुण्यें त्रिजगतीं विस्तारलें गहन ।
 तथा पुण्यप्रभवे वंश सकळ पावन । अद्यापि चालतसे ॥ २ ॥
 वाजसनेयी शाखाध्ययन । वत्सगोत्री विराजमान ।
 गणक ज्योतिर्विद विद्वज्जन । महापुण्यप्रतापी ॥ ३ ॥
 तोचि वंशीं उपनाम पाठक । जनार्दन नामें पुण्यश्लोक ।
 जो पुरश्चरणीं सूर्य उपासक । प्रतिज्ञासूर्य केला उभा ॥ ४ ॥
 वाराणसी यात्रोचिया विलासें । ब्राह्मणसंतर्पण करितां हव्यासें ।
 तेणें ऋण झालें अतिविशेषें । तेंही मार्गो आदरिलें ॥ ५ ॥
 केला तिहीं बहुताचि निग्रह । आण शपथ दुराग्रह ।
 तें सूर्यासी जालें दुःसह । तो खोळंबला प्रहर एक ॥ ६ ॥
 तेणें चकित जाले सकळ लोक । तत्काळ ऋण जालें फारिक ।
 क्षणमात्र जेथील तेथें सम्यक । सूर्यगमन पश्चिमे ॥ ७ ॥
 असो, तोचि वंशीं कोनेरी पाठक । ज्याच्या दर्शनमात्रें होईजे पुण्यश्लोक ।
 जन्मांतर ब्रह्मसमंधादि अनेक । किल्येकांचे नाशले ॥ ८ ॥

कित्येकांसी जाले चमत्कार । ब्रह्मराक्षस राहों न शकती समोर ।
 ज्याचे घरीं दरवडा येतां चोर । निर्वधनेसी बांधिले ॥ ९ ॥
 त्याचे वंशीं नरहरी पाठक । सुब्राह्मण गणेश उपासक ।
 स्नानसंध्या शुचिभूत सम्यक । वेदशास्त्रसंपन्न ॥ १० ॥
 द्वारका नाम निजभार्या । जे सकल पतिव्रतांमाजी आर्या ।
 पतिसेवापरायण निजधैर्या । धरुनि स्वधर्मतत्पर ॥ ११ ॥
 तियेचे उदरीं जाला दिनकर । जो कां रामदासाचा नित्य किंकर ।
 रामीरामदासकृपा स्वानुभवदिनकर । कलापकिरणें प्रकाशिलीं ॥ १२ ॥
 तो स्वानुभवदिनकर संपूर्ण । दिनकरें रामचंद्र निजात्मजेशीं आपण ।
 रामचंद्रीं कहनियां समर्पण । निजऐक्यता सहज स्थिती ॥ १३ ॥

दिनकरबुवांस श्रीरामचंद्राचें वरप्रदान मिळालें तो प्रसंगः—

असो ऐक्यपणें श्रीराम । शब्द बोलिले निस्सीम ।
 दिनकरा तुझे पूर्ण काम । होतील सर्वदा ॥ १ ॥
 यया वाक्यामृततुषारें । साजेपणें सुकृतेनि अंकुरें ।
 जी जी म्हणोनि दिनकरें । होईजे पुढां ॥ २ ॥
 तंव भक्तिभावभुवन दीपें । जगजनक त्रिभुवनभूर्पें ।
 प्रसन्नता दिधले निजकृपें । वरदत्रय ॥ ३ ॥
 प्रथम स्वानुभवदिनकर । ग्रंथ वदसी परिकर ।
 तो स्वानुभवैक प्रकाशेल साचार । दिवाकरोपम ॥ ४ ॥
 दुजें याचे श्रवणमननें निजध्यासें । निजसाक्षात्कार पाविजैल अनायासें ।
 इहपरत्र परमसंतोषें । सुख लाधसी निश्चयें ॥ ५ ॥
 तिजें एकवेळ निजानंदेसी । सुखें अवतरेन तववंशीं ।
 श्रीरामरूपें दिनकरासी । त्रिवरद भाष ॥ ६ ॥
 केवळ चंचळपणें पाहतां । श्रीराममूर्ति न लक्षे तत्त्वता ।
 मग अंतरीं निजनामें ऐक्यता । स्मरिलें भावें ॥ ७ ॥
 तिया नामस्मरणाचे सरिसें । झणे दृष्टीचा मळ लागेल ऐसें ।
 श्रीरामरूप देखिलें वृत्ति समरसें । देदाप्यमान ॥ ८ ॥

स्वानुभवदिनकर ग्रंथांत कवीने स्वतःस 'दिनकर रामदास' म्हटले आहे; 'अहो सर्वा असोनि सर्वातीत । एकं रामदास सद्गुरु इत्यंभूत । म्हणोनि स्वानुभवदिनकरीं आद्यंत । दिनकर रामदास बोलिजे. ॥'

राजकीय धामधुमीच्या दिवसांत सामान्य लोकांनीं कसें वागावे हे दिनकरबुवांनीं खालील पद्यांत सांगितले आहे:—

श्लोक. (प्रमाणिका.)

जयांकडे समर्थ राम । त्यासि काय धामधूम ।
मुढासि हे परंपरा । त्यजूनि निश्चयो खरा ॥ १ ॥
सहाय राम तो कुळीं । करील काय रे हुली ।
उगोचि कां भरीं भरा । त्यजूनि निश्चयो खरा ॥ २ ॥
करील राम तें खरें । अचूक तें विधीस रे ।
उगाचि संशयो नरा । त्यजूनि निश्चयो खरा ॥ ३ ॥
उठेल तें सुखें उठो । लुटेल तें सुखें लुटो ।
नये दुरुक्ति अंतरा । त्यजूनि निश्चयो खरा ॥ ४ ॥
जनीं वनीं निरंजनीं । नियंत राम रक्षणीं ।
छळाल कां दिवाकरा । त्यजूनि निश्चयो खरा ॥ ५ ॥

ह्या निश्चयपंचकांत वर्णिलेली ही धामधूम कोणती असावी बरे ? हे परंपरेस चिकटणारे मूढ लोक कोण ? त्याचप्रमाणें, दिनकरबुवा जो निश्चय करावयास सांगतात, तो कोणता ? निजामशाहीच्या अंत्यावस्थेंतील बेबंदशाहीसंबंधानें हे उद्गार असावेत असें रा० रा० अ० बा० रसाळ यांचें मत आहे. पण मला वाटतें, संभाजीचा वध झाल्यावर मोगल सैनिकांनीं महाराष्ट्रांत जो बेबंद धुमाकूळ माजविला होता, त्यास अनुलक्षून दिनकरबुवांनीं हे उद्गार काढले असावेत. रामदासी संप्रदायाचें सामर्थ्य कशांत होतें, हें या उद्गारांवरून स्पष्ट दिसतें. 'जनीं वनीं निरंजनीं राम रक्षण

करण्यास समर्थ आहे' अशी दृढ भावना असलेल्या दिनकरबुवां-
सारख्या समर्थशिष्याने 'छळाल कां दिवाकरा । त्यजूनि निश्चयो खरा ।'
असा बाणेदारपणाचा प्रश्न करावा, हे अगदी साहजिक आहे. हल्लीं
राजकीय बाबतींत पडणाऱ्या आमच्यांतील पुढाऱ्यांच्या भंगीं हे
निश्चयाचे बळ अगदीं काचित् दृष्टीस पडतें; कारण त्यांस उपासनेचे
सामर्थ्य नाही. 'उपासनेला दृढ चालवावे;' ' पहिलें तें हरिभजन ।
दुसरें तें राजकारण;' हा समर्थांनीं सांगितलेला महाराष्ट्र-धर्म
आजच्या महाराष्ट्रीयंांसाठी सर्वस्वी अनुकरणीय आहे; किंबहुना ह्या
धर्माच्या अवलंबनाशिवाय ' धामधुमीच्या दिवसांत मनाचें स्वास्थ्य
अढळ ठेवण्याइतकी विवेकशक्तीची जागृति व दुरुक्तीचा उच्चार न
होण्याइतका निश्चयाची दृढता कोणत्याही समाजधुरीणास प्राप्त
होणार नाही. ' समर्थांच्या कर्तृत्वाचें प्रतिबिंब त्यांच्या शिष्यवर्गाच्या
अंतःकरणावर इतकें स्पष्टपणें उमटलेलें पाहून, खुद्द समर्थांच्या
अंतःकरणाची स्थिति किती उदात्त आणि निश्चयपूर्ण असली
पाहिजे, याची कल्पना सहज होते. वरील निश्चयपंचकांत जी तेज-
स्विता आणि जें आत्मविश्वासाचें बळ प्रदर्शित झालें आहे, तो
सगळा उपासनामार्गाचा प्रभाव होय. स्वतःच्या सामर्थ्यावर पूर्ण
श्रद्धा असणें, हे दैवी प्रसादाचें निदर्शक होय; व हा दैवी प्रसाद
उपासनेशिवाय प्राप्त होणें दुरापास्त होय. महाराष्ट्रीयंांनीं ह्या गोष्टीचा
अवश्य विचार करावा.

शके १५६४ त भिंगार येथें दिनकरबुवांनीं भागवत ग्रंथ
लिहिल्याचा उल्लेख आढळतो. त्यांस शके १५७६ त समर्थांचा
अनुग्रह झाला व शके १६१६ त त्यांनीं स्वानुभवदिनकराची रचना
केली, हे पूर्वी सांगितलेच आहे. शके १६१२ ते १६१८ पर्यंत
त्यांच्या नांवाचा उल्लेख कागदपत्रीं आढळतो; पुढें त्यांचे चिरंजीव
रामचंद्र यांचेच नांव सर्वत्र आढळतें. दिनकरबुवा हे रामदासी संप्र-

दायी असतां, पंढरपुरवर्णन व पांडुरंग यांवर त्यांनीं पुष्कळ कविता केली आहे व यावरून रामदासी व वारकरी संप्रदायांतील विरोधाभास म्हणजे अज्ञान लोकांनीं उत्पन्न केलेला केवळ आभासच होय, हे अगदीं स्पष्ट होते. दिनकरबुवांची एकंदर कविता सुमारे १०००० असून, ती, शेवगांव जिल्हा अहंमदनगर येथील शिक्षक रा० रा० अ० बा० रसाळ यांनीं मोठ्या परिश्रमानें मिळविली आहे. प्रस्तुत चरित्रलेखही रा० रसाळ यांच्याच श्रमाचें फल होय, हें मी येथें कृतज्ञतापूर्वक नमूद करितों.

तीसगांव येथें दिनकरबुवांच्या घराण्यांतील पुरुबांच्या तीन चार समाधि जत्रळ जवळ आहेत, त्यांत दिनकरांची समाधि कोणती, हें समजण्यास साधन नाही. जी समाधि सर्वांत जुनी दिसते, तीच बहुधा दिनकरांची असावी, असें वाटते. यांपैकीं एका समाधीवर पुसट अक्षरांनीं लिहिलेला एक श्लोक आहे, तो असा:—

‘ बाह्या तिथी कृष्ण जुमाथ ज्येष्ठा । त्रिसष्ट सोळा छकै काल पुष्टा ॥
दिना दास राम प्राण जाला । श्रीरामचंद्रस्वरुपीं मिळाला ’ ॥

परंतु हा श्लोक ज्या समाधीवर आहे, ती दिनकरबुवांची नसावी असें वाटते; कारण ‘ त्रिसष्ट सोळा ’ म्हणजे शके १६६३ हा दिनकरांचा समाधि शक मानिल्यास, निधनकालीं त्यांचें वय १००-१२० वर्षांहून अधिक होतें, असें म्हणावें लागेल. ‘ दिनादास राम प्राण जाला ’ ह्या चरणांतील ‘ दिनादास ’ हें नांव दिनकरबुवांच्या कवितेंत कोठेंही आढळत नाही. तेव्हां ‘ दिनादास ’ म्हणजे दिनकरांचा शिष्य व पुत्र जो रामचंद्र, त्याची ही समाधि आहे, असें समजणें अधिक सयुक्तिक होईल. शेवटीं रामचंद्रबुवांनीं दिनकरबुवांवर लिहिलेली एक आरती येथें देऊन हा लेख पूर्ण करितों:—

‘ब्रह्मज्ञाना आगर सागर शांतीचा । कृपेचें माहेर उदधि करुणेचा ।
 शरणागत जनवत्सल मेरू सत्त्वाचा । विवेकाचा नायक दायक मुक्तीचा ॥ १ ॥
 जयदेव जयदेव जयजय गुरुदेवा । जय दिनकरदेवा ।
 निजभावे आरति तुज देसी निज ठेवा ॥ ध्रु० ॥
 नित्यानित्यविचारें निजसुख दाविशी । मी मम निरसुनि माझे आत्मत्व देसी ।
 जिवशिव भेदाभेदे स्वरुपीं नुरवीशी । स्वानुभवे निजैक्य परब्रह्मेशी ॥ २ ॥
 निर्जडासादिव स्वामी दीनाचा । म्हणुनि दिनकरस्वामी आळविती वाचा ॥
 देवभक्तां ऐक्य करिशी तूं साचा । दिनकरनंदन राम शरण त्रिवाचा ॥ ३ ॥

महिपतींनीं आपल्या संतविजयाच्या १३ व्या अध्यायांत समर्थ-
 शिष्यांची नामावळी दिली आहे, तींत ‘दिनकर असती तिसगांवीं’
 असा स्पष्ट उल्लेख आहे.

दिनकरबुवांचे चिरंजीव रामचंद्रबुवा यांचा ‘श्रीसीतारामसंवाद’
 नामक एक ३३ अध्यायांचा ओवीबद्ध ग्रंथ रा० रसाळ यांस
 उपलब्ध झाला आहे, त्यांत दिनकरबुवा व श्रीसमर्थ यांच्यासंबंधानें
 बरीच नवीन माहिती आहे, असें समजतें. अमृतराय या नांवाचे
 दोन कवि झाले, याबद्दलही सदर ग्रंथांत चांगला पुरावा आहे.
 प्रस्तुत ग्रंथाच्या चौथ्या भागांत रामचंद्रबुवांचें चरित्र देण्याचा
 विचार आहे, तेव्हां ह्या मुद्यांचा विचार करूं.

भाग ३ रा-शिवरामस्वामी कल्याणकर.

१०१
शिवरामस्वामी कल्याणकर.

शंभुसखीं धनदीहि न तें जें निजवित्तज यश शिवरामां ।

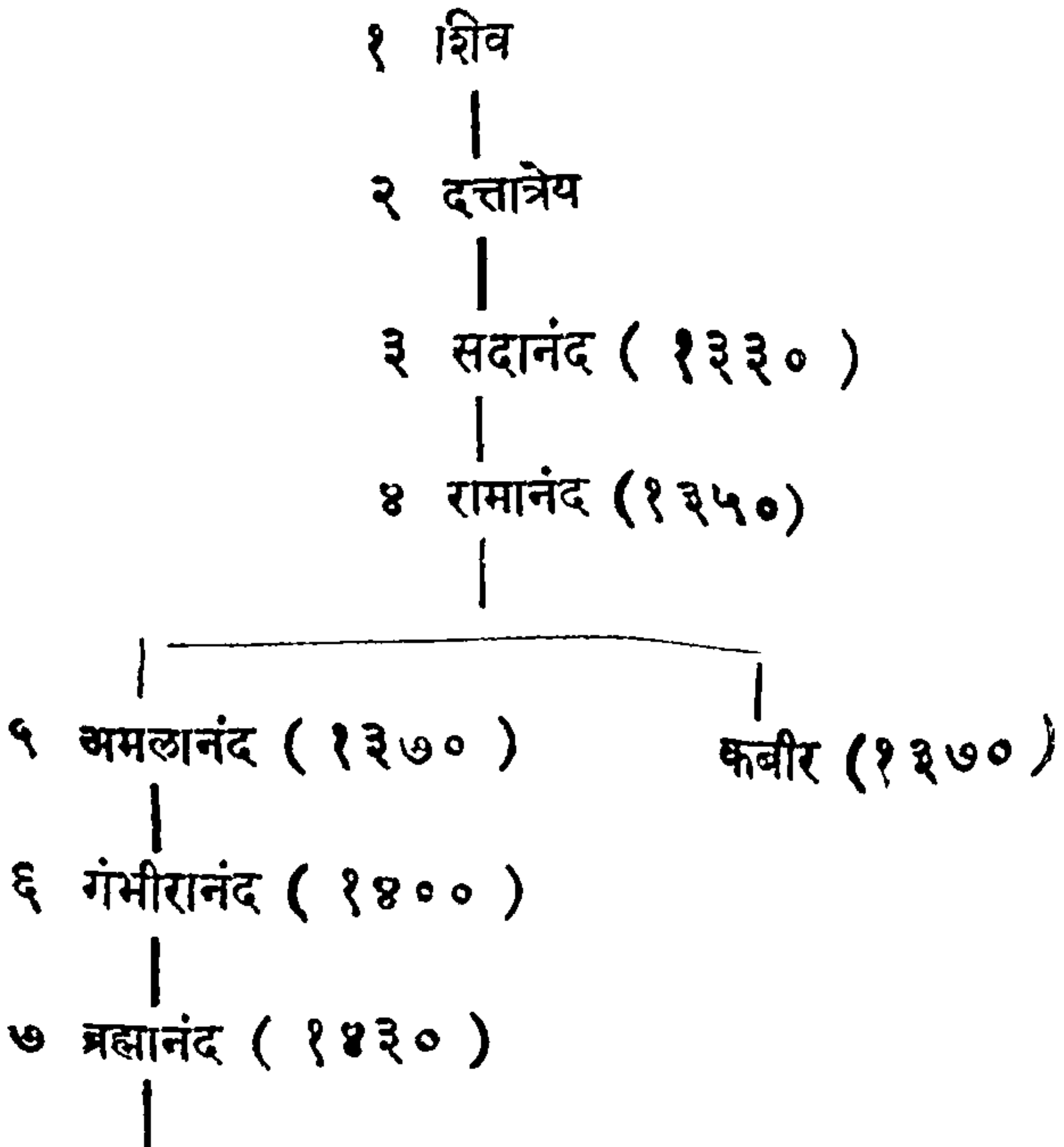
मुळलों यातें जाणुनि निर्मळता चित्तजय शशिवरा मी ॥ १ ॥

सन्मणिमाला-मोरोपंत.

हे प्रसिद्ध सत्पुरुष इसवी सनाच्या सतराव्या शतकांत कलबुर्गा येथें होऊन गेले. हे रामदास, तुकाराम, केशवस्वामी, वामन, रंगनाथ इत्यादि सत्पुरुषांचे समकालीन असून, त्यांचा व यांचा चांगला परिचय होता. कलबुर्गा प्रांती 'महागांव' नामक एक गांव आहे, तेथें तिम्मण दीक्षित व राम दीक्षित या नांवाचे दोन बंधु रहात असत; पैकीं तिम्मण दीक्षितांस जानकीच्या उदरीं नारायण दीक्षित हे पुत्र झाले. ह्यांनीं आपली जोशीपणाची वृत्ति उत्तम प्रकारें चालविली. डंबळगांवचे बाळकृष्णपंत चंद्रकेत यांची मुलगी लक्ष्मी ही नारायण दीक्षितांस दिली होती. ह्या नारायण दीक्षितांचे वडील व मातुश्री हीं उतार वयांत काशीस जाऊन राहिलीं होतीं, त्यांचे भेटीस एकदां नारायण दीक्षित गेले असतां, तेथें त्यांस उपरति होऊन, ब्रह्मानंदस्वामींकडून त्यांनीं संन्यास-दीक्षा घेतली व तेव्हांपासून पूर्णानंद या नांवानें ते प्रसिद्धीस आले. ब्रह्मानंद स्वामी काशींत समाधिस्थ झाल्यावर पूर्णानंद कल्याणास आले व आपल्या मुलाबाळांस भेटून गांवाबाहेर मठांत राहूं लागले. पूर्णानंद यांस पूर्वाश्रमी संतती झाली, ती येणेंप्रमाणें:- १ तिम्मणभट्ट २ कृष्णाबाई ३ अनंतभट्ट ४ विवेकंमा ५ रामभट्ट ६ गोदूबाई ७ शिवरामस्वामी.

शिवरामस्वामींची वृत्ति प्रथमपासूनच भगवत्परायण होती. पुढें ते मामलेदार झाले होते, पण लवकरच ती जागा सोडून

त्यांनीं पूर्णानंदस्वामींचा अनुग्रह घेतला ' असें काव्यसंग्रहांत लिहिलें आहे. शिवरामस्वामी एकदां पंढरपुरास गेले असतां, विजापुरचे कारभारी रुक्मणापंत यांशीं त्यांची गांठ पडली. रुक्मणापंत हे साक्षात्कारी पुरुष असून परमभागवत होते. त्यांच्या सहवासांत कांहीं वर्षे काढल्यावर शिवरामस्वामींचें परमार्थाकडे विशेष लक्ष्य लागत चाललें व पुढें त्यांनीं आपले तीर्थरूप पूर्णानंदस्वामी यांजकडून उपदेश घेतला. शिवरामस्वामींस पार्वती व सावित्री अशा दोन स्त्रिया होत्या. भागानगरच्या तानाशाचे कारभारी प्रसिद्ध साधु केशवस्वामी भागानगरकर यांचा शिवरामस्वामींवर विशेष लोभ असे. शिवरामस्वामींची गुरुपरंपरा पुढें दिल्याप्रमाणें:—

८ सहजानंद (१४६०) राजेवासकरांचे गुरु.

९ पूर्णानंद (१४९०)

१० ब्रह्मानंद (१९२०)

११ पूर्णानंद (१९५०)

१२ शिवरामस्वामी (१९८०)

१३ राजमणी (शिवमोग्गीकर)

१४ वैकुंठ

१५ केशव

शिवरामस्वामी कल्याण येथेंच समाधिस्थ झाले. शिवराम स्वामींची कविता पुष्कळ आहे व ती बहुतेक अद्याप अप्रसिद्ध आहे. शिवरामस्वामींच्या शिष्यपरंपरेचे काहीं लोक हैदराबाद (भागानगर) येथें राहतात, त्यांजपार्शी शिवरामस्वामींचें एक भोवीबद्ध विस्तृत चरित्र आहे, असें समजतें.

‘ महाराष्ट्रकवि ’ चे संपादक रा० भावे यांनीं महाराष्ट्र काव्य-ग्रंथांची एक यादी प्रसिद्ध केली आहे, तींत शिवरामस्वामींच्या नांवावर पुढील ग्रंथ दिले आहेत:—

१ गंडिकाख्यान श्लोक (काव्यसंग्रहांत प्रसिद्ध झालें आहे.) २ नानासाहेब पेशव्यास उपदेश, ३ पर्दे, ४ मुद्रिका, ६ रामजन्म

कटाव, ६ हस्तामलकाचें भाषांतर, ७ आत्मबोध श्लोक, ८ मनीषा-पंचक श्लोक, ९ शुकाष्टक, १० रामतुळसी अभंग, ११ बोध-त्रासष्टी, १२ शिवामृत, १३ उद्धोधदीपिका.

या ग्रंथांपैकीं १ गंडिकाख्यान व २ नानासाहेब पेशव्यांस उपदेश हे ग्रंथ शिवरामस्वामी कल्याणकरांचे असतील असें वाटत नाहीं. रामदास-शिवाजीशीं समकालीन असलेले शिवरामस्वामी इ०स० १७४० त पेशवे पदारूढ होणाऱ्या नानासाहेब पेशव्यांस उपदेश करण्यास ह्यात होते, हें संभवनीय दिसत नाहीं. अर्थात् शिवराम या नांवाचा दुसरा कोणी तरी कवि होऊन गेला असला पाहिजे, हें उघड आहे. पुण्यानजीक मुळा नदीच्या कांठीं पौड नामक गांव आहे, तेथे 'दीननारायण' नामक एक कवि ८० वर्षांपूर्वी होऊन गेला, त्याच्या घरी 'शिवराम' नांवाचे एक सत्पुरुष कांहीं वर्षे राहिले होते व त्यांच्याच सहवासामुळे दीननारायणाची कवित्वाकडे प्रवृत्ति झाली, अशी माहिती मिळते; व ह्यावरून नानासाहेबांस उपदेश करणारे 'शिवरामस्वामी' ते हेच असावेत; असें वाटते. ह्या शिवरामाची बरीच कविता पौड येथे आहे. असो.

शिवरामस्वामी कल्याणकरांची कविता अगदीं सुलभ व प्रासादिक अशी आहे. त्यांनीं ठिकठिकाणीं आपले गुरु पूर्णानंद यांच्याही नांवाचा उल्लेख केला आहे. 'रामदासस्वामीची वखर' या ग्रंथांत शिवरामस्वामीची थोडीशी माहिती दिली आहे ती वाचकांनीं अवश्य पहावी. शिवरामस्वामीचीं कांहीं पदे पुढे दिलीं आहेत:—

पंचपदी.

१

गुरु अरुणोदय कार्ळी शिवगुरुवर गीतीं गांवां ।

स्वहिताकारणें आपुला आपण विचार करावा ॥ ध्रु० ॥

इन्द्रियांसकट स्थूळ नव्हे मी जाणता त्याचा ।
 याचें कारण विराट नोहे मी देखणा त्याचा ॥ १ ॥
 मनबुद्धि दो वृत्तिसि जाणे अंतःकरणाच्या ।
 कारण हिरण्यगर्भ त्याचा साक्षी मी साचा ॥ २ ॥
 स्वरूपी कांहीं विस्मृति तें मायेचें रूप जाणा ।
 तेंचि येथें कारण मीच जाणे आपणा ॥ ३ ॥
 तनुभयाचा साक्षी तो मी महाकारण ।
 तेथिल चौथे महामायेसी मीच वोळखण ॥ ४ ॥
 शबलद्वय उपाधि निरसितां जिवशिवपण हरलें ।
 शुद्ध पूर्णानंदी रिघतां शिवरामचि झालें ॥ ५ ॥

२

मी देह नव्हेसा झालों तेव्हां उपजणें ना निर्मणें ।
 रोड मोठा वृद्ध तरुण हें कांहींच मी नेणें ॥ १ ॥
 यापरि विचार करितां मनुजा सुमनें साक्षेपें ।
 चैतन्य आत्मा मी हें कळतां विचारही लोपे ॥ २ ॥
 मनसह अंतःकरणाचा परि देखणाचि वेगळा ।
 वर्णाश्रम सुख-दुःखें येउनि बाधति कवणाला ॥ ३ ॥
 क्षुधातृषादि प्राणधर्म हे मजला दिसताती ।
 मज मी फिरोनि पाहतां मग हे कवणा बाधितो ॥ ४ ॥
 हें जड ऐसें जाणुनि निराळा होउनी पाहतां ।
 व्यतिरेकेंची चिदचिद्ग्रंथी सुटे तत्त्वता ॥ ५ ॥
 सकळ सच्चिदानंदु हा हो अन्वयाचा बोधु ।
 तो जाणावा शिवरामाचा परिपूर्णानंदु ॥ ६ ॥

३

विषयइंद्रियें जड ओळखणें तेची विरक्ती ।
 चैतन्याकडे वृत्ति फिरवणें या नांव भक्ती ॥ १ ॥
 मी चिद्धन वृत्तिची प्रतीती शुद्ध तें ज्ञान ।
 यापरि त्रिवेणीचें नित्य करावें स्नान ॥ २ ॥

वर्णाश्रमसह युक्ताचाराचि इंद्रियां घडे ।
 विरक्ति भक्ति ज्ञान होतां आपेआप चडे ॥ ३ ॥
 मुळींच विचार हारपे हर्षामर्ष मंग कैचे ! ।
 शिवराम भजे पाय पूर्णानंदाचे ॥ ४ ॥

४

वृत्ती जिकडे धावे तिकडे न जावें तीपाठीं ।
 साक्षी होउनि पाहतां स्वरूपीं मग होय भेटी ॥ १ ॥
 वृत्तीकडे पाहतां वृत्ती आपणांतचि विरे ।
 आपण चैतन्य मात्र केवळ परिपूर्ण उरे ॥ २ ॥
 मग देखे एके त्वचे आढळे जो जो रस चाखे ।
 बोले चाले वेव्हारितां आपआपणां देखे ॥ ३ ॥
 सहज समाधि सहजचि भोगी पूर्णानंद उरे ।
 शिवराम निरावरण होउनी आनंदें वावरे ॥ ४ ॥

५

गुरु अरुणोदयकाळीं म्हणतां पदें पांच हीं ।
 अर्थी विवरुनि पाहतां होई देही विदेही ॥ १ ॥
 सद्गुरु आज्ञा वचन पाळणें या नांवें ।
 वेव्हारितां आपण आपणां विचरूं न द्यावें ॥ २ ॥
 विसरा विसरुनि आठवा प्रासुनि आत्मा स्वयें होणें ।
 होणें न होणें वृत्तीविण तें अंगीं अनुभवणें ॥ ३ ॥
 जर्गी आपण भरला आपणामाजी जग पाहे ।
 तो जाणावा शिवरामाचा पूर्णानंदु आहे ॥ ४ ॥

ह्या पंचपदीचा अर्थ फार गहन आहे. सद्गुरुकृपेनें जो पारमा-
 र्थिक अनुभव आमच्या साधुसंतांस प्राप्त झाला, तो सगळा या
 पंचपदीत सांगितला आहे. शिवरामस्वामींचें बोधवासष्टी नांवाचें
 एक उपदेशपर प्रकरण आहे, त्यांतही मुमुक्षु-जनांस फार उत्तम
 बोध केला आहे. हें प्रकरण माझ्या तीर्थरूपांच्या संग्रहीं होतें, तें

मीं महाराष्ट्रकविकत्यांकडे प्रसिद्धीसाठीं पाठविलें होतें. परंतु पुढें तें मासिक बंद पडल्यामुळें, सदर प्रकरण प्रसिद्ध झालें नाहीं. शिवराम-स्वामींचीं आणखी कांहीं पदे येथें देतो.

१

भय कासयाचें आत्मानुभवी योगिया ? ॥ ध्रु० ॥

देह अहंभाव त्यागी । मृत्यु मारुनियां अंगी । देव आपणचि, ज्ञालिया ॥ १ ॥

योग कर्मातें गाळी । ज्ञान संशयातें टाळी । आपुल्या ठायासी आलिया ॥ २ ॥

पूर्णानंदें पूर्णपणीं । दुजयातें दृष्टी नाणी । शिवरामाचि होउनि ठेलिया ॥ ३ ॥

२

निर्जा नीज लागली मज माये । स्मरणाचा आठव तोहि नोहे नोहे ॥ ध्रु० ॥

जागृति स्वप्न सुषुप्ति हारपली । तूर्या तेथें विरोनियां गेली ॥ १ ॥

ब्रह्माविष्णुहरिहरादिक मूर्ति । मजमार्जा स्मरोनी उठताती ॥ २ ॥

पूर्णानंदीं मी सहज निजों गेलें । शिवरामीं उठोंचि विसरलें ॥ ३ ॥

३

संत दयाळ कसे । राजा-रंक जयां सरिसे ॥ ध्रु० ॥

देउनि भेटां तोडिति माया । नेउनि दाविति निजपदठायी ॥ १ ॥

श्रवणीं पाजुनि अमृतवाणी । नेउनि दाविति चिन्मयखाणी ॥ २ ॥

शिवरामाचें अभिनव लेणें । लेवविलें मज पूर्णकृपेनें ॥ ३ ॥

४

तेचि गत बाई । आचार तिचे ठायीं ।

जाणिवेचा बोल अंगीं येउं दिला नाहीं ॥ ध्रु० ॥

सत्कर्माचा सडा बरा घालुनियां द्वारीं ।

माजघराचि घोज बरी दावि लोकाचारी ॥ १ ॥

निष्कामाचें चहूं कोनीं सारविलें घर ।

सुरंग रंग रंगमाळ घालि निरंतर ॥ २ ॥

घवघवीत प्रेमकुंकूं लावुनियां भाळीं ।

पूर्णानंदीं शिवरामीं विचरे वेल्हाळी ॥ ३ ॥

५

जीवगांठी समूळ छेदुनियां । उभा कैसा सन्मुख येउनियां ॥ ध्रु० ॥
 कवण भाग्य नकळे मज माझे । दिली भेटी दयाळ गुराजे ॥ १ ॥
 दृश्य देखणें सर्व हिरुनि नेळें । मन माझे संकल्पशून्य केलें ॥ २ ॥
 स्फुरणाची मोडिली सर्व वाट । शिवरामी शिवराम असें दाट ॥ ३ ॥

६

हुकूम साहेबका । हम तो चोपदार बांका ॥ ध्रु० ॥
 ब्रह्माविष्णुमहेशा । प्रभुका अवतार खासा ॥ १ ॥
 दश चारोंपर सत्ता । ब्रह्मा सत्यलोकका दाता ॥ २ ॥
 पूर्ण गुरु शिवराम बंदा । बंदगी करले येखादा ॥ ३ ॥

शिवरामस्वामींचीं अष्टोत्तरशत शिवबेल (अभंग), रामतुळसी (अभंग) व बोधामृत (श्लोक) अशीं तीन प्रकरणे वेळगांव येथील रामतत्त्व प्रकाश छापखान्याच्या मालकांनीं प्रसिद्ध केलीं आहेत. हीं प्रकरणे शिवरामस्वामींनींच रचिलीं आहेत, याबद्दल शंका नाही; पण 'राम-तुळसी' प्रकरणाच्या शेवटीं 'नारायण पाहीं अष्टोत्तरशत । शिवरामी वाहात रामतुळसी ॥' असा जो चरण आहे, त्याचा अर्थ बरोबर लागत नाही. त्याच्या जागीं 'नारायणपार्यी अष्टोत्तरशत । शिवराम वाहात रामतुळसी' असा मूळ चरण असावा असें वाटते. हे राम-तुळसी प्रकरण फार गोड आणि अत्यंत भक्तिपूर्ण आहे. पुढील अभंग पहा:--

जेणें हें ब्रह्मांड सत्यत्व पै भासे । तो राम आभासे चराचर ॥ ५ ॥
 चराचरीं अवघे रामरूप झालें । मी तूपण नेळें रामराजे ॥ ६ ॥
 रामीं कामना ही रामीं राम पाहीं । राम होउनि राहीं रामरूपीं ॥ ७ ॥
 विकल्प संकल्प मनाचे व्यापार । जाणता निर्धार रामराजा ॥ १० ॥
 राजा इंद्रियांचा मनातें चाळवी । बुद्धीतें बोधवी स्वसत्तेनें ॥ ११ ॥
 बुद्धीतें बोधवी निश्चय करवी । अकर्ता म्हणवी रामराजा ॥ १३ ॥
 आपण श्रीराम कानातें ऐकवी । त्वचेतें जाणवी उष्णशोत ॥ १७ ॥

भाग ३ रा-शिवरामस्वामी कल्याणकर.

सीताराम डोळी रूपानें दाखवी । रसनें चाखवी नानारस ॥ १८ ॥
 नाना परिमळ घ्राणा हुंगवीत । तेजें भासवीत दिवा जैसीं ॥ १९ ॥
 दिवीं जे करिता इंद्रियव्यापार । राम निर्विकार सांक्षीमुख ॥ २० ॥
 सुखीं जे बोलवी नाना शब्दरचना । तोचि रामराणा धरा हातीं ॥ २१ ॥
 हातीं राम माझा देववी घेववी । चरण चालवी पाउलातें ॥ २२ ॥
 राम देखों स्वप्नीं राम देखों शयनीं । जागृतीं नयनीं राम देखों ॥ २३ ॥
 राम डावा उजवा राम मार्गें पुढें । रामाचें रूपहें सबाह्येसी ॥ २४ ॥
 राम सर्वाहूनि वरता अंतराळीं । पाताळाचा तळीं राम देखों ॥ २५ ॥
 सबाह्य कोंदले राम सीतापती । आकारली मूर्ति विश्वाकार ॥ २६ ॥

हे एकंदर अभंग ११० आहेत. बोधामृताचे श्लोक ५२ असून त्यांतील पहिल्या ३५ श्लोकांत अध्यात्मबोध केला आहे व पुढील १७ श्लोकांत सद्गुरुस्तुति केली आहे. ह्या प्रकरणाचे शेवटचे दोन श्लोक असे आहेत:—

भजन निजगुरूचें सर्वभूतीं करावें । गुरुचरण पहाया सर्वकाळीं झुरावें ॥
 गुरुमुख निज बोधें चित्त आधीं भरावें । गुरुवर शिवरामें बोलिलें आचरावें ॥
 वंदूनि नारायणदेव पाउलां । बोधामृत ग्रंथ जगासि अर्पिला ॥
 संतांसि जें मानितसेल निश्चितीं । तरी विचारा शिवरामभारती ॥

बोधबासष्टीचा शेवटचा चरण असा आहे:—

‘ बासष्टी पद बोधाचें । जीवें करि जो वचनाचें ।

बळ हें श्रीगुरुचरणाचें । शिवरामचि होउनि नाचे ॥ ’

शिवबेल हें प्रकरण शिवरामस्वामीकृतच होय, हें त्याच्या शेवटच्या चरणावरून स्पष्ट होतें:—

पूर्ण शिवरामीं अष्टोत्तरशत । शिवराम वाहत शिवबेल ॥ १०८ ॥

ह्या प्रकरणांत स्वामीनीं आपला परमार्थनुभव वर्णिला आहे, ह्यांतील कांहीं अभंग पुढें दिले आहेत:—

नाहोंच वियोग शिवाचा मजला । एकाकार झालों शिवरूप ॥ ९८ ॥

ऐसा कोणी नाही शिवजीसारिखा । जेणें आत्मसखा भेटविला ॥ ९९ ॥

भेटता आणि भेटो भेटणें न दिसे । स्वयं शिव भासे आत्मरूप ॥ १०० ॥
 आत्मा अंतरीचा जीवाचें जीवन । प्राणाचाही प्राण शिवदेवो ॥ १०१ ॥
 शिवाच्या वियोगें जंव द्यावा प्रीणें । विवेकें येवोन वांचविलें ॥ १०२ ॥
 विवेकें वांचतां आठवेना शिव । सर्वे द्यावा जीव ऐसें वाटे ॥ १०३ ॥
 वाटे जातां शिव देखिला अवचट । येणें जाणें खुंटे तेचि वेळां ॥ १०४ ॥
 वेळोवेळां मज बोलतां चालतां । शिवरूपीं ममता लागली हे ॥ १०५ ॥
 लागलें शिवसुख आवडी वाढली । ओळंगू लागली मोक्षलक्ष्मी ॥ १०६ ॥
 लक्ष्मीच्या कडीये नारायण पढिये । शिव आवडीये वानूं कितो ॥ १०७ ॥

गंडिकाख्यानाचे शेवटचा श्लोक असा आहे:-

ऐशा लिला नाथगणेश कर्ता । जो नाममात्र जिवक्लेशहर्ता ॥

तो शीवरामा स्मरणीं रिघोनी । भरी स्वनामामृत नित्य गोणी ॥ २३ ॥

ह्या श्लोकांतील नाथगणेश या नांवाचा उल्लेख पाहिला म्हणजे सदर काव्याचा कर्ता शिवरामस्वामी कल्याणकरांहून निराळा असला पाहिजे, हें उघड होतें.

महाराष्ट्रकवि मासिक पुस्तकांत शिवकथामृत नामक एक मोठें काव्य प्रसिद्ध झालें आहे, तें शिवराम स्वामीचेंच होय. स्कंद पुराणाच्या ब्रह्मोत्तर खंडावर ही प्राकृत टीका आहे; अध्याय २२ असून श्लोकसंख्या सुमारे १२०० होईल. या काव्यांत ओवी, पदे व श्लोक इत्यादि वृत्तांचा उपयोग केला आहे. एकंदर काव्य सामान्य प्रतीचें दिसतें; भाषाशुद्धीकडे फारसें लक्ष्य दिलेले दिसत नाही. काव्यांतला मुख्य रस 'भक्ति' असून, कथाभागपरतें इतर रसांचीही थोडथोडी झांक मारते. ह्या काव्यावरून व 'शिवबेल' प्रकरणावरून शिवरामस्वामी शिवोपासक होते, असें दिसतें. शिवकथामृतांत शिवरामस्वामींनीं आपल्या आई-बापांचा व गुरूंचा सर्वत्र उल्लेख केला आहे:-

नारायणा शरण जातां । चरणींचा तो आमोद घेतां ।

त्या सुखें स्फुरली शिवकथा । श्रोता वक्ता शिवरावो ॥ ५० ॥

हा षलात्कार लक्ष्मीपतीचा । तोचि कर्ता जाला कवित्वाचा ।
चेववूनि शिवरामवाचा । रची सुखाच्या ग्रंथातें ॥ ५१ ॥

अध्याय १ ला.

लक्ष्मीनारायणा शरण । गोकर्णक्षेत्रमहिमावर्णन ।
श्रोती व्हावें सावधान । निरोपण अवधारा ॥ ४४ ॥

अध्याय २ रा.

ब्रह्मोत्तर खंडीची हे कथा । लक्ष्मीपतीच ग्रंथकर्ता ।
पूर्णानंदे रसिक वक्ता । शिवरामदाता गुहरावो ॥ ३३ ॥

आध्याय ३ रा.

लक्ष्मीपतीने धरुनि हाती । शिवकथा मज दाविली निश्चिती ।
येन्हवीं मज कैची इतुकी मती । जे शिवकीर्ति वर्णावया ॥ २९ ॥

अध्याय ५ वा.

ब्रह्मोत्तरखंडांतील कथाभागावर शिवरामस्वामीकृत शिवकथामृत,
श्रीधरकृत शिवलीलामृत व मोरोपंतकृत ब्रह्मोत्तरखंड, असे तीन
मराठी ग्रंथ आहेत; त्यांत शिवलीलामृत हाच ग्रंथ अधिक चांगला
आहे व त्या मानाने त्याची लोकप्रियताही विशेष आहे.

विस्तारभयास्तव शिवकथामृतांतले वेंचे येथे देतां येत नाहींत;
तरी तो ग्रंथ वाचकांनीं महाराष्ट्रकवि मासिक पुस्तकांत वांचोवा,
अशी विनंति आहे.

पुस्तक प्रथम संप्रकाशित, १९५०, ६५ पाने, ६५० मूद्र
अनुक्रम..... दि:

पुस्तक प्रथम संप्रकाशित, १९५०, ६५ पाने, ६५० मूद्र

उद्धवचिद्धन.

उद्धवचिद्धन केवळ मी मोर तयासमोर हर्षानें ।

तांडव करितों होउनि गतताप तदीय सूक्तिवर्षानें ॥ १ ॥

सन्मणिमाला-मोरोपंत.

ह्या कवीच्या चरित्रासंबंधानें सर्वस्वी विश्वसनीय अशी माहिती अद्याप उपलब्ध झाली नाही. या कवीने लिहिलेली एक संतमालिका 'महाराष्ट्र कवि' मासिक पुस्तकांत प्रसिद्ध झाली आहे, तींत रामदास व त्यांचे शिष्य व तुकारामबुवा व त्यांचे मुलगे यांच्या नांवाचा उल्लेख आढळतो; यावरून उद्धवचिद्धन हे रामदास-शिवाजीच्या काळीं विद्यमान असून, समर्थोपक्षां ते वयानें लहान होते, असे स्पष्ट विधान करण्यास हरकत नाही. बीड येथील प्रसिद्ध सत्पुरुष जनी-जनार्दन यांचे विद्यमान वंशज हरिभक्तिपरायण मथुरानाथ गोसावी, यांनीं रा० विश्वनाथ काशीनाथ राजवाडे यांस, उद्धवचिद्धनासंबंधानें जी माहिती दिली, तीही वरील विधानास बळकटी आणीत आहे. पुढील पद पहाः—

ज्याचे वंशीं कुळधर्म रामसेवा । त्याचे वंशीं मज जन्म दे गा देवा ॥ ध्रु० ॥

वारंवार विनंति आयकावी । दयासिंधू ही सर्व सिद्धि न्यावी ॥ १ ॥

ज्याची वाणी रंगली रामनामा । त्यासि मजसी संवाद घडो रामा ॥ २ ॥

म्हणे उद्धवचिद्धन महाराजा । रामदासाचा संग घडो माझा ॥ ३ ॥

या पदाच्या शेवटच्या चरणांतील 'रामदास' या शब्दाचा अर्थ, हरिभक्तिपरायण मथुरानाथ गोसावी यांनीं, 'श्रीसमर्थ रामदासस्वामी' असा केला आहे व उद्धवचिद्धन हे समर्थांशीं समकालीन होते, हे लक्ष्यांत घेतलें असतां, गोसावीबुवांचा हा अर्थ पुष्कळ अंशीं समर्पक दिसतो. परंतु वरील पदाच्या एकंदर रचनेकडे पाहिलें म्हणजे असें

वाटते कीं, ' ज्याचे मुखांत निरंतर रामनाम आहे, अशा रामभक्ताची व माझी गांठ पडो ' इतकीच विनंति कवीनें देवापाशीं सामान्यत्वेकरून केली आहे; ' श्रीसमर्थरामदासस्वामीची व माझी भेट व्हावी ' अशा प्रकारची व्यक्तिविषयक कल्पना त्यांत कोठेंही नाहीं. आतां वरील पदाच्या शेवटच्या चरणाचा अन्वय जर ' उद्धवचिद्घन म्हणे ' महाराजा रामदासाचा माझा संग घडो ' असा लाविला, तर हें पद रामदासस्वामींस अनुलक्षून आहे, ही कल्पना कांहींशी सयुक्तिक दिसेल; पण अशा प्रकारची ओढाताण केल्यास मूळ पदाचा अर्थगौरव त्या मानानें कमी होतो, हें लक्ष्यांत ठेविलें पाहिजे. उद्धवचिद्घनाचा पुढील अभंगही असाच शंकाजनक आहे:—

रामनाम कथागंगा । श्रवणें पावन करी जगा ॥ १ ॥

तीस प्रेमपूर आला । शंकरहृदयीं सामावला ॥ २ ॥

रामदासांची माउली । आळशावरी गंगा आली ॥ ३ ॥

झालें कीर्तन या भावें । संतसज्जनीं मानावें ॥ ४ ॥

आम्ही रामाचे पाईक । आमुचा श्रीराम नाईक ॥ ५ ॥

आमुचा भाव रामापार्यी । आम्हीं रामावांचुनि नाहीं ॥ ६ ॥

म्हणे उद्धवचिद्घन । आम्हीं जालों रामार्पण ॥ ७ ॥

या अभंगांतील ' रामदासांची माउली ' या शब्दांचा अर्थ कंसा करावयाचा, हा मोठा प्रश्न आहे. पुढील चरणांत कीर्तन

* या अभंगाचे पहिले तीन चरण रामदास स्वामींचे आहेत, असें समजून रामदासस्वामींच्या समग्र ग्रंथांत ते उतरून घेतले आहेत; परंतु संप्रदायपरंपरेनें भजन करणाऱ्या लोकांकडून अशी माहिती मिळते कीं, हा सगळाच अभंग उद्धवचिद्घनाचा आहे; व अभंगाच्या भावार्थाकडे पाहतां, हीच माहिती बरोबर असावी, असें वाटते. काव्यसंप्रदात प्रस्तुतचा अभंग आढळत नाहीं; यावरून या कवीची बरीच फुटकळ कविता अद्याप अनुपलब्ध असली पाहिजे, असें उघड अनुमान होतें.

ज्ञाल्याचा स्पष्ट उल्लेख आहे. तेव्हां हे कीर्तन रामदासस्वामींचेच असावे असे वाटते. उद्धवचिद्धन यांनी संतचरित्रांवर एकदोन मोठे ग्रंथ लिहिले आहेत. ते जर सुदैवाने उपलब्ध होतील, तर या मुद्यावर चांगला प्रकाश पडेल; तोंपर्यंत, या कवीसंबंधाची जी काय थोडी बहुत माहिती आज उपलब्ध झाली आहे, तिच्याच आधारे पुढील मार्ग आक्रमण करणे भाग आहे.

उद्धवचिद्धन हे मोगलाईत, वाडी स्टेशनापासून ९७ मैलांवर धारूर या नांवाचे एक गांव आहे, तेथे राहत असत. उद्धवचिद्धन हे एक नांव नसून 'एकाजनार्दन' या नांवाप्रमाणे ते एक गुरुशिष्यबोधक नांव आहे. प्रस्तुत कवीचे नांव 'उद्धव' असून, 'चिद्धन' (चिद्धनानंद) हे त्यांच्या गुरूंचे नांव होय चिद्धन हे उद्धवस्वामीचे मामा असून गुरूही होते. रा० राजवाडे यांनी प्रस्तुत कवीचा काल शके १६२० म्हणजे इ० स० १६९८ हा दिला आहे; पण त्यास आधार काय आहे, याचा उल्लेख त्यांनी कोठेही केला नाही. कविचरित्रकारांनी उद्धवचिद्धनाचा जन्मशक १२९० दिला आहे; पण या कवीने लिहिलेल्या संतचरित्रांत, चौदाव्या शतकातील संतांचीही चरित्रे आढळतात, यावरून, कविचरित्रकारांनी दिलेला शक चुकीचा आहे, हे सप्रमाण सिद्ध होते. काव्यसंग्रहकारांनी उद्धवचिद्धनाचा काल इ० स० १६९० दिला आहे; पण महिपतींनी दिलेल्या माहितीशी तो सुसंगत दिसत नाही. काव्यसंग्रहकर्त्यांनी आपल्या अनुमानजन्य विधानाच्या समर्थनार्थ जी प्रमाणे दिली आहेत, त्यांत 'या कवीच्या 'भक्तकथामृतसार' या ग्रंथांत शके १२९० च्या पुढील संतांचीही चरित्रे दिली आहेत' असे एक प्रमाण दिले आहे; पण "भक्तकथामृतसार" हा ग्रंथ आपणास अद्याप उपलब्ध झाला नाही' असे त्यांनी पुढे स्पष्ट सांगितले आहे. अशा स्थितीत, जो

चिदानंदस्वामी.

सावंतवाडी संस्थानांत तेंडुली नामक एक गांव आहे; तेथे 'बागलांची राई' या नांवाची एक रमणीय वाडी आहे. त्या ठिकाणी सुमारे दोनशे वर्षांपूर्वी, कुडाळदेशस्थ गौड ब्राह्मण ज्ञातीचे 'चिदानंद' या नांवाचे एक महान् सत्पुरुष होऊन गेले. ह्यांचे वंशज हल्लीं तेथे राहत असून, त्यांच्या संग्रहीं स्वामींची थोडीशी कविता आहे. चिदानंदस्वामीसंबंधाने त्यांच्या वंशजांस फारशी माहिती नाही. बागलांची राई येथे स्वामींची भव्य व मजबूद समाधि असून, तिजवर श्रीशंकराची पिंडी स्थापन केली आहे. चमत्कारांच्या गोष्टी काल्पनिक किंवा साधु-संतांच्या शिष्यांनीं आपापल्या गुरूंचे माहात्म्य वाढावे म्हणून रचलेल्या असतात, अशी ज्यांची समजूत असेल, त्यांनीं कृपा करून वरील पवित्र स्थळ एकवार अवश्य अवलोकन करावे, अशी आमची शिफारस आहे.

स्वामींच्या समाधीवर एक चौकोनी लांकडी तुळई आहे, तींत महाशिवरात्रीपासून पाण्याचे तुषार उत्पन्न होऊन, त्या उदकाचा खालील पिंडीवर, मृगाचा पाऊस पडेपर्यंत सारखा अभिषेक होत असतो 'चक्षुर्वै सत्यं' या न्यायाने पुष्कळ सदृहस्थांनीं हा चमत्कार प्रत्यक्ष पाहिला आहे व त्यांपैकीं दोघांनीं केरळकोकिळांत व इंदुप्रकाशांत आपला अनुभव प्रसिद्धही केला आहे. वर ज्या तुळईतून जलप्रवाह चालू होतो म्हणून लिहिले, ती तुळई कांहीं वर्षांपूर्वी नवीन घालण्यांत आली, त्यावेळीं कित्येकांस अशी शंका आली कीं, जुन्या तुळईप्रमाणे या नव्या तुळईतून पाण्याचा अभिषेक होणार नाही; पण अनुभवांतीं ही शंका खोटी ठरली. चमत्कारांवर ज्यांचा विश्वास नसेल, त्यांनीं हा प्रकार एक वेळ प्रत्यक्ष पाहून, त्याची उपपत्ति

प्रसिद्ध केल्यास माझ्यासारख्या भोळ्या लोकांवर त्यांचे मोठे उपकार होतील.

वर सांगितलेली लांकडी तुळई फारशी भक्कम नसून, तिचा घेर फार तर पांच सहा इंच असेल. ह्या तुळईच्या तीन बाजू अगदी कोरड्या असून, खालची बाजू मात्र पाण्याने डबडबलेली असते. तिजवर दहिंवरासारखे तेजःपुंज जलबिंदु दिसतात व ते एकास एक मिळून त्यांचे थेंब थेंब पाणी खालील पिंडीवर गळत असते. हा विलक्षण प्रकार अवलोकन करितांच मन आश्चर्याने थक्क होऊन जाते व प्राकृत मानवी ज्ञानास अगोचर अर्शा कांहीं तरी शक्ति सत्पुरुषांच्या ठायीं वास करित असली पाहिजे, याबद्दल प्रेक्षकाची खात्री होऊन चुकते. तरीपण मनुष्यमात्राचे अंतःकरण निसर्गतःच संशयी असल्यामुळे, सदर चमत्काराची कांहीं तरी उपपत्ति लावतां येईल तर लावावी, या हेतूने प्रेक्षक आपल्या चर्मचक्षूंचा यथाशक्ति उपयोग करून पाहतो व शेवटीं त्यास 'अज्ञेय अज्ञेय!' असे ह्मणावे लागून, स्वस्थ बसावे लागते. कोणी तरी कावेबाज व स्वार्थी लोकांनीं, भोळ्या बापड्यांस मोह पाडून त्यांजकडून आपला तळिराम गार करून घेण्यासाठीं हे थोतांड उभारले आहे म्हणावे, तर अशा प्रकारचे स्वार्थसाधु किंवा भटभिक्षुक तेथे मुळींच नाहीत. या समाधीजवळ स्वामींच्या वंशजांचे घर आहे व समाधीच्या खर्चासाठीं सरकारांतून जमीन इनाम देण्यांत आली आहे. त्या जमिनीच्या उत्पन्नांतून स्वामींचे वंशज समाधीच्या पूजेचा व नैवेद्याचा खर्च चालवितात. पण यापलीकडे, स्थानमाहात्म्य वाढविण्याचा त्यांचा बिलकुल प्रयत्न नाही. समाधीची हल्लींची स्थिति फारशी सामाधानकारक आहे, असेही नाही. ही समाधि ज्या ठिकाणी आहे, ते ठिकाण एका टेकडीवर असून, सभोवतालच्या नारळीच्या व सुपारीच्या वृक्षांमुळे त्यास एकप्रकारचे सहजमनोहर स्वरूप प्राप्त झाले

आहे. हल्लींची तुळई घालण्यापूर्वी, जुनी तुळई मोडून पडली होती; त्यावेळीं तिच्या जागीं विजयादशमीच्या दिवशीं फुलांच्या माळा बांधण्यासाठीं एका बांबूची योजना करण्यांत आली होती; पण चमत्काराची गोष्ट ही कीं, महाशिवरात्रीचा दिवस उगवतांच, त्या बांबूंतून पाण्याचा अभिषेक होऊं लागला ! व ही गोष्ट शेंकडो लोकांनीं प्रत्यक्ष पाहिली आहे. स्वामींप्रमाणेंच त्यांचे दोन पुत्रही मोठे भगवद्भक्त होऊन गेले; त्यांच्या समाधि स्वामींच्या समाधिगृहांत बाहेरच्या बाजूस आहेत. ह्या समाधिगृहासमोर जवळच एक पिंपळाचा जुनाट वृक्ष असून, त्यासंबंधानें आज असा चमत्कार आहे कीं, कितीही मोठा सोसाट्याचा वारा आला, तरी इतर पिंपळवृक्षांप्रमाणें, या वृक्षाच्या पानांचा 'सळसळ' असा शब्द बिलकुल होत नाही; वाऱ्यानें पानें मात्र हालतात. यासंबंधानें अशी कथा सांगतात कीं, स्वामी एकदां पुराण वाचीत वसले असतां, वाऱ्यानें पिंपळाचीं पानें वाजूं लागल्यामुळे त्यांच्या वाचनास विक्षेप होऊं लागला. तेव्हां स्वामींनीं, 'सळसळ शब्द करूं नकोस' अशी आज्ञा हस्तसंकेतानें त्या वृक्षास केली व तेव्हांपासून ती आज्ञा तो सारखा पाळीत आला आहे. ह्या सत्पुरुषास समाधिस्थ होऊन आज दोनशें वर्षे होऊन गेलीं, पण आज त्यांचे हे चमत्कार पाहून त्यांच्या अलौकिक सामर्थ्यासंबंधानें प्रेक्षकांच्या अंतःकरणांत भक्तिभाव व पूज्यबुद्धि उत्पन्न झाल्याशिवाय रहात नाही

स्वामींच्या वंशजांच्या संग्रहीं स्वामींचा एकच ग्रंथ आढळला. हा ग्रंथ म्हणजे, संस्कृत गुरुगीतेवर 'स्वानंदलहरी' नामक प्राकृत ओवीबद्ध टीका होय. हिचे अध्याय १४ असून ओवीसंख्या १००० आहे. स्वामींची वाणी किती प्रासादिक व अनुभवयुक्त आहे, हें पुढील ओव्यांवरून समजेल:—

आशापाश विशाळ । शतबंध वसती प्रबळ ।
 ऐसा संसार दुःखमूळ । पाववी सकळ पतनातें ॥ १ ॥
 ऐसैं संसार घोर विघ्न । त्यातें गुरुगीता ही कृतघ्न ।
 जपतां करितसे भग्न । होई निमग्न भावेंसी ॥ २ ॥
 सर्व सिद्धि येउनी तेथ । होऊनि भृत्यांचा निजभृत्य ।
 दिनरात्रीं गृहीं नांदत । ऐसा महिमा ये ग्रंथीं ॥ ३ ॥
 भुक्ति नांदे देहीं असतां । मुक्ति सर्वदा येतसे हाता ।
 अंतीं सायुज्याच्या माथां । भोगी कांता मुक्ति तो ॥ ४ ॥
 सत्य सत्य हें पुनः सत्य । मी धर्म देवी केला उदित ।
 गुरुगीतेऐसा ग्रंथ । नाहीं मात अवधारीं ॥ ५ ॥
 हें बोलणें जाणजे सत्य । बोलिलों सत्याचें निज सत्य ।
 न शिवे तिळमात्र असत्य । धरिजे सत्य मानसीं ॥ ६ ॥
 या परिचा निजधर्म । जें गुह्याचें निजवर्म ।
 देवी म्यां करूनि सुगम । ओपिला उगम तुजलागीं ॥ ७ ॥
 गुरुगीतेसी लावितां तुळीं । समता नाहीं भूमंडळीं ।
 सकळ शास्त्रांची मुळीं । गीता वाळीं जाणजे ॥ ८ ॥
 मृगासनावरी देखा । वसूनि जपतां ग्रंथमाळिका ।
 सकळ ज्ञानाची सिद्धि जे कां । होय एका क्षणाचें ॥ ९ ॥
 घालोनियां व्याघ्रांवर । नित्य विलोकी हा ग्रंथसार ।
 तोही अंतीं मोक्षद्वार । पावे साचार जाण तूं ॥ १० ॥
 दर्भासनीं वसूनि जाण । भावें ग्रंथाचें करी अवलोकन ।
 करितां वृद्धि होय दारुण । गृहीं जाण अंबिके ॥ ११ ॥
 आसन बोलिजे निर्मळ । पवित्र जें कां शुभ्र कंबळ ।
 घालुनी हा ग्रंथ सोज्वळ । सिद्धि सकळ ओळंगती ॥ १२ ॥
 येथें प्रीत धरी जयाचें मन । तो लेउनि होय समाधान ।
 हतदैवी जो अभाग्य जन । न भोगी आपण सर्वथा ॥ १३ ॥
 हे वाणी नोहे प्राकृत । निज गुह्याचा गुह्यार्थ ।
 आनंदाचा एकांत । गुरुभक्त जाणती ॥ १४ ॥

जे धादिशक्ति महामाया । जे चैतन्यशिवाची स्वरूपकाया ।
तिणें पुसोनियां ग्रंथान्वया । दावी उपाया सकळांसी ॥ १५ ॥
ही सकळ भक्तीची मूळ वाट । हाचि सर्व साधनांचा शेवट ।
गुरुभक्तीहूनि श्रेष्ठ । नाहीं स्पष्ट सर्वत्रों ॥ १६ ॥

स्वामींचा हा ग्रंथ रा० आनंदराव बाळकृष्ण रांगणेकर यांनीं शके १८३३ सालीं छापून प्रसिद्ध केला आहे, त्याच्या आरंभीं त्यांनीं जी स्वामींची माहिती दिली आहे, ती येणेंप्रमाणें:-“ या सत्पुरुषाचें जन्म-शके १६३० च्या सुमारास सावंतवाडी संस्थानांतील आजगांव नांवाच्या गांवीं एका घरंदाज व कुलीन घराण्यांत झालें. यांचें पूर्वाश्रमींचें नांव रुद्राजी बाळकृष्ण प्रभु मतकरी असून, आईचें नांव रमाबाई होतें. हे कुडाळदेशस्थ गौड ब्राह्मण असून, यांचें गोत्र भारद्वाज होतें. यांचे वडील बाळकृष्ण हे चांगले कर्मनिष्ठ होते. परंतु आपल्या एकुलत्या एक मुलाचें मौजीबंधन करण्यापूर्वींच ते इहलोकींची यात्रा आटोपून गेले. यामुळें मुलाचे संगोपनाची जबाबदारी मातोश्रीवर पडली. बाळकृष्णपंत यांची घरची स्थिति केवळ गरिबीची नव्हती. ते ग्रामाधिकारी घराण्यापैकीं होते. परंतु त्यांचे भाऊवंदांत यावेळीं कलहाग्नि माजून राहिला होता. शिवाय देशाची राजकीय परिस्थितीही अगदींच प्रतिकूल होती. अशा स्थितींत रमाबाईनें आपल्या मुलाचें मौजीबंधन कसेबसें उरकून घेतलें व भाऊवंदांच्या भीतीनें, आपल्या मुलास घेऊन, ती आपल्या माहेरीं-वेतोरें गांवीं-जाऊन राहिली. यावेळीं रुद्राजींचें वय सुमारे १० वर्षांचें होतें. विद्याभ्यासाचे सुरुवातीसच बाप निवर्तल्यामुळें बाळबोध बाराखड्या लिहिण्यावाचण्या-पलीकडे त्यांचा अभ्यास झाला नव्हता. पुढें, आजोळीं विद्याभ्यास पुढें चालविण्याची सोय नसल्यामुळें, त्यांना आपल्या आजोबांच्या गाई-म्हैशी राखण्याचा उद्योग करावा लागला. नशिबीं आलेला हा उद्योग रुद्राजीपंत

मोठ्या आनंदानें करीत असत. परंतु विद्याभ्यास करण्याची त्यांची उमेद नष्ट झाली नव्हती. कारण, शिकलेल्या वाराखड्या म्हैशी-रेड्यांचे पाठीवर ते काठीने लिहित असत ! एके दिवशीं ते खडेसल नांवाच्या जंगलांत गुरें चारणीस सोडून एकांतांत बसले असतां, एका व्याघ्रासह एक देदीप्यमान् संन्यासी आपल्याकडे येत आहे, असें त्याच्या दृष्टीस पडलें. रुद्राजी हे आधींच फार धीट होते; त्यांत स्वतःच्या दुःस्थितीमुळे जीवित त्यांस तृणप्राय वाटत असे. यामुळे ते न डगमगतां त्यांनीं मोठ्या प्रेमानें धांवत जाऊन स्वामीच्या पायां-वर मस्तक ठेविलें व त्यांची करुणा भाकली. त्या सिद्ध पुरुषानें त्यांचें हृदय जाणून त्यांस पूर्ण ब्रह्मोपदेश दिला व त्यांचें नांव चिदानंद ठेवून त्यांस घरीं जाण्यास सांगितलें. परंतु आपल्या गुरूंचा सहवास सोडून जाण्यास चिदानंदाचें मन घेईना. पुढें ते गुरु-शिष्य त्या ठिकाणीं आठ दिवस राहिल्यावर, गुरूंनीं चिदानंदांस आपण उत्तरयात्रा करून परत येईपर्यंत घरीं जाऊन राहण्यास सांगितलें. ही गुर्वाज्ञा ऐकून चिदानंदांस फार वाईट वाटलें; व याउप्पर गुरुचरण-सेवेस न अंतरण्याचा आपला निश्चय त्यांनीं नम्रपणें विदित केला. तेव्हां “ निदान तूं आपल्या मातोश्रीस तरी भेटून ये; तोंपर्यंत मी येथेंच राहतों ” असें वचन देऊन गुरुजींनीं त्यांस घरीं पाठविलें. इकडे रुद्राजीच्या आईनें व तिच्या माहेरच्या मंडळीनें रुद्राजीपंतांचा चार-पांच दिवस शोध केला. परंतु कांहींच पत्ता न लागल्यामुळे, बिचाऱ्या रमाबाईनें निराशेनें विछाना धरला होता. पुढें, वर सांगितल्याप्रमाणें चिदानंद हे जेव्हां तिला येऊन भेटले, तेव्हां तिला किती आनंद झाला असेल, हें सांगावयास नकोच. चिदानंदांनीं आपल्या मातेच्या चरणावर मस्तक ठेविलें. त्यांची गंभीर व सतेज मुद्रा पाहून सर्व मंडळींस फार आश्चर्य वाटलें. आठ दिवस उपासमार होऊन आपल्या मुलाचे फार हाल झाले असतील, अशा समजुतीनें

रमाबाईंनी चिदानंदांची खाण्या-पिण्याची व्यवस्था फार चांगली ठेविली होती, परंतु त्यांचें मन गुरुचरणीं गुंतलें असल्यामुळें त्यांनीं परत जाण्यास मातोश्रीची परवानगी मागितली. त्यांचा हा विलक्षण आग्रह पाहून सर्व मंडळीस सखेदाश्चर्य वाटलें. शेवटीं, त्यांचा निश्चय ढळत नाही, असें पाहून रमाबाईंहीं त्यांजवरोबर जाण्याचें ठरविलें. व कांहीं वेळानें तीं दोघेंही अरण्यांत त्या सत्पुरुषापाशीं येऊन दाखल झालीं. रमाबाईंंनीं आपलें मस्तक स्वामींच्या चरणावर ठेवितांच त्यांनीं आपला वरद-हस्त तिच्या मस्तकावर ठेवून, तिच्या अंतःकरणांत ज्ञानदीपाचा उज्ज्वल प्रकाश पाडिला. मुलास लागलेलें वेड दूर करण्याच्या निश्चयानें निघालेली रमाबाई स्वतःच वेडी झाली ! शेवटीं त्या साध्वीस घरीं जाण्यास सांगून व आपण चिदानंदांसह उत्तर-यात्रा पुरी करून बारा वर्षांनीं परत येतों; असें तिला आश्वासन देऊन स्वामी तेथून निघून गेले. रमाबाईंंनीं घरीं येऊन कच्ची हकीकत मंडळीस निवेदन केली, तेव्हां सर्वास फार आश्चर्य वाटलें. पुढें बारा वर्षांनीं ते गुरु-शिष्य परत आल्यावर त्यांनीं वेतोरें येथेंच एक वर्ष मुक्काम केला. या अवधींत रमाबाईंचें देहावसान झालें. चिदानंदांनीं पुत्रधर्मानुसार मातेचा यथाशास्त्र उत्तरविधि आटोपल्यावर गुरु-शिष्यांची जोडी दक्षिण-यात्रेस निघून गेली व थोड्याच अवधींत आजगांव येथें येऊन दाखल याली. येथें, जनरूढीप्रमाणें चिदानंदस्वामींनीं कुलदेवतेचें व ग्रामदेवतेचें दर्शन घेतलें. पुढें आजगांव येथें त्यांनीं बरेच दिवस वास्तव्य केलें. या अवधींत त्यांनीं चमत्कारही पुष्कळ केले. त्यांच्या गुरूंचें नांव पूर्णानंद होतें. पुढें कांहीं दिवसांनीं, पूर्णानंद स्वामींनीं दाभोली येथील मठाचें आधिपत्य स्वीकारण्याचें कबूल केलें व त्या जागीं आपल्या वर्तानें काम करण्याची व गृहस्थाश्रम स्वीकारण्याची चिदानंदांस त्यांनीं आज्ञा केली. चिदानंदस्वामींकडे मठाचे सर्व अधिकार सोंपविण्यांत

आले. त्याप्रमाणें ते यथाशास्त्र धर्मदंडाधिकार चालवीत असत. सावंतवाडी संस्थानचे त्या वेळचे राजे सरदेसाई खेमसावंत भोंसले यांनी वरील मठासंबंधानें पुढील राजाज्ञा जाहिर केली होती:—

श्रीमठ दाभोली येथील मठाधिकारी श्रीमत् चिदानंदाश्रम संन्यासी यांचे व यांचे शिष्यपरंपरेचे आज्ञेप्रमाणें आचार, व्यवहार व प्रायश्चित्तादि कर्म चालवीत जाणें. त्यांस अडथळा करतील त्यांचें पारिपत्य केलें जाईल. इत्यादि०

वर सांगितल्याप्रमाणें, गुर्वाज्ञानुसार चिदानंदस्वामींनीं एका स्वज्ञातीय कुलीन गृहस्थाच्या कन्येशीं यथाशास्त्र विवाह केला. या वेळीं त्यांचें वय सुमारे ४० वर्षांचें होतें. त्यांच्या पत्नीचें नांव पार्वती, पार्वतीबाईच्या पोटी सहा मुलगे व एक मुलगी अशीं अपत्ये झालीं. चिदानंदस्वामींचे सर्व पुत्र मोठे भगवद्भक्त होते. त्यांपैकीं दोघांनीं गृहस्थाश्रम न स्वीकारतां, संन्यासदीक्षा घेतली होती. या दोन्ही मुलांच्या समाधि स्वामींच्या भव्य समाधिगृहांतच आहेत. हें समाधिगृह ज्या 'वागलांच्या राईत' आहे, त्या ठिकाणीं स्वामींनीं वसति करण्याचें कारण असें समजतें कीं, स्वामी एक वेळ गुरुदाक्षिणेसाठीं निघाले असतां केळूस नामक गांवीं गेले. तेथील एक गृहस्थ ब्रह्मसमंधाचे पीडेमुळें प्रेतवत् होत असे. त्याप्रमाणें एके दिवशीं तो प्रेतवत् होऊन पडला असतां, स्वामी त्या ठिकाणीं गेले. तेव्हां त्या गृहस्थाच्या घरच्या माणसांनीं त्यांचे पाय धरले. त्यावेळीं स्वामींनीं आपल्या कमंडलूतील उदक सिंचून त्या गृहस्थास जागृत केलें. पुढें, त्याची ब्रह्मसमंधाची पीडा कायमची नाहीशी होण्यास जें अनुष्ठान करणें अवश्य होतें, त्या अनुष्ठानास योग्य अशी ही एकांत जागा स्वामींनीं पसंत केल्यावरून ती पन्नास होन देऊन त्या गृहस्थानें विकत घेऊन दिली. त्यावेळीं या राईत वाघ, तरस, लांडगे वगैरे हिंस्र पशूंची वस्ती असल्यामुळें,

तिकडे सहसा कोणी जात नसे. परंतु या प्राण्यांशीं... स्वामी पार सलगीने वागत असत.

पुढें स्वामींच्या इच्छेवरून ही व आसपासची उत्पन्नाची जमीन सरकारांतून त्यांस इ० स० १६७०त इनाम देण्यांत आली. ती अद्याप त्यांचे वंशजांकडे चालत आहे. अशा प्रकारें, प्रपंच व परमार्थ हीं दोन्हीं साध्य करून आपल्या वयाच्या ८०व्या वर्षी स्वामी समाधिस्थ झाले. त्यांनीं अनेक ग्रंथ लिहिले होते व ते निपाणी, येथील त्यांच्या एका शिष्यांच्या मठांत होते. पण दुर्दैवानें तो मठ अग्नीच्या भक्ष्यस्थानीं पडला, त्या वेळीं ते ग्रंथही कायमचेच नष्ट झाले. स्वानंदलहरी ग्रंथांत स्वामींनीं आपली गुरुपरंपरा दिली आहे, ती येणेंप्रमाणें:—

ओव्या.

बैलप्राम कर्नाटिका । तेषु चिदानंद मूळगठिका ।
 प्रत्यक्ष भोगावती देखा । आसनासन्मुख आली अष्टे ॥ २८ ॥
 साही प्रहर स्थिरपणीं । राहिला सावेव जीवनीं ।
 स्नान केलें ब्राह्मण जनीं । धन्य वाणी बोधिली ॥ २९ ॥
 तो परात्पर श्रीगुरु । त्यानें बोधिला बोधसागरु ।
 विमलानंद यतीश्वरु । सर्व विचारु जाणता ॥ ३० ॥
 जन्मांधासि दिधले नेत्र । हंती खंडी आश्रम पवित्र ।
 चारी आश्रमांचें सूत्र । लेइला पवित्र सर्वांगीं ॥ ३१ ॥
 तो परमेष्टि अवतार । तेणें शिष्या दाविला पार ।
 विश्वानंद नाम सुंदर । ठेवूनि कर मस्तकीं ॥ ३२ ॥
 तो सकळ शास्त्रार्थी ज्ञानकंद । सेवड प्रामों नांदे प्रसिद्ध ।
 परम गुरु तो महासिद्ध । वाचे अगाध बोलतां ॥ ३३ ॥
 त्याची होऊनि पूर्ण दया । पूर्णानंद श्रीगुरुराया ।
 प्रांत कुडाळ दाभोली टाया । करितो दया दीनातें ॥ ३४ ॥

बंध्या जाहला पुत्रवती । तैसी त्यानें मज दिधली बोधशक्ति ।
मुक्या भेटला बृहस्पती । वाचे किती अनुवादो ? ॥ ३५ ॥

स्वामींनीं ग्रंथसमाप्तीचा कालही दिला आहे:—

शके सोळाशें चौन्याहत्तरासी । संवत्सर अंगिरा वर्षी ।
चिदानंदें सुख उल्हासीं । ग्रंथ टीकेसी लेखिलें ॥ ४७ ॥
इंदुवारी एकादशी । शुक्लपक्षीं पौषमासीं ।
दोन प्रहर माध्याह्नेसी । ग्रंथ टीकेसी पूर्णता ॥ ४८ ॥

अध्याय १५.

कोंकणांतील मराठे लोकांच्या लग्नकार्यांत बायका जमून 'घाणा'
व 'आंबा' नामक गाणीं म्हणण्याचा प्रघात आहे. एकदां हीं
गाणीं स्वामींनीं ऐकलीं, तेव्हां गूढार्थपूर्ण अशीं नवीन गाणीं
तत्काल रचून त्यांनीं म्हणून दाखविलीं; त्यांपैकीं एक गाणें पुढें
दिलें आहे:—

घाणा.

नमन गणेश्वरा गौरीच्या कुमरा । शारदा सुंदरा नमियेली ॥ १ ॥
सद्गुरु प्रारंभ ॐकार हा कोष । विवाह आरंभ स्थूलदेहीं ॥ २ ॥
निजशांती नोवरी निर्गुण साकारी । सुलभाची परी एका श्रोते ॥ ३ ॥
कुळदेव नमिला घाणा आरंभिला । उल्हास मांडिला देहामाजी ॥ ४ ॥
प्रथम मूळाधारीं चौघी कुमरी । स्वाधिष्ठानावरी सहाजणी ॥ ५ ॥
दश बाळा मणिपुरा, अनुहातींच्या बारा । घाणा पूर्ण बरा कांडिताती ६
विशुद्धि सोळाजणी अग्निचर्की दोनी । घाणा आरंभुनी सिद्ध केला ॥ ७ ॥
पन्नास कुमरी घाणा भरियेला । नाद उसळला अनुहात ॥ ८ ॥
बो माई वरमाया ब्रह्मस्थानी दोघी । सामग्री सवेगी केली पहा ॥ ९ ॥
त्रेलोत्रयाच्या नारी हा घाणा पै गाती । त्यांसी ज्ञानमुक्ति प्राप्त होय १०
घाण्याची सिद्धि जाली पूर्ण बोधी । चिद् पूर्णानंदीं ओळंगत ॥ ११ ॥

कचेश्वर.

ह्या कवीसंबंधानें इतिहाससंग्रह मासिक पुस्तकाच्या पांचव्या व सरस्वतीमंदिराच्या शेवटच्या अंकांत थोडीशी माहिती देण्यांत आली आहे, तिच्या आधारानें प्रस्तुत लेख लिहिला आहे. याशिवाय, भारतइतिहास-संशोधक-मंडळाच्या एका सभेंत या कवीची कांहीं नवीन माहिती एका सभासदानें सांगितली होती, परंतु ती अद्याप अप्रसिद्ध असल्यामुळें तिचा संग्रह प्रस्तुत निबंधांत करितां येत नाहीं, याबद्दल वाईट वाटतें.

हा कवि सातारचे थोरले शाहूमहाराज छत्रपति यांच्या कारकीर्दींत होऊन गेला. कचेश्वरांची वरीच कविता हल्लीं काव्यसंग्रहांतून प्रसिद्ध झाली आहे. कचेश्वर हे पुणें जिल्ह्यापैकीं खेड तालुक्यांतील चाकण गांवीं एका वैदिक ब्राह्मणाच्या घराण्यांत जन्मले. हे जातीनें ऋग्वेदी देशस्थ ब्राह्मण, उपनांव ब्रम्हे, गोत्र काश्यप. कचेश्वर हे चाकणच्या रानांत आश्रम बांधून, मुलांबाळांसह अयाचित वृत्तीनें राहत असत. हे मोठे तपस्वी व सत्यसंपन्न असल्यामुळें, त्यांचा योगक्षेम चालविण्याच्या कामीं लोकही यथाशक्ति साहाय्य करीत असत. कचेश्वर चाकण येथें असतां, छत्रपति शाहू महाराज हे दिल्लीश्वराच्या कैदेंतून सुटून दक्षिणेंत आले व ताराबाईकडून आपलें राज्य मिळविण्याचा त्यांनीं प्रयत्न चालविला. एके दिवशीं ते चाकण गांवांतून जात असतां, जवळच रानांत कचेश्वराचा आश्रम असल्याचें त्यांनीं ऐकिलें; तेव्हां अशा सत्पुरुषाचें अवश्य दर्शन घ्यावें या हेतूनें ते कचेश्वरांच्या आश्रमीं गेले. कचेश्वरांनीं महाराजांचा यथोचित आदर-सत्कार करून त्यांस भोजनाकरितां ठेवून घेतलें. भोजनोत्तर महाराजांनीं कचेश्वर व त्यांची पत्नी यांस वंदन

करून त्यांचा आशीर्वाद घेतला. पुढे साताऱ्यास जाऊन व तारावाईचा पराभव करून आपले राज्य त्यांनी मिळविले. नंतर, कचेश्वरांस साताऱ्यास आणून, महाराजांनी त्यांचा उपदेश घेतला. त्यांनी कचेश्वरांस पुष्कळ द्रव्य देऊं केले, पण त्या निरपेक्ष पुरुषाने त्याचा स्वीकार केला नाही. कचेश्वर हे पुढे सातारा येथेच अयाचित वृत्तीने राहिले. महाराजांकडून त्यांस नित्य शिधा येत असे, पण त्यांपैकीं निर्वाहापुरते घेऊन, बाकीचा शिधा ते परत करीत असत. महाराजांनी कचेश्वरांचा उपदेश घेतल्यापासून लोक त्यांस 'राजगुरु' म्हणू लागले. पुढे त्यांच्या वंशासही 'राजगुरु' हे उपनांव पडले व ते हल्लीही चालू आहे. कचेश्वरांच्या एका शिष्याने 'आदि' या नांवाचा एक ग्रंथ लिहिला आहे, त्यांत त्याने कचेश्वरांचे वर्णन दिले आहे. साताऱ्यास कांहीं वर्षे राहिल्यावर, ते शहर सोडून कचेश्वर हे कृष्णातीरीं उंब्रज येथे येऊन राहिले.

आपण देऊं केलेले वैभव कचेश्वरांनी घेतले नाही किंवा आपल्या पुत्रांसही घेऊं दिले नाही, हे पाहून महाराजांनी, रामचंद्र खटाटोपे म्हणून कचेश्वरांचा एक शिष्य होता, त्याच्या हातावर गुरु-दक्षिणेदेशाने सहा गांवांचे दानोदक सोडिले. पुढे खटाटोपे यांनी ते सहा गांव कचेश्वरांच्या पुत्रांच्या नांवे करून दिले. ते सहा गांव येणेंप्रमाणें:—सातारा जिल्ह्यांत १ सासवडे व २ अतीत; आणि पुणे जिल्ह्यांत ३ वाकी बुद्रूक ४ चांडोली ५ धावडी व ६ पांगरी. कचेश्वरांस दोन पुत्र होते, त्यांपैकीं एकाच्या वंशजांकडे अतीत, वाकी बुद्रूक व चांडोली हीं तीन गांवे चालतात; व वाकीचीं तीन गांवे दुसऱ्या मुलाच्या वंशजांकडे आहेत. हे वंशज हल्लीं अतीत व सासवडे ह्या गांवां राहतात. ह्या सहा गांवांचे एकंदर उत्पन्न सुमारे पंधरा-वीस हजारांचे आहे; पण दुःखाची गोष्ट ही कीं, ह्या इनामाचा बहुतेक भाग हल्लीं ऋणग्रस्त आहे.

रा० रा० विश्वनाथ काशीनाथ राजवाडे ह्या शोधक गृहस्थांनीं संरिस्वतीमंदिर मासिकपुस्तकांत ह्या कवीसंबंधानें जी माहिती दिली आहे, तिचा सारांश येणेंप्रमाणें:—कचेश्वरांचे वंशज हल्लीं पुणे जिल्ह्यांत खेड येथें राहतात, ते आपणांला 'राजगुरु' म्हणवितात. जुन्या कागदपत्रांत कचेश्वरांचा उल्लेख 'कचेश्वरभट' या नांवानें केलेला आढळतो. शाहुमहाराज शके १६०३ मध्ये सातान्यास जात असतां, खेड येथें कचेश्वरांनीं त्यांस 'तुला राज्य मिळेल' असा आशीर्वाद दिला. एकदां अवर्षण पडलें असतां, चाकणच्या मुसलमान किल्लेदारानें कित्येक ब्राह्मणांस कोंडून ठेविलें व 'तुमच्या देवास पाऊस पाडण्यास सांगा' असें म्हणून त्यांस चिडविलें. ब्राह्मणांनीं कचेश्वराकडे बोट दाखवून, हा पाऊस आणील, असें सांगितलें. किल्लेदारानें कचेश्वरांस धमकी दिली. कचेश्वरांनीं भर दोन प्रहरीं भजनास प्रारंभ केला; तों एकावर एक मेघ येऊन दोन घटकांत सर्वत्र पाणीच पाणी झालें, आणि सर्व ब्राह्मणांची वंदींतून सुटका झाली. 'राजगुरु' च्या दप्तरांत कचेश्वरांसंबंधाचे कांहीं कागदपत्र सांपडले, त्यांत शिवाजी महाराजांसंबंधानें खालील कविता आढळली:—

आला असे वीरवतंस राजा । मागें तुम्ही मोगल हो जरा जा ॥

मी सांगतो हें जरि आइकाना । तुम्ही गमावालहि नाककाना ॥ १ ॥

पृथ्वीवरी पाप बहुत केलें । तें तों तुम्हा सर्व फळास षालें ॥

गाई द्विजांला बहु पीडिलेसे । शापें तयांच्या तप वेंचलेसे ॥ २ ॥

ह्या श्लोकांतील 'वीरवतंस' हा शब्द कवीनें शिवाजीस अनु-
लक्षून योजिला आहे, अर्थात् या कविता शिवाजीसंबंधाच्याच

१ प्रस्तुत ग्रंथाच्या पहिल्या भागांत गोपाळनाथ मळगांवकरांचें चरित्र दिलें आहे, त्यांतही अशाच एका चमत्काराचें वर्णन आलेलें वाचकांस आठवत असेलच.

आहेत, असें रा० राजवाडे म्हणतात. हे श्लोक कचेश्वरांनीं शके १५९६ च्या सुमारास लिहिले, अशी माहिती मिळाल्याचा उल्लेखही रा० राजवाडे यांनीं केला आहे; यावरून, शके १५९९ त निगम-सार ग्रंथ लिहिणाऱ्या वामनाशीं, शके १६०१ त रसमंजरी काव्याची रचना करणाऱ्या विठ्ठल कवीशीं, शके १६०३ मध्ये समाधिस्थ झालेल्या समर्थीशीं व शके १६४३ त सुलोचनागहिवर काव्य रचणाऱ्या अनंतकवीशीं कचेश्वर समकालीन होते, हे उघड होत आहे. शिवाजी, संभाजी, राजाराम, दुसरा शिवाजी व शाहू या पांच राजांच्या कारकीर्दी कचेश्वरांनीं पाहिल्या होत्या असें दिसते. शिवाजीमहाराजांच्या उदयकालीं सगळ्या महाराष्ट्रांत जी एक प्रकारची स्फूर्ति व चेतना उत्पन्न झाली होती, तिनें आमच्या परमार्थ-मार्गानुयायी संतांसही सोडिले नाहीं, हे कचेश्वर व देवदास यांच्या उदाहरणांवरून स्पष्ट होत आहे. असो.

खेड येथील राजगुरुंच्या दफतरांतील कांहीं पत्रें रा० राजवाडे यांनीं प्रसिद्ध केलीं आहेत, त्यांपैकीं एका पत्रांत कचेश्वरांनीं बाळाजी विश्वनाथ यांस 'श्रीमत् भगवद्भजनपरायण सद्गुणाधिष्ठान विवेक-सागर राजमानविराजित नाना स्वामी गोसावी यांसी' असा मायना लिहून 'अपत्ये कचेश्वरे नमस्कार विशेष' असें म्हटलें आहे, ह्यावरून बाळाजी विश्वनाथांपेक्षां कचेश्वर हे वयानें लहान होते, असें दिसते. कचेश्वर स्वामी शके १६५३ त वारले, त्या-नंतर त्यांचे चिरंजीव देवराव कचेश्वर व जयकृष्ण कचेश्वर यांस राव रंभाजी निंबाळकर यांनीं लिहिलेलें पत्र प्रसिद्ध झालें आहे, त्यांत पुढील वाक्ये आहेत:--मौजे वांकी बुद्रुक पाा चाकण हा गांव सरकारतर्फेनें जागीर, फौजदारी व जिल्हेदारी कुलबाब कुल-कानू वेदमूर्ति महाराज राजश्री कचेश्वरबाबा कैलासवासी यांस दिल्या असे. त्यास, ईश्वर इच्छेनें कैलासवास जाला. म्हणोन

सरकारच्या अमिलांनीं तो गांव जप्त केला होता, म्हणोन तुम्ही लिहिलें. त्याजवरून वदस्तू रसात्रिला जागीर फौजदारी व जिल्हेदारी कुलबाव कुलकानू दरोवस्त तनखा तुम्हां उभयतांस दिल्या असे. तरी जोंवर जागीर सरकारांत बहाल, तोंवर सुखरूप गांव खाऊन स्नानसंध्या करून आम्हास आशीर्वाद* देऊन राहणें. ये बावे सरकारच्या अमिलांस व जमीदारांस ताकीद परवाने सादर केले असत, तरी याउपरी कोणी मुजाहीम होणार नाहीं.

कचेश्वरांनीं बाळाजी विश्वनाथांस पाठविलेल्या पत्राचा मार्गें उल्लेख केला आहे, त्यांत चऱ्होली गांवचें उत्पन्न व खर्च यांचा हिशोब देऊन, शेवटीं ' आमच्या ऋणाची चिंता स्वामीस आहे ' असे उद्गार कचेश्वरांनीं काढले आहेत, यावरून, इतिहाससंग्रहांत

* समर्थशिवाय महाराष्ट्रांतले सगळे साधु प्रपंचपराङ्मुख अर्थात् ' पंगु ' होते, असें कांहीं पुणेरी विद्वानांचें मत आहे. इतिहासाकडे पाहतां, शहाजी, शिवाजी, शाहू, बाळाजी विश्वनाथ, वाजिराव, विजापूरचा एक बादशहा, चिमाजी आप्पा, महादजी शिंदे, अहल्याबाई होळकरीण, कोल्हापूरचा संभाजी व तिसरा शिवाजी. सावंतवाडीचे सरदेसाई, शिधोजीराव निपाणकर, बापू गोखले या सगळ्या राजकारस्थानी स्त्री-पुरुषांचा, आनंदतनय, रामदास, तुकाराम, स्वानंदस्वामी, कचेश्वर, धावडशीकर स्वामी, मुक्तेश्वर, सिद्धेश्वर, गोपाळनाथ, चिदंबर दीक्षित इत्यादि सत्पुरुषांशीं शिष्यसंबंध होता व त्यांच्या आशीर्वादाची त्यांस फार आवश्यकता वाटत होती, ही गोष्ट स्पष्टपणें सिद्ध होत आहे. आतां हे सगळे साधु जर अगदीं ' पंगु ' होते, तर त्यांच्या आशीर्वादाची वर नमूद केलेल्या राजकारणी पुरुषांस एवढी आवश्यकता वाटण्याचें कारण काय, याचा खुलासा रा० मुंडले करतील काय ? स्वतः प्रपंचपराङ्मुख असलेले लोक समजसुखासंबंधानेही पराङ्मुखच होते, असें कां मानावें ? ज्यांच्या आशीर्वादानें आपण स्वराज्य चालवूं, अशी मोठमोठ्या राजकारणी पुरुषांस खात्री वाटत होती ते सत्पुरुष पंगु होते, असें म्हणणें म्हणजे स्वराज्यस्थापनेस पुण्यबळाची आवश्यकताच नाहीं, असें प्रतिपादन करणें होय.

म्हटल्याप्रमाणें कचेश्वरस्वामी अगदींच प्रपंचपराङ्मुख होते, असें दिसत नाही. कचेश्वरांनीं आत्मचरित्र लिहिलें होतें, त्याचे पाहिले ९७ अंभंग गहाळ झाले असून, पुढचे ६४ अंभंग मात्र रा० राजवाडे यांस सांपडले, ते येणेंप्रमाणें:—

ठेवियला माझ्या माथ्यावरी हात । स्वयें जाला गुप्त स्वप्नामाजो ॥
 तेथूनियां स्फूर्ति तुकोवानें दिल्ली । येर दिवशीं केली कथा दीनें ॥
 स्वरताळ ज्ञान नव्हतें ठाऊकें । कथा कवतिकें करविली ॥
 व्यथा जे जे होती ते ते सर्व गेली । प्रचित घडली माझी मज ॥
 मग म्यां सोडिली लौकिकाची लाज । इतरांसी काज काय माझे ॥
 ब्राह्मण म्हणती यास काय झालें । कांहीं संचरलें महद्दूत ॥
 चापापारीं द्वेषें सांगती गाऱ्हाणें । तूमच्या पुत्रानें वूडवीलें ॥
 लाज येते आम्हां वैदिक आमचा । पुत्र हा तुमचा म्हणोनियां ॥
 नाचतो बाजारीं यासी शिक्षा करा । येऊं नका घरा देऊं तुम्ही ॥
 भलत्यासी हा हो करितो नमन । देतो आलिंगन लघू वर्णा ॥
 ऐसें आईकिलें ब्राह्मणाच्या मुखें । अत्यंत त्या दुःखें कष्टो जालों ॥
 बोलती कष्टोनी क्रोधें तीर्थरूप । कैसा पापरूप पोटा आला ॥
 यासी पढविलें सर्व शिकविलें । वृथा वायां गेलें काय करूं ॥
 कृष्टाचें सार्थक माझे जालें नाही । म्हणवूनी देहीं कष्टी जाले ॥
 सांडी करूनियां वेगळें घातलें । अन्नवस्त्र दिल्लें थोडें बहू ॥
 संतांसी करीती गाळीप्रदानातें । अर्भक आमुचें वेडें केलें ॥
 ब्राळीत घालावें कोणी बोलियलें । मजपारीं आलें कैसें आतां ॥
 अवश्य म्हणोनी आशा(ज्ञा?) म्यां दीधली । उक्ति तों खुंटली ब्राह्मणाची ॥
 सांभाळाय आले हरिभक्त कोणी । देखिले दूरोनि दानवाणें ॥
 चिंता नको करूं आशीर्वाद देती । धनधान्य येती आपेंआप ॥
 आशीर्वाद त्यांचा मानिला विश्वासें । जीव श्वासोच्छ्वासें दाटलासे ॥
 ईश्वराची माया कोणाही कळेना । प्रेषिलें सदना पत्र पंती ॥
 नारायणें दिल्ला चऱ्होली मोक्यासा । जालासे भर्वसा आहे देव ॥
 इच्छा जाली चित्तीं निस्पृही असावें । स्थळ दिल्लें देवें तळयापारीं ॥

काष्ठें तोडांवां ना संकल्प म्यां केला । देवें सिद्धी नेला पण माझा ॥
 विहार खणावी ऐसी जाली वांच्छा । देवें तीही इच्छा-पुरवीर्का ॥
 पूजावीसी वाटे महाविष्णुमूर्ति । देवें अवचितीं तेही दिल्ली ॥
 विस्तीर्ण असावें स्थळ कथेसाठीं । देवानें शेवटीं पूर्ण दिल्लें ॥
 अग्निहोत्र घ्यावें स्मार्तांभीसहित । देवें तें साहित्य घडवालें ॥
 करावीसी वाटे स्वयें देवस्तुती । देवें दिल्ली स्फूर्ति कवित्वाची ॥
 जो जो हेत माझ्या मनामध्ये येतो । तो तो पुरवितो स्वामी माझा ।
 कोठेंही अंतर पडों नेदी कांहीं । संसाराची नाही मज चिंता ॥
 माझा अंगीकार पूर्ण देवें केला । अनुभव आला अंतरासी ॥
 मागें पुढें देव मज संभाळितो । बाळातें पाळितो माय-वाप ॥
 आतां वणवण करूं कशासाठीं । हृदयसंपुष्टीं आला देव ॥
 माझा योगक्षेम चालवितो देव । त्यासी अहंभाव पूर्ण माझा ॥
 त्याणें उणें कांहीं केलें नाही मज । इच्छिलें सहज पावतों मी ॥
 स्नान संध्या माझी नित्य चालवितो । कथा करवितो अहोरात्रीं ॥
 जाऊं नेदी कोठें आपुल्या वेगळें । न धरी निराळें बाळकासी ॥
 संकटाचा कांहीं येवों नेदी वारा । वारितो पर्भारा स्वामी माझा ॥
 होणारासारिखी करितो सूचना । सादवीतो दीना होई जागा ॥
 किती उपकार आठवूं स्वामीचे । सर्व खेळ याचे अगणित ॥
 अनंत ब्रह्मांडें व्यापूनि भरला । पुरोनी उरला निराळाची ॥
 इच्छेविना काडी पानही न हाले । जग चाले बोले सत्ता त्याची ॥
 हानी मृत्युलाभ उत्पत्ति प्रळय । स्थिति समुदाय कर्ता तोची ॥
 याचा पार वर्णां ऐसा आहे कोण । शेषाही संपूर्ण वर्णवेना ॥
 वेद नेति नेति स्तवितो शिणले । तटस्थ राहिले अधोमुखें ॥
 ब्रह्मादिक अंत पाहतां भागले । साधक शिणले ठायीं ठायीं ॥
 तोचि कृपा करी जरी दीनावरी । भुक्ति मुक्ति चारी दासी होती ॥
 वर्म आहे थोडें स्वामीचें आईका । भक्तिभावें एका वश्य होतो ॥
 कलयुगामाजी वर्णाश्रमधर्म । कर्तुनि सत्कर्म आचरावें ॥
 ऐसें प्रेरूनियां कथा करवितो । नित्य चालवितो महाविष्णु ॥

पुढील प्रसंग जाणे नारायण । अवस्थेचा प्रश्न ऐसा आहे ॥

पृच्छेचें उत्तर वदवितो देव । बोले अनुभव कचेश्वर ॥

हे सगळे अभंग अतिशय प्रेमळ आणि फार गोड आहेत. 'पृच्छेचें उत्तर वदवितो देव' या वाक्यावरून, कोणाच्या तरी प्रश्नास उत्तर म्हणून कचेश्वरांनीं हे आत्मचरित्र सांगितलें असावें, हें उघड दिसतें. ह्या चरित्रांत कवीची ईश्वरनिष्ठा आणि साधुत्व यांचा ठसा अगदीं स्पष्ट उमटला आहे. 'तुकोबांनीं स्वप्नांत उपदेश दिल्यापासून आपणास कीर्तनाची स्फूर्ति झाली व त्यामुळें फार दिवसांची व्यथाही दूर झाली, असें कचेश्वर म्हणतात; ही व्यथा कोणती, हें समजण्यास कांहीं मार्ग नाहीं. लौकिकाची लाज सोडून हीन वर्णाच्या लोकांशीं बंधुत्वाच्या नात्यानें वागल्याबद्दल तत्कालीन भटाभिक्षुकांनीं व प्रत्यक्ष कवीच्या बापांनें त्याचा जो छळ केला, तो आमच्या जुन्या साधु-संतांच्या चरित्रांत अगदीं सर्वसाधारण असल्यामुळें, त्याबद्दल कोणास आश्चर्य वाटण्याचें करण नाहीं; पण ह्या छळास मिळून आमचे संत आपल्या अंगीकृत कार्यापासून परावृत्त झाले नाहींत, हें मात्र खरोखर मोठें आश्चर्य होय सदर चरित्राचे षहिले ५७ अभंग उपलब्ध नाहींत, ही मोठ्या दुःखाची गोष्ट आहे. थोरले शाहूमहाराज, बाळाजी विश्वनाथ, बाजीराव, चिमाजी अप्पा, नानासाहेब, सदाशिवराव भाऊ, रावरंभा निंबाळकर, फत्तेसिंग भोसले, फत्तेसिंगाची स्त्री अहल्याबाई भोसले, कान्होजी आंग्रे, तुकोजी होळकर, दुसरे बाजीराव, माधवराव, नारायणराव व सवाईमाधवराव पेशवे इत्यादि स्त्री-पुरुषांची कचेश्वरांवर व त्यांचे पुत्रपौत्रांवर भक्ति असे, असें राजवाडे यांनीं लिहिलें आहे. कचेश्वरांस तुकारामबुवांनीं स्वप्नांत दृष्टांत दिला व पुढें महिपतींसाठीं स्वप्नांत दृष्टांत देऊन, तुकारामांनीं त्यांजकडून संतचरित्रें वदविलीं,

ह्या गोष्टींचें रहस्य काय आहे, ह्याचा खुलासा करणें माझ्या सामर्थ्या-
बाहेरची गोष्ट आहे. असो.

कचेश्वरांचें देहावसान कृष्णातीरीं उंब्रज येथें शके १६५३
फाल्गुन शुद्ध द्वितीया, या दिवशीं झालें. त्यांचे गुरुभक्त शिष्य
रामचंद्र खटाटोपे यांनीं त्यांच्या देहाचें दहनादि सार्थक कृष्णावेणी-
संगमीं माहुली येथें केलें व तेथेंच आपल्या अंगणांत कचेश्वरांच्या
अस्थी पुरून, त्यांजवर समाधि बांधिली. ह्या समाधीचा एक मजला
जमिनींत असून, त्यांत कचेश्वरांच्या पादुका आहेत. ह्या ठिकाणीं
कचेश्वरांचे अतीत येथील वंशज प्रतिवर्षीं येऊन, फाल्गुन शुद्ध
द्वितीयेस त्यांच्या पुण्यतिथीचा उत्सव करितात; इतर वंशज आप-
आपल्या गांवींच हा उत्सव साजरा करतात.

पुणें जिल्ह्यांत खेड व चांडोली या गांवीं कचेश्वरांनीं श्रीपांडुरं-
गाच्या मूर्ति स्थापन केल्या आहेत. कचेश्वरांची बरीच कविता
त्यांचे वंशज व शिष्यसंप्रदायी लोक यांच्या संग्रहीं आहे; त्यांपैकीं
सुदामचरित्र व गजेंद्रमोक्ष हीं त्यांचीं दोन काव्यें मात्र काव्यसंग्रहांत
प्रसिद्ध झालीं आहेत. याशिवाय, काव्यसंग्रहांत विठ्ठल कविकृत
कवितासंग्रह या सदराखालीं एक श्लोकबद्ध द्रौपदीवस्त्रहरण प्रसिद्ध
झालें आहे, तेंही कचेश्वरांचेंच असावें असें वाटतें. शेवटचे कांहीं
श्लोक कमी असल्यामुळें त्यांत कचेश्वरांच्या नांवाचा उल्लेख नाहीं; पण
त्या काव्याची एकंदर रचना कचेश्वरी थाटाची दिसते. सुदामचरित्राचे
१०३, गजेंद्रमोक्षाचे ९९ व द्रौपदीवस्त्रहरणाचे २३१ श्लोक
आहेत. कचेश्वरांचीं पदे वगैरे इतर कविता अद्याप अप्रकाशित आहे.
कचेश्वरांची एकंदर कविता मध्यम प्रतीची आहे; तींत यमक-
चमत्कार नाहींत, अलंकार नाहींत किंवा फारसें भाषासौंदर्यही
नाहीं. तथापि त्या कवितेंत प्रसाद आहे व भक्ति रस विशेष
आहे. कचेश्वर हे वामन-मोरोपंतांसारखे भाषापंडित नव्हते, ते

एक प्रेमळ हरिभक्त होते व याच दृष्टीने त्यांच्या कवितेचें अवलोकन केलें पाहिजे. त्यांच्या काव्यांची भाषा साधी, प्रेमळ व रसवती आहे; त्यांनीं वृत्तेही निरनिराळीं उपयोजिलीं आहेत, तथापि क्वचित् स्थलीं वृत्तसुखार्थ शब्दांची ओढाताण झालेली दृष्टीस पडते. सुदामचरित्र व गर्जेद्रमोक्ष हे दोन्ही विषय करुणरसप्रधान असून यांपैकीं पहिल्या विषयावर आजपर्यंत निरनिराळ्या दहा बारा कवींनीं कविता केली आहे, पण कचेश्वरांच्या सुदामचरित्रांतल्या इतका करुणरस दुसऱ्या कोणत्याही कवीस साधला नाही. पुढील उतारे पहा:—

सुदाम्याचें दरिद्र:—

श्लोक.

सुदामा दरिद्रें बहू पीडिलासे । कुटुंबी गृहामाजि तो वैसलासे ॥
 गृहाची रिती वर्णितां वर्णवेना । कुठें ऊपमा द्यावया पूरवेना ॥ ५ ॥
 गृहा पांच वांशे, असे एक आडें । असावीं तिथे कासयाची कवाडें ? ॥
 शिरीं उष्ण पाऊस वारा भरारा । तिळातुल्यही नाहिं तेथे निवारा ॥ ६ ॥
 अशाही गृहामाजि त्या अन्न नाहीं । मुलें माणसें पीडिलीं फार देहीं ॥
 समस्तां मिळोनी असे एक वस्त्र । कदाही नसे स्वप्निं त्यां पाकपात्र ॥ ७ ॥

सुदामा व त्याची पत्नी यांचा संवाद:—

श्लोक.

तदा बोलली पति सुदामजीला । ' नका हो स्मरूं सांगतें कृष्णजीला ॥
 तुम्हाला नसे नाम तें धारजीणें । किती सीकवूं, नायका, कोण जीणें ?' ॥ ९ ॥
 स्त्रियेसी म्हणे ' कृष्णजी मित्र माझा । वरा जाण गे । पांग फेडील तूझा ॥
 गुरुदक्षिणे पुत्र दीला जयानें । बळें मारिले कंस चाणूर ज्यानें ॥ १० ॥
 प्रतापी पहा कृष्ण माझा कसाहे । अहंकार त्या पापबुद्धी न साहे ॥
 असे लक्ष्मीसारिखी ज्याचि रामा । उजें काय आतां ? प्रिये । सांग आम्हां ॥
 ' बोलतां असें नित्य मंदिरीं । वाटतें मला व्यर्थ अंतरीं ॥
 कासया मला नित्य सांगतां । मित्रथोरवी व्यर्थ वानितां ॥ १२ ॥

करितां उपवास मला घरिं हो ! । कथितां वडिवार कसा तुमिंह हो ! ॥
मज वन्न नसे, अशि हे अपदा । किति सांगतसां हरिची संपदा ॥ १३ ॥
जरि मित्र असे हरि हो तुमचा । तरि भोग कसा न सरे अमुचा ? ॥
दिसती अगदीं बहु दीन मुलें । हरिभेटिस जा, मज हें सुचलें ॥ १४ ॥

‘ रिक्तपाणि काय जाऊं, सांग सांग सुंदरी ।

कृष्णजीस काय नेऊं, बोल शीघ्र लौकरी ॥

मीळते जरी पृथू हरीस शुद्ध न्यावया ।

वाटतें तरी मनांत श्लाघ्य तेथ जावया ॥ १५ ॥

लागला बहुत हेत जावयास अंतरीं ।

‘कंद मूळ पत्र पुष्प कांहीं पाहिं मंदिरीं’ ॥

म्हणे ‘घरांत अस्ति नास्ति सर्व ठाउकें असे ।

कसें हळूच पूसतां ? प्रपंच यांत हा दिसे ॥ १६ ॥

कृष्णजीस न्यावया असून काय ठेवितें ? ।

मी तुम्हास कासयास भेदरीति दावितें ॥

मला तुम्हापरीस फार ध्यास लागला असे ।

परंतु काय मी करूं ? घरांत अर्थ ना दिसे ॥ १७ ॥

सुदामा द्वारकेस जाऊन पौंचल्यावर त्याच्या मनांत काय विचार
उत्पन्न झाले व नागरिकांनीं त्याच्याशीं कशी वर्तणूक केली,
त्याचें वर्णन:—

जशी द्वारका देखिली वांचनाची । तशी फीरली वृत्ति भावें मनाची ॥

म्हणे ‘येवढें भाग्य, हा कृष्णराजा । तिथें रंक मी कायसा पाड माझा ॥ २४ ॥

वोळली जरी ना धरी हरी । वूडिजे तरी शोकसागरी’ ॥

एक पाय तो टाकितों पुढें । पाउलापदीं वृत्ति नातुडे ॥ २५ ॥

श्रमें पावला द्वारकाद्वारदेशीं । पुसों लागले ग्रामिंचे ग्रामवासी ॥

‘अहो ! कोण कोठून आलेत तुम्हीं ?’ म्हणे ‘कृष्णजीचे सखे बंधु आम्हीं’ २६

म्हणे आयका ‘नाम माझे सुदामा । बरा जाणतो कृष्णजी पूर्ण आम्हां ॥

त्वरें जाणवा राउळीं मात माझी । नका रे करूं हेळणा बुद्धि दूजी’ ॥ २७ ॥

* ‘पत्रं पुष्पं फलं तोयं’ इत्यादि गीतावचनावर येथें कटाक्ष आह.

असें ऐकतां हांसले द्वारपाळ । वदों लागले ' कृष्णजीचें कपाळ ॥
 विनोदार्थ सांगूं चला राउळासी ' । त्वरें जाउनी वोलती माधवासी ॥२८॥
 पण त्या द्वारपालांची ही विनोदवृत्ति लवकरच मावळली, कारण—
 ' दरिद्री असे विप्र नामें मुदामा । उभा राहिला द्वारिंच्या द्वारधामा' ॥
 असें ऐकतां धांवला दीनबंधु । त्वरें शीघ्र आलिंगिला विप्रबंधु ॥ २९ ॥

सुदाम्याचा भोजनाचा थाटः—

वाजती बहू ढोल दुंदुभी । भेरिया तुरें गर्जती नभी ॥
 हर्ष वाटला कृष्णभंतरों । पांक्ति मांडिल्या रत्नमंदिरों ॥ ३६ ॥
 पकानें बहु वाढिलीं षडरसें, शाका बहूतांपरी ।
 नाना पापड सांडगे लघुवडे मांडे पुण्या भीतरों ॥
 सांबारीं कथिका बहू ठिकरिच्या मेथ्याकुटें लोणचीं ।
 वेलें कोमल आम्ल तीक्ष्ण मिरें नाहीं कदा वाणिचीं ॥ ३७ ॥
 साळो शुभ्र सुवास ओदन बरें पीतें वरान्नें वरी ।
 क्षीरि मालति बोटवेच गहुंले क्षिप्रा अनेका परी ॥
 चीनी साखर पांढरी मगदुमी तैशीच नाचादही ।
 अंब्याचे रस पीवळे शिखरिणी नाना मधूरें दहीं ॥ ३८ ॥

स्वयें विज्ञाने वारिती कृष्णनारी । करी प्रार्थना फार आंगें मुरारी ॥
 असो, यापरी सारिलें भोजनातें । बसूं घातलें उत्तमा आसनातें ॥४०॥
 विडे दीधले कर्पूरेला लवंगा । अनेकापरी चर्चिलें गंध अंगा ॥
 सुवासीकही लाविलीं सर्व तेलें । करे आपुल्या मर्दिलीं चापियेलें ॥ ४१ ॥

पकान्नवर्णनाचे वरील श्लोक कोंकणांतल्या भोजन-समारंभांत
 वरचेवर ऐकूं येतात. यासंबंधानें काव्यसंग्रहकार म्हणतातः—
 ' हा कचेश्वराच्या वेळचा भोजनाचा थाट ! साखरभात, लाडू,
 जिलव्या, श्रीखंड इत्यादि पकानें रसास्वादनिविष्ट भट्टाचार्यांनीं पेश-
 वाईत, विशेषतः राववाजींच्या अमदानींत सुरू केलीं असावीं. '
 यावरून पेशवाईच्या पूर्वी हीं पकानें, निदान महाराष्ट्रांत तरी अस्ति-
 त्वांत नव्हती, असें काव्यसंग्रहकारांचें मत दिसतें. पण वस्तुतः तसें

समजण्याचें कांहीं प्रयोजन नाहीं. कारण कचेश्वर हे पक्कान्-
भोजनपंडित रावबाजींच्या पूर्वी सुमारे १०० वर्षे होऊन गेले व
दुसरें असें कीं, कचेश्वरांपूर्वी १०० वर्षे लिहिलेल्या मुक्तेश्वरी
भारतांत यांतील बहुतेक पक्कानांचीं नांवे* आढळतात.

सुदामश्रीकृष्णसंवादः—

‘वोहिनी सुखी ?’ श्रीहरी पुसे । ‘काय संतती संपती असे ?
योगक्षेम तो चालतो कसा ? । काय खातसां काय लेतसां ?’ ॥ ४३ ॥

येरु बोलिला ‘ऐक श्रीहरी । काळ तीनही नांदती घरीं ॥

संतती बहू फारशी असे । संपती कदां स्वाप्तिही नसे ॥ ४४ ॥

सर्वही सुखी बाळकें मुलें । स्नेह हा तुझा याचियामुळें ॥

काळ कर्मिती तूज चिंतिती । तूजवेगळें आन नेणती’ ॥ ४५ ॥

कृष्ण बोलिला ‘आठवे मला । उज्जनीमधें खेळ मांडिला ॥

गुरुपत्निनें धाडिलें वना । आठवे बहू माझिया मना ॥ ४७ ॥

पावसांत रे ! फार भीजलों । वायुसंकटी थोर कष्टलों ॥

घोत्र तूं तधीं आपुल्या करीं । घातलें असे माझिया शिरीं ॥ ४८ ॥

काष्ठाच्या लघु कावडी धरुनियां होतो वटाखालते ।

वारा पाउस घेतला वटतळीं, मोठी अवस्थाचि ते ॥

तेव्हां त्वां लघु घोत्र रे ! मजवरी घालोनियां राखिलें ।

कांसे लावुनि कावडी मज तुवां क्षिप्रेमधें तारिलें ॥ ४९ ॥

लागली मला भूक रे जशी । कावडी तुवां घेतली तशी ॥

आठवूं किती काय रे तुझें । नाहिं दाविलें त्वां कधीं दुजें’ ॥ ५० ॥

सुदामा म्हणे ‘तूं भलें आठवीशी । बहुतांपरी तूं मला गौरवीशी ॥

तरी रे तुला राज्य कां प्राप्त झालें । मला रे कसें दैन्य धावुनि आलें’ ॥ ५१ ॥

‘विचारों मनीं’ श्रीहरी गुह्य ऐसें । दिल्यावांचुनी पाविजे सांग कैसें ? ॥

परी पूर्वपुण्यें मला भेटलासी । श्रुतीच्यानि योगें मला पावलासी ॥ ५२ ॥

* मुक्तेश्वरी महाभारत, वनपर्व, अध्याय १२ (दुर्वासभोजन); विराटपर्व,
अ० ८ (अभिमन्युविवाह) व सभापर्व, अ० ९ (राजसूययज्ञसमारंभ) पहा.

कदा ब्राह्मणालागि कांहीं न दीलें । कदा स्वप्रिंही पुण्य कांहीं न केलें ॥
 कदा तीर्थयात्रा तुवां नाहिं केली । कदा सत्कथा स्वप्रिंही नायकीली ॥५३॥
 नसे देह हा लाविला ऊपकारा । नसे भक्तिचा लागला लेश वारा ॥
 नसे आदरें साधुसन्मान केल्ला । नसे वस्तिला ब्राह्मणा ठाव दीला ' ॥ ५४ ॥

द्वारकेंत श्रीकृष्णमंदिरीं सुखानें कालक्रमणा करणाऱ्या सुदामदेवास जेव्हां आपल्या स्त्री-पुत्रांची आठवण झाली, तेव्हां त्यानें आपल्या गांवीं जाण्यास श्रीकृष्णाचा निरोप मागितला. सुदामाच्या भक्तीनें संतुष्ट होऊन, विश्वकर्माकडून भगवंतांनीं आपल्या द्वारकेसारखाच सुदामनगरी तयार करवून, तेथें सुदाम्याची स्थापना करण्याचा विचार केला होता. परंतु, सुदाम्याच्या मनाची परीक्षा करण्यासाठीं, तो जेव्हां आपल्या गांवीं जाण्यास निघाला, तेव्हां भगवान् त्यास म्हणतात:—

‘ परीं ऐक रे ! एक ती मात माझी । नको आणुं तूं मानसीं बुद्धि दूजी ॥
 बहू फीरती चोरटे भिल्ल मार्गी । ^१असा देखतां खंडिती शस्त्रखर्जो ॥ ६५ ॥
 वस्त्रभूषणें सर्व ठेवुनी । जाइजे घरा शुद्ध होउनी ॥
 मार्गी रे बहू चोर फिरती । अर्थ देखिल्या जीव मागती ’ ॥ ६६ ॥

या भाषणाचा भावार्थ असा आहे:—भगवान् म्हणतात, सुदाम्या! तूं आपल्या गांवीं खुशाल जा; पण मी एक महत्त्वाची गोष्ट तुला सांगतो ती लक्ष्यांत घे; तीत कांहीं कपट आहे असें समजूं नको. तूं आतां ज्या वाटेनें जाणार आहेस, त्या वाटेत चोरटे फार आहेत, ते तुला असा वस्त्राभरणमंडित पाहून तुला ठार करावयाला चुकणार नाहीत; म्हणून हीं सगळीं वस्त्रेभूषणें येथेंच ठेवून, तूं शुद्ध होऊन जा. ’ वरील श्लोकांचा सकृदर्शनीं असा अर्थ दिसतो खरा, पण त्यांत दुसरा कांहीं गूढार्थही आहे. भगवान् म्हणतात—ह्या ज्या दृश्य (नश्वर) वस्तु आहेत, त्या सर्व टाकून देऊन शुद्ध म्हणजे निष्काम

हो. म्हणजे षड्भिपूंच्या त्रासांतून तूं सहज मुक्त होशील. 'पण संसारांत निमग्न झालेल्या सुदामदेवास हा उपदेश कसचा रुचतो ? कचेश्वर म्हणतात:--

ऐकतां असें वस्त्रभूषणें । ठेवुनी पुढें, शब्ददूषणें ॥

कष्टला, वहू शोक वाटला । 'चोरटा' म्हणे हाचि भेटला ॥६७॥

जाउं मी कसा रिक्त त्या घरा । काय दाखवूं पत्निकूमरां ॥

चोरटा ठकू ठाउका हरी । गोरसा मिसें गौळियां घरीं ॥ ६८ ॥

परद्वारि हा गोरखा गौळियांचा । कसा मांड हा मांडिला आजि याचा ॥

घरीं घातल्या गौळणी जार नारी । मला ठाउका पूर्ण होता मुरारी ॥६९॥

रडायस मी कासया व्यर्थ आलों । अरे ईश्वरा ! फार मी कष्टि झालों ।

रित्या हस्तकें काय म्यां व्यर्थ जावें । कसें पत्निला तोंड हें दाखवावें ॥७०॥

घरीं सांगतों थोरवी नित्य याची । न माये कुठें, लाज मोठां जनाची ॥

जरी वाटखर्चीस हा पीठ देता । तरी लौकिकीं फारसें येश घेता ॥७१॥

वहू फार होती मला आस याची । निराशा परी थोर झाली मनाची ॥

पहा हो ! कसें सर्वही व्यर्थ झालें । मुलांमाणसांमाजि मूर्खत्व आलें ॥७२॥

स्त्रियेसी नसे वस्त्र नेसावयासी । करावें कसें काय आतां तियेसी ? ॥

जरी रुक्मिणी जीर्णसें वस्त्र देती । तरी अंतुरी फार संतुष्ट होती ॥७३॥

×

×

×

घागिं चालतां फार गहिवरे । आपुल्या मनीं आठवी झुरे ॥

' धांवती मुलें देखतां मला । काय मी करे देउं त्यांजला ॥ ७६ ॥

ब्राह्मणीस मी काय रे कथूं ? । कोणती कशी गोष्ट मी जथूं ' ॥

होंचि भावितां पंथ चालिला । पाहतां पुढें ग्राम देखिला ' ॥ ७७ ॥

वरील श्लोकांत सुदामदेवाच्या अज्ञान्यजन्य निराशेचें व निराशाजन्य करुणास्पद स्थितीचें किती समर्पक वर्णन केलें आहे ! भगवंतानें आपल्यासाठीं सुदामपुरी निर्माण केली असून, ती आपणास लवकरच प्राप्त होणार आहे, हें ठाऊक नसल्यामुळें व श्रीकृष्णाच्या कपटचरित्राशीं पूर्वपरिचय असल्यामुळें, अशा निराशेच्या

वेळीं, श्रीकृष्णासंबंधानें सुदामाच्या तोंडांतून जे उद्गार बाहेर पडले आहेत ते क्षम्य होत, असें म्हणण्यास हरकत नाही. सुदामाचे हे उद्गार वाचून हसूं येतें व त्या वेळच्या त्याच्या मनःस्थितीबद्दल अनुकंपा उत्पन्न होते. एखादा अत्यंत दरिद्री मनुष्य, आपल्या श्रीमान् मित्राकडून आपणास खचित साह्य होईल अशा भावनेनें त्याजकडे गेला असतां, त्याची जर सर्वस्वी निराशा झाली, तर त्या वेळीं त्याच्या मुखांतून वरच्यासारखे उद्गार निघावे, हें अगदीं साहजिक होय व हा मनुष्यस्वभाव लक्ष्यांत घेऊन, त्याचें यथार्थ चित्र रेखाटण्यांत कचेश्वरांनीं मोठें कौशल्य दाखविलें आहे यांत शंका नाही. असो.

वर लिहिल्याप्रमाणें, विचारा सुदामा विचारमग्न होऊन मार्ग ऋमीत असतां, भगवदाज्ञेवरून विश्वकर्मानें नुकतीच बसविलेली सुदामपुरी त्याच्या दृष्टीस पडली. द्वारकेसारखीच तिची एकंदर रचना पाहून, आपण वाट चुकून पुनः द्वारकेतच आलों कीं काय असा संशय त्यास उत्पन्न झाला. कचेश्वर म्हणतातः—

कळस देखिले कांचनाकृती । 'चूकलों' म्हणे 'मार्ग मागुतीं ॥

भ्रांत जाहलों काय अंतरीं ? । 'लागला पुसों 'कोण हे पुरी ? ॥७८॥

अहो पांथि हो ! चूकलों मार्ग मी रे । । पुढें ग्राम हा कोण सांगा मला रे । ॥

नसे ठाउका आपुला कीं दुजा रे । । बरा सोनियाचा दिसे चांगला रे ।' ॥७९॥

पुसों लागले 'नाम रे काय तूझें' ? । 'सुदामा असें बोलती नाम माझे' ॥

'पुरीचें तुझें नाम रे एक जालें !' । म्हणे 'लोकही बोलती दैन्य बोलें' ॥८०॥

पण पुढें लवकरच नागरिकांनीं सुदामदेवास ओळखून त्यास पालखींत बसविलें व मोठ्या थाटानें त्याची मिरवणूक काढिली. हा अकल्पित प्रकार पाहून सुदामदेवास तर वेड लागण्याचा प्रसंग आलाः—

मात फांकली राजमांदिरीं । मंत्रि धांवले मुख्य आदरीं ॥

पालखामधें घालिती बळें । कंफ सूटला ब्राह्मणा चळें ॥ ८३ ॥

भेरी दुंदुभि वाजती चवघडे धो धो धमामे किती ।

यंत्रांचे भडिमार थोर सुटती नादें कडे फूटती ॥

आवाजें नभ कोंदलें उडुगणें धाकें पडों पाहती ।

*विप्राचे मनिं भीति फारचि दिसे, गात्रें बहू कांपती ॥ ८६ ॥

करीं आरत्या सुंदरी नागरीका । बहू पातल्या दामिनी कामिनीका ॥

अनंतापरी हेमपुष्पें वहाती । करीं अक्षवाणें द्विजातें पहाती ॥ ८७ ॥

पुढें पालखी मंदिरामाजि गेली । प्रिया आरती शीघ्र घेऊनि आली ॥

झणत्कारले हो ! अलंकार तीचे । तसे झांकले नेत्र सुदामजीचे ॥ ८८ ॥

\$ बहू विप्र व्याकूळ पाहूनि तीला । मनी घाबरोनी निचेष्टीत झाला ॥

प्रिया हालवी डोलवी दिव्य हस्तें । म्हणे 'ओळखाना कसें स्वामि मातें ?

कांता मी तुमची सुशीळ गृहिणी कां ओळखाना पती ? ।

झाली ज्या परिसासि भेट तुमची, तो ओळला श्रीपती ॥

प्रीतीनें पृथु भक्षिले मटमटां तो तूमचा हो सखा ।

तेणें हेमपुरी तुम्हांसि दिधली जैशी दुर्जा द्वारका ' ॥ ९० ॥

कांतेच्या तोंडून हा सगळा खरा प्रकार ऐकेपर्यंत, विचाऱ्या सुदामदेवाची स्थिति, आरवी भाषेतील सुरस गोष्टींतल्या अबु हुसेनासारखी झाली होती. बगदादच्या कालिफानें अकस्मात् राज्यपद दिल्यामुळे अबुहुसेनाची काय विलक्षण स्थिति झाली; त्यानें डोळे कसे मिटले; सभोवतालच्या दासींस, आपण कोण आहों, म्हणून किती प्रश्न केले; आपण जागृत आहों कीं झोपेंत आहों हें समजून घेण्यासाठीं एका दासीकडून आपला हात कसा चालविला व शेवटीं आपण खरोखरच बादशहा झालों आहों अशी खात्री झाल्यावर, लगेच आपला बादशाही अंमल गाजविण्यास त्यानें कसा प्रारंभ

* हा चरण काव्यसंग्रहांत असा दिला आहे:—' तेव्हां देव समस्त संस्त-
विति त्या पुष्पें द्विजा ओपिती. ' \$ त्या श्लोकाचे पहिले दोन चरण काव्य-
संग्रहांत असे आहेत:—' कदा ओळखेना घरामाजि दारा । बहु देखिला
संपतीचा पसारा ' ॥

केला, हें वाचकांस माहीत आहेच; व हाच प्रकार सुदामदेवाच्या वावतींतही झाला असला पाहिजे हें उघडच आहे. मात्र येथे ही गोष्ट लक्ष्यांत ठेविली पाहिजे कीं, सुदामदेव हा अवूडसेनासारखा निव्वळ प्राकृत मनुष्य नव्हता; तो मोठा सात्त्विक व प्रेमळ हरिभक्त होता व याच प्रकृतिभेदामुळे त्या दोघांच्या चरित्रांत पुढें जमीन-अस्मानाचें अंतर पडलें आहे. असो.

ज्या श्रीकृष्णाची आपण इतका वेळ निंदा केली, त्यानेच हें सगळें वैभव आपणास दिलें आहे, ही गोष्ट लक्ष्यांत येतांच सुदाम-देवास अतिशय पश्चात्ताप झाला. कचेश्वर म्हणतात:—

ऐकतां असें खोंचला मनीं । नीर सूटलें फार लोचनीं ।

कृष्णदेव म्यां व्यर्थ द्रोहिला । निंदिला बहू अंत पाहिला ॥ ९१ ॥

सिंधु जो उडे त्यासि पोहणें । कायसे पृथू काय त्या उणें ? ।

भक्तिचा बहू आळका हरी । देत संपदा आपदा हरी ॥ ९२ ॥

अरे कृष्णजी काय कौशल्य केलें । । तुझ्या दर्शना चित्त माझे भुकेलें ॥

तयालागिं तूं प्राप्त दे दिव्य हस्तें । करीं रे क्षमा तारिं तूं शीघ्र मातें ९३

अंतःकरणावर आलेलें तात्कालिक निराशापटल दूर होतांच सुदामाचा मूळचा उदात्त स्वभाव लागलाच प्रगट झाला. तो आपल्या स्त्रीस म्हणतो:—

‘ हरीचा नमस्कार हा तूजला गे । निरोपामध्ये कोणि ठेवूं नये गे ॥

म्हणोनी तुला सांगतो आदरेंशी । हरीतें स्मरीं अंतरीं निश्चरेंशी ’ ॥९८॥

मग सुदामदेवानें आपल्या प्रजाजनांस काय आज्ञा केली ? :—

समस्तांसि आज्ञा दिली राजयानें । अलंकार वस्त्रें दिलीं शोभमानें ॥

म्हणे ‘प्रार्थना हेचि सर्वां जनांसी । करा कीर्तनें, रंजवा माध्रवासी’

कवीनें येथे, सुदामदेवाच्या तोंडीं ‘ प्रार्थना ’ हा शब्द घातला आहे व त्यावरून, प्राप्तभवश्रीपुरुषाप्रमाणें सुदामदेव उन्मत्त न होतां, उलट तो विशेष विनयसंपन्न झाला, असें दाखविलें आहे. एकंदरीत

या लहानशा काव्यांत कवीने आपले काव्यरचनाचातुर्य बऱ्याच स्पष्टतेने दाखविले आहे, यांत संशय नाही. हे काव्य मला इतके सरस वाटले की, त्यांतले उतारे देतां देतांच हा लेख इतका लांबला. आतां कचेश्वरांच्या गर्जेद्रमोक्षांतले कांहीं निवडक श्लोक येथे देऊन कचेश्वरांची तूर्त रजा घेऊं.

द्रवीड देशचा विष्णुभक्त राजा इंद्रद्युम्न हा पुष्कर सरोवराच्या कांठीं ध्यानस्थ होऊन बसला असतां, तिकडून अगस्तिऋषि आले. राजानें आपणांस उत्थापन दिलें नाहीं म्हणून अगस्ति ऋषींनीं त्यास 'मदोन्मत्त तूं हत्ति होशील रानी' असा शाप दिला. त्यावेळीं इंद्रद्युम्न त्यांस म्हणतो:—

'जरी तुम्हांसि देखिलें असेल भाजि लोचनी ।
तरी घडेल देहपात त्वरित याचि भूवनी ॥
असें असोनि शापिलें अनाथनाथ बंधुजी !
वरें तुम्हांसि मानलें अहा ! अनाथनाथ । जी । ॥ १० ॥

अन्यायाविण शापिलें मज तुम्हीं स्वामी अगस्ती मुनी ।
ध्यानीं मी निजमंदिरीं नदितिरीं ध्यानस्थ होतो मनी ॥
कर्माची गति ना टळे विधि हरी लक्ष्मीपतीलागुनी ।
बोलों काय कुडें तुम्हां ऋषि मला उःशाप द्यावा झणा ' ॥ ११ ॥

पुढें राजा इंद्रद्युम्न हत्ती होऊन, पुष्करसरोवरांतल्या नकाच्या दाढेंत सांपडला असतां, त्याच्या पुत्रांनीं कशी वर्तणूक केली, हें कवि सांगतात:—

' काय पाहतां सांखळी करा । सोंड पुच्छ हो सर्वही धरा ॥
एक नेट घ्या सर्वही बळें ' । बोढिती बहू शक्तिच्या बळें ॥ ३५ ॥
ओढ मांडिली त्यासि दोंकडे । यातना बहू कुंजरा घडे ॥
स्थूळदेहि तो ओढिती किती । त्रास पावले आस टाकिती ॥ ३६ ॥

‘ मरावें कसें मेलिया पाठिसी हो ! ।
 क्षुधा लागली फार आतां चला हो ॥
 परीं सर्वही एकचा नेट ध्या हो ।
 जळीं स्वामिसी लोटुनी शीघ्र या हो ॥ ३७ ॥

जीव जायसें सत्वरें करा । लोभ मोह त्यां नीकरा करा ॥
 येश हें तुम्हा येइ हे घडो । स्वामि लोटुनी या चला तडी ॥ ३८ ॥

आपल्या संकटकाळीं, आपल्या पुत्र-पौत्रांची ही वर्तणूक पाहून
 व असले उद्गार ऐकून विचाऱ्या गजेंद्रास काय वाटलें असेल !
 एकंदरींत ‘ कठिण समय येतां कोण कामास येतो ? ’ या रघुनाथ-
 पांडितांच्या वचनाचा प्रत्यय प्रत्यहीं येतो; यांत संशय नाही. असो.
 कचेश्वर म्हणतात:—

सरोवरांत लोटिला गजेंद्र पुत्रपौत्रकीं ।
 निघोन सर्व चालिले जळांत तोचि एक कीं ॥
 पूर्वभक्ति धांवली मनांत हर्ष वाटला ।
 सर्व दुःख वीसरोनि सद्गदीत दाटला ॥ ३९ ॥
 स्मरोनि विष्णु अंतरांत धाय फार मोकली ।
 म्हणे ‘ असा तसाचि धांव शक्ति फार वेंचली ॥
 व्यर्थ फार पांडिलों जळांत नक्रसंगतीं ।
 तयाकडून सोडवीं त्वरीत तूंचि श्रीपती ॥ ४० ॥

पांडिलों बहू पावगा हरी । पायिंची व्यथा शीघ्र तूं हरीं ॥
 लागल्या कळा थोर या पदीं । पांडिलें मला नक्रआपदीं ॥ ४१ ॥
 नक्रगांठिसी अग्नि लागला । पाहतोस तूं काय ऊगला ? ॥
 पाव गा हरी ! दासपाळका ! मोकळूं नको विश्वव्यापका ॥ ४२ ॥

भक्तवत्सल दीनमोचन पाव सत्वर तूं हरी ।
 थोर संकट विघ्न उद्भट पातलें मज केसरी ॥
 नक्रगांठिसि सोडुनी पद मोकळें करिं यादवा ।
 झोंबला करूं काय तस्कर नाकळे मज माधवा ॥ ४३ ॥

विधीकारणें मत्स्य झालासि वेगें । त्वरें दानवां मारिलें शीघ्र आंगें ॥
 वळें भाणिले वेद हीरोनि चारी । गजेंद्रास वेळेस आलासि हारी ॥ ४५ ॥
 महीमाजि मंदागिरी चालियेला । तई कूर्म होवोनियां स्थीर केला ॥
 अशी कीर्ति केली महीमाजि भारी । गजेंद्रास वेळेस आलासि हारी ॥ ४६ ॥
 धरित्री बळें दानवां चालवीली । वराहेरुपें स्वामि तूं धांववीली ॥
 हिराण्याक्ष मर्दान भक्तास तारी । गजेंद्रास वेळेस आलासि हारी ॥ ४७ ॥
 तुवां नारसिंहें बहू खेळ केला । महाभक्त प्रल्हाद तो रक्षियेला ॥
 अरी मर्दुनी फोडिला स्तंभ भारी । गजेंद्रास वेळेस आलासि हारी ॥ ४८ ॥
 क्षितीकारणें वामना धांवलासी । बळीदान घेऊनियां राहिलासी ।
 तया कारणें तूं उभा नित्य द्वारी । गजेंद्रास वेळेस आलासि हारी ॥ ४९ ॥
 अरे भार्गवा ! धोर अद्भूत केलें । सहस्रार्जुनालागि तूं मर्दियेलें ॥
 जहालासि तूं ब्राह्मणां साहकारी । गजेंद्रास वेळेस आलासि हारी ॥ ५० ॥
 तुझी राघवा ! वर्णु मी काय लीला । पदस्पर्शनीं तारिली शापर्लीला ॥
 सुरां सोडुनी मर्दिला तो सुरारी । गजेंद्रास वेळेस आलासि हारी ॥ ५१ ॥
 अरे कृष्णजी काळिया नाथिला रे ! । रिकामा तिव्हां काय होतास तूं रे ? ॥
 अरी मर्दुनी तारिल्या गोपनारी । गजेंद्रास वेळेस आलासि हारी ॥ ५२ ॥
 पद्मा बौद्धरूपा कलंकी स्वरूपा । बहू वेंचला प्राण रे ! नामरूपा ॥
 न देखों तुझी स्वामिजी वाट येतां । क्षणामाजि हा टाकीन आतां ॥ ५३ ॥
 तुझे नाम घेता हरे सर्व वेधा । असें ऐकिलें संतमुखें अनंता । ॥
 तयालागि त्वां लाविला बोल आतां । असें ऐकतां धांवलां जीवदाता ॥ ५४ ॥

गजेंद्राचा हा धांवा ऐकून भगवान् त्या ठिकाणीं प्राप्त झाले, व आपल्या चक्रानें नक्रमुख विदारून त्यांनीं गजेंद्रास मुक्त केलें. वैकुंठास जाण्याकरितां गजेंद्र विमानारूढ झालेला पाहतांच, नक्रानें काय केलें ? कचेश्वर म्हणतात:—

असें देखुनी हांसला नक्र दृष्टी । म्हणे 'वर्तलें धोर आश्चर्य सृष्टी' ॥
 पुसे श्रीहरी 'कां तुवां हास्य केलें ?' । 'म्हणे म्यां तुला लोचनीं देखियेलें ॥
 विमानां गजा घालुनी चालवीसी । मला रे कसा हे वनीं मोकळीसी ? ॥ ७३ ॥

पतितपावन नाम तुझे हरी । तरि कसा मज टांकिसि तूं दुरी ? ॥
 नवल थोर मनी मज वाटलें । त्रिदाचि काय तुझे हरि सूटलें ? ॥ ७४ ॥
 गजराज कसा वरि चालविला । हरि नक्र तुवां वनि सांडियला ॥
 जरि पातकि मीच खरा असतो । तरि हेच जळीं हरि रे नसतो ॥ ७५ ॥

कितिएक तुतें भजती पतितें । कितिएक तुतें जपती मुनि ते ॥
 कितिएक गिरीवर ते असती । कितिएक उदास तुतें भजती ॥ ८० ॥
 कितिएक ते पर्वती राहताती । कितिएक ते कर्वती देह देती ॥
 कितिएक ते अग्निसंगा सहाती । तुझेवीण अन्या न जोडूं पहाती ॥ ८१ ॥
 परी नातुडे स्वप्नि त्यां ध्यान तूजें । त्यां आगळें श्रीहरी पुण्य माजें ॥
 अकस्मात म्यां तूजला देखियेलें । मला टाकुनी इंद्रद्युम्नासि नेलें ॥ ८२ ॥
 म्हणोनि मला हास्य आलें दयाळा । त्वरे उद्धरीं श्रीहरो हो कृपाळा ' ॥
 असें बोलतां देव भक्ताभिमानी । म्हणे ' चालवा नक्र आधीं विमानी ' ८३

अशी कथा सांगून, कथेश्वर सत्संगाचा महिमा वर्णन करितात:-

सत्संग होतां तरती दुरात्मे । सत्संगयोगें परब्रह्म आत्मे ॥
 सत्संग होतां बहु सौख्य आहे । सत्संग नक्रा फळलाचि पाहें ॥ ८७ ॥
 संतसंग करितां हरि भेटला । संतसंग करितां शिण फीटला ॥
 संतसंग करितां सुख आहे । संतसंग करितां तरलाहे ॥ ८८ ॥

असा हा थोर सत्संग आम्हांस प्राप्त होवो, अशी त्या भगवंताची प्रार्थना करून हा लेख येथें पूर्ण करितों.

शिवदिन केसरी.

गावें नतपद्मातें जो दे निःसीम शिव दिनकरा या ।
पट्ट हित उपासकांचें, श्रीशिवदिन तेंवि शिवदिन कराया ॥ १ ॥

सन्मणिमाला-मोरोपंत.

हे प्रसिद्ध सत्पुरुष सुमारे १५० वर्षांपूर्वी श्रीक्षेत्र पैठण येथे होऊन गेले. मोरोपंत, अमृतराय, मध्वमुनीश्वर, सोहिरोबा, महिपति व निरंजनमाधव हे महाराष्ट्रकवि शिवदिनकेसरींचे समकालीन होत. शिवदिनांच्या मातुःश्रीचें नांव सरस्वती व तीर्थरूपांचें नांव कृष्ण यादव जोशी. यांचें जन्म शके १६२०, बहुधान्य नाम संवत्सरे वैशाख वद्य ७, भृगुत्रासर या दिवशीं सूर्योदयीं झालें. पंतांच्या शिरोभार्गी दिलेल्या आर्येतील दिनकर शब्दाचा याच गोष्टीशीं संबंध असावा, असें वाटतें. शिवदिनस्वामींची गुरुपरंपरा* येणें-प्रमाणें:—

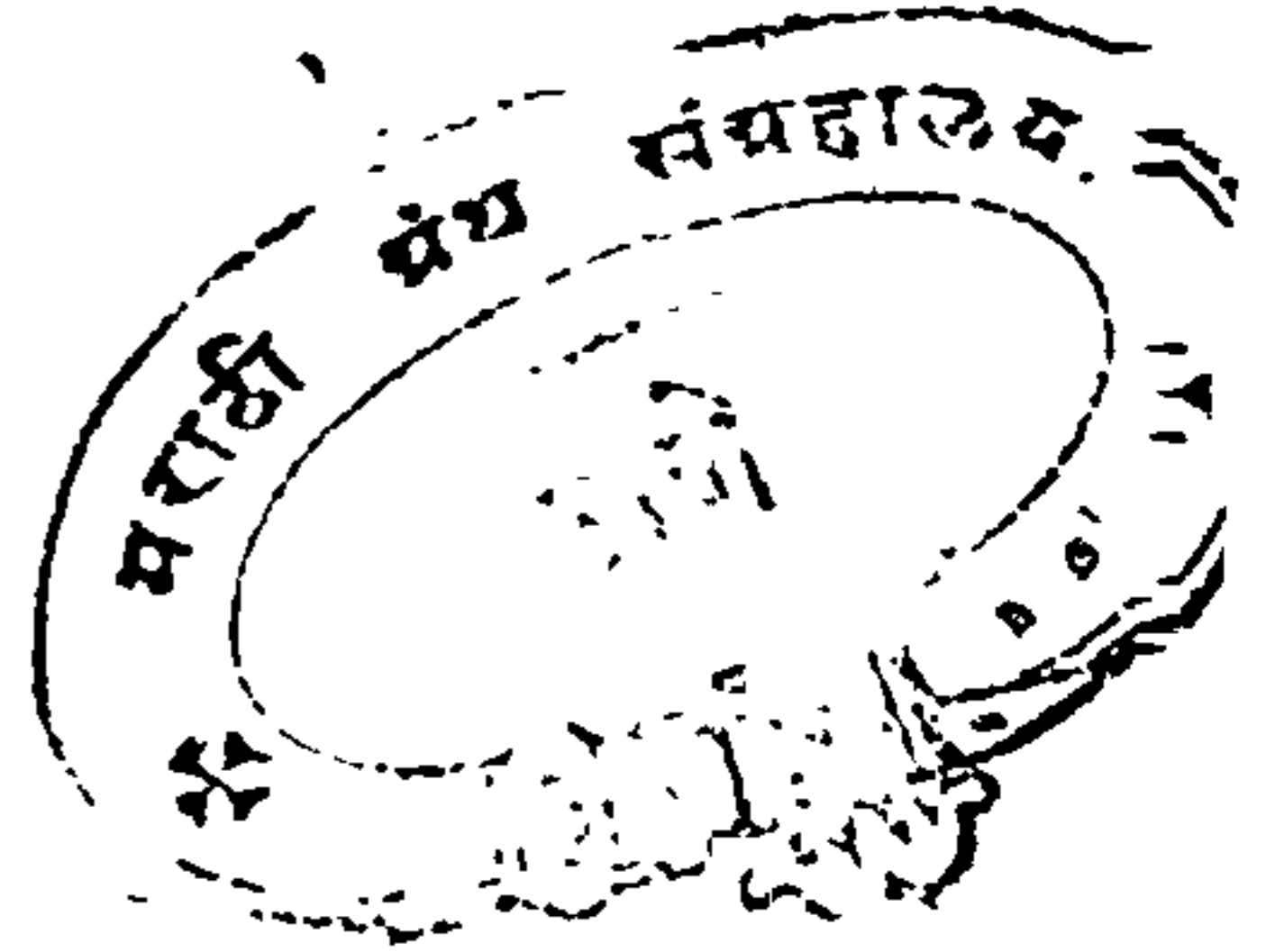
श्रीआदिनाथ

मत्स्येंद्रनाथ

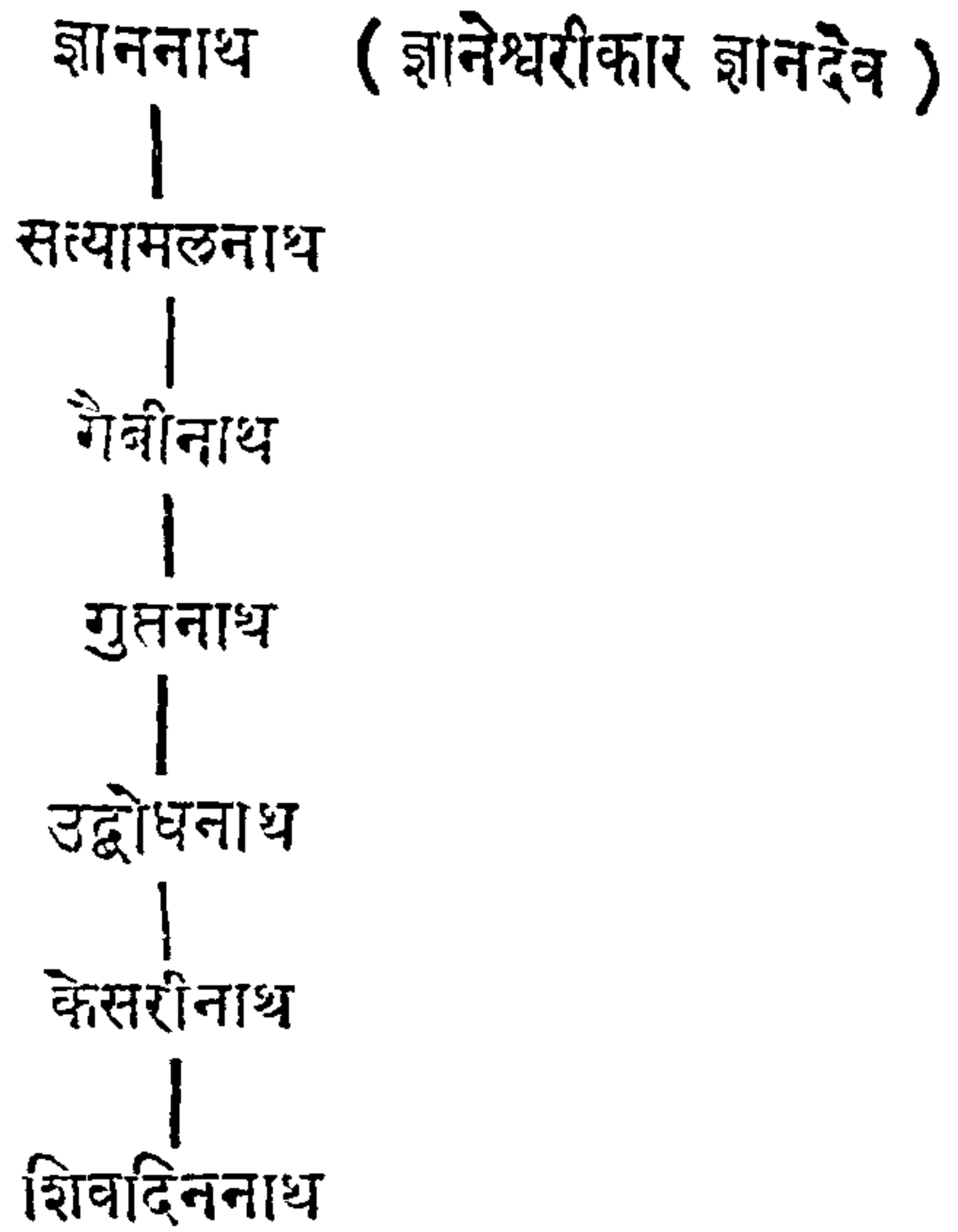
गोरखनाथ

गैनीनाथ

निवृत्तिनाथ

* ही परंपरा केसरीनाथांचे एक शिष्य माळोनाथ यांनी आपल्या संप्रदायावर १५ श्लोक लिहिले आहेत, त्यांवरून घेतली आहे.

शिवदिन केसरी या नांवांत शिवदिननाथ आणि त्यांचे गुरु केसरीनाथ या दोघांचाही समावेश झाला आहे, हे वाचकांच्या लक्षांत आलेच असेल. केसरीनाथांचा जन्म शके १५८५ मार्गशीर्ष शुद्ध पंचमी या दिवशी झाला व शके १६४६ मार्गशीर्ष शुद्ध २ या दिवशी ते समाधिस्थ झाले. शिवदिननाथ हे यजुर्वेदी कौशिक गोत्री देशस्थ ब्राह्मण; त्यांना जन्मापासून समाधि साधली होती, यावरून

‘ पाप्य पुण्यकृताँल्लोकानुषित्वा शाश्वतीः समाः ।

शुचीनां श्रीमतां गेहे योगभ्रष्टोऽभि जायते ॥

तत्रऽ तं बुद्धिसंयोगं लभते पौर्वदेहिकम् ।

यततेच ततो भूयः संसिद्धौ कुशुन्दन ॥ ’

§ ‘ तैसी दशेची वाट न पाहता । वयसेचिया गांवा न येतां । वाळपणीच सर्वज्ञता । वरी तयातें ॥ तये सिद्धप्रज्ञेचेनि लाभें । मनचि सारस्वतें दुभे । मग सकळ शास्त्रें स्वयंभें । निघती मुखें ॥

श्रीज्ञानेश्वरी, अध्याय ६ वा.

या गीतावचनांत सांगितलेल्या योगभ्रष्टांच्या वर्गांतले ते होते, असें वाटते. शिवदिननाथ पांच वर्षांचे होते, त्या वेळीं काहीं मुलांनीं गोदेच्या वाळवंटावर त्यांस खेळावयास नेले. खेळतां खेळतां, त्यांनीं शिवदिननाथांस मौजेनें वाळवंटांत पुरले व वर माती टाकली. पुढें, खेळण्याच्या भरांत तें ठिकाण विसरल्यामुळे सगळीं मुले भिऊन आपापल्या घरीं निघून गेलीं. मुलगा वेळेवर घरीं आला नाहीं म्हणून शिवदिननाथांचे तीर्थरूप कृष्णाजीपंत यांनीं पुष्कळ शोध केला, परंतु मुलाचा पत्ता लागेना. पुढें गांवांतील मुलांनीं त्यास वाळवंटांत पुरल्याची हकीकत त्यांस समजल्यावरून, तिकडे जाऊन त्यांनीं पुष्कळ शोध केला, परंतु काहीं उपयोग झाला नाहीं. शेवटीं, पैठण येथें 'केसरीनाथ' नामक एक सिद्ध पुरुष होते, त्यांसकडे जाऊन, मुलाचा पत्ता लावण्याविषयीं कृष्णाजीपंतांनीं त्यांस विनंति केली. केसरीनाथ कृष्णाजीपंतांस घेऊन वाळवंटावर गेले व शिवदिनाचें नांव घेऊन त्यांनीं मोठ्यानें हाक मारिली. त्या क्षणींच शिवदिनस्वामी वाळूंतून वर आले ! आपल्या मुलास पाहून कृष्णाजीपंतांस अत्यानंद झाला. त्यांनीं त्यास केसरीनाथांच्या पायांवर घातले. नाथांनीं त्यास आपल्याजवळ ठेवून घेतले व पुढें शके १६२८ सालीं त्याचा व्रतबंध करून, त्याजवर आपल्या संप्रदायानुसार अनुग्रह केला. एके दिवशीं गोदातीरीं, शिवदिननाथ हे पार्थिवलिंगार्चन करीत असतां, त्यांच्यावरून नदीचें पाणी गेलें तरी त्यांनीं आपलें स्थान सोडिलें नाहीं अशी एक आख्यायिका आहे. शिवदिननाथ हे जन्मापासून अत्यंत सात्विक व प्रेमळ होते; पुढें केसरीनाथांपासून गुरूपदेश मिळाल्यावर तर ते अगदींच पूर्णत्वास पोचले. प्रसिद्ध महाराष्ट्र कवि अमृतराय व शिवदिननाथ हे समकालीन असून, रायजींची नाथांचे ठायीं अत्यंत पूज्यबुद्धि असे. वेरूळ येथें शिवदिननाथांचीं कीर्तनें चालू

असतां, तेथे जर्जरीवक्ष नामक एक मुसलमान अवलिया होता, तो तीं कीर्तने ऐकण्यास येत असे. शिवदिननाथांचे कवित्व, त्यांची निरूपणशैली व त्यांचा अधिकार पाहून, तो अवलिया फार खूप झाला व आपल्या डोक्यावरची टोपी शिवदिनांच्या मस्तकीं ठेवून, त्याने त्यांस 'दीन' (धर्म) अशी पदवी दिली. यापूर्वी लोक त्यांस 'शिवनाथ' म्हणत असत; परंतु यापुढे ते त्यांस 'शिवदिननाथ' या नांवाने संबोधूं लागले. त्यावेळीं पैठण येथे शहादावल नामक एक अवलिया राहत असत, त्यांचा व शिवदिननाथांचा फार स्नेह असे. त्यांच्या एकांतांत नेहमीं बैठकी होत असत. शिवदिननाथांनीं या अवलियावर 'वाहवा शहादावल शहादावल । पीर जागते आवल ।' असें एक पद केले आहे.

शिवदिननाथांचा विवाह त्यांच्या बाराव्या वर्षी झाला. त्यांच्या पत्नीचे नांव उमाबाई. ही मोठी पतिव्रता होती. शिवदिननाथांच्या मृत्यूची खोटी बातमी एकदां पैठणभर प्रसिद्ध झाली असतां, या साध्वीने क्षणैक ध्यानस्थ होऊन सांगितले कीं, माझे मंगळसूत्र माझ्या गळ्यांत आहे, यावरून ते सुखरूप असले पाहिजेत. शिवदिनांस दोन पुत्र होते, त्यांनीं आपल्या तीर्थरूपांचाच उपदेश घेतला होता. त्यांचीं नांवे नरहरिनाथ व गदाधरनाथ. नरहरिनाथ व त्यांचे पुत्र लक्ष्मीनाथ हे मोठे अधिकारी पुरुष होते. लक्ष्मीनाथांची समाधि आळंदी येथे केसरीनाथांच्या समाधीजवळ आहे. शिवदिननाथ रूपाने फार सुंदर होते. त्यांचा शिष्यसमुदाय मोठा होता. त्यांपैकीं उमाबाई, रमाबाई व मुकुंद यांनीं शिवदिननाथांस पाठविलेलीं पत्रे पैठण येथील मठांत अद्याप आहेत. रमाबाईनें आपले पत्र ओवीवृत्तांत लिहिले आहे. आमच्या जुन्या साधुसंतांशीं ज्या स्त्रियांचा शिष्यत्वसंबंध जडला, त्या बहुतेक स्त्रियांनीं कविता केली आहे; यावरून स्त्रीशिक्षणाच्या बाबतींत

आमचे प्राचीन सत्पुरुष उदासीन नव्हते, हे स्पष्ट होत आहे. मुक्ताबाई, प्रेमाबाई, जनी, नामदेवाच्या घरच्या स्त्रिया, चोखा-मेळ्याची पत्नी, अक्का, वेणू व मिराबाई ह्या सगळ्या स्त्रिया उत्तम कवयित्री होत्या. हल्लीं स्त्रीशिक्षण वाढलें आहे म्हणतात, पण जनाबाईच्या अभंगांसारखे प्रासादिक अभंग रचणारी किंवा वेणूबाईच्या 'निवृत्तिराम' ग्रंथासारखा सरस ग्रंथ लिहिणारी एकही विदुषी हल्लींच्या शिक्षणानें अद्याप तयार केली नाही, हे लक्षांत ठेवण्यासारखें आहे. असो.

शिवदिननाथ हे, आमच्या इतर साधुसंतांप्रमाणें, अगदीं निःस्पृह व वैराग्यसंपन्न होते; तथापि, त्यांनीं स्वतःच म्हटल्याप्रमाणें 'प्रपंच साधुनि परमार्थाचा लाभ जयानें केला । तो नर भला रे भला' या कोटींतले ते होते. प्रपंच व परमार्थ या दोन्ही विषयांकडे त्यांचें सारखेंच लक्ष्य होतें. वडोद्याचे दिवाण रावजी बापुजी यांस शिवदिननाथांनीं शके १६५१ या वर्षीं उपदेश केला, त्यांना देणग्या व उत्पन्न बरींच मिळालीं होती; त्या सर्वांचें एक संस्थान करून, त्याचे द्वारें भजन-पूजनाची परंपरा चालू राहिल, अशी व्यवस्था त्यांनीं करून ठेविली आहे. शके १६९६ माघ वद्य १० सोमवार रोजीं त्यांनीं संस्थानपत्र करून, ते आपल्या वडील मुलाच्या स्वाधीन केलें. हे पत्र बरेंच मोठें असल्यामुळें, त्याची नकल येथें दिली नाही. या संस्थानपत्रांत पुढील वाक्यें आहेत:—

“ आमचे गुरु श्रीकेसरीनाथजी व आमचे गुरूंचे गुरु श्रीउद्धोध-नाथजी या उभयतां नाथजींविषयीं तुम्हांस आज्ञा करितों कीं, आपण स्मरणपूर्वक मनन, पठण, निजध्यास हृदयांत धरून, श्रीउद्धोध-नाथजी यांचा उत्सव, महोत्सव, कथा, कीर्तन, भजन-पूजन, चार दिवस आनंद करावा. दुसरे श्रीगुरु केसरीनाथस्वामी आमचे गुरु यांचा उत्सव, महोत्सव, कथा, कीर्तन भजन-पूजन, ध्यान, मनन,

चार दिवस श्रीक्षेत्र आळंदीस जाऊन समारंभ करावा. यांत अंतर पडूं नये. हेंच माझे सांगणें आहे. आमचा उत्सव न झाल्यास आपण काळजी करूं नये, परंतु गुरु श्रीगुरुनाथजी यांचे उत्सव आपण संतोष आनंदमय करावे, यांत आम्हांस बहुत संतोष आहे. आपला संस्थानी वांट्याचा सांप्रदाय नाही. असें माझे सांगणें आहे कीं, दोन होऊं नये. दोन झाल्यास त्याजला यश प्राप्त होणार नाही. वडिलांनीं पुढें होऊन कथाकीर्तन करावें. सर्व समान असून सर्वांनीं स्वामीचे सेवेत वडिलांचे आज्ञेनें चालावें. अनुक्रम ऐसा चालवावा..... प्रपंचास दोन रुपये कमजास्त लागल्यास भिक्षा करावी अगर कर्जवाम सावकाराचें द्यावें." या पत्राच्या खालीं 'हस्ताक्षर शिवदिन कृष्ण जोशी, संस्थान क्षेत्र प्रतिष्ठान' अशी सही आहे. हें पत्र करून दिल्यावर तीनच दिवसांनीं, म्हणजे शके १६९६ माघ वद्य १३ या दिवशीं स्वामी समाधिस्थ झाले. त्या वेळीं त्यांचें वय ७६ वर्षांचें होतें व अशा वयांत, मरणापूर्वीं तीन दिवस, इतकें व्यवस्थित संस्थानपत्र तयार करण्यास किती मनःस्वास्थ्याची आवश्यकता आहे, याचा विचार वाचकांनींच करावा. वरील उताऱ्यावरून, शिवदिननाथांची उत्कट गुरुभक्ति जशी स्पष्टपणें दिसून येत आहे, त्याचप्रमाणें त्यांचें व्यवहारज्ञानही उघड उघड दृश्यमान होत आहे. शिवदिननाथांची समाधि पैठण येथें गोदातीरीं आहे. याप्रमाणें या सत्पुरुषाचें हें संक्षिप्त चरित्र आहे.

शिवदिननाथांच्या गुरुपरंपरेतील बहुतेक सत्पुरुषांनीं थोडीबहुत कविता केली आहे. निवृत्तिनाथ व ज्ञाननाथ (ज्ञानदेव) हे तर महाराष्ट्र कविमंडळांत प्रसिद्धच आहेत. गैबीनाथ व गुप्तनाथ यांचे कांहीं अभंग आढळतात. गुप्तनाथांच्या अभंगांची एक वही डॉ० विल्सन यांच्या संग्रहीं होती, ती हल्लीं मुंबई विश्वविद्यालयाच्या पुस्तकसंग्रहालयांत आहे. ह्या वहीतील एकदोन अभंगांच्या आधारे,

मुंबईतील सुबोधपत्रिका पत्राच्या ता० ७ जुलई १९०१ च्या अंकांत एक लेख प्रसिद्ध झाला आहे. त्याच अंकांत, पत्रिकाकारांनी, 'गुप्त स्वामी कोण ?' या मथळ्याखाली एक लहानसा लेख लिहून, या कवीसंबंधाची माहिती भारद्वाज, भिंगारकर, अशासारख्या कोणीं गृहस्थांनीं आपल्याकडे अवश्य पाठवावी, अशी विनंति केली होती, परंतु तिकडे कोणाचेंही लक्ष्य गेल्याचें दिसत नाही. असो; या गुप्तस्वामीचे एकदोन अभंग पुढें दिले आहेत:--

१

सर्व करी देवाधिदेव । त्यासी नेणती मानव ॥ १ ॥
वाहती देह अभिमान । देव सर्व कांहीं जाणें ॥ २ ॥
अहंपणें आतां । देव न दिसे सर्वथा ॥ ३ ॥
अहंकर्ता जो मी म्हणे । तेणें केली आपुली हानी ॥ ४ ॥
चाले देवासी भिऊन । गुप्त म्हणे तोचि धन्य ॥ ५ ॥

२

माता पिता त्राता अरि पुत्र भ्राता । गुरुवीण आतां नाहीं दुजा ॥ १ ॥
पशुपक्षी याती गुरुरूप भासती । ऐसी ज्याचो स्थिति तोचि जाणें ॥ २ ॥
वृक्षवल्ली पाही अणुरेणु तेही । गुरुविण नाहीं रितीं कोठें ॥ ३ ॥
ऐसा गुरुराज भज पूर्ण व्यापक । गुप्त बोले रंक राज सम ॥ ४ ॥

गुप्तनाथांचे शिष्य उद्धोधनाथ यांचीं कांहीं पदें व अभंग आढळतात; त्यांपैकीं तीन अभंग पुढें दिले आहेत:--

३

काय उतराई पाया । होऊं तुझ्या गुरुराया ॥ १ ॥
नित्य नूतन विठ्ठलवीर । केला डोळियां गोचर ॥ २ ॥
साध्य साधनें नातुडे । तथा केलें मागें पुढें ॥ ३ ॥
चौंस आठरां कानडें । तें त्वां दाविलें ऊघडें ॥ ४ ॥
म्हणे उद्धोध सर्वदा । नाहीं उत्तीर्णता कदा ॥ ५ ॥

४

स्वर्ग मृत्यु आला वाटे येतां जातां । परि नाही गुंता कांहीं येथें ॥ १ ॥
 जेथें तूं अससी तेथें मी येईन । स्वरूप पाहिन याचि डोळां ॥ २ ॥
 न करिं ध्यान मी सिद्ध तूं असतां । न धरीं सर्वथा दुरस्ता ते ॥ ३ ॥
 दुरी मी न जाय तुज जाऊं नेदीं । उद्धोध गोविंदीं लीन पार्यो ॥ ४ ॥

५

दृष्टि पुंजाळी निजरूपीं वैसली । पाहतां पाहतां परतली ठायींच मुराली ॥ १ ॥
 दृश्य लया गेलें देखणें पारुषलें । दर्शन ठसावलें तन्मय झालें ॥ २ ॥
 जालें म्हणतां नये आटली मनाची सोये । कोण कोणासि पाहेरे सहज आहे रे ॥ ३ ॥
 उद्धोधनाथकृपें नसतें हें हारपे । दाविलें निजप्रतापें या केसरीसी ॥ ४ ॥

हा शेवटचा अभंग, उद्धोधनाथांचे शिष्य व शिवदिनस्वामींचे गुरु केसरीनाथ यांचा आहे. केसरीनाथांचीं कांहीं पदे व सिद्धांत-सार या नांवाचा ग्रंथ इतकी कविता उपलब्ध आहे. शिवदिनस्वामींची बरीच कविता पैठण येथें त्यांच्या वंशजांच्या संग्रहीं आहे; त्यांत सुमारे ५०० पदे व शके १६९२ मध्ये लिहिलेला ज्ञानप्रदीप नामक ३१ अध्यायांचा ओर्वाबद्ध ग्रंथ, इतकी कविता अप्रकाशित आहे. एकंदरींत, शिवदिन केसरी व त्यांच्या गुरुशिष्यपरंपरेतील इतर साधु यांची बहुतेक कविता अद्याप अप्रकाशित असून, ती प्रकाशांत आणण्याचें जर कोणी सज्जन मनावर घेईल, तर महाराष्ट्रावर त्याचे मोठे उपकार होतील. शिवदिनस्वामींचीं 'माझी देवपुजा, देवपुजा' 'सद्गुरुमार्तंडा, मार्तंडा' 'भाव धरा रे । आपुळासा देव करा रे !' इत्यादि पदे ज्यांनीं ऐकलीं असतील त्यांस त्यांच्या कवितेच्या योग्यतेसंबंधानें विशेष कांहीं सांगितलें पाहिजे, असें नाही. रा० पांगारकर यांच्या भाषित बोलातयाचें म्हटल्यास 'मराठी भाषेतला पदसंग्रह म्हणजे अनुभवी साधूंचे सहजोद्गार आहेत, त्यांची किंमत करतां येणार नाही;' व शिवदिननाथ यांची बहुतेक कविता याच मासल्याची

आहे. शके १६४४ पासून १६४८ पर्यंत शिवदिननाथांनीं तीर्थयात्रेसाठीं सगळ्या हिंदुस्थानभर प्रवास केला. त्यांनीं कित्येक पदे जगदंबा, गणपति, मारुती, खंडोबा, विठ्ठल, दत्त, भैरवनाथ इत्यादि देवांवर केलीं आहेत. शिवदिननाथांचीं पदे अत्यंत प्रासादिक, तेजस्वी आणि ठसकेदार अशीं आहेत. शिवदिननाथ हे पार्थिव-पूजा करणारे शिवभक्तपरंपरेचे होते. प्रसिद्ध कविवर्य अमृतराय यांच्या संगतीमुळे, शिवदिननाथांनीं कटावांच्या धर्तीवर कांहीं कावती केली आहे. पंढरीच्या विठ्ठलावरील त्यांचे अभंग फार साधे आणि गोड आहेत.

पैठण हें क्षेत्र आमच्या साधुसंतांची प्रसन्नभूमि होय. ज्ञानदेवांनीं रेड्याकडून वेद म्हणविले ते पैठण येथेंच; एकनाथस्वामींचें वास्तव्य-स्थान पैठणच होय; कृष्णदासमुद्गल हा कवि पैठण येथेंच होऊन गेला; रंगनाथ मोगरेकरांनीं याच ठिकाणीं वास्तव्य केलें; श्रीमत्-कृष्णदयार्णव, त्यांचे गुरु गोविंद व शिष्य उत्तमश्लोक हे सगळे पैठणचेच रहिवासी. शिवदिननाथ व त्यांच्या शिष्यपरंपरेतील सत्पुरुष पैठण येथेंच वास करून समाधिस्थ झाले; मुक्तेश्वर आणि त्यांचे तीर्थरूप चिंतामणि ऊर्फ विश्वंभरस्वामी यांच्या आयुष्याचा बहुतेक भाग पैठणांतच गेला; शहादावल नामक मुसलमान सत्पुरुष पैठण येथेंच राहत असत; अमृतरायांनीं पैठण येथें बरेच दिवस वास्तव्य केलें होतें असें दिसतें व थोड्या वर्षांपूर्वी समाधिस्थ झालेले अनंतनाथस्वामी यांनींही आपलें अवतारकार्य पैठणांतच केलें ! याशिवाय, ह्या सगळ्या सत्पुरुषांच्या गुरुशिष्यपरंपरेतील किती तरी सत्पुरुष पैठण येथेंच होऊन गेले आहेत, ही गोष्ट लक्ष्यांत घेतली म्हणजे सत्पुरुषनिर्माणाच्या बाबतींत पंढरपुराच्या खालोखाल पैठणासच महत्त्व द्यावें लागतें. अस्तु.

महाराष्ट्र कविवर्य मोरोपंत हे पैठणास गेले होते, त्या वेळीं त्यांची व शिवदिननाथांची भेट झाली होती, असें प्रस्तुत लेखाच्या आरंभी दिलेल्या सन्मणिमालेंतील आर्येरून दिसते. त्या आर्येत, 'दिनकर' हें पद केवळ यमकपूर्तीसाठीं पंतांनीं घातलें असावें असें आरंभी वाटते, पण शिवादिननाथांचे पुत्र नरहरिनाथ यांनीं केलेल्या आरती-तला 'दिव्य मूर्ति अति सुंदर पाहतां थकित अमरादि' हा चरण पाहिला म्हणजे 'दिनकर' हें पद पंतांनीं शिवदिननाथांची तेजस्विता व्यक्त करण्यासाठीं मुद्दाम घातलें आहे, हें उघड होतें. शिवादिनकेसरींचें दर्शन घेणारा मनुष्य त्यांच्या ईश्वरनिष्ठाजन्य दिव्यकांतीनें थक होऊन जाई व हा स्वानुभव व्यक्त करण्यासाठींच पंतांनीं 'दिनकर' शब्दाची योजना करून शिवादिननाथ हे सूर्यासारखे तेजस्वी होते, असें ध्वनित केले आहे. सदर आर्येच्या उत्तरार्धांत शिवादिन हे शिवभक्त असून, 'शिवदिनीं' (शिवरात्रीस) समाधिस्थ झाले म्हणून त्यांना शिवादिनाची उपमा पंतांनीं दिली आहे, हें चाणाक्ष वाचकांच्या लक्ष्यांत आलेच असेल. एकंदरींत या एका आर्येत, शिवादिननाथांचें संक्षिप्त चरित्रच पंतांनीं सांगितलें आहे असें म्हणण्यास हरकत नाही.

शिवादिनकेसरींचीं कांहीं निवडक पदे येथें देऊन हें चरित्र पूर्ण करितों:—

पदे

१

बाळ करी अन्याय । त्यासी माता मारी काय ? ।
 तैसें माझे सर्व साहे । जाण सद्गुराया ॥ १ ॥
 राजपुत्र अन्यायी । त्याचा न्याय कोणे ठायी ? ।
 तैसा मी तुझे पायी । जाण सद्गुराया ॥ २ ॥
 चंद्रीं कळंक नव्हाळी । तरी बैसे रुद्रभाळी ।
 तैसें मजलागुनी पाळी । जाण सद्गुराया ॥ ३ ॥

दासी जाली रावराणी । फिरून वाहे काय पाणी ? ।
तैसा मीही तुझे ध्यानीं । जाण सद्गुराया ॥ ४ ॥

पद २. (जगदंबेचें).

व्यास वाणी गीर्वाणीं तुज वाणी । प्राकृत भाषा वर्णन वाणी ।
काय भवानी ॥ ध्रु० ॥
हे जगदंबे विश्वकदंबे । निरावलंबे । तूं शिवसांबे । मज अविलंबे ।
धांव पाव निर्वाणी ॥ १ ॥
कृपाकटाक्षे सर्वहि साक्षे । अलक्षपक्षे । प्रताप दक्षे । मज संरक्षे ।
पुण्यभाग्य परवाणी ॥ २ ॥
केसरिनाथे तुर्य समर्थे । तूं परमार्थे । शिवदिनार्थे । स्वहितसार्थे ।
जागृत कीं शर्वाणी ॥ ३ ॥

३

विट्ठल गाइलाचि गाऊं । विट्ठल पाहिलाचि पाहूं ॥ ध्रु० ॥
सत्रावी भिवरेच्या तीरीं पंढरपुरासि जाऊं ।
चंद्रभागे स्नान करुनी मुक्तिपताका लावूं ॥ १ ॥
मृदंग वीणा टाळघोळ संतसमागमिं बाहूं ।
प्रदक्षिणेसि नाचत कीर्तनिं नेमनिष्ठ राहूं ॥ २ ॥
जीवजंतु पंढरिचे वतनी विट्ठलरूप भावूं ।
स्वहितशिक्षित वचनें त्यांचीं अनाक्रोश साहूं ॥ ३ ॥
वेणूनादीं संतत काला केसरि गुरुचा खाऊं ।
शिवदिन गहडपारीं प्रसाद हरिदासाचा लाहूं ॥ ४ ॥

४

भाव धरा रे । आपुलासा देव करा रे ॥ ध्रु० ॥
कोणी कांहीं म्हणो यासाठी । बळकट प्रेम असावें गांठी ।
निंदास्तुतिवर लावुनि काठी । मी तूं हरा रे ॥ आपुलासा० ॥ १ ॥
सकाम साधन सर्वहि सांडा । निष्कामें मुळ भजनिं भांडा ।
नाना कुतर्क वृत्तिसि दवडा । आलि जरा रे ॥ आपुलासा० ॥ २ ॥
केसरिनाथ गुरुचे पायीं । सृष्टी आजि बुडालि पाहीं ।
शिवदिनिं निश्चय दुसरा नाहीं । भक्त खरा रे ॥ आपुलासा० ॥ ३ ॥

आतां मो नाही । मी नाही । नरहरिवांचुनि कांहीं ॥ ध्रु० ॥
 विकल्प अवघा सरला । दोहीं डोळां नरहरि भरला ॥ १ ॥
 अनुभव पाउल वाटे । जिर्विचें जीवन नरहरि भेटे ॥ २ ॥
 सच्चिद्वनरूप सारा । नरहरिविरहितं काय पसारा ॥ ३ ॥
 विसरुनि साधन धुदा । ल्यालों सबाह्य नरहरिमुदा ॥ ४ ॥
 शिवादिन-जिवपण गेलें । केसरि गुरुनें नरहरि केलें ॥ ५ ॥

६

माझी देवपुजा देवपुजा । पांयं तुझे गुरुराजा ॥ ध्रु० ॥
 गुरुचरणाची माती । तेच माझी भागीरथी ॥ १ ॥
 गुरुचरणाचा बिंदु । तोचि माझा क्षीरसिंधु ॥ २ ॥
 गुरुचरणांचें ध्यान । तेचि माझे संध्यास्नान ॥ ३ ॥
 शिवादिन केसरिपार्यी । सद्गुरुवांचुनि दैवत नाही ॥ ४ ॥

७

निष्ठाभावें व्यापक सकळांतरीामी ।
 तरती पापी ज्याच्या पावन निजनामीं ।
 ध्यातां चित्तीं चिंतन उन्मत्त सुखसिंधु ।
 तो हा वंदा ज्ञानेश्वर गुरु दिनबंधु ॥ १ ॥
 योगीयांचा मुकुटमणि जो अविनाशी ।
 लक्ष्मी लक्षातीतचि जडला नयनासी ।
 कृपादृष्टी वारित जन्ममरणबंधु ।
 तो हा वंदा ज्ञानेश्वर गुरु दिनबंधु ॥ २ ॥
 सत्ता साक्षी लीला कौतुक करि नाना ।
 सोज्वळ साधु विष्णु अवतारचि माना ।
 वदला म्हैसा वेदकवेचा उद्बोधु ।
 तो हा वंदा० ॥ ३ ॥
 जागृत केली प्राकृत गीता गुढ अर्थी ।
 वाची नेमें तो न पडे विघ्न अनर्थी ।
 बोली भर्ती चालवि जड देह समंधु ।
 तो हा वंदा० ॥ ४ ॥

अर्ध मात्रा इंद्रायणि तट सुरगंगा ।

सिद्धातांच्या सिद्धेश्वर शिवनिजलिंगा ।

अद्वैताचे अळंकार क्षेत्र निबंधु ॥

तो हा वंदा० ॥ ५ ॥

निवृत्तीच मुंळ जो विश्वरूपि नटला ।

ज्याच्या बोधें नाना संशय भ्रम फिटला ।

डोळस डोळा सर्वहि जाला जिव अंधु ॥

तो हा वंदा० ॥ ६ ॥

अजान दंड फुटला ऊर्ध्व पक्षि वृक्ष ।

शांति सन्मुख बाह्यांतरिं दक्ष ।

दर्शन दृष्टि यात्रा प्रेमभरें धुंधु ।

तो हा वंदा० ॥ ७ ॥

ज्याचे द्वारी सुंदर पिंपळ कनकाचा ।

निष्कामाचें अक्षयि फळ देत फुकाचा ।

निःशब्दार्थ वदला पदग्रंथप्रबंधु ।

तो हा वंदा० ॥ ८ ॥

वेदाक्षर हा मंत्र अनुष्ठित निजभाक्ति ।

ज्ञानीयांच्या तो नर बसला निजपंक्ती ।

संचित क्रियमाणार्चें खोडित प्रारब्धु ।

तो हा वंदा० ॥ ९ ॥

अर्थे स्वार्थ वदनी दशक स्तोत्र पढा ।

यशप्रतापें उत्तम कीर्तीलागि चढा ।

शिवदिनासि पूर्ण सदा केसरी लब्धु ।

तो हा वंदा० ॥ १० ॥

ह्या पदावरून, आळंदीचेच ज्ञानदेव ज्ञानेश्वरीचे कर्ते होत, या गोष्टीस आणखी एका सत्पुरुषाची साक्ष मिळून, कै. भिंगारकर-बुवांच्या लेखास बळकटी येत आहे.

अभंग नरहरिनाथांचे

१

गुरुरायें बरवें केलें । माझें मीपण हरुनी नेलें ॥ १ ॥
 काय सांगूं आतां बाई । सांगाय्याची सोय नाहीं ॥ २ ॥
 ठेवितां चि माथां हात । षड्द्विपूंचा झाला घात ॥ ३ ॥
 दिठी मुरडोनी दावितां । जाली मनासि उन्मनता ॥ ४ ॥
 सहन करितां अवलोकन । गेलें तुटोनी बंधन ॥ ५ ॥
 शिवनाथें धरितां करी । तेव्हां जाला नरहरी ॥ ६ ॥

२

जित असतां मारिलें । मेलियासी जित केलें ॥ १ ॥
 मोठें कौतुक सद्गुरु आई । तुझें, वाचे बोलुं मि कायी ॥ २ ॥
 रात्रीं सूर्याचा प्रकाश । दिवसा चंद्रतारा भास ॥ ३ ॥
 आकाशाचें फोडुनि पोट । त्यांत दाविलें निघोट ॥ ४ ॥
 मेघावांचुनि पाणी वर्षे । पीक अचाट नयनीं दिसे ॥ ५ ॥
 शिवकेसरी न करी काय ? । नराचा हा हरि होय ॥ ६ ॥

नरहरिनाथ हे शिवदिनकेसरींचे पुत्र होत; त्यांची कविताही त्यांच्या परंपरेंतील इतर सत्पुरुषांच्या कवितेप्रमाणेंच प्रासादिक आणि स्वानुभवयुक्त अशी आहे. नरहरिनाथांनीं पुढील पदांत शिवदिननाथांचें वर्णन केलें आहे:--

‘ सीमा ज्याच्या स्वरूपाची हो न कळे कोणासी ।
 शिणले चौ सा अठरा नेणों करितां स्तवनासी ।
 सिद्धांचा कीं परमगुरु हा तारक अविनाशी ।
 शिक्षा करुनी दुष्ट जगाला लावी भजनासी ॥ १ ॥
 ‘ शिवदिन शिवदिन ’ चतुराक्षरि मंत्र जपतां हा भावें ।
 आसनमुद्रेवीण सहज तारिल स्वभावें ॥ ध्रु० ॥
 वसला सर्वा ठायीं जो कीं आपण स्वयमेव ।
 वणवण चुकवी चौऱ्याशींची देउनि अनुभव ।

चरसल पुरता भक्तजनांचा हा सद्गुराव ।
 वदला नाना श्लोकादिक बहुत अपूर्व ॥ २ ॥
 दिसतो प्रकट पाहतो कीं, पिंडांचा संधी ।
 दिवा रात्री नाहिं जयाला नित्य नवा आदि ।
 दिव्यमूर्ति अतिसुंदर पाहतां थकित अमरादि ।
 दिठीस मुरडुनि लक्षुनी घे अरे तूं हृदयीं ॥ ३ ॥
 नयनिं दाखवि...सध्यां अकळ कळा खूण ।
 न दिसे काहीं त्याविण मजला द्वैताचें भान ।
 नग कनकाचे होती जैसे तैसें जग जाण ।
 नरहरि अखंड निशिदिनि ध्याई शिवदिन ॥ ४ ॥

शिवदिननाथ यांस मराठीप्रमाणेंच हिंदी भाषेचेंही चांगलें ज्ञान
 होतें. त्यांचें एक हिंदी पद पुढें दिलें आहे:—

तो मैं गुरुका पूत कहाऊं । मान गुमान बहाऊं ॥ १ ॥
 तोरुं बंद पाखंड करमके । विवेक मान चढाऊं ॥ १ ॥
 कामकोधकूं ठारहि करके । भाव भगतिकुं बढाऊं ॥ २ ॥
 दुःखाकर भवसागर... । जननमरणकुं भगाऊं ॥ ३ ॥
 जग सब ब्रह्म यही परचितकी । सहज समाधि लगाऊं ॥ ४ ॥
 गाऊं नाम रिझाऊं दिलकूं ।...की वात छिपाऊं ॥ ५ ॥
 शिवदिनप्रभु केसरिसाहेव । मंगल दर्शन पाऊं ॥ ६ ॥

शिवदिन केसरी यांचें 'सामराज' नांवाच्या सत्पुरुषावर एक
 पद आहे. हे सामराज 'रुक्मिणीहरण' काव्याचे कर्ते असावे असें
 वाटतें. शिवदिनकेसरीचे गुरुबंधु मालोनाथ हेही मोठे साक्षात्कारी
 पुरुष होते; त्यांचीं एकदोन पदे येथें देतो; म्हणजे शिवदिन केस-
 रीच्या संप्रदायपरंपरेतील बहुतेक सगळ्या सत्पुरुषांच्या कवितेशीं
 वाचकांची ओळख करून दिल्यासारखें होईल.

राखीं माझी लाज । सखया । राखीं माझी लाज ॥ १ ॥
 मी तों तुझें शरणागत स्वामी । तूं तंव गरिब नवाज ॥ १ ॥

या समर्थीं मज पाव दयानिधि । सांडुनि सर्वहि काज ॥ २ ॥
मालो म्हणे अभय कर देई । केसरि जी महाराज ॥ ३ ॥

आरती केसरीनाथांची.

ओवाळा ओवाळा भावें केसरी राणा ।
सर्वांगें डोळस मूर्ति सर्व देखणा ॥ ध्रु० ॥
सुनीळ आकृती मनोहर गगनाचा गाभा ।
शून्य सिंहासनीं प्रगट दिसतसे उभा ॥ १ ॥
कोंदला प्रकाश दाही दिशा उजळल्या ।
कोटी विद्युलता ज्याचे नखीं शोभल्या ॥ २ ॥
विश्वंभर करुणासुखसागर जीवन सरुळांचा ।
पिंड ब्रह्मांडाचा चाळक स्वामी मालोचा ॥ ३ ॥

आरती-सांप्रदायिक पुरुषांची.

आरती आदिनाथा महाराज समर्था ।
तूंचि तूं एक अंश सर्व विश्वंभरिता ॥ ध्रु० ॥
मत्स्येंद्र बाळ तूझा गुरुराज योग्यांचा ।
कारुण्य कामधेनु वत्स गोरक्ष जीचा ॥
पांयूष पीडानियां रसें भरली वाचा ।
तेथेचि समरसला नाथ गैनी दैवाचा ॥ १ ॥
आनंदसागरासी महापूर कोटला ।
निवृत्ति राजयोगी अष्टांगीं निवाला ॥
शांति अरुणतेजें ज्ञान उदयो झाला ।
ज्ञानार्क उगवतां विश्वब्रह्म धवळला ॥ २ ॥
किरण प्रगटले दशदिशा व्यापुनी ।
सत्यासी सत्यवादी मोह अंध निरसुनी ॥
लीला विचित्र कैसी गैबीरूप धरुनी ।
गुप्तां प्रकटविलें निजसुखनयनीं ॥ ३ ॥
पाहतां पाहतांचि लक्ष उद्बोधावरी ।
चैतन्य शुद्धज्योति उद्भवली अंतरी ॥

प्रभेसी पार नाहीं उजळले केसरी ।
 मंगळ गीत-वाद्ये अनुहात गजरी ॥ ४ ॥
 नवलक्ष भारती हे सांगूं कवणा काई ।
 मन हें उन्मन जालें बुद्धि ठाईंच्या टाई ॥
 संकल्प हारपोनी गेला देहिंचा देहीं ।
 केसरीनाथ योगें मालो शोभतो पार्यो ॥ ५ ॥

शिवदिनकेसरींच्या संप्रदायांतील पुरुषांची उपलब्ध असलेली कविता थोडी आहे, पण तिच्यावरून त्या पुरुषांच्या वाणीची तेज-विस्ता, तिचे पारमार्थिक महत्त्व व तिच्यांतील ईश्वरी प्रसाद हे गुण इतक्या उत्कृष्टत्वाने दृश्यमान होतात कीं, त्यांवरून हे सगळे कवि मोठे महात्मे असले पाहिजेत, असें वाटल्यावांचून रहात नाहीं.

राठी ग्रंथ सग्रहालय, ठाणे. स्वल्प

अनुक्रम वि:

अक्षर बौद्ध वि:

विठोबा अण्णा दफ्तरदार.

† बोधलाभजनरंजनोजनिप्रेमगीतरसिकः कवीश्वरः ।

ब्रह्मपद्धतिसुतोपभाग्यं विट्ठलः स इति को न संवदेत् ॥ १ ॥

रघुवीर विट्ठल वेदरे.

विठोबा अण्णा दफ्तरदार हे प्रसिद्ध विद्वान् कवि सुमारे ४० वर्षापूर्वी कऱ्हाड येथे होऊन गेले. त्यांचे मूळचे भाडनांव वेदरे. मोंगलाईत कलवुर्ग्यानजीक, हैदराबाद शहरापासून ७५ मैलांवर वेदर नामक शहर आहे, तेथे अण्णांचे पूर्वज रहात असत. अण्णांचे पितामह वाळाजीपंत वेदरे हे शांडिश्यगोत्री देशस्थ ब्राह्मण, सुमारे १३० वर्षापूर्वी वाळाजीपंतांनी पेशव्यांपासून कऱ्हाड पेठ्यांत दफ्तरदारीची सनद मिळविली व वेदर सोडून ते कऱ्हाड येथे येऊन राहिले. वाळाजीपंतांस महादजी बल्लाळ आणि त्र्यंबक बल्लाळ असे दोन पुत्र होते. वाळाजीपंतांचा काळ झाल्यावर, त्यांची दफ्तरदारीची जागा आपणास मिळावी म्हणून महादजी बल्लाळ यांनी पेशवे सरकाराकडे अर्ज केला. त्यावरून, पेशवेसरकारचे मुख्य कारभारी नाना फडनवीस यांनी सदर जागा महादजीपंतांस दिली. त्यावेळीं पंतांचे वय अवघे पंधरा वर्षांचे होते, तरी त्यांनी आपले काम इतक्या चोख रीतीने वजाविले की, त्यामुळे त्यांचे वरिष्ठ अधिकारी व प्रजाजन हे सारखेच खुष झाले. महादजी बल्लाळ यांस लोक 'तात्या' म्हणत असत. तात्या मोठे धार्मिक

†. ह्या उत्कृष्ट श्लोकांचे विवरण जुन्या केरळकोकिळाच्या ७ व्या वर्षाच्या ९ व्या अंकांत केले आहे, ते वाचकांनी अवश्य पहावे. त्याचप्रमाणे त्याच अंकांत अण्णांचे विस्तृत चरित्र दिले आहे, तेही अवश्य वाचण्यासारखे आहे. त्याच चरित्राच्या आधाराने प्रस्तुत लेख लिहिण्यांत आला आहे.

१ रघुवीर विट्ठल हे अण्णांचे वडील चिरंजीव. त्यांच्यासंबंधाची कांहीं माहिती याच लेखांत पुढे दिली आहे.

बलाळ यांस लोक ' तात्या ' म्हणत असत. तात्या मांटे धार्मिक आणि सत्त्वस्थ ब्राह्मण होते. महादजीपंतांस रामचंद्र नांवाचा एक मुलगा होता, तो फार हुशार होता; परंतु तो पंधरा वर्षांचा असतांच मरण पावल्यामुळे, तात्यांस फार दुःख झालें. या मुलाच्या मार्गे तात्यांस आणखी कांहीं मुलें झालीं, पण तीं फार दिवस जगलीं नाहींत. शेवटीं, शके १७३५ (इ० स० १८१३) पौष वद्य अमावास्या या दिवशीं त्यांस एक पुत्र झाला; तेच हे विठोबा अण्णा दफतरदार होत. ह्यांचा जन्म अमावास्येस झाल्यामुळे, त्यांच्यासंबंधानें त्यांच्या आई-बापांस व इष्टमित्रांस फार काळजी वाटत असे; पण ईश्वरकृपेनें त्याच अमावास्येवर जन्मलेल्या विठलानें उत्तम प्रकारें संसार केला, बुद्धिप्रभावानें गुरूसही लाजविले; कीर्तनांतील रंगदेवतेनें मुमुक्षुजनांच्या नयनांत प्रेमाश्रु आणले; कवित्वशक्तीनें रसिक जनांस आनंदभरांत डोलावयास लाविलें; वक्तृत्वशक्तीनें विद्याविलासी जनांस तृप्त करून धन्यधन्य म्हणवून घेतलें; याज्ञिकी ज्ञानानें काशीवासी पंडितांस तोंडांत बोट घालावयास लाविलें, आणि शेवटीं एकनिष्ठ भक्तीनें भगवंतास वश करून घेतलें. ह्यावरून तुकोबांचें एक वाक्य आठवतें " तुका म्हणे हरिच्या दासा । शुभकाळ सर्व दिशा " तेथें अमावास्या नाहीं आणि व्यतिपातही नाहीं. असो.

अण्णांची शरीरप्रकृति बालपणापासूनच सुदृढ होती, पण अभ्यासाकडे त्यांचें लक्ष्य मुळींच नव्हतें. मुलगा आई-बापांचा लाडका असल्यामुळे, त्यांनींही त्यास शिक्षणाच्या बाबतींत फारसा त्रास दिला नाहीं. अशा स्थितींत, अण्णा दहा वर्षांचे झाले, तरी त्यांस अक्षरओळखही झाली नाहीं. पुढें, दसव्याच्या दिवशीं, विठोबास चांगला नटवून सजवून तात्या आपल्याबरोबर त्यास वाड्यांत घेऊन गेले. त्या वेळीं बाबाजीराव लिमये सुभेदार

होते, त्यांनीं अण्णांस जवळ घेऊन अनेक प्रश्न विचारले, व अण्णांनींही त्या प्रश्नांचीं समर्पक उत्तरे दिलीं. अण्णांची तरतरी पाहून सुभेदारसाहेब म्हणाले 'विठोबा, तुझा अभ्यास कोठपर्यंत झाला आहे?' यावर, विकटोपर्यंत अध्ययन झालेले अण्णा काय उत्तर देणार? त्यांनीं लजेनें खालीं मान घातली त्या वेळीं, तात्यांनीं सांगितलें कीं, विठोबास अद्याप अक्षरसंस्कारही झालेला नाही. हें ऐकून सुभेदारांस मोठें आश्चर्य वाटलें. ते म्हणाले, 'विठोबा, तुला अद्याप अक्षरओळखही नाही ना? असा अक्षरशत्रु राहून तात्यांचें नांव तूं पुढें कसें चालविणार?' सुभेदारांचें हें भाषण अण्णांच्या मनास फार लागलें. दसऱ्याचें सोनें वांटून घरीं आल्यावर, अण्णांची चित्तवृत्ति अगदीं उदासीन अशी दिसली. दुसऱ्या दिवशीं सकाळीं ते मोठ्या पहांटेस उठले व मुखमार्जनादि प्रातर्विधि सारून, तात्यांस म्हणाले, 'तात्या, मी आजपासून शाळेंत जाऊन लिहावयास शिकणार व सुभेदारसाहेबांस परीक्षा देऊन त्यांजकडून शाबासकी मिळवणार.' मुलाच्या मनोवृत्तींत हा आकस्मिक फेरफार झालेला पाहून तात्यांस फार समाधान वाटलें. तात्यांच्या घराजवळच देशपांडे यांच्या वाड्यांत एका थोड्या पंतोजीची गांठठी शाळा होती, त्या पंतोजीकडून 'अण्णांस बिलकूल शिक्षा करणार नाहीं' असें कबूल करून घेऊन, तात्यांनीं आपल्या मुलास त्याच्या शाळेंत पाठविलें. तेथें अण्णांनीं इतका झटून अभ्यास केला कीं, 'सहा महिन्यांच्या आंत थोड्या गुरुजींचें बारदान रिकामें पडून त्यांसच उलट अण्णांचें शिष्यत्व करण्याचा प्रसंग आला!' सहा महिन्यांत अण्णांचें मोडी अक्षर इतकें चांगलें बळलें कीं, शाळेंतील सगळीं मुलें त्यांचे हातचे कित्ते घेऊं लागलीं! अण्णांची अशी प्रगति होत चाललेली पाहून, तात्यांचा आनंद त्रिभुवनांत माईना. पुढें, एके दिवशीं, तात्यांवर अण्णा कचेरींत गेले व आपल्या पुस्त्या त्यांनीं सुभे-

दारांस दाखविल्या. सहा महिन्यांत इतका पालट झालेला पाहून सुभेदार आश्चर्यचकित झाले. ते म्हणाले, 'शाबास विठोबा. तू फार तैलबुद्धि आहेस, आपल्या घराण्याचें नांव राखशील यांत शंका नाही.' सुभेदारांचे हे शब्द ऐकून अण्णांस मोठें समाधान वाटलें, हें सांगावयास नकोच.

पुढें, कोल्हापुरचे राजगुरु भाऊ महाराज ह्यांचे आश्रित चिम-णाजीपंत विरमाडकर हे सदाशिवगडों राहत असत, त्यांची कन्या गयाबाई हिच्याशीं अण्णांचा विवाह मोठ्या थाटानें झाला. अण्णांच्या पत्नीस तिच्या घरांतली मंडळीही गयाबाईच म्हणत असत. विवाहसमयीं अण्णांचें वय अवघें १२ वर्षांचें होतें ! असो. अण्णा हळुहळू मोठे होत चालले, तसतसा अभ्यासाबरोबर त्यांस तालमीचाही नाद लागत चालला. राघोपंत आपटे नामक कऱ्हाडांतील एक ब्राह्मण मोठे तालीमबाज होते, त्यांचा स्नेह संपादन करून अण्णा पोहण्याची कलाही शिकले. राघोपंत व अण्णा नित्यशः श्रीकृष्णा नदीवर स्नानास जात असत. एके दिवशीं दोघांच्याही मनांत आलें कीं, नदीच्या तीरीं आपल्या हातांनीं एक मारुतीचें देऊळ बांधावें; पण नदीच्या कांठीं देऊळ बांधावयाचें तें दगडी असलें तरच टिकण र, नाहीतर पुरानें वाहून जाणार. या विचारानें दोघेही दगड शोधूं लागले, पण अलीकडच्या तीरास कोठेंही दगड मिळेनात. नदीच्या पलीकडे मात्र मोठी दरड असून दगडही पुष्कळ होते. नदी तुडुंब भरून चालली होती, उतार नव्हता. तरी तशा स्थितींत दररोज चारपांच मोठाले दगड घेऊन पोहत येऊन आलीकडे टाकण्याचा क्रम त्यांनीं सुरू केला; व थोड्याच दिवसांत, वाळवंटांत देवालय बांधून त्यांत मारुतीची स्थापना केली ह्या मारुतीस आपल्यांचा मारुती असें म्हणत असत, पण तें स्थान श्मशानांत असल्यामुळें, हल्लीं तो 'मठ्या मारुती' ?

या नांवानें प्रसिद्ध आहे. सांप्रत, रेलवेस्टेशनावरून कऱ्हाडास जातांना वाटेंत वाळवंटामध्यें देऊळ दृष्टीस पडतें तें हेंच होय.

त्या कालीं कऱ्हाड येथें केदारपंत नामक एक सत्पुरुष होते. त्यांचे चिरंजीव कृष्णा व अण्णा दफ्तरदार ह्यांनीं संस्कृत शिकण्याचा संकल्प करून, तेथें अप्पा पुराणिक म्हणून एक शास्त्री राहात असत, त्यांच्याकडे हे उभयतांही संस्कृत शिकण्यासाठीं गेले व त्यांनीं त्यांस आपला हेतु कळविला. 'ठीक आहे' असें म्हणून शास्त्री-बुवांनीं त्यांस रूपावळी व समासचक्र आणावयास सांगतलें. त्या वेळीं हीं पुस्तकें हल्लींच्यासारखीं स्वस्त झालीं नव्हतीं. कौणापार्शी तरी विरळा एकादी हस्तलिखित प्रत असावयाची. आणि ती एक किंवा दोन दिवसांच्या बोलीनें प्रत करून घ्यावयास मिळावयाची. त्याप्रमाणें, अण्णांनीं एक प्रत मिळवून तिची नकल करण्यास सुरुवात केली. पण अण्णांचा भर सगळा मोडी अक्षरावर; बाल-बोध लिपीचा विशेष अभ्यास त्यांस नव्हता. म्हणून त्यांनीं समास-चक्राची प्रत मोडी लिपीतच लिहून घेतली; व त्यासाठीं ऱ्हस्व-दीर्घांचे नियम वसवून ते दोघेही संस्कृत शिकूं लागले. ह्या विद्येंतही अण्णांच्या बुद्धीची तेजस्विता तत्काल दिसून आली. रघुसर्गाचे दहावीस श्लोक होतात न होतात, तोंच ते दुसऱ्यास समजावून देण्याची शक्ति त्यांच्या अंगीं आली. कृष्णा केदार विचारे तसेच रेंगाळत राहिले ! दफ्तरदारांच्या घरांतील बायका पुराण ऐकण्यास बाहेर कधीं जात नसत. अण्णांचे अध्यापक अप्पा पुराणिक हे एके दिवशीं दफ्तरदारांकडे पुराण सांगण्यास आले असतां, शेवटचे दहावीस श्लोक बाकी ठेवून ते उठले व उरलेले श्लोक अण्णांच्या मुखानें श्रवण करावे, अशी इच्छा त्यांनीं प्रदर्शित केली. हें पाहून तात्यांस मोठें आश्चर्य वाटलें. कारण, अण्णांच्या संस्कृताध्ययनासंबंधानें त्यांस मुळींच माहिती नव्हती. गुर्वाज्ञेप्रमाणें,

अण्णांनीं गुरुंस व तीर्थरूपांस वंदन करून व्यासपीठावर आरोहण केलें आणि राहिलेला भाग संपविला. पंतांची रसाळ वाणी व श्लोकार्थ विशद करून सांगण्याची शैली पाहून तात्यांस जी धन्यता वाटली असेल तिची कल्पनाच केली पाहिजे. त्यांनीं शास्त्रीबुवांचे फार आभार मानिले व त्यांच्या शाळेची सगळी व्यवस्था करून त्यांस आपल्या घरींच ठेवून घेतलें. त्या वेळीं, शास्त्रीबुवांस जो आनंद झाला, त्याच्या भरांत ते विठ्ठलपंतांस हाक मारून म्हणाले, 'पंत ! तुम्ही आमच्या अन्नास कारण झालां, ह्याकरितां आम्ही तुम्हांस आजपासून 'अण्णा' म्हणूनच हाक मारणार.' ह्या दिवसापासून पंतांस सगळे लोक विठोबा अण्णा म्हणूं लागले व ह्याच नांवानें ते महाराष्ट्रांत प्रसिद्ध आहेत.

अण्णांचे गुरु अण्णा पुराणिक फार विद्वान् होते, त्यांच्या अध्यापनांत अण्णांचें पंचमहाकाव्यांचें व्युत्पत्तिज्ञान पुरें झालें. गुरुंची शाळा अण्णा स्वतःच चालवूं लागले. गुरुजींची बहुतेक सगळी विद्या अण्णांनीं संपादन केली. अण्णांस सांगण्यासारखें गुरुजींपाशीं कांहीं शिल्लक राहिलें नाहीं. अशा स्थितींत, आपल्या मागचा 'आणखी सांगा' हा अण्णांचा तगादा चुकविण्यासाठीं शास्त्रीबुवा एके दिवशीं पहांटेस उठून निघून गेले ! त्यांचा पुढें पत्ता लागला नाहीं. याबद्दल अण्णा व तात्या यांस पराकाष्ठेचें वाईट वाटलें. शास्त्रीबुवांकडून अण्णांस व्युत्पत्तिज्ञान चांगलें झालें; व्याकरणाचा अभ्यास मात्र तसाच राहिला.

वामनाचार्य टोणपे इत्यादि कांहीं मित्रांच्या साहाय्यानें अण्णांनीं आपल्या घराशेजारींच, प्रतिवर्षीं चैत्रमासीं श्रीकृष्णाबाईचा उत्सव सुरू केला. वर्गणीनें थोडासा पैसा जमवून त्यांत हा उत्सव ते करीत असल्यामुळें, हरिदासास विदागी देण्याचें सामर्थ्य त्यांस नव्हतें. यासाठीं अण्णांनीं कीर्तन करावें व अण्णा परशुराम आपटे,

प्रसिद्ध गोविंदबुवा कुरवलीकर व शंकर अण्णा यांनी पाठीमागे साथ करावी असे ठरले; व त्याप्रमाणे पहिला उत्सव साजरा करण्यांत आला पहिल्या वर्षी कीर्तनास रंग साधारणच होता; तथापि त्या दिवसापासून, प्रयत्न केल्यास आपण चांगले कीर्तनकार होऊं, अशी भावना अण्णांच्या ठायीं उत्पन्न झाली. कीर्तनास रंगदेवतेचा प्रसाद व्हावा, या हेतूने त्यांनी अनुष्ठान सुरू केले; प्रत्यहीं प्रातःस्नान करून दोन प्रहरच्या आंत अध्यात्मरामायणाचा पाठ संपवावयाचा, हे व्रत त्यांनीं चातुर्मास्य चालविले.

दुसऱ्या वर्षाचा उत्सव जवळ येत चालला; या वर्षी तरी कीर्तन चांगले व्हावे म्हणून अण्णांनीं शक्य तेवढे परिश्रम केले. त्यांनीं कांहीं आख्यान पाठ केलीं होती, त्यांत नवीन पद्ये रचून घातलीं. शेवटीं उत्सवाच्या दिवशीं अण्णांचे कीर्तन होऊन ते इतके लोकप्रिय झाले कीं, 'अण्णा फारच उत्तम कीर्तन कारितात' अशी कीर्ति सर्वतोमुखी पसरली. कऱ्हाडांत बाबा जोशी नामक एक सत्पुरुष होते, त्यांनीं सर्पदंश झालेल्या एका माणसाचे विष कालियामर्दनाचे आख्यान लावून उतरविले, अशी प्रसिद्धि होती. कांहीं लोकांनीं बाबांस अण्णांचे कीर्तन ऐकण्यास येण्याचा आग्रह केल्यावरून ते कीर्तनास आले होते. त्यांस 'ध्रुवाख्यान' फार प्रिय असल्यामुळे अण्णांनीं तेच आख्यान लाविले व ध्रुवास-दर्शन देणाऱ्या भगवन्मूर्तीचे ध्यान स्वतः वर्णिले:—

हरि हा आनंदाचा कंद । आनंदाचा कंद ।
 उभा पुढे भक्तसखा गोविंद ॥ हरि० ॥ ध्रु० ॥
 सजल नीरदश्यामतनू नवरत्नखचितसौवर्ण-
 मुकुट शिरपंच तुरा वरि क्लगि विराजित
 कुटिलालक निटिलासि कस्तुरी-तिलक
 केशरीगंध ॥ हरि हा आनंदाचा कंद ॥ १ ॥

भाग ३ रा-विठोबा अण्णु दसतरदासु अशुभ ३

श्रवणि मनोहर मकरकुंडले मुरु गळने.

कर्णांत दीर्घ-सुप्रसन्नलोचन इंदुवदन तिल-.....

पुष्पनासिका कुंदरदन हनु अधसविबगत

हास्य मंदमंद ॥ हारे हा भानेदाचा कंद ॥ ३ ॥

कंबुकंठ कौस्तुभाभरण शुभपटीरपंक नव-

द्रवरूपितपविरांस केयूरविभूषित कनक-

कटकसह-रत्नतोडर-प्रभानुभासित शंख

सुदर्शन-गदा-सरोह लसच्चतुर्भुज

ललितांगुलिधृत रत्नमुद्रिकावृंद ॥ हरि० ॥ ३ ॥

विशाल नक्षस्थलीं रमाकुचकुंभकुंकुमालेप-

लिस भौवत्सलाछिता सुवर्णयज्ञोपवीत

मध्य बालित्रयबंधुर निम्ननाभि तनु

रोमराजि लुठदुत्तरीयपट पारिजातनव-

कुसुम तुलसिकामिश्रहार-पादाग्रचुंबि

नभ भरुनि जयाचा मधुर सूटला गंध ॥ हरि० ॥ ४ ॥

कटीतटीं जरिकांठि पातकौशेयवासपट

वास सुवासित विचित्र शृंखल अगणित

मणि क्षणक्षणित मंजुलक्षणित किंकिणी

विपुलतरोरुद्वंद्व विराजित जानुजंघ सुकुमार

सरलतर कनकवलययुत रत्नतोडरे मंजुमंजु

सिंजान हीर मंजीर परिष्कृत सहज रक्त

मृदु वज्र अंकुश ध्वजांबुजांकित वृत्तवृत्त

उत्तुंग-रक्तनखचक्रवाल सत्पुण्यचंद्रिका ध्वस्त

महधृदयाधतमस मंदाकिनी माहेर चरणयुग

धृतरणरणिक जयाच्या क्षणिक ध्यानं तुटती

झटिति सर्व भवबंध ॥ हरि० ॥ ५ ॥

कोटिकोटि कंदर्प रूपलावण्य-दर्पहर ध्यान

मनोहर अनंतजन्म मनोमल पटली निर्मूलनकर

भक्तिगम्य तापत्रयभंजन आसेचनक ध्यानं पाहतां
 वाटे जणुं नयनांत भरावें हुंगावें दृढ आलिंगावें
 कां चुंबावें विसरतसे संसार सर्वही संतत
 याचा पंत विठ्ठला सहज लागला छंद ॥ हरि० ॥ ६ ॥

ही अण्णांची पहिली कविता होय. ह्यांतील पदलालित्य, यमक-
 प्राचुर्य, अर्थसौष्टव व प्रसाद हे गुण वाखाणण्यासारखे आहेत. या
 एकाच पद्यावरून अण्णांची कवनशक्ति असामान्य होती, असें
 वाटतें. रसिकता व भगवत्प्रेम हीं वरील पद्यांत जणूं काय खेळत
 आहेत, असें दिसतें. वरील पद्यांत संस्कृत शब्द फार आहेत, ही
 गोष्ट खरी, पण भगवंताचें संस्कृत स्वरूप वर्णितांना संस्कृत मनाच्या
 कवीच्या तोंडून संस्कृत शब्दच बाहेर पडावे, हें अगदीं साहाजिक
 आहे. हें पद्य ऐकून व अण्णांची एकंदर कीर्तनशैली पाहून बाबा
 जोशी आनंदानें डोळें लागले. कीर्तन समाप्त झाल्यावर त्यांनीं असे
 उद्गार काढले कीं, “अण्णावर भगवत्प्रसाद आहे, म्हणूनच असें
 कवन व असें वक्तृत्व त्यांस साध्य झालें, भगवत्प्रसादाचांचून ह्या
 गोष्टी केवळ अशक्य होत.”

कीर्तन लोकप्रिय होण्यास गायनाची विशेष आवश्यकता अस-
 ल्यामुळे, अण्णांनीं त्या कलेचें ज्ञान, उत्तर-हिंदुस्थानांतले एक
 संन्यासी कऱ्हाडांतील गोविंदस्वामीच्या मठांत राहत असत,
 त्यांजपासून संपादन केलें. ह्या संन्याशांनीं ‘आपल्या आश्रमास
 गायनकला वर्ज्य आहे’ या सबबीवर अण्णांस प्रथमतः गायनाची
 माहिती करून देण्याचें नाकारिलें होतें; पण मागाहून अण्णांनीं
 गोविंदस्वामींस विनंति केल्यावरून, त्यांचे आज्ञेनें संन्यासीबुवांनीं
 अण्णांस रात्रीच्या वेळीं मठांत बोलावून, तेथें त्या कलेचें त्यांस
 उत्तम प्रकारचें ज्ञान करून दिलें.

पुढें, अण्णांनीं प्रसिद्ध वैयाकरण गुंडाचार्य घळसाशी यांचे वंडील भावाचार्य यांजपार्शी कौमुदी म्हणण्यास प्रारंभ केला. पूर्वार्ध संपला तो आचार्य वारले; तेव्हां कौमुदीचा उत्तरार्ध अण्णांनीं स्वतः बसविला. नंतर, भिकू पाध्ये व राघवेन्द्राचार्य गजेन्द्रगडकर यांजपार्शी त्यांनीं पूर्वमीमांसेचें अध्ययन केलें. कोणताही संस्कृत ग्रंथ लावण्यांत अण्णांचा अगदीं हातखंडा, अशी त्यांची सर्वत्र प्रख्याति झाली कांहीं वैद्य लोकही वैद्यक-ग्रंथांतल्या शंकांचें निरसन करून घेण्यासाठीं अण्णांकडे येऊं लागले. व्यंकटराव जांबळे नामक एक गृहस्थ अण्णांचे ऋणानुबंधी होते, त्यांनीं अण्णां-पार्शी वैद्यकग्रंथ वाचण्यास प्रारंभ केला. त्यांच्या शंकासमाधानार्थ अण्णांस त्याही शास्त्राचें अध्ययन करणें भाग पडलें; व त्यासाठीं त्यांनीं प्रसिद्ध वैद्य भाऊ टोणपे यांजपार्शी वैद्यशास्त्राचा अभ्यास केला. पुढें, अण्णांनीं ह्या ज्ञानाचा उपयोग लोकांस धर्मार्थ औषधें देण्याकडे केला.

व्युत्पत्ति आणि व्याकरण-शास्त्रांत चांगली पारंगतता संपादन केल्यावर, संस्कृत भाषेत कविता करण्याकडे अण्णांची प्रवृत्ति झाली. औंध येथील पंतप्रतिनिधींचे आश्रित विनायक बाबुराव बापट हे रसिक गृहस्थ एके दिवशीं अण्णांच्या भेटीस आले असतां, त्यांनीं अण्णांस सहज म्हटलें, 'आम्ही जो मजकूर देऊं, त्याजवर आम्ही सांगूं त्या वृत्तांत आपण कविता कराल काय?' अण्णा म्हणाले, 'आपण मजकूर लिहावा, मग आम्ही त्याचा विचार करूं.' बापट यांनीं एका कागदावर बराच लांबलचक मजकूर लिहून दिला; व हा सगळा मजकूर श्लोकबद्ध लिहून द्या, असें अण्णांस सांगितलें. अण्णांनीं तत्काल तो सगळा मजकूर एका श्लोकांत गोंवून, तो श्लोक बापट यांस उतरून घेण्यास सांगितलें. ह्या श्लोकांत मूळ लेखांतलीं यत्किंचित्ही मतलब जाऊं न देतां,

वृत्ताच्या सर्व अटींची यथायोग्य रीतीने परिपूर्तता करण्यांत आली होती. हा प्रकार पाहून बापट यांस अण्णाच्या शीघ्र कावित्वासंबंधाने मोठे आश्चर्य वाटले. त्यावेळीं तेथे जे लोक हजर होते, त्यांतील एकाच्या तोंडून असे ऐकण्यांत आले कीं, हा श्लोक बापट यांस देतेवेळीं अण्णांनीं असे बोलून दाखविले कीं, 'अहोरात्र माझ्या मुखांतून ज्या कविता होऊन जातात, त्या सर्वांचा जर कोणी संग्रह केला असता, तर तो ठेवावयास माझे घर तरी पुरले असते कीं नाही, याचा संशयच आहे.'

अण्णांनीं आपल्या विसाव्या वर्षी संस्कृतांत शिवस्तुति नामक आर्यावद्ध स्तोत्र रचिले. त्यानंतर गजेंद्रचंपू लिहिला, त्याच्या शेवटीं असे पद्य आहे:- 'पंचविंशति वर्षेण महादेवस्य सूनुना । ग्रंथोयं कल्पितः संतः पंत विद्वलशर्मणाः ॥ ' यावरून हा चंपू अण्णांनीं आपल्या वयाच्या पंचविसाव्या वर्षी लिहिला, हे उघड होते. गजेंद्रचंपू हा ग्रंथ काव्येतिहाससंग्रहांत प्रसिद्ध झाला आहे. अण्णांनीं आपले उपास्य दैवत श्रीरामचंद्र याजवर 'सुश्लोकलाघव' नामक ग्रंथ लिहिला आहे. ह्या ग्रंथांत श्लेष फार आहे व त्यावरून अण्णांचे भाषाप्रभुत्व व अप्रतिम बुद्धिमत्ता हे गुण प्रामुख्याने दृश्यमान होतात. सुश्लोकलाघवाचा कांहीं भाग काव्येतिहाससंग्रहांत प्रसिद्ध झाला आहे. हा ग्रंथ पुरा होण्याच्या पूर्वांचे, त्यांतील कांहीं श्लोकांचा उपयोग हरिदास लोक आपल्या कीर्तनांत करूं लागले. एकदां नाशिकचे एक हरिदास अण्णांस भेटावयास आले होते, त्यांनीं एक सुंदर संस्कृत श्लोक म्हटला व त्याचा अर्थही सांगितला. त्यांस अण्णांनीं विचारले, 'हा कोणत्या कवीचा श्लोक ?' हरिदासबुवांनीं कोणा भळत्याच कवीचे नांव सांगितले. त्यावर अण्णा हांसून म्हणाले, 'हा श्लोक माझ्या सुश्लोकलाघवांतला आहे.' व लागलीच त्यांनीं सदर ग्रंथ बुवांपुढे ठेवून तो श्लोक त्यांस दाखविला. पुढे आपल्या

श्लोकांचें कर्तृत्व भलत्याचकडे जाऊं नये, म्हणून अण्णांनीं अन्योक्ती-सारखा एक श्लोक करून तो आपल्या सुश्लोकलाघवांत ठेवून दिला ! सुप्रसिद्ध जगन्नाथपंडित यांच्या भामिनीविलासाचाही असाच प्रकार झाला होता, हें वाचकांस ठाऊक असेलच.

अण्णांचा तिसरा संस्कृत ग्रंथ हेतुरामायण हा होय. यांत सीतास्वयंवरापर्यंतच रामायणांतील कथाभाग वर्णिला आहे व बाकी भाग आपल्या पुढील जन्मांत पुरा करण्यासाठीं शिल्क ठेवला आहे. अण्णांला पुनर्जन्मासंबंधानें किती विश्वास होता हें पुढील गोष्टी-वरून वाचकांच्या लक्षांत येईल. एके दिवशीं कर्नाटकांतला एक मनुष्य कऱ्हाड येथें ताडपत्रांवरील कोरीव ग्रंथांचे जुडगे विकण्यासाठीं वेऊन आला. हे ग्रंथ 'विठ्ठल' नामक कवीनें कानडी भाषेंत लिहिले होते. 'ह्या माझ्या पूर्वजन्मांतील कविता आहेत' असें म्हणून अण्णांनीं ते सगळे ग्रंथ विकत घेतले. 'माझा पूर्वजन्म कर्नाटकांत झाला होता,' असें अण्णा कधीं कधीं म्हणत असत, असें सांगतात. सुमारे १५० वर्षांपूर्वीं कर्नाटकांत विठ्ठल पुरंदर नामक कानडी भाषेचा एक कवि होऊन गेला, ही गोष्ट प्रसिद्धच आहे.

अण्णांनीं लिहिलेल्या सगळ्या ग्रंथांचीं नांवां किंवा माहिती मिळत नाहीं. वर दिलेल्या तीन ग्रंथांशिवाय प्रबोधोत्सवलाघव, प्रयोगलाघव, नित्यक्रमलाघव, संकल्प, रामतापिनी, विवाहत्त्व, साधुपार्षदलाघवम्, एकादशीविचार असे अण्णांचे आठ ग्रंथ प्रसिद्ध आहेत. संस्कृत भाषेचें अध्ययन सुलभ व्हावें म्हणून 'सत्पदार्थ-लाघव' या नांवाचा एक कोश ते रचीत होते, तो शेवटीं अपुराच राहिला आहे. हे सगळे ग्रंथ संस्कृत भाषेंत आहेत. याशिवाय अण्णांनीं भजनासाठीं पुष्कळच पदे रचिलीं, त्यांपैकीं जीं थोडींशीं प्रसिद्ध आहेत, त्यांतील काहीं निवडक पदांचा संग्रह ह्या लेखाचे अखेरीस केला आहे.

अण्णांनी ही सगळी विद्या अगदीं अल्प कालांत संपादन केली, हें पूर्वी सांगितलेंच आहे. आपल्या वयाच्या विसाव्या वर्षापासून ते आपल्या वडिलांचें दफतरदारीचें काम स्वतः पाहूं लागले. पुढें त्यांचे वडील साठ वर्षांचे होऊन वारले, तेव्हां अण्णा अठ्ठावीस वर्षांचे होते. दुर्दैवानें, पुढें लवकरच पेशवाई बुडाली, यामुळें अण्णाची वंशपरंपरेची नोकरीही गेली ! परंतु सातारच्या महाराजांनी त्यांस एक दुय्यम कारकुनाची जागा दिली व त्या जागीं ते लागलेच रुजू झाले. पेशव्यांनी दिलेली दफतरदारी गेली, तरी अण्णांचा वंश दफतरदार याच नांवानें अद्याप प्रसिद्ध आहे.

सातारकरांची नोकरी पतकरल्यापासून, अण्णांनी श्रीकृष्णोत्सवांतून मन काढलें व कीर्तन करण्याचेंही सोडून दिलें. मात्र श्रीकृष्णाबाईच्या प्रतिवार्षिक उत्सवांत एक कीर्तन करण्याचा क्रम त्यांनीं चालू ठेविला होता. कीर्तनास मोठमोठे लोक येत असत. एका कीर्तनास शेषगीरराव मामलेदार, हरिबा नाना नेवासकर इत्यादि गृहस्थ आले होते, त्यांपैकीं हरिबांसंबंधानें अशी प्रसिद्धि होती कीं, त्यांनीं ज्यास चांगलें म्हटलें, त्यास हटकून दृष्ट लागावयाची ! ह्या गृहस्थांनीं, अण्णांचें कीर्तन श्रवण करून त्यांस प्रसन्न मनानें शाबासकी दिली; त्याबरोबर अण्णा घेरी येऊन पडले ! पुढें ते सावध झाल्यावर, ' तुम्ही कीर्तन करण्याचें सोडून द्या ' असें शेषगीररावांनीं त्यांस सांगितलें व तें त्यांनीं मान्य केलें.

अण्णांचे तीर्थरूप मृत्यु पावले, त्यास दोन वर्षे लोटलीं नाहींत तोंच त्यांची प्रियपत्नीही त्यांस सोडून परलोकीं गेली ! त्यावेळीं अण्णांस सातारामपंत ऊर्फ बापूसाहेब व रघुवीरराव ऊर्फ भाऊसाहेब हे दोन पुत्र व भवानीबाई नामक कन्या, अशीं तीन अपत्यें होतीं. भवानीबाई ही पुढें सातारा येथील सुभेदारांच्या घरीं दिली. मातृवियोगसमयीं अण्णांच्या ज्येष्ठ चिरंजीवाचें

वय अवघे बारा वर्षांचें होतें, यावरून धाकटीं दोन मुलें किती लहान असतील, हें वाचकांच्या लक्ष्यांत येईलच. भर तारुण्यांत कुलीन, सुशील व गुणवती अशा पत्नीचा विरह अण्णां-सारख्या सहृदय व रसिक कविवरास किती दुःसह झाला असेल, याची कल्पना वाचकांनीं च करावी. त्यांतल्या त्यांत अण्णांची मातुश्री त्या वेळीं हयात होती, हें एक सुदैवच म्हणावयाचें. असो; पुढें नागेशराव मामलेदार, गोविंदभाऊ गरुड, इत्यादि सदृहस्थांनीं अण्णांस द्वितीय विवाह करण्याविषयीं फार आग्रह केला; परंतु अण्णांनीं ती गोष्ट कबूल केली नाहीं. त्यांस उपरति झाल्यामुळे त्यांनीं आपलें चित्त भक्तिमार्गाकडे लाविलें. अण्णांचे विवाहविषयक विचार किती उदात्त होते, हें ह्या गोष्टीवरून अगदीं स्पष्ट होत आहे. पूर्वीं, अण्णांच्या मनांत अग्निहोत्र घेण्याचा फार हेतु होता; परंतु हा अकल्पित प्रसंग गुदरल्यामुळे, तो हेतु अर्थातच पूर्ण झाला नाहीं पत्निवियोगानंतर, थोड्याच दिवसांनीं अण्णांस अर्धांगवायु झाला; तेव्हां ती गोष्ट त्यांस पूर्वींच ज्ञात झाल्यामुळे त्यांनीं द्वितीय विवाहास आपली संमति दिली नसावी, असेंही मान-ण्यास हरकत नाहीं; कां कीं, त्यांच्या अंतर्साक्षित्वाचीं एक-दोन उदाहरणें पूर्वीं घडून आलीं होती. असो. अण्णांची पत्नी परलोकवासी झाली, त्यानंतर दोन वर्षांनीं त्यांची मातुश्रीही निवर्तली. ह्या प्रसंगामुळे अण्णांच्या कोमल मनास मोठाच धक्का बसला. मातुश्रीच्या मरणापासून अण्णांनीं पागोटें घालण्याचें सोडून दिलें व मस्तकास धोतर, शालजोडी यांसारखें कांहीं तरी वस्त्र गुंडाळण्याचें व्रत आजन्म पाळिलें. पुढें अण्णांच्या मनाची वैराग्याकडे प्रवृत्ति होत चालली. राजगुरु बाबामहाराजांचे वडील चिरंजीव आबामहाराज यांजपार्शीं अण्णांनीं वेदांतशास्त्राचा अभ्यास

केला; आणि अमृतराय नामक एक सत्पुरुष होते त्यांजपासून त्यांनीं गुरूपदेश घेतला. नंतर त्यांनीं पुराण सांगण्यास प्रारंभ केला.

सातारच्या महाराजांकडून अण्णांस जी नोकरी मिळाली होती, ती प्रथमतः कऱ्हाड येथेंच मिळाली होती, पण पुढें लवकरच त्यांची बदली मसूर येथें होऊन, तेथें त्यांनीं तीन वर्षे काम केलें. तेथून ते सातान्यास कागदपत्र समजावून देण्याकरितां गेले असतां, तेथें त्यांस केशवभट माटे हे भेटले, व त्यांजकरितां 'साधुपार्षदलाघवम्' हा ग्रंथ अण्णांनीं लिहिला, ही गोष्ट पूर्वी सांगितलीच आहे. त्यानंतर थोड्याच दिवसांनीं अण्णांस पक्षघाताचा विकार जडला. त्यांचें अर्धे अंग लटकें पडलें व बोलणेंही बंद झालें ! फक्त राम हा शब्द मात्र ते उच्चारित असत. नंतर, अनेक औषधोपचार केल्यावर त्यांची प्रकृति थोडीशी सुधारली. ते हिंडूं फिरूं लागले व पुराण सांगूं लागले. अण्णांचे ज्येष्ठ चिरंजीव बापूसाहेब हे अण्णांच्या समागमांत फारसे राहत नसत. अण्णांनीं आपल्या दोन्ही चिरंजिवांकडून व्युत्पत्तिशास्त्राचें अध्ययन करविलें, पण त्या विषयांत बापूसाहेबांची फारशी गति झाली नाहीं. दुसरे चिरंजीव रघुवीरराव ऊर्फ भाऊसाहेब हे मात्र रात्रंदिवस अण्णांपाशीं असत; व त्यांची बुद्धीही तीक्ष्ण होती; यामुळें थोड्याच वर्षांत ते चांगले विद्वान् झाले. अण्णांनीं भाऊसाहेबांस श्रीमद्भागवताचें रहस्य उत्तम प्रकारें समजावून दिलें होतें.

शरीर परस्वाधीन झाल्यामुळें, अण्णांनीं नोकरी सोडली व राहिलेलें आयुष्य कऱ्हाड क्षेत्रांत, ईश्वरभजनांत, शास्त्रविचारांत व काव्यरचनेंत घालविलें. शके १७८१ सिद्धार्था संवत्सरांतील चैत्र महिन्यापासून श्रीरामनवमीचा उत्सव अण्णांनीं आपल्या घरींच सुरू केला. उत्सवांत ते प्रेमानें भजनपूजन करून पुराण सांगत असत. 'अहो ज्ञातां येतां उद्यत वसतां कार्य करितां' ह्या वामन-

पंडितांच्या श्लोकांतला सदुपदेश अण्णांच्या ठायीं अगदीं पूर्णपणें बाणला होता; रामनामोच्चारशिवाय त्यांनीं आपली एक घटकाही जाऊं दिली नाही.

श्रौतस्मार्त यज्ञकर्मविधींत अण्णा फार निष्णात होते; त्या कार्यां कार्यांतील पंडितांकडूनही त्यांस आमंत्रणें येत असत. कऱ्हाड येथे काळे नामक गृहस्थांनीं यज्ञ केला, त्या वेळीं मोठमोठ्या विद्वान् याज्ञिकांनीं होमकुंडें वगैरे यथाशास्त्र तयार केलीं होती, तीं पाहून अण्णांनीं त्यांतील कांहीं चुका दाखविल्या, तीं शास्त्रनियमाप्रमाणें दुरुस्त केलीं; तेव्हांपासून या त्रिषयाच्या संबंधानें अण्णांच्या निपुणतेची फारच प्रसिद्धि झाली. पुढें पुढें तर कोणत्याही यज्ञक्रियेसंबंधानें कांहीं वाद उपस्थित झाला, तर तो निकालासाठीं अण्णांकडे यावयाचा ! श्रीमज्जगद्गुरु शंकराचार्य हेही तीर्थप्रसाद देतांना प्रथम अण्णांस देऊन त्यांचा बहुमान करीत.

अण्णांचे थोरले चिरंजीव बापूसाहेब हे औंध येथें पंतप्रतिनिधींच्या आश्रयास होते. पुढें इ. स. १८६८ त मुंबईचे विष्णुशास्त्री पंडित यांनीं विधवाविवाह सशास्त्र आहे, असा वाद उपस्थित केल्यामुळें, त्यांचा पराजय करणें श्रीशंकराचार्य यांस भाग पडलें. आचार्यांनीं व सगळ्या शास्त्री-पंडितांनीं हें महत्कार्य अण्णांकडे सोंपविल्यामुळें ते औंधास जाऊन राहिले व निरनिराळे शास्त्रार्थ पाहण्यांत त्यांनीं कांहीं दिवस घालविले. पुढें ते अष्टे येथील वकील कै० गोविंदराव लिमये यांचे घरीं संस्कृत ग्रंथांचा मोठा संग्रह होता त्याचा उपयोग करून घेण्यासाठीं, तेथें जाऊन दोन महिने राहिले. श्रुतिस्मृतींतील वचनांचा मोठा संग्रह घेऊन अण्णा पुनः औंधास आले व तेथें त्यांनीं 'विवाहतत्त्व' या नांवाचा ग्रंथ तयार केला. ह्या इतक्या खटपटींत त्यांस दीड हजार रुपये कर्ज झालें. पुढें विधवाविवाहासंबंधाने पूर्णें येथें

मोठा वाद झाला; तेव्हां आचार्यांबरोबर अण्णाही पुण्यास गेले होते. आचार्यपक्षाचे मुख्य वाद करणारे नारायणाचार्य गर्जेद्रगडकर यांस अण्णांनीं पुष्कळ साह्य केले. ह्या वादाचा निकाल कोणत्या प्रकारे झाला, हे बहुतेक महाराष्ट्रीययांस विदितच आहे. अण्णा पुण्यास असतां, तुळशीवागेत व श्रीमान् लोकांच्या घरीं त्यांचीं पुष्कळ पुराणें झालीं. अण्णांच्या रसाळ वाणीनें पुण्यपत्तनस्थ रसिक जनसमूहास इतकें वेड लाविलें कीं, मुंगीस रीघ नाही, अशी लोकांची दाटी होऊं लागली. पुढें अण्णा मुंबईस गेले, तेथेही त्यांची चांगली वाहवा झाली. तेथून ते कुरुंदवाड, जमखिंडीकडे आमंत्रणावरून गेले. बहुत आदरसत्कार झाला. ह्या प्रवासांत अण्णांस पुष्कळ द्रव्य मिळालें, त्यामुळे पुनर्विवाहाच्या वादाच्या तयारीसाठीं त्यांस झालेलें कर्ज फिटलें, ही एक मोठ्या संतोषाची गोष्ट होय.

अण्णांस झालेला अर्धांगवायूचा विकार मधून मधून उलट घेत असे; परंतु अण्णा स्वतः वैद्यशास्त्रपारंगत असल्यामुळे, त्यांनीं स्वतःच्याच उपचारावर त्या विकारास पंचवीस वर्षे दाद दिली नाही. मात्र केव्हां तरी एखादा झटका येत असे. एके दिवशीं कऱ्हाड येथील रा० काळे यांचे घरीं सप्ताह चालला असतां, अण्णांस अर्धांगवायूचा झटका आला, आणि त्यामुळे ते निपचित पडले बोलणें-सुद्धां बंद झालें; ' राम ' येवढा शब्द मात्र तोंडांतून काढीत. अशी स्थिति होतांच बापूसाहेब औंधास होते, त्यांस बोलावून आणिलें. औंध येथील नामांकित राजवैद्य बाळशास्त्री बापट यांचे उपचार सुरू होऊन थोडासा गुण पडला. " ते चालू लागले, रामायण वाचू लागले, स्वतः जेवू लागले, रात्रंदिवस रामनाम, रामाचें ध्यान व रामाचें भजन. असें त्यांचें एक वर्ष गेलें. " पुढें चैत्रमासीं रामनवमीचा उत्सव आला, तो अण्णांनीं यथासांग व सप्रेम सिद्धीस

नेला. वद्य पक्षांतील दशमीच्या दिवशी, उत्सवासाठी आळल्या कित्येक विद्वान् वैदिकांबरोबर अण्णा बोलत बसले होते. गणेश साताराम शास्त्री गोळवलकर, इंदुरचे सुभे, हे काहीं सरकारी कामा-निमित्त विलायतेस गेले होते, ते शुद्ध होण्याचा शास्त्रार्थ विचार-रण्यासाठी, एकदोन दिवसांपूर्वी येऊन गेले होते. त्यांस शुद्ध होण्यास हरकत नाही, म्हणून, अण्णांनीं शास्त्रार्थ काढून देऊन, मुहूर्तही काढून दिला व त्यांची इंदुरास रवानगी केली. दशमीच्या दिवशी त्यांच्या पाठींत एकाएकीं कळ निघून ते फार घाबरे झाले त्यांनीं आपले स्नेही विष्णु-पंत भागवत यांस बोलावून आणून सांगितलें कीं माझा भारता भरंवसा नाही. मागें रामनवमीचा उत्सव चाळू रहावा, मुलांनीं नोकरी करूं नये, इत्यादि आपले हेतु अण्णांनीं विष्णुपंतांस कळविले. नंतर नेहमी-प्रमाणें त्यांचें प्रेमळ भजन चाळू झालें. पाठींतील कळ अंमळ कमी झालीशी वाटली. दुसरे दिवशीं-शके १७९५ चैत्र वद्य एकादशी-प्रातःकालींच स्नान, संध्या, पूजा इत्यादि नित्यकर्म आटोपून खार-कांच्या क्षीरीचा नैवेद्य श्रीरामचंद्रास समर्पण केला. नंतर 'अपराध-स्तोत्र' म्हणून तीर्थ घेऊन तुलसीपत्राचा स्वीकार केला व अतिशय तृषा लागली होती म्हणून थोडी क्षीर सेवन करून, उदक प्राशन करण्याकरितां पाण्याचें पंचपात्र हातीं घेतलें. नित्यसंप्रदाया-प्रमाणें प्राशनापूर्वी 'श्रीराम' असा मोठ्यानें नामघोष करून उदक मुखांत घातलें. झालें, संपलें ! त्यांचे पंचप्राण श्रीरामनामाबरोबरच चित्स्वरूपीं मिळून त्यांचा नाशवंत देह मात्र अवशेष राहिला. हातांतील पंचपात्र धाडकन खालीं पडलें. जीवास क्लेश न होतां, एकादशीला मुखानें रामनामोच्चार करीत असतां मृत्यु येणें म्हणजे काहीं सामान्य पुण्याई नव्हे ! असो घरांतील मनुष्ये बाहेर येऊन पाहतात, तों हा शोचनीय प्रकार त्यांच्या दृष्टीस पडला ! अण्णांचे दोन्ही मुलगे भोंधास होते, त्यांस ताबडतोब मनुष्य पाठवून आणलें

व सर्वानीं अण्णांचें देहसार्थक केलें. अण्णाच्या मार्गे, रामनवमीचः उत्सव कऱ्हाडास अद्याप चालू आहे.

अण्णाचे द्वितीय चिरंजीव रघुवीरराव ऊर्फ भाऊसाहेब हे अण्णांच्या सान्निःयास असून, चांगले व्युत्पन्न व कवि होते, हें पूर्वी सांगितलेंच आहे. अण्णाच्या गर्जेद्रचंपु या काव्यावर भाऊसाहेबांनीं टीका केली आहे, ह्यावरून अण्णाच्या इतर संस्कृत काव्यांवरही त्यांनीं टीका केली असावी असें वाटतें. एकंदरीत रघुवीररावजींची विद्वत्ता व कवित्वशक्तीही त्यांच्या परमपूज्य तीर्थरूपांच्या सत्कीर्तीस साजेल अशीच होती. अण्णांच्या पश्चात् रघुवीररावही फार दिवस वांचले नाहींत; दोन वर्षांच्या आंतच तेही निवर्तले. असो; येथें विठोबा अण्णांचें संक्षिप्त चरित्र समाप्त झालें. हें चरित्र, अण्णाचे वडील चिरंजीव सीतारामपंत यांनीं दिलेल्या माहितीच्या आधारानें रा० रा० आठल्ये, माजी केरळकोकीळकर्ते यांनीं लिहिलें असून, तें स्वतंत्र पुस्तकरूपानें प्रसिद्ध झालें आहे; व त्याच्याच आधारानें प्रस्तुत लेख मी संक्षेपरूपानें लिहिला आहे.

मोरोपंतांच्या मार्गे, जुन्या पद्धतीनें कविता करणारे जे कवि हाऊन गेले, त्यांत विद्वत्तेनें, सदाचरणानें व काव्यगुणांनीं युक्त असा कवि विठोबा अण्णासारखा दुसरा झाला नाहीं. अण्णाची विद्वत्ता अवर्णनीय होती. मोरोपंत, सोहिरोबा इत्यादि कवींची कविता त्यांनीं लक्ष्यपूर्वक वाचली होती, हें त्या कवींसंबंधानें त्यांनीं जे उद्गार काढले आहेत, त्यांवरून उघड होतें. अण्णांच्या सुश्लोकलाघवांतील श्लोकांचा उपयोग करून, रसिक हरिदास लोक आपल्या कीर्तनास कसा रंग आणित्तात, याचा अनुभव पुष्कळांस असेल. अण्णांनीं आपल्या संस्कृत काव्यांप्रमाणें, मराठींत एकही मोठें काव्य लिहिलें नाहीं, ही गोष्ट खरी, पण त्यांची जी काय थोडीशी मराठी कविता उपलब्ध आहे, तिचें अवलोकन केलें असतां, कवि या नात्यानें

अण्णाची योग्यता फार मोठी आहे, असे म्हटल्याशिवाय राहवत नाही. त्यांच्या कवितेत विद्वत्ता, रसिकता, प्रसाद, प्रेम, भक्ति, गायनकला, निपुणता, नम्रता व पवित्रता हे गुण सारख्या प्रमाणांत वसत असल्यामुळे, ती कविता वाचतांना किंवा ऐकतांना रसिकाच्या चित्तवृत्ति क्षणभर वेडावल्याशिवाय राहात नाहीत. अण्णांच्या मराठी कवितेचे पुस्तक प्रसिद्ध झाले आहे. त्याशिवाय त्यांची बरीच कविता अलिबागच्या बाजूस त्यांच्या एका शिष्याच्या घरी आहे, असे केसरीतील एका पत्रावरून समजते. ही सगळी कविता कोणी प्रसिद्ध करील तर महाराष्ट्रावर त्याचे मोठे उपकार होतील. अण्णांच्या संस्कृत कवितेसंबंधाने विवेचन करण्याचे हे स्थल नव्हे व तसे करण्याचा माझा अधिकारही नाही. जुना केरळकोकिळ, वर्ष ७ अंक १० यांत अण्णांच्या संस्कृत प्राकृत कवितेसंबंधाने फार उत्कृष्ट व्याख्यान केले आहे, ते वाचण्याची वाचकांस शिफारस करून पुढे वळतो.

अण्णांची सामाजिक मते कोणत्या प्रकारची होती, हे त्यांच्या चरित्रातील एक दोन महत्त्वाच्या गोष्टींवरून अगदी स्पष्ट दिसून येते. विधवाविवाह त्यांस मान्य नव्हता, हे त्या वादांत त्यांनी जो भाग घेतला होता, त्यावरून उघड दिसते, तथापि हल्लींच्या आधिदैविक संकटांनी वृद्धिंगत केलेली बालविधवांची भयंकर संख्या अण्णांच्या अवलोकनांत आली असती, तर त्या थोर, उदार व सहृदय कविवराने, या विषयासंबंधाने आपल्या मतांत थोडासा बदल केला असता की नसता हे सांगता येणे शक्य नाही. परदेशगमन धर्मशास्त्रास असंमत नाही, अशी अण्णांची समजूत होती, हे गणेशशास्त्री गोळवलकरांस त्यांनी जो शास्त्रार्थ काढून दिला, त्यावरून स्पष्ट होते. भरतारुण्यांत प्रथम पत्नीचा विरह झाला असता, त्यांनी द्वितीय विवाह केला नाही. यावरून विवाहसंस्कारासंबंधाने त्यांची कल्पना किती

उदात्त होती, हैं तात्काळ ध्यानांत येतें, व विधवाविवाहास ते प्रतिकूल कां होते, याचाही खुलासा सहज होतो. असो.

अण्णाचीं पदें किती कवित्वपूर्ण आणि हृदयंगम आहेत, हें पुढील वेंच्यांवरून वाचकांच्या लक्ष्यांत येईल.

पद (कां मनि धरिली अढी.)

रामकृष्ण नरहरे स्वामिन् । कधिं करिशिल वा दया दयाळा ।
गर्भवास हा पुरे ॥ ध्र० ॥

काय करूं मी बरें ! सांगा । कळों येति मज माझे दोषगुण ।
चित्त परी नावरे ॥ १ ॥

विषयीं मन बावरे । सदोदित । कामक्रोध हे चोर लुटति मज ।
प्राण होति घाबरे ॥ २ ॥

धांव धांव धाव रे । । सत्वर । बुढतो भवसागरीं दीन हा ।
उद्धरिं आपुल्या करे ॥ ३ ॥

विचार मज न स्फुरे । कांहीं । केंवी गति होईल म्हणुनियां ।
जिव हा अंतरिं झुरे ॥ ४ ॥

प्रार्थितसें आदरें । अतां एक । असें करीं तव नाम निरंतर ।
पंतविठ्ठल स्मरे ॥ ५ ॥

स्वात्मनिवेदन.

पद (धुमाली.)

उत्तम जन्मा येउनि रामा ! गेलों उगा वार्या ।
दुष्ट पातकी शरण मि आलो सत्वर तव पाया. ॥ ध्र० ॥

आधीं चुकलों मुकलों मी निज वेदस्वाध्याया ।
कर्म श्रौतस्मार्त न षडळों सद्गति साधाया ।

पुराण परिसुान सादर झालों यशहि न तव गाया ।
स्वस्थपणें कधिं नाहिं फावलें तुजला पूजाया ॥ १ ॥

आर्जविलें बहु लवणभजनें व्याह्या जांवाया ।
शुधित अतिथि कधिं नाहिं घेतला प्रेमें जेवाया ।

उदार कर कर्षि केला नाही पैसा एक द्याया ।
 नाम फुकटचें तेंहि न आलें स्वामी वदना या ॥ २ ॥
 कपट करुनियां निपट भोंदिल्या बहु आया बाया ।
 केलि धनगृह-क्षेत्र-स्त्रीपशु-शिशुवर बहु माया ।
 नित्य सजविली वसनभूषणें निया ही काया ।
 सिद्ध ठेविली सदाहि रसना सज्जन निदाया ॥ ३ ॥
 वटवट निशिदिनि केलि चहुंकडे मन हें रमवाया ।
 केलें ज्ञान न संध्या जपतप दुष्कृत शमवाया ।
 क्षणहि न केला साधुसमागम भवदव निववाया ।
 सद्यःकामुक झालों पाहुनि परधन परजाया ॥ ४ ॥
 नाही विद्या कलाकुशलता तुजला रिझवाया ।
 शुद्ध मधुर वाणीही नाही तुजला विनवाया ।
 बुद्धिहि नाही नकळे कांहीं शरणागत व्हाया ।
 यकलि मजल सर्वथा दयाळा स्वहित आचराया ॥ ५ ॥
 हरि वनवाळू करि दीनावरी करुणेची छाया ।
 निगम नगारा गर्जे ऐसा निखिलां कळवाया ।
 यावरि विश्वासुनियां आलों जवळ तुझ्या पायां ।
 शुद्ध दगड हा पंतविडुल स्वामी रघुराया ॥ ६ ॥

वरील पदांत नमूद केल्याप्रमाणें, अण्णांची स्थिति खरोखरच होती कीं काय, याबद्दल शंका वाटते. अण्णांची वाणी इतकी 'मधुर व शुद्ध' असतां, 'शुद्ध मधुर वाणीही नाही' असे उद्गार त्यांनी काढिले आहेत. यावरून, वरील पदांतील इतर विधानाच्या सत्यासत्यतेसंबंधानेही एखाद्या शंका येणें साहाजिक आहे; तरी पण वर दिलेलीं दोन पदे अण्णांच्या मनाचा कोमलपणा व पारमार्थिक कळकळ, हे दोन गुण उत्तम प्रकारें व्यक्त करितात, यांत संशय नाही. केरळकोकिळकर्त्यांच्या प्रेमळ भाषेनें बोलावयाचें म्हटल्यास, 'हीं दोन पदे ऐकून एखाद्या पाषाण हृदयाससुद्धां द्रव

येईल. मग करुणेचा सागर जो भगवान् तो अण्णांच्या प्रेमळ वाणीनें द्रवला असेल, सुप्रसन्न झाला असेल व त्यानें अण्णांचा उद्धार केला असेल, यांत शंका कशाची ? असो.

पद (गड्यांनो ध्या हरिच्या नामा.)

मातर्जनकराजतनमे ! । त्रिजगज्जननि सदयहृदये ! ।

विनंति करुनि चित्त वळवा । प्रभुला केव माझि कळवा ॥ ध्रु० ॥

माधतिराया बःभीमा ! । द्या मज हरिभजनीं प्रेमा ।

अजि लक्ष्मणजी ! जगजेठी । करा मज रामचरणभेटी ॥ १ ॥

भरतजी ! एवढि करा सवडी । द्या मज रामपदीं आवडी ।

शत्रुघ्नजी ! करा करुणा । दाखवा रामरायचरणा ॥ २ ॥

सुग्रीवजी ! भांड खर्ची । करा मज दास प्रभु घरचा ।

लंकानाथ विभीषणजी । द्या प्रभुपाशिं दाद माझी ॥ ३ ॥

अहो ! अंगदप्रमुख भक्त । ध्या मज आत्ममंडळांत ।

विठ्ठलपंत उभा द्वारीं । भिकारी दीन हाका मारी ॥ ४ ॥

वरील पद्यांतील शब्दरचनेपेक्षां त्यांतील अर्थगांभिर्याकडे लक्ष्य दिलें असतां, अण्णांच्या मनाची पारमार्थिक स्थिति किती स्पृहणीय होती, याची स्पष्ट कल्पना झाल्यावांचून राहत नाही. शिवाय, ज्या रसिकांनीं मोरोपंतांचीं काव्ये वाचलीं असतील, त्यांस वरील पद्यावरून, पंतांच्या 'महद्विज्ञापना' काव्याची आठवण झाल्या-शिवाय राहणार नाही. विठोबा अण्णा हे अगदीं अर्वाचीन कवि, पण जुन्या मराठी कवितेच्या नित्य परिचयामुळे, त्यांची सगळी कविता अगदीं प्रेमळ, सरस आणि चित्ताकर्षक उतरली आहे.

पद (माझी विनवणी.)

राघवा ! तुम्हा तुम्हा लागो छंद । न जडो दुर्मतिचा गंध ॥ ध्रु० ॥

न रुचो विषय विषय विषावाणी । आवडो संतांची वाणी ॥ १ ॥

अंगिं रोमांच रोमांच नयनपाणी । शिरपो तुझि गातां गाणीं ॥ २ ॥

विठ्ठलपंतासि पंतासि हेंचि काम । आवडो सदा तुझे नाम ॥ ३ ॥

पद (त्रिवट.)

मधुरिपुमधु विपिनीं मधुकाळी ॥ ध्रु० ॥

सखि मधु मधुतर मंजुल । वाजवितो मुरली ॥ १ ॥

मधुकरनिकरे मधुररवे मधु- । माधव कां त्यजिली ॥ २ ॥

मधुनि मधुनि विधुसदश मुख । वधूतानलये मुरली ॥ ३ ॥

विट्टलपदिं स्वधुनिशी अधुना । चित्तवृत्ति जडली ॥ ४ ॥

वरील पद्य वाचतांना रसिकांस जयदेव कवीच्या गीतगोविंद काव्याची आठवण होणे अपरिहार्य आहे, असें मला वाटते.

पद (उद्धवा शांतवन कर जा.)

राम राम बोला वाणी, मन लावा राघवचरणीं ॥ ध्रु० ॥

कर्मतत्त्व गहन कळेना, कळलें तरि सांग घडेना ।

कर्तृताभिमान उडेना, कामाचा दोष झडेना ।

ब्रह्मांपर्णबुद्धि जडेना, पुण्याशीं गांठि पडेना ।

अंधारि निशा उजडेना, हित कोटुनियां आडरानीं ? ॥ १ ॥

साधूचा संग घरावा, नाहीं ज्या आपपरावा ।

स्वकर्ते तच्चरण चुरावा, हरिमहिमा श्रवण करावा ।

प्रेमभाव हृदयि घरावा, कीर्तनीं करा सुगरावा ।

भवसिंधु सुखें उतरावा, जन्माची होय शिराणी ॥ २ ॥

विषय हे विषापरि विटती, स्वयमेव क्लेशही सुटती ।

वासना मूळही आटती, चित्ताच्या वृत्ती तुटती ।

ज्ञानांकुर हृदयीं फुटती, सहज सर्व संशय फिटती ।

कर्मबंध सहसा तुटती, स्वानंदसुखाची खाणी ॥ ३ ॥

शास्त्रदीप घेउनि निघतां, निगमागम शोधुनि पाहतां ।

संतापी हितगुज पुसतां, सुगम हाचि दावी पंथा ।

आहेत मतांतर कथा, ज्या रुचल्या नाहिं अनंता ।

म्हणुनि हाचि विट्टलपंता पथ गमला निर्मल वाणी ॥ ४ ॥

हिंदु धर्माचे असंख्य ग्रंथ पाहून आणि मतमतांतरे ऐकून ज्यांचीं मनें परमार्थ-पथाविषयीं भांबावून गेलीं असतील, त्या मुमुक्षु

जनांनीं अण्णाच्या वरील उपदेशामृतपानानें स्वतःची पारमार्थिक अमरता प्राप्त करून घेण्यास चुकूं नये.

खालील पदांतील अनुप्रास पाहण्यासारखे आहेत:—

पद (दादरा.)

कंजनयन गोपाल । भज भज भज सर्वकाल ॥ ध्रु० ॥

पिच्छोच्छलितावतंस गुंजगुच्छ विलसदंश ।

पिच्छिलता पिच्छकंस कंसासुरगिलन काल ॥ १ ॥

हलकनव पल्लवपद मंदस्मित फुल्ल गल्ल ।

बल्लवकुल वल्लभ जो मल्लमदन सुभगभाल ॥ २ ॥

हट्ठ त्यज धैर्य धरीं घट्ट संतपाय धरीं ।

चट्ट दुरित गट्ट करिल पंतविठ्ठलाऽधिपारु ॥ ३ ॥

पुढील पद तर सुप्रसिद्धच आहे:—

पद (दादरा.)

करिं अतित्वरा । घडि घडि त्रडि पल पल जप ।

अमृतधाम रामनाम करुनि आदरा ॥ ध्रु० ॥

भति दुर्धर अपरिहरा येइल जंव तुजसि जरा ।

लट लट लट हलल मान धनुसमान तनु पुमान् होत बावरा ॥ १ ॥

अंतसमय परम घोर, दोषत्रय करिति जोर ।

घुरु घुरु घुरु कंठ होय, भरिल भ्रम हरिल स्मृति करिल घावरा ॥ २ ॥

जो इंद्रियसंघदक्ष तो निजकल्याणदक्ष ।

त्यज वटवट खटपट उगि झटपट करिं कपटरहित भज रमावरा ॥ ३ ॥

विनावि पंतविठ्ठल शरम किमपि धरीं विरम विरम विषयिं न रम ।

अमरमहित चरमतनु परम लाभ न करिं मातिरा ॥ ४ ॥

विठोबा अण्णाची कीर्तनशैली अत्यंत चित्तवेधक होती. अगाध विद्वत्ता, प्रासादिक कवित्व, अप्रतिम रासिकता व सरस वक्तृत्व यांहीं करून त्यांच्या कीर्तनांत मोठा रंग येत असे. आपल्या कीर्तनांत ते जीं आख्यानें लावीत असत, त्या आख्यानांवर त्यांनीं स्वतः

कविता केली आहे व ही कविता, त्यांच्या इतर कवितेपेक्षा अधिक रसवती आहे. कित्येक पद्ये तर इतकीं बहारीचीं आहेत कीं, तीं वाचून, अण्णांच्या रसिकतेसंबंधानें प्रत्येक रसिकास मोठें कौतुक वाटल्याशिवाय राहणार नाहीं. सीतास्वयंवर, रुक्मिणीस्वयंवर व द्रौपदीस्वयंवर हीं अण्णांचीं तीन प्रकरणें केवळ स्त्रियांसाठींच लिहिलीं असून, सगळ्या महाराष्ट्र स्त्रियांनीं तीं अवश्य पाठ करावीं. रामजन्मावरचें पुढील पद्य किती सरस आहे, पहा:—

पद (धुमाळी.)

पुष्पपत्रमय मधुमास पुण्यतम शुक्लपक्ष तिथि ते नवमी ।
 रवि मंगल गुरु शुक शनैश्वर ग्रह होते हे उच्चतमीं ॥
 कर्क लग्न नक्षत्र पुनर्वसु मेषराशिगत खररदमी ।
 उदगामिर्जावेदु मध्यदिन असतां संकुल कुसुमीं ॥
 हृत्पद्मीं दृढयोग युद्धमुनि चिंतित्ताति ज्या यमनियमीं ।
 चिन्मय निष्कल एक शुद्ध इति विविध गायिला जो निगमीं ॥ १ ॥
 भक्तकागकरूपद्रुम तो प्रभु करुणरसें पूर्ण द्रवला ।
 श्रीमदयोध्या नगरीं दशरथराजगृहीं हारे अवतरला ॥ ध्रु० ॥
 सांद्रपयोधर श्याममनोहर रूप ज्या मन्मथ लाजे ।
 हिरेजडित शिरपेंच तुरा वरि शिरिं किरीट बरवा साजे ॥
 भाळिं तिलक कविजना न वदवे कुटिलालककृत शोभा जे ।
 मकराकृति कुंडलें भ्रवणयुगिं सुप्रसन्न लोचनजलजें ॥
 इंदुवदन नवकुंदरदन शुचि मंदहास अधरीं भ्राजे ।
 प्रामत्रय मधुरिमार्थ कंठीं जडला जणुं रेखाव्याजें ॥
 मौक्तिकहार उदार सुशोभित मध्यें कौस्तुभमणि रुळला ॥

श्रीमदयोध्या० ॥ २ ॥

कर्णोतर्णी उद्दाम पांतपट मंजु किंकिणी गजबजतो ।
 जानुजंघ सकुमारे गुल्फयुग बलयनूपुरें रुणझुणतो ॥

सहज मृदंग भारक पदतल ध्वजादि चिन्हें विराजती ।
 रम्य मनोहर सरळ अंगुली पूर्णचंद्रसी नखकांती ॥
 त्रिभुवन कलुपक्षपणनिपुणतर मंदाकिनि झुळझुळ स्रवती ।
 पादयुगुळ यत्क्षणिक चिंतनें कर्मबंध सहसा तुटती ॥
 दिव्यरूप पाहतां जननिच्या प्रेमपूर हृदयीं भरला ॥ ३ ॥
 प्रसन्न दिक्चक्रवाक सुंदर मंद गंधवह संवहती ।
 स्वयें हुताशन आयतनातः प्रदक्षिणार्चिः प्रज्वलती ॥
 शृंगारुनि गृह रत्नतोरणे नागरिक ध्वज उभारिती ।
 द्वारपरिसरीं कुंभदासिका शारतकुंभजल निषि वती ॥
 उजळुनि दीपज्योति कारुजन नीराजनविधि आचरती ।
 चारवधू सालंकृति नाचति मंजुल हरिहरगुण गाती ॥
 तननं तननं धिगिति धिगिति धिक् थय्य थय्य रव घुंबरदा ॥

श्रीमदयोध्या० ॥ ४ ॥

वरील पद्याच्या शेवटीं अण्णांचें नांव दिसत नाहीं, यावरून तें
 अपूर्ण असावें असें वाटतें. सदर पद्य किती सुंदर आणि हृदयंगम
 आहे, हें रसिकांस सांगावयास पाहिजे असें नाहीं. श्रीरामजन्मासारखा
 उदात्त मनोहर विषय आणि अण्णांची अत्यंत भक्तिपूर्ण,
 प्रासादिक सुसंस्कृत वाणी, यांचा संगम खऱ्या रसिकांस इतका
 कुतूहलजनक वाटावा, यांत आश्चर्य नाहीं.

श्रीरामरावणयुद्धप्रसंगी, लक्ष्मण रावणाच्या शक्तीनें मूर्च्छित
 पडला असतां, त्यास अंकावर घेऊन श्रीरामचंद्र शोक करीत
 आहेतः—

पद (अजुनि कां रे न येसी०)

मंदभाग्य मी ऐसा । सुखि होय कसा ॥ मंद० ॥ धुं० ॥
 राज्यश्रीच्युत झालों विपिनासि आलों ।
 मातातातसुहृत्प्रियस्वजनां मुकलों ।
 परि तें मी सीतायोगें नाहीं स्मरलों ।
 त्याहि तशा देवीला कैसा मुकलों ॥ मंद० ॥ १

या विरहीच मरावें, परि का चुकलों ।
 होते हे डोळ्याचे सोहळे उरले ।
 होता बंधु सुहृत्प्रिय, मग या विरलों ।
 रक्षुनि बहुधा मजला, बहु भैर्य दिलें ॥ मंद० ॥ १ ॥
 म्हणे मी होतो याच्या भुजशक्तिवरी ।
 दुष्टशिरोमणि रावण मारिन समरी ।
 अंकीं घेइन पुनरपि क्षितिची कुमरी ।
 अर्पिन राज्य बिभीषण निज भक्तकरीं ॥ मंद० ॥ ३ ॥
 वा सखया सुप्रोवा । तुज कष्टविलें ।
 तूंही भ्रम बहु केले परि नाहिं फळले ।
 पाहुनि लक्ष्मणगतिला हृदय चुरलें ।
 कैकयिनवस्र समस्तहि अजि वा । पुरले ॥ ४ ॥
 तूं तरि वृथा कां मरसी मम मित्रवरा । ।
 यश कोठुनियां । हा मी दुर्देवि पुरा ।
 तूं तरि क्षेम असें वा । जा निज नगरा ।
 लक्ष्मणवद्गति माझी हा नेम खरा ॥ ५ ॥
 सर्वहि पूर्वजकीर्ती म्यां मालविली ।
 सुन सुमित्रेची उगि अजि नागविली ।
 जन्मुनि मां कौसल्या उगि भागविली ।
 तत्पदिं चिद्वलपंतें मति वागविली ॥ ६ ॥

भगवद्भक्त ध्रुव हा आपल्या पित्याच्या अंकावर बसावयास गेला असतां, त्याची सापत्न माता सुराचि त्यास जे कठोर शब्द बोलली, ते कवि वर्णितातः—

पद (ध्या हरिच्या नामा०)

पोरा । ये माझ्या उरीं ! मग या बैसें मांडिवरी ।
 चल उठ येथुनि जा स्वघरीं । कैचें हें सुख तव पर्दरीं ॥ ध्रु० ॥
 केलीस पूर्विं क्रिया खोटी । म्हणुनि जन्म तिच्या पोटीं ।
 आतां तुज राज्यसुखासाठीं । लागली आशा बहु मोठी ॥

कैशा घडतिल या गोष्टी ! । पाहिजे पदरिं पुण्य कोटी ।
 दुराशा व्यर्थ मनी न धरीं । कैचें हें सुख तव पदरीं ? ॥ १ ॥
 जरि तुज अवश्य हें करण । करिं मद्रचना अनुसरण ।
 स्वामी त्रैलोक्याऽभरण । नतजनाविपदव्युत्तरण ।
 त्या श्रीहरिका जा शरण । त्याचे घट्ट धरीं चरण ।
 त्याचा प्रसाद होय जरी । मग या बैसैं मांडिवरी ॥ २ ॥
 असे हे शब्द तिचे कांटे । लागतां हृदय जणूं फाटे ।
 चित्तीं खेद फार वाटे । तेणें कंठनाळ दाटे ।
 निघाला रडत रडत वाटे । ये निजमाउलिला भेटे ।
 ती त्या कवळुनि हृदयिं धरी ॥ ३ ॥
 त्यातें जें जें कां छळलें । सर्वहि जनवदनें कळलें ।
 तत्क्षणीं अंतर कळवळलें । अश्रुजळ नयनांतुनि गळलें ।
 पळ मन मोहभरें मळलें । विवेकें परि न तिळहि चळलें ।
 विडल तत्पदिं नमन करी ॥ ४ ॥

‘ गड्यांनो व्या हरिच्या नामा ’ हें प्रसिद्ध पदही विठोबा
 अण्णांचेंच होय; परंतु नवनीतकर्त्यांनीं तें चुकीनें शिवदिन-
 केसरीचें म्हणून प्रसिद्ध केलें आहे. हें पद बहुतेक सर्वांच्या
 ऐकण्यांत असल्यामुळें त्याचा यथें समावेश केला नाहीं.

संन्यासी अर्जुन.

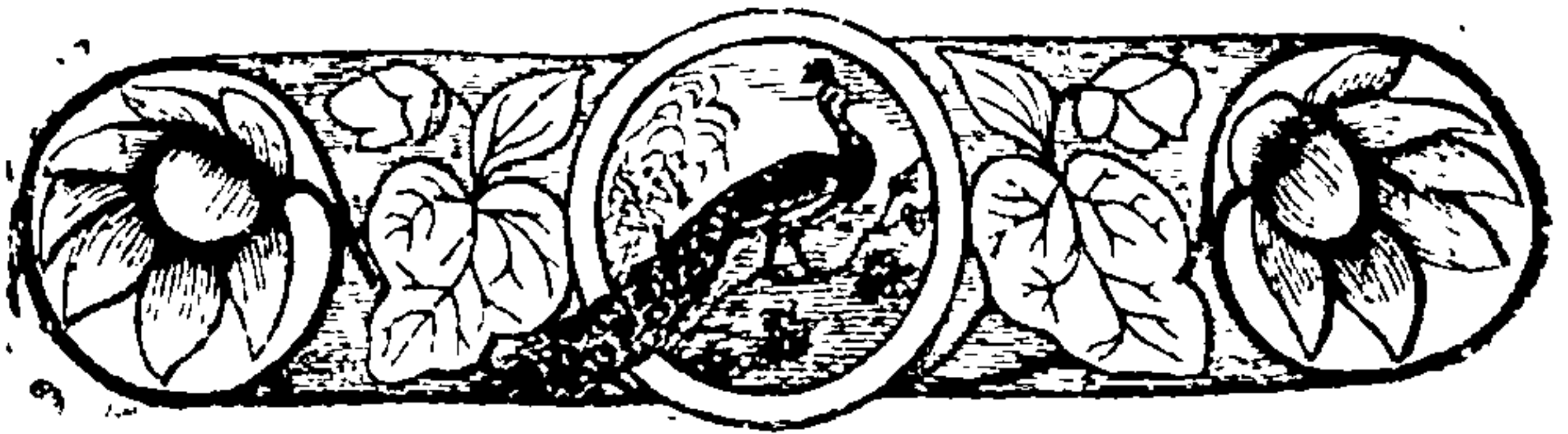
पद—(चाल वरची).

अर्जुन होउनि संन्यासी । झाला द्वारावतिवासी ॥ ध्रु० ॥
 बरवा परिकर लंगोटी । गुलाबी खडखडीत छाटी ।
 प्रणवोच्चार स्थिति भोठी । स्मरणी चालतसे बोटी ।
 अंगीं विभूतिची ऊटी । कपटी वेष कांति मोठी ।
 पाहुनि जन भुलले त्यासी । झाला द्वारावतिवासी ॥ १ ॥
 लोटली द्वारावति सारी । झाली खेट मठद्वारी ।
 पुजाया नाना उपचारी । वेळा साधिताति चारी ।

भाग ३ रा-विठोबा अण्णा दिपतरदारः

दुर्लभ यतिदर्शन भारी । ढोंग माजविता कंसारी ।
 पडल्या भेटाच्या राशी ॥ झाला० ॥ २ ॥
 यतिची सतत मौनवृत्ती । समाधिस्थिति बहु एकांती ।
 वेदांतस्थ रहस्योक्ती । बोलतां फार सरस युक्ति ।
 त्यांतुनि तीव्रतर विरक्ति । उपजली सर्व जना भक्ती ।
 येउनि बसति तयापार्शी ॥ झाला० ॥ ३ ॥
 वर वर वर वियोगमुद्रा । गडबडतसे मनि सुभद्रा ।
 भरते येत स्मरसमुद्रा । रात्रंदिवस नये निद्रा ।
 हें एक ठावें यादवेद्रा । उपजवी प्रीती बलभद्रा ।
 कुतूहल पंत विट्टलासी । झाला० ॥ ४ ॥

अण्णांच्या प्राकृत कवितेप्रमाणें त्यांची संस्कृत कविताही अत्यंत रमणीय आहे; परंतु ' महाराष्ट्रकविचरित्र ' ग्रंथांत त्या कवितेतील वेंचे देणें प्रशस्त न वाटल्यावरून, तसा प्रयत्न केला नाही. शेवटीं, अण्णांची जी संस्कृत व प्राकृत कविता अद्याप छापून निघालेली नाही, ती छापून या संस्कृतीच्या काव्याचा कायमचा जीर्णोद्धार करण्याचें श्रेय कोणी तरी उदार व रसिक गृहस्थ लवकरच घेईल, अशी भाशा प्रगट करून, हा लेख येथें पूर्ण करितों.

दामोदर गणेश जोशी ऊर्फ कृष्णदास.

महाराष्ट्रांत आजपर्यंत कृष्णदास या नांवाचे तीन-चार कवि होऊन गेले, त्या सर्वांत प्रस्तुत लेखविषयक कृष्णदास हा अर्वाचीन होय. ह्या कवीचा 'व्रतसार एकादशीमाहात्म्य' हा ओवीबद्ध ग्रंथ छापून प्रसिद्ध झाला आहे, त्याच्या शेवटी, शके १७७७, राक्षस नाम संवत्सरे, हा काल दिला आहे, त्यावरून सुमारे ३०-३५ वर्षांपूर्वी हा कवि विद्यमान होता, असें वाटते. पुणे येथील जगद्धितेच्छु छापखान्याचे मालक कै० रावजी श्रीधर गोंधळेकर यांनी कीर्तनतरंगिणी नामक ग्रंथाचे जे चार भाग प्रसिद्ध केले आहेत, त्यांपैकी पहिला भाग याच कवीने तयार करून त्यांस दिला होता; यावरूनही, प्रस्तुत कवीस फार वर्षे झालीं नाहींत, हें उघड होतें. रा. गोंधळेकर यांच्या चिरंजिवांपाशीं या कृष्णदास कवीसंबंधानें मला कांहींएक माहिती मिळाली नाहीं; इतकेंच नव्हे तर हा कवि जातीनें कोण होता, हेंही त्यांस ठाऊक नाहीं. भारतवर्षीय अर्वाचीन कोशांत, "दामोदरदेव या नांवाचा एक कऱ्हाडा ब्राह्मण कवि रत्नागिरी प्रांतीं, सुमारे ५० वर्षांपूर्वी होऊन गेला व त्याचें आडनांव 'नवाटे' होतें," अशी माहिती आढळते. परंतु प्रस्तुत लेखविषयक कवीचें आडनांव 'जोशी' असल्यामुळे, सदर दामोदरदेव आणि हा कवि, ही एकच व्यक्ति होती, असें म्हणतां येणें शक्य नाहीं. प्रस्तुत कवीनें, आपण गुहागर* येथील रहिवासी असल्याचें आपल्या ग्रंथांत लिहिलें आहे; व त्या ठिकाणीं जाऊन चौकशी केल्यास, या कवी-

* गुहागर येथील एखाद्या सदृहस्थानें या कवीसंबंधाची माहिती मिळवून ती प्रसिद्ध केली, तर सगळ्या महाराष्ट्रावर त्याचे मोठे उपकार होतोल.

संबंधानें बरीचशी विश्वसनीय माहिती उपलब्ध होण्याचा संभव आहे; परंतु प्रवासाचें मुख्य साधन जें द्रव्य त्याच्या अभावीं, अशा प्रकारचा प्रयत्न करण्यास मी समर्थ झालों नाहीं, याबद्दल मला वाईट वाटतें. प्रस्तुत कवीनें आपल्या एकादशीमाहात्म्य ग्रंथाच्या शेवटीं, स्वतःसंबंधानें पुढील माहिती दिली आहे:—

ओव्या.

परशुराम क्षेत्र परम पावन । जेथें स्वयें नांदे रेणुकानंदन ।
 तेथून पश्चिमेस योजनें तीन । गुहागर क्षेत्र विख्यात ॥ ९४ ॥
 तेथोंचा गणेश नामें द्विज । वेदशास्त्रनिपुण सतेज ।
 आचारसंपन्न तेजःपुंज । गणकाख्य उपनाम कुळींचें ॥ ९५ ॥
 तथा गुहागर क्षेत्रानिकट । असगोल ग्राम असे धाकट ।
 तेथिल पुरोहितपणा वरिष्ठ । वडिलोपार्जित जयाशीं ॥ ९६ ॥
 त्या गणेश विप्राचा सुत । दामोदर नामें प्रख्यात ।
 कृष्णदास नाम संत भक्त । बाहती दुसरें प्रतीनें ॥ ९७ ॥
 तो कृष्णदास कर जोडूनी । विनवी संतश्रोतयांलागुनी ।
 व्रतसार ग्रंथ प्रीतीकरुनी । श्रवण करा अहर्निशीं ॥ ९८ ॥
 याव्यतिरिक्त दुसरा ग्रंथ । रचिलासे परोपकारार्थ ।
 बोधप्रकाश गाथा प्राकृत । चतुर सज्जनीं विलोकिजे ॥ ९९ ॥
 आणिक यापूर्वीं अनेक । नानाविध चरित्रें रसिक ।
 आर्या साख्या पदें श्लोक । दिव्या छंदादि रचिलेसे ॥ १०० ॥

या ओव्यांवरून, ' व्रतसार एकादशीमाहात्म्य ' या ग्रंथाशिवाय ' बोधप्रकाश ' नामक प्राकृत गाथा व श्लोक, आर्या, इत्यादि छंदांत रचिलेलीं कांहीं आख्यानें, इतके ग्रंथ या कवीनें लिहिले असें सिद्ध होतें. यांपैकीं, ' एकादशीमाहात्म्य ' हा ग्रंथ शके १७८७ या वर्षीं हरी बापू जोशी यांनीं मुंबईत शिळाछापावर छापून प्रसिद्ध केला आहे. ग्रंथाच्या शेवटीं, ' केळकरोपनाम्नावै पांडुरंगस्यसूनुना भट्ट नारायणाख्येन लिखितं ' असा लेखकानें आपला

उल्लेख केला आहे; व यावरून प्रस्तुत कवि, सदर लेखकाप्रमाणेच जातीने कोंकणस्थ ब्राह्मण असावा असा तर्क होतो. उपयुक्त-कथासंग्रह भाग २ व कीर्तनतरंगिणी भाग १ ला या ग्रंथांत प्रस्तुत कवीचीं पुढील प्रकरणे प्रसिद्ध झालीं आहेत.—

	पद्यसंख्या	
१ मयूरध्वजाख्यान		७६
२ सिंहध्वजाख्यान	११	८४
३ उषास्वयंवर	११	४४
४ बभ्रुवाहनाख्यान	११	६८
५ चंद्रहासाख्यान	११	६६
६ सुधन्वाख्यान	११	२४
७ भानुदासचरित्र	११	८९
८ वत्सलास्वयंवर	११	९८
९ सेनान्हावीचरित्र	११	५४
१० कमालचरित्र	११	५१
११ मायाचरित्र	११	४८
१२ हरिश्वंद्राख्यान	११	१८०
१३ मार्कण्डेयाख्यान	११	६५
१४ गोमाईचरित्र	११	६२
१५ मुरलीचरित्र	११	६८
१६ गरुडगर्वपरिहरण	११	
१७ भीमभक्ति	११	
१८ भद्रायुचरित्र	११	

‘ बोधप्रकाश ’ हा ग्रंथ प्रसिद्ध झालेला नाही; तो व इतर कांहीं अप्रसिद्ध कविता प्रस्तुत कवीच्या वंशजांपाशीं मिळण्याचा संभव आहे.

ह्या कवीचें मूळ नांव ' दामोदर ' असता लोक त्यास ' कृष्ण-
दास ' म्हणत असत, यावरून तो श्रीकृष्णाचा प्रेमळ भक्त होता,
असे वाटते. या कवीने लिहिलेला कीर्तनतरंगिणीचा पहिला भाग
व वरील यादीतील त्याचीं आख्यानें पाहिळीं, म्हणजे हा दामोदर
कृष्णदास त्या कालीं एक नामांकित हरिदास असला पाहिजे, असें
वाटल्याशिवाय राहत नाहीं. वर ज्या १८ प्रकरणांची यादी दिली
आहे, तीं विशेषतः हरिदास लोकांच्याच उपयोगी पडावीं, अशा
पद्धतीनें रचिलेलीं दिसतात. तीं रचतांना, आर्या, श्लोक, ओव्या,
पदे, हिंदुस्थानी साक्या, दिंडया, कडवीं इत्यादि अनेक वृत्तांचा
कर्त्रीनें उपयोग केला आहे; व ' एक समै श्रीविधिसुत नारद '
इत्यादि शब्दांनीं प्रारंभित होणारीं या कवीचीं आख्यानें हरिदास
लोक सांगूं लागले, म्हणजे संगीतास लुब्ध झालेला श्रोतृसमुदाय
आनदानें कसा डोळं लागतो, याचा अनुभव पुष्कळ वाचकांस
आलाच असेल. या कवीस संस्कृत, मराठी व हिंदी या तीन भाषांचें
चांगलें ज्ञान होतें असें त्याच्या कवितेवरून दिसतें; तथापि काव्य
या दृष्टीनें पाहिल्यास त्याची कविता मध्यम प्रतीची आहे, असें
स्पष्ट म्हणावें लागतें. त्याचा ' एकादशीमाहात्म्य ' हा ग्रंथ ३५
अध्यायांचा असून त्याच्या ओव्या ६३ : ७ आहेत. आतां दामोदर
कृष्णदासाच्या कवितेतील कांहीं वेंचे येथें देतो.

रुक्मांगद राजाच्या उपवनाचें पुढील वर्णन पहा:—

ओव्या.

तीन योजनें लांब विस्तीर्ण । तशा चारी वाजू समसमान ।
त्यांत सुवासयुक्त पूर्ण । अनेक तरु लाविले ॥ ४६ ॥
कडेनें वृक्षांचिया हारी । लाविल्या असंख्य नानापरी ।
न्यग्रोध शमी अशोक पिंपरी । कदंब विल्व अश्वत्थ ॥ ४७ ॥
कपित्थ जंबु औदुंबर । पलाश विचिणी देवदार ।
कुष्माण्ड आणि मलयागर । चंदन श्वेत रक्तादि ॥ ४८ ॥

नागचंपक हेमपंचक । पुन्नाग आमलकी पारिजातक ।
 बकुल कांचन सुवासिक । हारोहारो लाविले ॥ ४९ ॥
 त्यांवरी अनेक वल्ली जाण । वेष्टित दिसती शोभायमान ।
 रुद्राक्ष गुंज गरुत्मान । कापूरवेली साजिन्या ॥ ५० ॥
 दाळिंबी बहुबीज सांताफळी । रामफळी आणि रायकर्दळी ।
 पूगी खर्जुरी पनस नारळी । कर्पूरकेळी रातांचिया ॥ ५१ ॥
 निंबोण्या खिरण्या द्रुम अंजीर । सफळेशो डोलती मनोहर ।
 द्राक्षांमंडप अतिसुंदर । ठाई ठाई विराजती ॥ ५२ ॥
 ऐसा भोंवता परीघ देखा । मधीं लाविली पुष्पवाटिका ।
 तेणें सुवासें भळोलिका । कोंदलें अंबर अहर्निशां ॥ ५३ ॥
 जाई जुई चमेली मालती । श्वेत पीत सहस्रकडी शेवती ।
 बटमोगरे तगर केतकी । कोरांटी पीत कृष्ण पै ॥ ५४ ॥
 कुंकुम केसरी पीत आरक्त । घत्तूर द्रुम श्वेत आरक्त ।
 करवंर अंत विष्णु हांत । गुळचनी रक्त मधुमालती ॥ ५५ ॥
 दवण शेवती मदनबाण । नवाळी शतपत्र गोकर्ण ।
 कल्हार पाटलावज कंचन । श्वेत आरक्त सुवासी ॥ ५६ ॥
 सोनटके भूमिचपक । दवणा पाच सुवासिक ।
 आणि तुळशीचीं बनें अनंक । स्थळोस्थळीं विराजती ॥ ५७ ॥
 ऐशी पुष्पवाटिका सुंदर । लाविली अत्यंत मनोहर ।
 त्या सुवासकरून अपार । कोंदलें अंबर अहर्निशां ॥ ५८ ॥
 जेथें वसंत ऋतु परम प्रीति । राहिला सदां घ्यावया विश्रान्ति ।
 सणकळी शीत काळ हे चिंता । पडे भ्रान्ति त्या ठायीं ॥ ५९ ॥
 जळमंदिरें शोभती बहुत । स्थळोस्थळीं कारंजीं उडत ।
 देखता पाहणाराचें चित्त । रमलें जाय अतिशयें ॥ ६० ॥
 ठाई ठाई तडाग विशाल । शाभती सागरातुल्य सखोल ।
 मार्जा पद्म आणि कुमदें विपुळ । नानावर्णां विराजती ॥ ६१ ॥
 महानदीस रस्त्रे प्रचंड । अक्षयी पाट वाहती उदंड ।
 प्रतिवृक्षातळीं तोय अखंड । नेमानुरूप लाविलें ॥ ६२ ॥

चापी कूप ठाई ठई । शोभती विस्तीर्ण सुंदर पाहीं ।
 वरी जळयंत्रें सर्वदाही । आपोआप फिरती ऋळने ॥ ६३ ॥
 स्थळोस्थळीं विष्णुमंदिरें । विराजित दिसती येकसरें ।
 अनेक दामोदर्या गोपुरें । झळकती परम साजिरीं ॥ ६४ ॥

एकादशीमाहात्म्य, अ. ३०

रुक्मांगद राजा मोठा विष्णुभक्त होता; त्याच्या भक्तीने प्रसन्न होऊन श्रीविष्णु त्यास आपलें इंद्रपद देईल कीं काय, अशी भीति इंद्रास पडली; त्यासंबंधानें कवि म्हणतात:—

ओव्या.

‘जैसे बहुवित्त असतां गाठीं । तों परकी मनुष्य देखिलें दृष्टी ।
 कपट नसतां त्याचे पोटीं । तरि धनिक उगाचि भीतसे ॥ ७० ॥
 कां लावण्यरूप तरुण योषिता । परपुरुष तिशीं भाषण करितां ।
 पापमति त्या चित्तीं नसतां । तरी संशयीं भर्ता व्यर्थ पडे ॥ ७१ ॥
 तेंवी विष्णुप्रीति व्हावयाकारणें । रुक्मांगद निष्कामबुद्धीनें ।
 अर्पिता प्रतिदिनीं सुमनें । पावला शक्र भय वाया ॥ ७२ ॥
 जे विष्णुभक्त प्रेमळ भाविक । सत्क्रियावान आणि सात्त्विक ।
 सत्यसंध नामधारक । नैष्ठिक मति जयांची ॥ ७३ ॥
 ऐसे कृष्णभजनीं रत अखंड । ते मोक्षाचीही न धरितो चाड ।
 तेंथें इंद्रपदाचा पाड । कैसनी गणिती सांग पां ? ॥ ७४ ॥
 जो क्षीराब्धितटीं रात्रंदिवस । तो तक्राची काय करील आस ? ।
 कीं जो निरस्य सेवी सुवारस । कांजी त्यास नावडे ॥ ७५ ॥
 ज्याचे घरीं कामदुहा गाय । तो अजा प्रतिपाळील काय ? ।
 जेणें गभस्तीचा केला अश्रय । तो दीपइच्छा करीना ॥ ७६ ॥
 ज्यासी प्रसन्न अब्धितनया । तो आगांतुकी बरील कासया ।
 ज्याची पद्मिनीतुल्य स्वजाया । तो प्रेत काय आलिंगी ? ॥ ७७ ॥
 तेंवि विष्णुभजनीं जे रंगले । भाविक प्रेमळ सत्स्वागळे ।
 ते तुच्छ मानितो मोक्षसाहळे । तेंथें कोण पुढे शक्रपदा ? ॥ ७८ ॥

कित्ता.

गंधर्वांच्या उपदेशावरून राजा रुक्मांगद एकादशीव्रत आचरूं लागला; त्यामुळे मृत्युलोकांचे सगळे प्राणी विष्णुलोकास जाऊं लागले. हा प्रकार पाहून यमान मोठी चिंता उत्पन्न झाली व रुक्मांगद राजास एकादशीव्रताचरणापासून कसे परावृत्त करावे, या विचारांत तो पडला. इतक्यांत नारदमुनींची स्वारी त्या ठिकाणीं प्राप्त झाली; त्या वेळीं त्या दोवांचा जो संवाद झाला, तो फार मनोरंजक आहे.

ओव्या.

‘ म्हणे ’ आजी वैवस्वता । स्वस्थता न दिसे तुझ्या चित्ता ।
 आणि मुखश्री म्लान तत्त्वता । जाली कोणत्या कारणे ? ॥ ४१ ॥ ।
 ऐशी ऐकोन मुनांची वाणी । येरू बोले जोहनि पाणी ।
 म्हणे ‘ माझिया लोकातें कोणी । पतकी प्राणी न येती ॥ ४२ ॥
 याचें कारण म्हणशी काय । तरि तेही सांगतों सत्य पाहीं ।
 कोणी मृत्युलोकाचिये ठायी । पुण्यात्मा नृप वसतसे ॥ ४३ ॥
 रुक्मांगद त्याचें नाम । सात्त्विक आणि नैष्ठिक परम ।
 महाप्रतापी सार्वभौम । दिष्णुभक्त निस्सीम जाण पै ॥ ४४ ॥
 तो सर्वपापक्षयकारक । ऐसं एकादशी व्रत अलोलिक ।
 स्वकीयांसह प्रीतिपूर्वक । अखंड करीतसे ॥ ४५ ॥
 आणि महीवरील अवघे जन । आवालशुद्ध सकळ वर्ण ।
 निजसत्तेनें त्यांकडून । हरिदिन व्रत करवीतसे ॥ ४६ ॥
 त्या पुण्यप्रभावेकरून । पूर्वजांसह लोक संपूर्ण ।
 माझ्या नगरीतें त्यजून । जाते जाले वैकुंठा ॥ ४७ ॥
 ज्यांचे पूर्वज पडले नरकी । त्यांहीं व्रत करितां मृत्युलोकीं ।
 ते नरक त्यागूनि एकाएकीं । जाते जाले वैकुंठा ॥ ४८ ॥
 जेवी उदक घालितां वृक्षामुळीं । तें शाखांस पोचोन तात्काळीं ।
 तें जे जीवन होऊन सकळीं । पावती जाण वृद्धीतें ॥ ४९ ॥
 कां उदरीं पोचतांचि अन्न । सकळ इंद्रिये तेंणेंकरून ।
 म्लानत्वविरहित होऊन । होती पुष्ट तात्काळ ॥ ५० ॥

की लोहदंडाप्रों परिस लागता । सकळ हेमरूप होय तत्त्वता ।
 तेवि एकें हरिदिनीं व्रत करिता । पूर्वज अनेक उद्धरती ॥ ५१ ॥
 ऐसे होतां कितेक दिवस । सकळ नरक पडिले ओस ।
 आणि एकही प्राणी यमपुरीस । नये प्रस्तुत मुनीद्रा । ॥ ५२ ॥
 आतां मीं काय करावें ? । कोणाधी हें दुःख सांगावें ? ।
 अथवा कोठें निघोन जावें । केंवी बसावें निरुद्योगी ? ॥ ५३ ॥
 ऐसा अंतरां विचार करित । अहोरात्र चिंताक्रांत ।
 निरुद्योगी उगाच निश्चित । स्वस्थ वैसता जाहलों ॥ ५४ ॥
 ऐसा वृत्तांत विस्मयकारक । ऐकोनि तोषला मुनिनायक ।
 म्हणे " जेणें होय करमणूक । तैसेचि विद्वान करावें " ॥ ५५ ॥
 यापरी विचार आणुनी मनीं । कृतांतास म्हणे नारदमुनी ।
 ऐसे वाटे मजलागुनी । कीं ज्ञान तुजसी असेना ॥ ५६ ॥
 तूं चिंताक्रांत आपुले जागीं । म्हणशी बैसलों निरुद्योगी ।
 तरी महापराक्रम असोनि अंगीं । उपाय तुजलगीं सुचेना ॥ ५७ ॥
 रुक्मांगद तो मानव प्राकृत । त्यातें काय तूं भितोसि व्यर्थ ? ।
 त्याचा पराक्रम अत्यद्भुत । मनुष्यांतचि वर्णाषा ॥ ५८ ॥
 तो तुजसमोर युद्धाशी । कैसा ठरेल, सांग मजशीं ।
 जेवीं मृगेंद्रापुढें जंघुकाशीं । तग सर्वथा निघेना ॥ ५९ ॥
 कीं कुंभोज्जवापुढें सागराचें । न चले बळ लेशहां साचें ।
 कीं गरुडासन्मुख पन्नगाचें । आयुष्य उरेल, घेवना ॥ ६० ॥
 + + + + +
 तुझा प्रताप अति प्रचंड । क्षणें जिकिशील ब्रह्मांड ।
 तेथें रुक्मांगद मानव भ्याड । काय पाड त्याचा ? ॥ ६२ ॥
 ऐसें असतां दंडधरा ! । केवि बैसशी स्वस्थ मंदिरा ।
 तरी भातां शीघ्र करोनि त्वरा । जाय संगरा मृत्युलोकीं ॥ ६३ ॥

किष्ता, अध्याय ३१.

यमाच्या विनंतीवरून ब्रह्मदेवांनीं रुक्मांगद राजाचें सत्त्वहरण
 करण्याकरितां मोहना नामक एक सुंदर स्त्री पाठविली. तिनें

राजास इतकें मोहित करून टाकलें कीं, तो तिच्या अर्ध्या वचनांत राहूं लागला. पुढें, एकादशीचा दिवस येतांच, त्या दिवशीं अन्न-ग्रहण करण्याचा राजास तिनें आग्रह केला. राजा व्रत मोडावयास तयार होईना. शेवटीं, आपल्या पुत्राचें शिर मोहनेस घावयास तो कबूल झाला, पण एकादशी व्रत मोडण्यास प्रवृत्त झाला नाहीं. मोहनेस दिलेल्या वचनांत गुंतून आपल्या सहुणी पुत्राचा वध करण्याचा प्रसंग आपण आपल्यावर ओढवून घेतला, या विचारानें राजा रुक्मांगद मूर्च्छित झाला ! नंतर जो हृदयद्रावक प्रकार वडला, त्याचें वर्णन पहाः—

ओव्या.

नेणों काय कडकडोनी अंबर । पडलें अवचित अंगावर ।
 तैसें नृपासि भासोनि अपार । दुःखें मूर्च्छित पडियेला ॥ ५० ॥
 तदा हें वृत्त धर्मांगदानीं । कळतां गजबजोन मानसीं ।
 धावोनि शीघ्र रायापारीं । येता जाला त्या ठायीं ॥ ५१ ॥
 तों पिता देखिला अचेतन । तेणें व्याकुळ झाला पूर्ण ।
 मग धैर्यें मोहिनीलागून । पुसत 'काय झालें वो !' ॥ ५२ ॥
 येरी म्हणे 'आज एकादशी । मी उपवास करूं नेदीं तयासी ।
 तेणें खेद पावोन चित्तासी । बैसला उगाचि न बोले ' ॥ ५३ ॥
 तेव्हां धर्मांगद म्हणे 'माते ! । सोडून देईं दुराग्रहातें ।
 आज्ञा सेवन करितां अत्रातें । दुरितें असंख्य जोडती' ॥ ५४ ॥
 तंव ते म्हणे 'मी सर्वथा । उपवास करूं न दें नृपनाथा' ।
 ऐशा निग्रहातें पाहतां । दुःख पावला धर्मांगद ॥ ५५ ॥
 मग निज मातेजवळी येऊन । कथिलें साकल्य वर्तमान ।
 म्हणे त्वां मोहिनीस बोध करून । करावें सावध नृपासी ॥ ५६ ॥
 मग ते पातव्रता संध्यावळी । वेगें येऊन मोहिनीजवळी ।
 जेहें लागोन चरणकमळीं । म्हणे 'एक साजणी ! वचनातें ॥ ५७ ॥
 आजि एकादशीचें उपोषण । करिती आबालशुद्ध संपूर्ण ।
 आणि नृपास म्हणसी 'सेवां अन्न । तरी दोषा कारण त्वां होशी ॥ ५८ ॥

यास्तव आग्रह सोडूनी समग्र । रायाचें समाधान करीं सत्वर ।
मी तुज पसरोनी पदर । मागते साचार दे हेची' ॥ ५९ ॥
मोहिनी म्हणे ' बहुतांपरी । कथिता मी नायकेच निर्धारिं ।
रायें मजशीं सत्योत्तरीं । भाष्यदान दिधकेसे ॥ ६० ॥
' कां त्वां जें सांगशी वचन । तसाचि सर्वकाळ वर्तेन ।
यांत अंतर जालिया देईन । शिर कापून पुत्राचें ' ॥ ६१ ॥
ऐशा मज प्रतिज्ञापूर्वक । रायें दिधली असे भाक ।
तरी हरिदिनी व्रत मोढावें एक । कां यावें पुत्रमस्तक छेदुनी' ॥ ६२ ॥
यापरी मोहिनीची वाणी । संध्यावळीनें श्रवण करुनी ।
चित्ताप्रस्त दुःखित मनीं । होउनी ब्याकुळ पै जाली ॥ ६३ ॥
जेवि प्राणसंकट पाडसाशी । पडतां मृगी दुःखित मानसीं ।
कां गतेंत पडतां देखोन वत्सासी । धेनु मोहें झळंबत ॥ ६४ ॥
कां निमजनाचें देखोन संकट । कळवळे अंतरीं वैकुंठपीठ ।
तेवी पुत्रप्राणासी विघ्न अचाट । ऐकतां दुःखित संध्यावळी ॥ ६५ ॥
मग मोहिनीच्या लागून चरणीं । म्हणे ' पुत्रदान देई मजलागुनी ।
याविरहीत तुझिया मनीं । असेल तेंचि मागें कां ॥ ६६ ॥
माझा एकुलता एक कुमर । जो वंशसदनाचा स्तंभ थोर ।
तरी तुवां घेउनी भाष्यकुठार । न पाडावाच छेदुनी ॥ ६७ ॥
कां पुत्र माझी आंधळीची काठी । न न्यावी हिरोन उठाउठी ।
कां ते मज कृपणाची धनगांठी । न अभिलाषावी सर्वथा ॥ ६८ ॥
कां तें मज दुर्बळाचें अन्नपात्र । न ओढावें पुढोनि त्वरित ।
कां पुत्र माझा प्राणचि निश्चित । नाकळावा भाष्यपार्शें ॥ ६९ ॥
तुजशीं काकुळतो येउन । मागते पदर पसरोन ।
न वर्धी माझे बाळ सगुण । निष्ठुर मानसीं होउनी ॥ ७० ॥
याचे पालटा जें मागशी । तें देईन निश्चयें तुजशी ।
तरी मम तान्हयाचे जिवाशी । न इच्छीं घात सर्वथा ' ॥ ७१ ॥
ऐसें बोलोन तिच्या चरणीं । लोळण घातली तये क्षणीं ।
तथापि तिचेच्या अंतःकरणीं । कळवळा रुपजे दयेचा ॥ ७२ ॥

सिकता शिजविली बहुकाळ । तथापि ते न होय मवाळ ।
 तेवि मोहिनीचे चित्त दयाळ । न होय जाण सर्वथा ॥ ७३ ॥
 कीं वंध्या धेनुषी उत्तम चारा । घालितां न फुटेचि दुग्धधारा ।
 तेवि मोहिनीचे हृदयांतरा । नये भोलावा दयेचा ॥ ७४ ॥
 असो, तेव्हा ते संध्यावळी । अश्रु ठाळित नेत्रकमळी ।
 पडोनि थोर चित्तानळी । पुत्र जवळी पातली ॥ ७५ ॥
 म्हणे पुत्रराया । वचन ऐक । वोढवले संकट दुस्तर देख ।
 मोहिनीने महादुःखदायक । अनर्थ थोर मांडिला ॥ ७६ ॥”

X X X X
 तेव्हां धर्मागदें तियेते । संबोखोनि निज हस्ते ।
 म्हणे कां दुःख मानुनी चित्ताते । करिशी शोकाते व्यर्थचि ॥ ७७ ॥
 जाईल तरि जाचो प्राण । परी करावे सत्त्वरक्षण ।
 हा नाशवंत नरदेह जाण । काय उपयोग ययाचा ? ॥ ७८ ॥
 आज अथवा उद्यां साचार । कधी तरी निश्चये जाणार ।
 तरी सत्त्व रक्षोनी सत्त्वर । द्यावे शिर मोहिनीते ॥ ७९ ॥

कित्ता, अध्याय ३२.

याच्या पुढील कथाभागही फार मनोवेधक आहे, परंतु विस्तार-
 भयास्तव त्याचा समावेश येथे करितां येत नाही. कृष्णदास
 कवीच्या श्लोकबद्ध प्रकरणपेक्षां, त्याचा ओवीबद्ध ‘एकादशी-
 माहात्म्य’ हा ग्रंथ अधिक सरस आहे व तो वाचकांनीं एकवार
 अवश्य वाचावा.

वळरामाची कन्या वत्सला ही अभिमन्यूस देण्याचा ठराव झाला
 होता; परंतु वळरामाचा ओढा कौरवांकडे असल्यामुळे, त्यानें
 दुर्योधनपुत्र लक्ष्मण यास वत्सला देण्याची योजना केली. पांडव
 वनवासांत आहेत, अशा वेळीं लक्ष्मणाचें लग्न उरकून घ्यावे,
 या हेतूनें दुर्योधन आपल्या परिवारासह द्वारकेत जाण्यास निघाला.
 त्यावेळच्या त्याच्या थाटाचें वर्णन कृष्णदासांनीं केले आहे:—

कटाव.

कौरवेंद्र दुर्योधन राजा, निघता झाला विवाहकाजा, ज्याचा महिवर थोर अगाजा, संगे चालति असंख्य फौजा, अर्षी धावति भाट रथाचे दाट गजाचे थवे मागुनी किंकाट त्याचे शब्द ऊठती अचाट उष्ट्रे मार्गे त्याचे, वाट दिसेना ऐसी दाटी, कोतवाल हय त्याचे पाठी, थै थै नाचति चाटोवाटी, तयामागुनी स्वार कचाटी, वाजि तकाटित गाजी धावति, आजि चला हो हाजी म्हणती, डंका नौवति मागुनि येती, ढोल तुताऱ्या अभित वाजती, चौघडे बाजे अनेक गर्जती, ताशे मर्फे मृदंगाचा किलकिलाट बहु वाजंत्रांचा नाद नर्भी तो न माय त्यांचा, त्यांचेमागुन पायदळाचा धाट चालला वाट दिसेना, अचाट सेना पाय घसेना, भाट कीर्ति बोभाट करिती, दंडपाणि सन्मुख धांवता, नरयानांची नव्हेच गणती, चोपदार कनकदंड घेउनी, उर्दंड धावति मार्ग करोनी, प्रचंड गज हय मानव यानी असंख्य कामिनि जात बसोनि । यापरी द्वारकेते । पातले कौरवजन ते ॥ १ ॥

वत्सलाहरण.

सुभद्रा आणि अभिमन्यु रथांतून द्वारकेस जात असता वाटेंत घटोत्कच आणि अभिमन्यु यांचे जें युद्ध झालें त्याचें वर्णनः—

श्लोक.

विदूराची आज्ञा त्वरित मग घेवोनि निघती ।
 पथीं जातां लागे वन बिकट घोरांदर अती ॥
 थवे शार्दूलांचे विचरति मृगेंद्रादिक महा ।
 अशा आरण्यातें कमितिहि बळें निर्भय पहा ॥ १ ॥
 वृक्षांची बहु दाटि मार्ग न चले तें दिव्य एका शरें ।
 नाना वृक्ष समूळ ते उडवुनी केलें सुपंथा त्वरें ॥
 फोडोनी नग मार्गणें सरळशा पंथें तदा चालती ।
 तों त्या काननिं आस्रपीं अडविलें जातां त्वरीता गती ॥ २ ॥
 येथें असे स्थान घटोत्कटाचें । सुरासुरांहि भय फार ज्याचें ॥
 विध्वंसिलें कानन पाहुनीयां । आले बहू राक्षस धांवुनीयां ॥ ३ ॥

भस्त्रप लोचनि पाहति सुरथी बाळक आणि छियेतें ।
 म्हणती दैवें आमिष धाडुनि दिधलें भक्षण आमुतें ॥ ४ ॥
 वदती त्यातें वन हें मूर्खा । विध्वंसिलें कार्या ।
 रक्षक आम्हीं घटोत्कचाचे माऊं तुज या ठायीं ॥ ५ ॥
 असें ऐकतां अभिमन्यू तें सुताक्षण सायक सोडी ।
 सकळांचेही सव्य हस्त ते क्षणमात्रेची तोडी ॥ ६ ॥
 दशदिशा मयें पळति तेथुनी । पति घटोत्कचा कथिति येउनी ।
 पातळा महावीर तो भरी । घेउनी पळा प्राण सत्वरों ॥ ७ ॥
 हेडंबीचा सुत तें परिसुनि वृत्तांत क्रुद्ध बहु झाला ।
 दशकोटि क्रव्यादां घेउनि संगें तया स्थळीं आला ॥ ८ ॥
 देउनि हाक भयंकर, म्हणत ' उभा प्राण वाचवीं, राहें ।
 करिशीं अर्भकचेष्टा, न सहे परि मज कदापि धीरा हें ' ॥ ९ ॥
 ऐसें वाक्य ऐकोनि कृष्णभाचा । सिंहनादें गर्जुनी वदे वाचा ।
 म्हणे 'आतां दुर्जना ! साहिं बाणा । क्षणें तुझ्या घेईन जाण प्राणा' ॥१०॥
 आला देखोन तीक्षण शर । घाबरला बहु राक्षसेश्वर ।
 मग अंबरी उडोन वरचेवर । वर्षाव करी शिळांचा ॥ ११ ॥
 त्याचें शरें पिष्ट करुनी । अभिमन्यें प्रेरिली गदा गगनीं ।
 तेणें घटोत्कचा घेरी येउनी । महीवरी आपटला ॥ १२ ॥
 मग शस्त्राखें युद्ध करिती । परी एकभेकां नाटोपती ।
 अभिमन्यें सहा कोटि गणतां । राक्षस क्षितीं पाडिले ॥ १३ ॥
 कितीएक ते बाणवातें उडाले ।
 कितीएक ते प्राणघाकें दडाले ॥
 असें देखतां नाथ रात्रिचरांचा ।
 अति क्षोभुनी घात इच्छी तयाचा ॥ १४ ॥
 गगनिं मग उडोनी टाकिली दिव्यशक्ती ।
 क्षणहि न लगतांची आकळी प्राणशक्ती ॥
 जननि सुत-अवस्था पाहुनी फार भयाली ।
 धरित हृदयिं वत्सा दुःखबोही बुडाली ॥ १५ ॥

रिपू गेला मारुनि बाळकातें ।
 करी शोका काननी सुभद्रा ते ॥
 मुखावरी ठेवुनी वदनासी ।

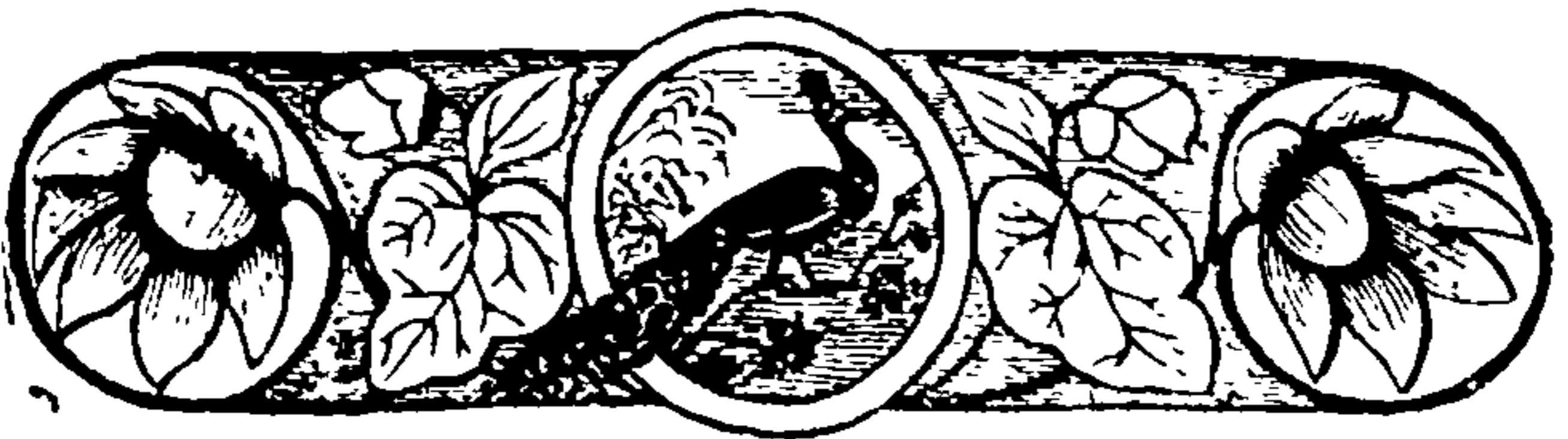
म्हणे ' बाळा टाकुनी मज जाशी ॥ १६ ॥
 करुं कैसी वा गत काय आतां ।
 नूठतां तूं करिन रे प्राणघाता' ॥
 वहुन ऐसें फोडि ती हंबरहे ।
 बडवोनी वक्ष तें वडू रडे ॥ १७ ॥

यापरि विलाप करुनि सुभद्रा दुःखें रोदत भारी ।
 कुलदेवीतें स्तवोनि प्रार्थी, अंबे ! दुःख निवारो ॥ १८ ॥

पद (बाळा जो जो रे० या चा०)

येईं येईं वो जगदंबे ! । माते विश्वकदंबे । ।
 धांभुनि उडि घालीं अविलंबें । दीनाप्रति न विसंबें ॥ ध्रु० ॥
 कौरविं हारविलें राज्यासी । छळिलें द्रौपदीसी ।
 दुःख भोगितसों वनवासी । नयनिं कैसें पहासी ॥ १ ॥
 माझे बालक हें एकुलतें । वधिलें राक्षसिं यातें ।
 आतां करुं कायी, दुःखातें । निरसुन तारीं मातें ॥ २ ॥
 तूं तंव दीनाची माऊली । जाशी वत्सा गाऊली ।
 धांभुन उचालत ये पाऊलीं । करिं करुणासाउली ॥ ३ ॥

किता.

श्रीकृष्ण जगन्नाथभट्ट बांदकर.

श्लोक (शिखरिणी)

यतोऽव्यक्तात्सर्वे गुरुलघुनृदेवादि निवहाः
प्रभूताः संभूता भजहरिहराः शक्तिवशागाः
ततोऽहं सवाद्यं त्रिदशनुतपाद्यं खलजनै-
रनासाद्यं कृष्णं युद्धवरमनाद्यंतममलम् ॥ १ ॥

श्रीसद्गुरुमहिम्नस्तोत्रम्.

आपली भाषा व आपला धर्म यांचा अभिमान व उन्नतीची इच्छा ज्यास नाही, असे लोक “ मनुष्यरूपेण मृगाश्चरंति ” याच कोटींतले होत. प्रत्येकाल आपल्या भाषेचा व धर्माचा सर्वत्र विस्तार व्हावा, अशी महत्त्वाकांक्षा असतेच; परंतु, मनुष्य स्वतंत्र असला म्हणजे तो आपणास हवी असेल तशी आपली सुधारणा व उन्नति करून घेतो; व तोच परतंत्र झाला, आणि परक्यांच्या जुलमाचें जख्खड जूं त्याच्या मानेवर पडलें, म्हणजे मग निरुपायास्तव परकी शिकवितील ती त्याची भाषा, परकी म्हणतील ती त्याची सुधारणा व परकी करूं देतील तेवढी त्याची उन्नति, असाच प्रकार व्हावयाचा. एका कालीं वैभवाच्या उच्च शिखरावर विहार करणाऱ्या या आमच्या भूमीस आजची ही करुणस्थिति प्राप्त होण्याचेंही हेंच मुख्य कारण होय.* आमचा गोमांतक प्रांत पोर्तुगीज सरकारच्या हातांत जाऊन आज चार शतकांवर वर्षे झालीं. तितक्या अवधींत, आमच्या धर्माची, भाषेची व स्वातंत्र्याची जी

* प्रस्तुत लेख गोमांतकांतील एका लेखकानें लिहिला आहे, अर्थात् तेथील परिस्थितीस अनुलक्षण त्यानें हे उद्गार काढले आहेत, हें सांगावयास नकोच.—प्रथकर्ता.

भयंकर पायमल्ली झाली, तिचें वर्णन करणें अगदीं अशक्य आहे ! त्या राक्षसी जुलमाचें व सुलतानी कारकिर्दीचें वर्णन इतिहासांत वाचलें असतां प्रत्येक हिंदु म्हणविणाऱ्याच्या अंगावर रोमांच उठतील, यांत शंका नाही.

जिकलेल्या लोकांस एकाद्या पाळीं व जनावरापेक्षां जास्त स्वातंत्र्य न देण्याची कांहीं जेत्यांस नेहमी हौस असते; व याच कारणामुळें स्वाभिमानजनक व उन्नतिकारक असें शिक्षण न देतां, नेहमीं ते त्यांस अज्ञानस्थितींत ठेवीत असतात. गोवें प्रांतांतही वरील कारणास्तव सरकारानें लोकांस मराठी शिक्षण देण्याकडे साफ दुर्लक्ष्य केलें. सरकारचा आश्रय मुळींच नसल्यामुळें, लोकांच्या आश्रयावर उभारलेल्या ज्या कांहीं थोड्या शाळा होत्या, त्याही हळुहळु नामशेष झाल्या; व मराठी भाषेसंबंधानें समाजांत पराकाष्ठेचें अज्ञान व्यापून राहिलें. अशा रीतीनें मराठी शिक्षण नसल्यामुळें लोकांस आमच्या पवित्र धर्मग्रंथांचें अवलोकन घडेनासें झालें; व त्यामुळें आमच्या आधुनिक व प्राचीन साधुसंतांची आणि कवींची त्यांस ओळख मिळणें दुरापास्त झालें आमचा सनातन धर्म म्हणजे काय व तो कशाबरोबर खातात याची कोणास ओळखही राहिली नाही व अशाच अनेक पिढ्या अशिक्षित राहिल्यामुळें, उत्तरोत्तर तें अज्ञान अधिकच बळावले; आणि पुढें पुढें तर ज्या आमच्या पवित्रतम धर्मग्रंथांस सुधारणेच्या शेंड्यास पोंचलेल्या जर्मनी, अमेरिकेसारख्या राष्ट्रांतील निर्मत्सर विद्वानांनीं व तत्त्ववेत्त्यांनीं माना डोलविल्या, त्यांसंबंधानें आमचा अगदीं उलटा व विपरीत ग्रह झाला. येथील एका गर्भ-श्रीमंताची एक सखेदाश्चर्यजनक गोष्ट ऐकिवांत आहे, ती ऐकिली असतां, गेल्या पन्नास वर्षांपूर्वींचें गोमांतकांतील शिक्षण व धर्मश्रद्धा यांचें सहज अनुमान होण्यासारखें आहे. ती गोष्ट आम्हीं येथें देतो.

एकदा येथील एका कुलीन गर्भश्रीमंताचे घरीं एक गरीब ब्राह्मण कांहीं याचना करण्याकरितां आला. ब्राह्मण दुखून आला असल्या-मुळे बराच थकून गेला होता; यास्तव त्या श्रीमंतानें त्यास एक तपेली देऊन आपल्या गोठ्यांत भात करून जेवण्यास सांगितलें. ब्राह्मण मोठा कर्मनिष्ठ व पवित्र आचरणाचा होता. भगवद्गीतेचा नित्य निदान एक अध्याय तरी वाचल्यावांचून तो अन्नग्रहण करीत नसे. ब्राह्मणानें भात चुलीवर ठेविला व संध्यावंदनादि करून भगवद्गीता वाचण्याकरितां बसला. ब्राह्मण भगवद्गीता वाचतो हें कळतांच यजमान रागानें धांवत धांवत गोठ्यांत आले व म्हणाले “अहो ! आमच्या भरलेल्या घरांत ही गीता कां वाचतां ? तुम्हांस वेडवीड तर लागलें नाहीं ना ? कोणी आसन्नमरण असेल तर त्याच्या जवळ मात्र गीता वाचतात. बऱ्या बोलानें येथून निघून चला; नाहीं तर हांकून लावूं.” अशी हीं श्रीमंतांचे तोंडचीं शब्दमौक्तिकें पाहून ब्राह्मणास काय वाटलें असेल, त्याची कल्पनाच केली पाहिजे ! त्रिचारा ब्राह्मण तसाच उठून चंबू-गवाळें वेऊन चालता झाला ! श्रीमंत व कुलीन घराण्यांत जर अशिक्षितपणामुळें असें घनघोर अज्ञान भरलेलें होतें, तर मग सामान्य जनसमूहाची शोचनीय स्थिति काय वर्णन करावी ?

दुःखामागून सुख या सृष्टिनियमानुसार अज्ञानाचाही काल मधून मधून येत असतो. आमच्या प्रांतांत सर्वत्र असें गडद अज्ञान पसरल्यावर भगवंतास आमची करुणा येऊनच कीं काय, वेदप्रति-पादित सनातन धर्माचा प्रसार करण्याकरितां भक्तिज्ञानसंपन्न महानुभाव श्रीकृष्ण भट्ट बांदकर यांचा अवतार झाला. त्यांचें संक्षिप्त चरित्र आम्ही येथें देतो.

गोव्याची राजधानी जें पणजी शहर, त्यापासून सुमारें तीन कोसांवर डोंगरी या नांवाचा एक लहान गांव आहे. हा गांव

लहानशा एका डोंगराच्या पायथ्यासभोंवतीं वलयाकार वसला असल्यामुळे, त्यास डोंगरी हें अन्वर्थक नांव प्राप्त झाले आहे. या गांवांत जगन्नाथ भट्टजी या नांवाचे अत्यंत सात्त्विक, कर्मनिष्ठ व पवित्र आचरणाचे एक ब्राह्मण रहात असत. ते रुक्मिणी-पांडुरंगाचे निःसीम भक्त होते. ते कीर्तन करीत तेव्हां विठ्ठलनामाच्या गजरांत देहभान विसरून जाऊन त्यांचो पगडी देखील खाली पडत असे. ते नित्य पांडुरंगाचें भजन करीत व त्या वेळीं त्यांच्या नेत्रांतून एकसारख्या प्रेमाश्रूंच्या धारा चालत असत. भजन कारतेवेळीं ते पांडुरंगास वसण्याकरितां म्हणून समोर एक पाट ठेवीत व त्यावर फुलें टाकित असत. आणि भजन समाप्त झाल्यावर पांडुरंगाचा प्रसाद म्हणून तीं फुलें लोकांस वांटून देत. असें सांगतात कीं, त्या वेळीं त्या फुलांचा नैसर्गिक गंध नाहीसा होऊन त्यांस बुक्याचा घमघमाट येत असे. ही गोष्ट प्रत्यक्ष पाहिलेली कांहीं वृद्ध मंडळी अजून डोंगरीवर आहे. जगन्नाथ भट्टांस एका प्रसिद्ध ज्योतिष्यानें “ तुमचा देह अमुक वर्षीं अमुक तिथीस कोणत्याही एका पुण्यक्षेत्रीं पडेल ” असें सांगितलें होतें. पुढें जगन्नाथ भट्टजी शके १७३७ विश्वावसु संवत्सरांत नवरात्राच्या सुमारास श्रीवेंकटगिरीवर यात्रेस जावयास सहकुटुंब निघाले. तेथें सहस्र ब्राह्मणभोजन घालण्याचा त्यांचा विचार होता; परंतु सांपत्तिक स्थिति तशी नसल्यामुळे त्यांनीं फक्त मानसिक ब्राह्मणभोजन घालण्याचा निश्चय केला व आश्विन शुभा ५ दिवशीं प्रातःकाळीं स्नानसंध्या वगैरे करून ते पूर्वाभिमुख ध्यानस्थ बसले. त्यांनीं आपल्या मनांतच स्वयंशक्तसिद्धता करून पात्रें वाढिलीं व मानसिक ब्राह्मणांच्या अनेक पंक्ती अनेक खेपा जेवविल्या. प्रतिक्षणीं “ ध्या ! गोविंदा ! ” एवढाच काय तो ब्राह्मणांस भोजनसूचना देणारा त्यांचा शब्द लोकांस ऐकूं येत होता. बाकी त्यांचें सर्व मानसिकच चाललें होतें. शेवटीं, त्यांच्या

संकल्पाप्रमाणें सहस्र ब्राह्मणांचें भोजन झाल्यावर “पुंडलीकवरदा हरिविठ्ठल !” असें म्हणून एकदम त्या सत्पुरुषानें आपला पवित्र देह, पवित्र तिथीस, त्या अत्यंत पवित्र क्षेत्रीं ठेवून आपण निर्याण केलें ! हेच आमच्या प्रस्तुत चरित्रनायकाचे तीर्थरूप होत.

काहीं अपवादक स्थळें वेगळीं केलीं असतां साधुसंतांचें जन्म नेहमीं पवित्र कुळांतच झालेलें आढळतें. “अथवा योगिनामेव कुलं भवति धीमतां” या भगवदुक्तीप्रमाणें सज्जनस अवतार घेण्यास योग्याचेंच कुल पाहिजे असतें. शिवाय, ज्यांनीं प्रेमबळानें भगवंतास आपलासा करून घेतला आहे, त्या आपल्या हृदयरंजक भक्तोत्तमास भगवान् विषयलुब्ध व अपवित्र मातापितरांच्या उदरांत जन्म कसें देईल ? याचसाठीं श्रीकृष्ण भटजीमहाराजांस परमास्थानें जगन्नाथभटजींच्या पोटीं जन्म देऊन आपलें वचन व भक्तवात्सल्य स्पष्ट करून दाखविलें.

श्रीकृष्ण भटजीमहाराजांचें जन्म शके १७६६ क्रोधी संवत्सरांत आषाढ शु० ११ एकादशीच्या महापर्वणीस झालें. मार्गें सांगितल्याप्रमाणें वेंकटगिरीवर जेव्हां जगन्नाथ भटजींचें निर्याण झालें, त्यावेळीं भटजी महाराज तेथें होते. तेव्हां त्यांचे वय अवघे पंधरा महिन्यांचें होतें. तीर्थरूप निवर्तल्यावर भटजीमहाराजांचें लालनपालन त्यांचे चुलते कुंदभटजी हे करीत होते. “प्रसादचिन्हानि पुरःफलानि” या कविकुलगुरूक्तीप्रमाणें भटजीमहाराजांचें भावी प्रच्छन्नभास्य लहानपणींच त्यांच्या खेळांतही दिसून येऊं लागलें. नारळीच्या पिड्यास लहान लहान काठ्यांच्या खुंट्या लावून त्यांस काठ्याच्या दोऱ्या बांधाव्या आणि त्याचा तंबोऱ्याऐवजीं उपयोग करून इतर मुलांस जवळ बसवावें व आपण कीर्तन करावें, हाच त्यांचा लहानपणींचा भावडीचा खेळ हांता ! “मुलाचे पाय पाळण्यांत दिसतात” म्हणून म्हणतात तें खोटें नव्हे.

भटजीमहाराजांची बुद्धि उपजतच महातीव्र होती. त्यांचे मराठी शिक्षण अक्षरांची ओळख पटण्यापुरतेच झाले होते. डोंगरीवरील प्रसिद्ध विद्वान् गृहस्थ कै० हरिबाबा मुकुं-
डीकर यांचेजवळ त्यांनी रूपावली व रघुवंशाच्या दुसऱ्या सर्गाचे फक्त १४ श्लोक काव्यपद्धतीने म्हटले होते. याशिवाय दुस-
रीकडे कोठेही त्यांनी कसलेच अध्ययन केले नाही; तरीही भाग-
वतासारख्या दुर्बोध ग्रंथाचा ते सहज अर्थ लावीत असत, यावरून
भटजीमहाराज हे खचित कोणीतरी योगभ्रष्ट सत्पुरुष होते असे
म्हटल्यावांचून आमच्याने राहवत नाही. “ तत्र तं बुद्धिसंयोगं लभते
पौर्वदेहिकं ” या भगवदुक्तीप्रमाणे त्यांच्या तीव्र पूर्वसंस्कारांचा या
जन्मांत उदय झाला, हेच खरे नाही तर, संस्कृतासारख्या दुर्जेय भाषेत
काहीच अध्ययन नसतां इतकी गति होणे अगदी दुरापास्त आहे.

भटजीमहाराजांचा कुलपरंपरागत धंदा भिक्षुकीचा होता. त्यांचे
चुलते मुकुंदभटजी हेही याज्ञिकीच करून कुटुंबाचा निर्वाह चाल-
वीत होते. भटजीमहाराजांचा स्वभाव फार तेजस्वी असल्यामुळे,
त्यांस परक्याच्या दारावर याचना करून पोटाची वीतभर खळगी
भरण्याची ही याचकवृत्ति अगदी आवडत नसे. पण, “ पळत्या-
पाठीं ब्रह्मराक्षस ” या न्यायाने भटजीमहाराज १८।१९ वर्षांचे
असतां त्यांच्या चुलत्यांनी आपली इहलोकची यात्रा संपविली;
व कुटुंबपोषण अर्थातच भटजीमहाराजांवरच येऊन पडले. त्यांस
निर्वाहाचे दुसरे काहीच साधन नसल्यामुळे जरी भिक्षुकीचा कंटाळा
येई, तरी मुक्ताद्याने तीच कुलपरंपरागत वृत्ति स्वीकारून कुटुंबभरण
करणे भाग झाले. आपल्या वृत्तीची त्यांस मनस्वी चिळस येत होती,
हे त्यांच्याच कवितेंतील अनेक उक्तींवरून सिद्ध होते. त्यांनी स्वतः
आपल्या हकीकतीचे एक पद केले आहे, त्यांत त्यांचे “ भिक्षुके
वृत्ती करितां आला मनि कंटाळा ” असे स्पष्ट उद्गार आहेत. अशा

रीतीने त्रासून त्रासून पांच सहा वर्षे त्यांनी कसेबसे कुटुंबपोषण केले. या जाचांतून देवाने आपणास सोडवावे म्हणून रात्रीच्या रात्री जागरण करून त्यांनी ईश्वराचा धांवा करावा व मोठ्याने भजन करून देवास आळवावे. तरीही त्रासांतून मोकळे होण्याचा कांही मार्ग दिसेना. जिचा मनापासून त्यांस तिरस्कार वाटत होता ती वृत्ति चालवून तरी निर्वाह होता तर बरे होते. परंतु, तसे न होता उपवास काढण्याचेही अनेक प्रसंग जेव्हां येऊ लागले, तेव्हां मात्र भटजीमहाराज फारच गांजून गेले व दारिद्र्य आणि मनस्ताप यांनी त्यांस अगदी वेडे करण्याच्या वेतांत आणिले.

दुःखाचा अतिरेक झाल्यावांचून सुखाची खरी गोडी समजत नाही. उन्हांतून श्रमून आलेल्या तृपित पांथरधास पाण्याची जी गोडी असते ती गोडी घरांत बसून असलेल्या सुखवस्तु गृहस्थास असणे शक्य नाही; तसेच, अनेक संसारतापांनी ज्यांचे हृदय पोळून गेलेले असते त्यांसच भगवत्स्वरूपसाक्षात्काराच्या शाश्वत सुखाची खरी किंमत कळून येते. समर्थानीं दासबोधांत म्हटले आहे:—

संसारदुःखें दुखवला, त्रिविधतापें पोळला ।

तोचि एक अधिकारी झाला, परमार्थाची ॥ १ ॥

भटजीमहाराजही अनेक प्रकारच्या संसारदुःखांनी पोळून गेले असल्यामुळे परमार्थाचे खरे अधिकारी बनले होते, हे निराळे सांगण्याची गरज नाही.

गोमांतकांतील प्रसिद्ध देवरथान श्रीक्षेत्र वादिवडे येथे रा. रा. मण पै या नांवाचे एक परम सात्त्विक व अंतर्निष्ठ गृहस्थ राहत असत. ते भटजीमहाराजांचे प्रेमळ मित्र होते. एके दिवशीं भटजीमहाराज त्यांचे येथे गेले होते, तेव्हां रा. मण पै हे यथार्थदीपिका वाचित होते. त्यावेळीं “ तद्विद्धि प्रणिपातेन परिप्रश्नेन सेवया ” या श्लोका-

वरील पंडितांचें सुरस व्याख्यान रा. मण पै आपल्या रसाळ शब्दांनीं श्रोत्यांस समजावून देत होते. संतांचा महिमा असा अनि-
र्वचनीय आहे व त्यांस शरण गेलें असतां ते तत्काळ जीवांस भव-
बंधमुक्त करितात, हें ऐकतांच भटजीमहाराजांस फार आनंद झाला.
वाचून संपल्यावर मण पैजवळ भटजीमहाराजांनीं मोठ्या उत्सुकतेनें
प्रश्न केला कीं “असे जगदुद्धारक संत आज या जगतीतलावर
आहेत काय ?” मण पैनीं उत्तर दिलें “होय, पुष्कळ आहेत !”
भटजींनीं विचारिलें “कोठें आहेत ते कृपा करून आम्हांस सांगा.”
त्यावर मण पै म्हणाले, “भवबंध नाहीसा करणारे दीनदयाळ
संत सर्वत्र भरलेले आहेत. आम्हां विषयांधांस मात्र त्यांची परीक्षा
होत नाही.” हें ऐकून भटजींनीं लागलेच मण पैचे चरण
धरिले व म्हणाले, “असें आहे तर, आपणच कृपा करून मला
भवबंधापासून मुक्त करण्याजोगें उपदेशामृत पाजा.” त्यावर मण
पै म्हणाले, “कृष्णभटजी ! मीं तुम्हांस भवबंधविच्छेदक ज्ञानो-
पदेश केला असता; परंतु आपण विद्वान् व संस्कृतज्ञ आहां. आ-
पल्या कांहीं शंका असल्यास, त्यांचें समाधान करण्याचें कदाचित्
मला जड जाईल; व असें झालें म्हणजे सहजच माझ्यावरील
श्रद्धा कमी पडेल. पंडितांनीं याविषयीं आपल्या यथार्थदीपिकेत
सांगितलें आहे.

शिष्यसंदेह न शके हरूं । तो अनुभवीही न म्हणवे गुरु ।

कल्पिले पदार्थ नेदी तरु । तो कल्पतरु कैसा म्हणावा ? ॥ १ ॥

म्हणोनि शास्त्रज्ञ आणि अनुभवी । साजे त्याला गुरुत्वपदवी ।

तोचि जगद्गुरु गोसावी । कीं शास्त्रज्ञ आणि अनुभवी परिपक्व ॥ २ ॥

यास्तव, आपण तशाच प्रकारचे शास्त्रसंपन्न आणि अनुभवी
सत्पुरुष पाहून त्यांस शरण जावें हें बरें. आतां असा सत्पुरुष तुला
पाहिजे तर वेंगुलें येथें विष्णुबुवा सोमण या नांवाचे एक प्रसिद्ध

व अनुभवसंपन्न रामदासी संत आहेत, त्यांस शरण जा, म्हणजे तुझा कार्यभाग होईल.”

मण पैची ही अमृततुल्य वाणी ऐकून, भटजीमहाराजांचा आनंद गगनांत मावेनासा झाला. ते तसेच उठून घरीं आले, व दुसन्याच दिवशीं म्हणजे शके १७९१ शुक्ल संवत्सर आषाढ व॥ ७ शुक्रवारीं पहांटेस कोणास नकळत एकटेच वेगुलर्यास जावयास निघाले. त्यावेळीं खुद्द त्यांची गृहिणी दोन दिवसांची बाळंतीण होती व घरांत एक दाणाही शिल्लक नव्हता. असें असून मागचा पुढचा कसलाच विचार न करितां भटजीमहाराजांची स्वारी एकदम बाहेर पडली.

मनुष्यास एकदां तीव्रतर विरक्ति झाल्यावर मग घरदार, बायकापोरें यांघरचा मोह पार उडून जाऊन त्यास, आपण केव्हां एकदां शाश्वतसुखसंपन्न होऊं, असें होऊन जातें. बायकापोरांचा मोह सोडणें हें आमच्यासारख्या प्राकृतांस जरी कठीण वाटतें तरी सत्पुरुषांस एका परमात्म्यापुढें त्याची काहींच मातबरी दिसत नाहीं. समर्थ म्हणतातः—

सांडुनि आपली संसार कांता । करीत जावी देवाची चिंता ।

निरूपण कीर्तन कथा वार्ता । देवाच्याच सांगाव्या ॥ १ ॥

देवाच्या सख्यत्वासाठीं । पडाव्या जिवलगांसी तुटो ।

सर्व अर्पावें शेवटीं । प्राण तोही वेंचावा ॥ २ ॥

हरिभक्तीचें खरें लक्षण हेंच होय. प्रन्हादानें आपल्या बापाची आज्ञा मोडिली खरी, परंतु त्यानें भगवंताची प्राप्ति करून घेतली. ध्रुवानें आईबापांचा त्याग केला पण अचल असें परब्रह्मपद मिळविलें. भरतानें आपल्या आईचा उपमर्द केला परंतु परमात्मा श्रीरामाचे ठायीं अनन्यत्व संपादन केलें. समर्थ रामदासस्वामींनीं बंधु, आई व घरदार

यांचा त्याग केला, परंतु आपण कृतार्थ होऊन सर्व भरत—भूमीच्या लोकांस चिरकाल स्मरण राहिल अशी अजरामर कीर्ति संपादिली. भटजी महाराजांनीही आपल्या प्रसूतपत्नींची उपेक्षा केली पण, निरतिशयानंदपरिपूर्ण अस परब्रह्मस्वरूप साध्य केले. “ देव जोडे तरी करावा अधर्म ” असे तुकोबांचे म्हणणे आहे ते यासच अनुसरून होय.

आषाढ महिना, भरपावसाळ्याचे दिवस ! बरोबर एक कागदाची फाटकी छत्री; भागवत, यथार्थदीपिका वगैरे दोनचार पुस्तके पाठीस बांधलेलीं; अंगावर एकच पैरण व एक धोतर; अशा साम-प्रीने, भटजीमहाराजांची स्वारी पूर्वी कधीही न पाहिलेल्या अशा गांवांतून व रानांतून प्रवास करित करित जाऊं लागली. रात्र पडली कीं कोठेंतरी एका गोठ्यांत निजावे, व सकाळ झाली कीं चालावे. अशा रीतीने, पोटांत अन्नाचा लेश नसतांही पावसांतून भिजत भिजत दोन दिवस प्रवास केला व तिसऱ्या दिवशीं वेंगुळें गांठिलें. भटजीमहाराज घरांतून बाहेर निघून वेंगुळ्यांस येईपर्यंत पावसानें एकसारखी वृष्टि चालविली होती, त्यामुळें, अंगावरील सर्व कपडे भिजून चिब झालेले होते. क्षुधेमुळें पायांत अगदीं त्राण राहिलें नव्हतें. अशा स्थितींत हळु हळु चालत व बोवांचें घर विचारीत विचारीत भटजीमहाराज अगदीं नेमकेच आपल्या इष्ट-स्थळीं आले; परंतु, तेंच विष्णुबोवांचें निवासस्थान हें मात्र भटजी-महाराजांस ठाऊक नव्हतें. बाहेर ओटीवरच विष्णुबोवा पंचदशीचें पुस्तक घेऊन त्यावर व्याख्यान करित होते व जवळ बरीच शिष्य-मंडळी श्रवणार्थ बसली होती. भटजीमहाराजांनीं खुद्द बोवास हाक मारून त्यांकडे “ विष्णु बोवा सोमण म्हणतात त्यांचें घर कोठें आहे ? ” असा प्रश्न केला. ते म्हणाले “ कां ? त्यांच्याकडे आपलें काय काम आहे ? ” भटजी महाराज आधींच प्रवासामुळें थकून

गेले होते. त्यांत, त्यांच्या सरळ प्रश्नास हें विचित्र उत्तर ऐकून त्यांस फार वाईट वाटलें व ते पुनः म्हणाले, “महाराज ! ते कोठें राहतात तेवढें मला कृपाकरून सांगा, मला त्यांचेकडे थोडें नाजूक काम आहे.” हें ऐकून बोवांच्या शिष्यमंडळींस भटजीमहाराजांची करुणा आली व ते त्यांस म्हणाले, “अहो ! ज्यांचेजवळ आपण बोलत आहां तेच आपले उद्दिष्ट गृहस्थ होत व हाच त्यांचा आश्रम आहे.” हें ऐकून, ज्यांचेकरितां आपण इतके त्रास सोसून आलों ते सद्गुरु आपणास भेटले म्हणून भटजीमहाराजांस जो आनंद झाला त्याचें वर्णन करणें अशक्य आहे.

त्या आनंदातिरेकासरसा पावसाचें पाणी खळखळां वाहत असलेल्या त्या आंगणांतच त्यांनीं बोवांस दीर्घदंड नमस्कार घातला. हस्तादिकांचा आश्रय सुटतांच जसा एकादा अचेतन दंड एकदम खालीं पडतो, तसें भटजीमहाराजांनीं निरभिमानत्वानें सद्गुरूंस लोटांगण घातलें. अशा प्रणिपाताचें वर्णन वामन पंडित आपल्या यथार्थदीपिकेंत करितातः—

शरणागतीचें लक्षण । प्रथम हें कीं आपण ।

कांहीं नेणे टोणपा अविचक्षण । सर्वज्ञ तूं मज उद्धारीं ॥ १ ॥

या भावें प्रणिपात । करावा प्रकर्षें शरीराचा निपात ।

तो दंडवत कीं अकस्मात् । पडे जैसा टोणपा ॥ २ ॥

तो टोणपा ढकलितं पडों जाणे । परीं पडला उठों नेणे ।

कीं मस्तकीं पद्महस्त बाणे । उठे प्रभावे तयाच्या ॥ ३ ॥

अचेतन दंड पडला । तो टोणपा सचेतनें उचलिला ।

तैसा जडात्मत्व जाणणार याला । उचलो कोण चिदात्मत्वे त्यावांचुनी ॥ ४ ॥

भटजीमहाराजांनीं असें पावसांतच लोटांगण घातलेले पाहून विष्णु-बुधांस परमाश्चर्य वाटलें. हा कोणीतरी परमविरक्त व संसारतप्त गृहस्थ भसावा अशी बोवांची खात्री झाली, बोवांनीं वराच वेळ वाट

पाहिली. पण, भटजी कांहीं उठेनात ! तो त्यांचा दृढ निश्चय पाहून स्वतः विष्णुबोवांनीं पावसांतच जाऊन त्यांस उठविले व घरांत घेऊन आले. भटजीमहाराजांचे सर्व वृत्त समजून घेतल्यावर बोवांस अत्यंत हर्ष झाला. कारणः—

सद्गुरुवीण सच्छिष्य । तो वायां जाय निःशेष ।
 कां सच्छिष्येवीण विशेष । सद्गुरु शिणे ॥ १ ॥
 उत्तम भूमी शोधिली शुद्ध । तेथे बीज पेरिले कीडसादे ।
 कां ते उत्तम बीज परी संबंध । खडकेंसी पडला ॥ २ ॥
 × × × × ×
 तैसें एकावीण एक । होतसे निरर्थक ।
 परलोकांचे जे सार्थक । ते दुरी दुरावे ॥ ३ ॥
 म्हणोनि सद्गुरु आणि सच्छिष्य । तेथे न लगती सायास ।
 त्या उभयतांचा हव्यास । पुरे एकसरां ॥ ४ ॥

सच्छिष्यास जशी सद्गुरुची, तशीच सद्गुरुस सच्छिष्याची फार गरज लागते. हे श्रीसमर्थांच्या वरील वचनावरून स्पष्ट दिसत आहे. असा अधिकारी शिष्य देवाने आपणास दिला, हे पाहून विष्णुबोवांसही परमानंद झाला व दुसऱ्याच दिवशीं त्यांनीं भटजी-महाराजांस महावाक्योपदेश केला. सद्गुरुंनीं जे काय त्यांस सांगितले ते त्यांनीं आपल्या “स्वात्मतत्त्वामृतशतक” नांवाच्या ग्रंथांत मुमुक्षुजनांच्या हितार्थ श्लोकबद्ध करून ठेविले आहे. हा ग्रंथ प्रत्येक मुमुक्षूने वाचण्याजोगा आहे.

विष्णुबोवांनीं याप्रमाणे भटजीमहाराजांवर अनुग्रह करून त्यांस प्रपंचव्यवहार दक्षपणाने चालविण्याविषयी बराच उपदेश केला व श्रीसीतारामचंद्राची प्रतिमा पुजून तिचा सांप्रदायाप्रमाणे नित्य भजनपूजनविधि करण्यास सांगून, त्यांस घरी जाण्यास आज्ञा दिली. भटजीमहाराजांची घरी जाण्याची मुळीच इच्छा

नव्हती. परंतु घराकडून त्यांच्या शोधार्थ दोन तीन मंडळी आली होती, त्यांनी विष्णुबोवांस विनंति केल्यावरून बोवांनी भटजींस घरी जाण्याविषयी आप्रह केला; त्यामळे, निरुपाय होऊन ते परत घरी आले.

गोमान्तकांतील बोरी या नांवाच्या गांवांत सांवळा म्हणून एक अत्यंत हुशार कारागीर आहे. त्यास भटजीमहाराजांनी गुर्वाज्ञेप्रमाणे श्रीसीतारामाची लांकडी प्रतिमा करण्यास सांगितले. तो एके दिवशी श्रीसिद्धनाथ पर्वतावर कांहीं कामाकरितां जात असतां, वारेंत त्याच्या मनांत अकस्मात् असा विचार आला कीं, भटजींनीं लांकडी प्रतिमा सांगितली आहे खरी, पण आपण त्यांस काळ्या पाषाणाचीच प्रतिमा करून द्यावी. असा संकल्प करून तो आपल्या कामास गेला. परत येतांना, ज्या ठिकाणीं पूर्वी त्याच्या मनांत प्रतिमा पाषाणाची करावी असा विचार आला होता, त्याच जागीं पोंचल्यावर, पुनः तोच विचार त्याच्या मनांत आला व तो तसाच पुढें चालून जाऊं लागला. तो त्या जागेपासून पांच दहा हात पुढें गेला तोंच त्याचे पाय आंखुडल्यासारखें त्यास वाटूं लागले. खालीं पायांकडे पाहिलें तेव्हां पाय बरेच सुजल्यासारखे दिसूं लागले ! तरीही तो तसाच आणखी दहावीस हात पुढें गेला. तो जितका जितका पुढें गेला, तितकी तितकी त्याच्या पायास जास्त कळ लागूं लागली व पाय तर फुगून खांबासारखे झाले ! ! शेवटीं, जेव्हां पायच पुढें टाकता येईना, तेव्हां तो मार्गें फिरला. मार्गें फिरतांच कळ थोडी हलकी झाली व तसाच परत मूळच्या जागेवर येईतोपर्यंत क्रमाक्रमानें ठणका कमी होत जाऊन कळा अगदीं बंद झाल्या व पाय पूर्ववत् झाले ! हा काय चमत्कार असावा, याचा त्यास कांहींच अजमास होईना. त्यानें चोहोंकडे न्याहाळून पाहिलें, तों जवळच एक लहानसा काळा

पाषाण पडलेला त्याला दिसला. तो कारागीर मोठा धूर्त होता. त्याने मनांत असा विचार केला की, ज्या अर्थी एकाएकी याच स्थानीं आपणास पाषाणाची प्रतिमा करण्याची स्फूर्ति झाली व त्याच प्रतिमेजोगी शिलाही येथे आहे, त्याअर्थी, याच शिलेची ती प्रतिमा करण्यासंबंधाने ही मला श्रीरामाची सूचनाच झाली असावी व त्या सूचनेचा अनादर करून मी पुढे गेलों म्हणून मला हा प्रतिबंध झाला असेल, असा विचार करून त्याने ती शिला आपले बरोबर घेतली व मग निर्विघ्नपणे घरी आला. दुसऱ्या दिवशीं दुपारीं जेव्हां त्याने त्या मूर्तीच्या कामास आरंभ केला तेव्हां, बरोबर बारांची तोफ झाली. ती रामजन्मकालसूचक तोफ ऐकून त्या कारागिरास तो शुभशकुनच वाटला व त्याने मोठ्या उत्साहाने व काळजीपूर्वक ती सीतारामाची प्रतिमा तयार केली. ती प्रतिमा, त्याने भटजीमहाराजांकडे देऊन त्यांस घडलेले सर्व वर्तमान निवेदन केले. ते ऐकून भटजीमहाराजांस परमानंद झाला. तीच प्रतिमा प्रस्तुत डोंगरी येथील श्रीराममंदिरांत उच्चासनावर विराजमान असून सकळ सद्गुणांचे मनोरथ पूर्ण करित आहे. त्या प्रतिमेच्या साक्षात्काराच्या अनेक गोष्टी आम्हांस ठाऊक आहेत त्या सर्व स्थलसंकोचास्तव येथे देतां येत नाहींत. यासाठीं त्यांपैकीं एकच महत्त्वाची गोष्ट खालीं देतो.

भटजीमहाराजांच्या घरांत त्यांचीच एक चुलतसासू आहे. तिला सर्व डोंगरीवरील लोक “आजीबाई” म्हणतात. ही स्वभावाने श्रद्धाळू व देवभोळी आहे. तिची म्हाडदोळ येथील श्रीमहालसेवर फार श्रद्धा होती. तिच्या जत्रेस ती कधींच गेल्यावांचून राहत नसे. एकदां तिच्या जत्रेच्या पूर्वदिवशीं भटजीमहाराजांस कांहीं सद्गुक्तमंडळींच्या विशेष आग्रहावरून दूरच्या एका गांवीं जावे लागले. जातांना भटजीमहाराजांनीं आजीबाईस सांगितले की, “पहा! मी तर हा निघालों, घरांत तुझ्यावांचून जाणते कोणी नाहीं. कोणाही पूजा

जाणणाच्याकडून श्रीरामाची पूजानैवेद्य वगैरे संपादून घे. तुला उद्यां तुझ्या वार्षिक नियमाप्रमाणे महालसेच्या दर्शनास जातां येणार नाही, त्याबद्दल वाईट वाटूं देऊं नकोस. श्रीराम व महालसा हीं कांहीं निराळीं नाहीत. एकाच परमात्म्यानें प्रसंगोपात्त घेतलेले हे निर- निराळे अवतार होत. यास्तव, हीच महालसा समजून तूं उद्यां इकडे रहा. ” भटजीमहाराजांच्या आज्ञेप्रमाणे आजीबाई म्हाडदोळास न जातां घरींच राहिली, परंतु, वार्षिक महालसादर्शन चुकले म्हणून तिच्या मनास फार वाईट वाटले. तिनें गांवांतील देवपूजा येत अस- लेला एक मुलगा पाहून त्याचेकडून श्रीरामाची पोडषोपचारें पूजा करविली. नैवेद्य दाखवून ज्ञात्यावर मंगलार्तिक्याचे वेळीं आरती फिरवितांना त्या मुलास श्रीरामाच्या मूर्तीऐवजीं दुसरीच मूर्ति दिसूं लागली ! आजीबाई आंत होती. तिला हांक मारून तो मुलगा म्हणाला, “ आजीबाई ! इकडे येऊन हा काय चमत्कार आहे तो पहा. ” आजीबाईनीं बाहेर येऊन पाहिलें, तों श्रीराम महालसा नट- लेला आहे ! आजीबाईचा आनंद गगनांत मावेनासा झाला. तिनें प्रेमाश्रूनीं आपलें हृदय भिजवून टाकिलें ! आपणाकरितां भगवंतास हे श्रम ध्यावे लागले असें जाणून तिचा कंठ भरून आला व तिनें महालसारूपधारी श्रीरामाचे आपल्या भावड्या भोळ्या शब्दांनीं पुष्कळ स्तुतिवाद गाइले. तिनें गांवांतील अनेक लोकांस जमवून हे कौतुक दाखविलें. ही गोष्ट दुपारीं १२ वाजतां घडली. आजी- बाई महालसारूपधारी रामाजवळ बसून होती. शेवटीं, सुमारे सायं- काळचे चार वाजतां अकस्मात् महालसारूप नाहीसें होऊन पूर्ववत् श्रीरामाची मूर्ति दिसूं लागली !! आपल्या भोळ्या भक्तांकरितां देव काय करील आणि काय न करील, याचा नेम नाही ! ही आजीबाई अजून हयात आहे. ती अतिशय वृद्ध झाली आहे,

तरीही तिच्याकडे वरील गोष्ट कोणी विचारिली असतां तिला मोठे स्फुरण येते व ती फार प्रेमाने घडलेली सर्व हकीकत सांगते.

पाश्चात्य शिक्षणामुळे विचारभ्रष्ट व धर्मश्रद्धाहीन होऊन भौतिक सुधारणेच्या पोकळ लखलखाटाने ज्यांचे डोळे दिपून गेले आहेत, अशा कांहीं आधुनिक सुधारकांस पूर्वीचीं आमचीं पुराणे व तत्तदवतारविशिष्ट भगवल्लीला अगदीं खोऱ्या वाटतात. सीताविरहमिषाने श्रीरामांनीं वृक्षपाषाणादिकांस आलिंगन देऊन त्या त्या रूपाने असलेल्या देवगंधर्वादिकांस शापापासून मुक्त केले; तसेंच आपल्या भक्तांच्या हेतुस्तव परमात्मा अनेक वेळां अनेक अवतार घेत असतो; हे ऐकून प्रस्तुतचे सुधारक लागलेच “ इंपोस्सिबल ” किंवा “ नोन्सेस ” म्हणून नाके मुरडितात. परंतु असे चमत्कार आज देखील घडत असलेले पाहून सुधारक आपला हेका सोडित नाहीत, हे मोठेच आश्चर्य नव्हे काय ? भटजीमहाराज नेहमीं म्हणत असत कीं, “ आमच्या सीतारामाच्या प्रतिमेची शिला हा कोणातरी शापभ्रष्ट देवादिकाचा देह असून, त्याचा शापमोक्षकाल जेव्हा जवळ आला, तेव्हा परमात्म्याने त्यास आत्मस्वरूप केले.” म्हणजे श्रीसीतारामाचा दिव्य देह देऊन नित्य पूजाअर्चाश्रवणकीर्तनरूप आत्मभाग्य त्यास अर्पण करून मुक्त केले.

शके १७९३ प्रजापति संवत्सरांत भटजीमहाराजांनीं आपल्या घरांतच श्रीसद्गुरु विष्णुबोवा यांच्या हाताने श्रीसीतारामाच्या प्रतिमेची प्रतिष्ठा केली. श्रीसद्गुरु विष्णुबोवा यांचे भटजीमहाराजांवर निःसीम प्रेम होते. ते डोंगरीवर आले म्हणजे आपल्या हाताने माती आणून भटजीमहाराजांच्या घराचीं बिले व भिंतीच्या भेगा पुरून नीट करीत असत. भटजीमहाराजांनीं सद्गुरुंस साष्टांग नमस्कार घालून तसें न करण्णाविषयीं परोपरी विनंति करावी, पण ते म्हणत कीं, “ कृष्णा ! अरे, तुला या जाग्याचा महिमा ठाऊक नाही. येथे

अनेक संत येऊन आपल्या पवित्र चरणरजांनीं ही जागा पुनीत करितील व हिचा महिमा यावच्चंद्रदिवाकरौ सर्व भूमंडळांत गाजत राहिल. यास्तव या संतमंदिराची मी जी ही भव्पसेवा करितों, तिचा तूं मुळींच निषेध करूं नकोस. ”

भटजीमहाराजांचें घर अगदीं जुन्या पद्धतीचें असल्यामुळें तेंथे श्रीरामनवमीचा वगैरे उत्सव होण्यास फारच अडचण पडूं लागली. नवीन देऊळ बांधावें, तर गोव्यांत देऊळ बांधण्याचा कडक प्रतिबंध, यास्तव घरास घर राहून देवळास देऊळ तयार व्हावें म्हणून मोठ्या चातुर्यानें भटजीमहाराजांनीं तें तशा रीतीनें नवीन बांधविलें, व त्या मंदिरांत शके १८०६ तारण संवत्सरांत ज्येष्ठ शु०९ मीस पूर्वीं घरांत स्थापन केलेली श्रीसीतारामाची प्रतिमा आणून ठेविली व त्या दिवशीं मोठ्या थाटानें उत्सव केला. अशा रीतीनें गुर्वाज्ञेप्रमाणें भजन पूजन इत्यादि सांप्रदायाचा विस्तार करून अनेक संसारतप्त मुमुक्षुंस आपल्या अमृततुल्य रसाळ वाणीच्या सदुपदेशानें भवबंधनापासून मुक्त केलें व जढमूढांचा उद्धार करून लोकांस श्रीरामभजनीं लाविलें.

लक्ष्मण या नांवाचा एक कुंभार भटजीमहाराजांचा एकनिष्ठ शिष्य होता. तो भक्तिज्ञानवैराग्याचा केवळ पुतळाच असून त्यानें आपलें बहुतेक आयुष्य गुरुसेवेतच घालविलें होतें. श्रीरामाचा जसा हनुमान् अत्यंत प्रेमळ भक्त व सेवक, तसाच लक्ष्मण कुंभारही भटजी महाराजांचा निष्ठावंत शिष्य व नम्र सेवक होता. भटजी महाराजांनीं त्याचेकरितां खालील साधनोपदेशपर अभंग तयार केला होता:—

गुरुराज बोले, अरे शिष्यराया । । एकांतीं बैसाया उबगूं नये ॥ १ ॥

उबगूं नये कधीं साधन करितां । क्षण एक रिता राहूं नको ॥ २ ॥

राहूं नको दासबोध प्रंथावीण । आत्मा हा आपण अनुभवावा ॥ ३ ॥

अनुभवे सार्धी आपण एकला । सकल दृश्याला साक्षी तो मी ॥ ४ ॥

साक्षी तो मी जो हा वायु उठे त्याचा । उठल्या वृत्तीचा मीच साक्षी ॥५॥
 मीच साक्षी एक वृत्ती या अनेक । पाहतों कौतुक एकला मी ॥ ६ ॥
 एकला मी पाठीं, वृत्ती पुढें दिसे । संग मज नसे या वृत्तीचा ॥ ७ ॥
 या वृत्ती ऊठती मजपुढें सान्या । देखणा मी बऱ्या वाईटाचा ॥ ८ ॥
 बऱ्या वाईटाचा संग नसे मज । साक्षी मी सहज दिसे त्याचा ॥ ९ ॥
 दिसे त्याच्या पाठीं आहे मी एकला । पाहणार झाला मोकळा मी ॥१०॥
 मोकळा मी देह इंद्रियांचा साक्षी । आपणातें लक्षी आपणची ॥ ११ ॥
 आपणासी लाभ आपणाचा परी । अभ्यास हा करीं गुरुबोधें ॥ १२ ॥
 करीं गुरु बोध ऐसा सच्छिष्यास । म्हणे कृष्ण दास वैष्णवांचा ॥ १३ ॥

वरील अभंगांत वर्णन केल्याप्रमाणें साधनसंपन्न होऊन लक्ष्मण कुंभार भटजी महाराजांच्या सेवेत नित्य तत्पर असे.

एकदां भटजीमहाराजांच्या स्वप्नांत ब्राह्मणरूपानें श्रीमारुतिराय येऊन त्यांनीं भटजींस आपल्या उच्चासनावर बसवून घेतलें व म्हणाले “ आपल्या जवळ राहून नित्य आपल्या मुखानें अध्यात्म-रामायण ऐकण्याची आम्हांस फार इच्छा झाली आहे. तर आम्हां येत्या महाएकादशीस इकडे येऊं. ” इतकें सांगून ब्राह्मणरूपधारी मारुतिराय गुप्त झाले. भटजी महाराजांनीं दुसऱ्या दिवशीं तें स्वप्न सर्वास सांगितलें. इकडे लक्ष्मण कुंभार यासही त्याच रात्री स्वप्न पडलें कीं, “ मीं सांगें येथें अमुक अमुक ठिकाणीं मूर्तिकेत पुरलेला आहे, माझा मुकुट तेवढा वर दिसत आहे. मला तिकडून डोंगरीवर पोचिवा. मला भटजींच्या मुखानें अध्यात्मरामायण श्रवण केलें पाहिजे. ” हें व भटजीमहाराजांचें स्वप्न यांचा मेळ बसला व लक्ष्मण कुंभार सांगें येथें श्रीमारुतिरायास आणण्याकरितां निघाला. डोंगरीवरून सांगें सुमारे ४९ मैल आहे. तेथें गेल्यावर त्यास ती खुणेची जागा मिळाली; परंतु, दिवसा मूर्ति काढिल्यास कोणी तरी गांवकरी निषेध करितील, यास्तव लक्ष्मण कुंभार रात्र पडेपर्यंत तेथेंच राहिला व

काळोखें होताच तो ती मूर्ति उंकंखून वर काढूं लागला. मूर्ति मूर्तीतून वर काढतेवेळीं “ भों-ओं-ओं भों ” असा एक भयंकर ध्वनि झाला. तो ऐकून हें कांहीं तरी विघ्न आहे, असें समजून मारुतीस तसाच तिकडे टाकून तो कुंभार पळाला व एका देवळांत हरिभक्तिपरायण मुकुंदबोवा भागवत यांचें कीर्तन चाललें होतें, तेथें येऊन बसला. कांहीं वेळानें तेथेंच त्यास सडकून ताप भरला. व थोडा वेळ गेल्यानंतर निद्रा लागली आणि पुनः स्वप्न झालें कीं, “ अरे वेढ्या ! मी आतां डोंगरीवर जाणार म्हणून आनंदाचा ध्वनि केला, त्यास तूं इतका भ्यालास काय ? ऊठ लवकर ! मला आतांच घेऊन डोंगरीवर चल. नाहीतर तुझा नाश करीन ” असें स्वप्न होतांच लक्ष्मण खडबडून जागा झाला व पहांटेस उठून श्री-मारुतीस घेऊन पणजीस येण्याकरितां आगबोटीवर चढला. लक्ष्मणानें मारुतिरायास एका मोठ्या पांटींत घालून त्यावर वस्त्र झांकून घट्ट बांधिलें होतें मारुतिरायांची पांटी आगबोटीवर चढतांच आगबोट भाराक्रांत होऊन वरीच खालीं गेली. हें पाहून बोटीवरील कप्तान वगैरे लोकांस हें काय झालें तें समजेना. ते त्या पांटींत काय आहे तें पाहण्यासाठीं पांटीजवळ आले. परंतु, लक्ष्मणानें पांटी घट्ट पोटाशीं धरिली व त्यांस हात लावूं दिला नाही. त्यानें सांगितलें कीं, यात ब्राह्मणाचे सोंवळे पापड आहेत, त्यांस तुम्ही शिवतां कामा नये. पणजास लक्ष्मण कुंभार याचे ओळखीची एक शूद्र बाई होती. तिला पूर्वरत्रीं स्वप्न झालें कीं, “ उद्यां मी येणार. जागा चांगली सारवून वगैरे स्वच्छ करून मला पाट मांडून ठेव. ” ती बाई फार श्रद्धालु होती, तिनें विश्वासपूर्वक सर्व तयारी केली, इतवयांत, लक्ष्मण कुंभार आगबोटीवरून उतरून तिच्याच घरीं आला. ही सर्व तयारी पाहून त्यास आश्चर्य वाटलें. बाईनें घडलेलें सर्व वर्तमान लक्ष्मणास सांगितलें. तें ऐकून त्यास फार आनंद झाला. मग त्या

रात्रीं तो तिजकडे राहून दुसऱ्या दिवशीं सकाळीं, म्हणजे शके १८०७ पार्थिव संवत्सर भाषाढ शु० एकादशीस श्रीमारुतिरायासह डोंगरी-वर आला. भटजीमहाराजांस परमानंद झाला. त्यांनीं मारुतिरायास क्षेमालिंगन दिलें व श्रीरामाच्या गर्भगृहाबाहेरच्या बाजूस उजवीकडे त्याची स्थापना केली. हे मारुतिराय अत्यंत जागृत असल्यामुळें त्यांस डोंगरीवरील सर्व लोक मोठ्या श्रद्धेनें भजतात. कांहीं चोरी वगैरे झाली असतां मारुतिरायांस केळ्यांच्या घडाचा नवस केला आहे, असें जर चोरास कळेल, तर तो एका क्षणाचाही विलंब न लावितां चोरून नेलेली वस्तु जेथल्या तेथें आणून टाकतो. नवसाच्या केळ्यांचे घड नित्य मारुतीकडे लोंबलेलेच असतात व मारुतिरायही नवसाप्रमाणें सर्व भक्तांचे मनोरथ पूर्ण करितात.

भटजीमहाराजांस लहानपणापासून गायनाचा मोठा नाद होता. कोणी कांहीं पद वगैरे म्हटलें, तर यांनीं तें अगदीं तसें म्हणून दाखवावें. शब्दानुकरण करणारे भटजीमहाराज हे चालते बोलते ग्रामोफोनच होते असें म्हटल्यास चालेल. या त्यांच्या अलौकिक गुणामुळें पुढें ते चांगले गायक निपजले. आधींच भगवद्भक्तीनें फुलून गेलेलें हृदय, त्यांत अत्युत्कृष्ट संगीत गायन; या दोहोंचाही मेळ झाल्यावर तिकडे आनंदास काय उणें असेल ? भटजीमहाराज कीर्तन करूं लागले म्हणजे आपल्या अर्थपूर्ण रसभरित निरूपणानें व अपूर्व गायनपद्धतीनें श्रोतृसमुदायाचें अन्तःकरण गार करून सोडीत असत. भजनांत ते एकादें करुणरसप्रचुर पद म्हणूं लागले, तर सर्वांच्या डोळ्यांतून खळखळ प्रेमाश्रू लोटवीत. त्यांच्या कीर्तनास बसलेल्या श्रोत्यांस, तासाचे तास नुसत्या एका पळाप्रमाणें वाटत असत. समर्थानीं दासबोधांत सांगितल्याप्रमाणें, जेथें “ सांग महंती ” आणि “ संगीत गाणें ” आहे, तेथें “ वैभवास काय उणें ” असणार ! ज्यांचा कंठ सुस्वर असून ज्यांस उत्तम गातां येतें, त्यांनीं आपल्या

वाणीचा उपयोग हरिगुणसंकीर्तनाकडे केला, तर किती बरें फायदा होईल ! नुसत्या साध्या गायनानें जर मनुष्याचें चित्त गारीगार होऊन जातें, व क्षणभरच कां होईना, पण, शांतिसुखाचा अनुभव येतो; तर ज्यावर हरिभक्तीचीं अनेक पुटे चढलीं आहेत, अशा गायनानें लोक तत्काल शाश्वतसुखानुभवास पात्र होतील. हें निराळें सांगण्याची गरज नाही. गायनकलेचें असे महत्त्व जाणूनच समर्थानीं श्रीरामरायांकडे “संगीत गायन दे रे राम ! आलाप गोडी दे रे राम” म्हणून आस्थापूर्वक गायनाची याचना केली आहे.

भटजीमहाराजांच्या कीर्तनाची सर्वत्र प्रख्याति झाल्यामुळे जो तो त्यांस आपले घरीं नेऊन कीर्तनभजनादिक उत्सव करूं लागला. ही त्यांची दिगंत पसरलेली कीर्ति व लोक गात असलेले त्यांचे स्तुतिवाद, कांहीं परोत्कर्षासहिष्णु श्रीमंत मंडळींस सहन न होऊन, भटजीमहाराज त्यांच्या डोळ्यांत खुपूं लागले व त्यांनीं त्यांचा छळ करण्याचा निश्चय केला. गोकर्णमठाधीश स्वामिमहाराज श्रीमत्पद्मनाभतर्धि श्रीपादवडेर हे त्यावेळीं संचारार्थ फिरत फिरत पणजी येथें श्रीमत धेंपे यांचे येथें पोचले होते. तेव्हां बरील श्रीमंत मंडळीनें श्रीस्वामींकडे भटजीमहाराजासंबंधानें भलतीच कांहीं कागाळी करून, त्यांस बहिष्कृत करावें, अशी विनंति केली. श्रीस्वामींनीं भटजींस पणजी येथें बोलावून आणून चौकशी केली त्यावेळीं, भटजीमहाराजांनीं जें अलौकिक भाषण केलें, त्यामुळे श्रीमंतांच्या भ्रमाचा सर्व भोपळा फुटला व भटजी महाराज निष्कलंक ठरून ते कुटिल श्रीमंत मात्र उलट श्रीस्वामींच्या रोषास पात्र झाले दोन तीन दिवस लाजेमुळे ती श्रीमंत मंडळी स्वामीदर्शनास देखील आली नाही. श्रीस्वामींनीं भटजीमहाराजांस आठ दहा दिवस ठेवून घेऊन कीर्तन, पुराण वगैरे मोठ्या थाटाचा उत्सव केला. भटजीमहाराजांनीं श्रीस्वामींवर त्यावेळीं केलेलीं अनेक पदे आहेत,

तीं विस्तारभयास्तव यथे देतां येत नाहीत. त्या कुटिल श्रीमंतासंबंधाने देखील भटजीमहाराजांनी केलेले " बहु मलां गाजिति नि.सीम दुष्ट, ज्यां श्रीमद अतिबलभीम मारुति " हे पद प्रसिद्ध आहे.

इंग्रजसरकाराने ज्यावेळीं इकडील मिठार्चे कंत्राट घेतले होते, त्यावेळीं कै० अण्णा किलोसकर हे गोव्यांत आले होते व त्याच संधीस डोंगरीवर श्रीरामनवमीच्या उत्सवाप्रीत्यर्थ नाटके होत होती. हीं नाटके खुद्द भटजीमहाराजांनीच पुराणांतील बोधप्रद आख्याने निवडून काढून संगीतांत तयार केलीं होती. कै० अण्णा किलोसकरांस भटजीमहाराजांची क्रीर्ति ऐकून ठाऊक होती. यास्तव, तेही एके दिवशीं या नाटकास आले. त्या दिवशीं "शुकरंभासंवाद" नाटक असल्यामुळे प्रयोगास अप्रतिम रंग आला. भटजीमहाराजांनी रचिलेलीं तीं मनोहर पदे व लाटानुप्रासयुक्त गद्यपद्धति पाहून, कविवर्य किलोसकर जागच्या जागीच विरघरले. नाटक केव्हां संपले हे देखाळ त्यांच्या लक्षांत आले नाही. नाटक संपल्यावर कै० अण्णा किलोसकर यांणी भटजीमहाराजांस तीं नाटके घेऊन आपणाबरोबर मुंबईस येण्याची विनंति केली. परंतु, नाटके करून पैसे अगर क्रीर्ति मिळविण्याचा आपला हेतु नसून, फक्त भगवल्लीलांचा विस्तार करण्याचाच आहे, असें त्यांस उत्तर मिळाले. आपण येत नाही तर तीं नाटके तरी आपणास द्यावीं अशी कविवर्य अण्णांनी पुनः नम्रतापूर्वक विनंति केली. परंतु, तीं नाटके पुस्तकरूपाने स्वतंत्र नसून प्रत्येक पात्राकडे त्या त्या वेळीं तयार करून दिलेले त्यांचे खडे मात्र होते; त्यामुळे, तींही त्यांस नेतां आलीं नाहीत शेवटीं, आपणास नाटके करण्याची याच ठिकाणीं स्फूर्ति झाली. यास्तव आपल्या हातचा प्रसाद तरी आम्हांस मिळावा, अशी विनंति केल्यावरून, भटजींनीं श्रीरामाकडे व श्रीमारुतिरायांकडे त्यांची इच्छा सफल करण्याबद्दल प्रार्थना करून, त्यांस आपल्या

हातानें नारळ व पुष्पप्रसाद दिला. इकडून गेल्यावर अण्णांनीं शाकुंतल वगैरे नाटके रचून रंगभूमीवर त्यांचे अनेक प्रयोग केले व दिगंत कीर्ति मिळविली, हे सर्वविश्रुत आहेच. आपल्या एकाद्या तरी नाटकाच्या प्रस्तावनेत कविवर्य अण्णांनीं या गोष्टीचा नुसता उल्लेख देखील केला नाही, याचें आम्हांस फार वाईट *वाटतें !

भटजीमहाराजांनीं पंढरपूर, पंचवटी, अयोध्या, काशी, वैकटाचल वगैरे अनेक यात्रा केल्या. ते पंढरपुरास एकसारखे तीन महिने श्रीविठ्ठलाचा प्रेमरंग पाहण्याकरितां राहिले होते. पंढरपुराहून घरीं आल्यावर त्यांनीं श्रीरामासन्निध भजनीसप्ताह सुरू केला. त्या वेळीं बोरि येथील प्रसिद्ध महंत जगन्नाथबोवा हे भटजीमहाराजांच्या अतुल स्नेहामुळे वारंवार डोंगरीवर येत असत. त्यांस ती भटजीमहाराजांची अपूर्व भजनपद्धति व तो अनिर्वचनीय सात्त्विक प्रेमरंग पाहून पराक्राष्टेचा आनंद झाला. जगन्नाथबोवा भटजीमहाराजांस गुरुस्थानीं मानीत असत व आपणास कांहीं तरी सेवा सांगावी म्हणून ते वरचेवर भटजींस विनंति करीत. त्यांस भटजींनीं भजनीसप्ताहाचा सर्वत्र विस्तार करण्याची आज्ञा करून, हीच आपली सेवा असे सांगितले. तेव्हांपासून, जगन्नाथबोवांनीं सर्व गोमान्तकभर फिरून जिकडेतिकडे भजनी सप्ताह सुरू केले. ते अजूनही सर्वत्र अव्याहत चालू आहेत. जगन्नाथबोवांवर भटजीमहाराजांचें खालील पद प्रसिद्ध आहे.

* किलोस्कर संगीत मंडळीचे सेक्रेटरी रा० शंकर बापुजी मुजूमदार यांचें असे म्हणणें आहे कीं, कै० अण्णा किलोस्कर हे गोव्यांत कधीही गेले नव्हते. परंतु ते तिकडे गेले हाने, अशी माहिती गोव्यांतील आणखी एकदोन गृहस्थांनीं आम्हांस दिली. ग्रंथकर्ता.

पद.

धन्य धन्य भवतारवि केवळ जगन्नाथ दासाचा ॥
 ज्ञानभक्तिवैराग्यविराजित जगदोद्धारक साचा ॥ ध्रु० ॥
 पतित पावन व्हाया देशोदेशीं वास जयांचा ॥
 जिकडे तिकडे थाड चालविति कीर्तन सप्ताहांचा ॥ १ ॥
 निरहंकारी प्रेमळ भारी स्वभाव शांत मनाचा ॥
 इंद्रियनिग्रह वळकट जैसा परिसीं योगी शुकाचा ॥ २ ॥
 नरनारी आबालवृद्ध यां जिवलग होय जिवाचा ॥
 निंदास्तुति सम अद्वय भावें भोक्ता भजनसुखाचा ॥ ३ ॥
 कोणी कांहीं म्हणो आवडता कृष्णजगन्नाथाचा ॥
 भला भला सत्पुरुष लाभला पुतळा भक्तिरसाचा ॥ ४

बरील विवेचनावरून भटजीमहाराजांनीं भजनांचा गोव्यांत केवढा विस्तार केला, हें सहज कळण्यासारखें आहे. छिद्रान्वेषक काकदृष्टि दुर्जनांनीं त्यांचा पुष्कळ छळ केला ! परंतु “ मणिः शाणो-ल्लीढः ” या न्यायानें भटजीमहाराजांचें त्यापासून कांहींच नुकसान न होतां उलटा त्यांच्या निर्मळ कीर्तीचा दिगंत विस्तार मात्र झाला ! भटजीमहाराजांच्या दर्शनास दूरदूरच्या प्रांतांतून अनेक सद्भक्त येऊन त्यांची अमोघ वाणी श्रवण करीत असत, त्यांचें अन्तःकरण प्रेमानें गदगदां हालवून सोडणारें भजन ऐकिलें असतां, पाषाणास-देखील द्रव फुटेल, असें वाटत असे. एकदां भटजीमहाराजांचा कट्टा निंदक असा एक श्रीमंत गृहस्थ सहज भटजीमहाराजांच्या भजनास बसला असतां, भटजींनीं त्यांच्या डोळ्यांतून प्रेमाश्रु लोटविले व त्यानें निरभिमानपणें भटजींस लोटांगण घालून क्षमा मागितली.

भटजीमहाराज उत्तम ज्ञानमार्गोपदेशक व प्रेमळ भजनरंगाची केवळ प्रतिमाच होते. त्यांचें भजन “ घोटवीन लाळ ब्रह्मज्ञान्या हातीं ” अशापैकीच होतें. श्रीमंतांपासून थेट तेत्यातांबोळ्यांपर्यंत व ब्राह्मणापासून शूद्रापर्यंत त्यांनीं उंचनीच भेदभाव

सोडून देऊन, सर्वत्र एकसारखा ज्ञानमार्गाचा विस्तार केला. व बहुतेकांचे अज्ञान दूर करून त्यांच्या हृदयांत ज्ञानाचा प्रकाश पाडिला. अशा रीतीने “यथेमां वाचं कल्याणी” या श्रुतिवाक्यरूप भगवदनुशासनाप्रमाणे त्यांनीं भगवंताच्या यथार्थ ज्ञानाचा विस्तार करून शके १८२४ शुभकृत संवत्सर आश्विन वद्य प्रतिपदा युक्त पौर्णिमेदिवशीं शुक्रवारी, रात्रौ दहा वाजतां सर्व गोमांतकास-नव्हे महाराष्ट्रास ललामभूत असा आपला पुण्यदेह टाकून दिला व आपण परब्रह्मी लीन झाले !

देह ठेवण्यापूर्वी त्यांनीं सर्व गांवांतील सद्भक्तांस आपणाजवळ बोलावून आणून ३।४ तासपर्यंत त्यांस सदुपदेश केला व रामभजनांचे माहात्म्य त्यांस मोठ्या कळकळीनें समजावून दिले. आणि आपणावर जसें प्रेम ठेविले तसेंच आतां मुकुंदराजावरही ठेवा, असें सांगून त्यांनीं भाषण बंद केले. आपण अमुकच दिवशीं निर्याण करणार असें त्यांनीं पूर्वीच सांगितले होते. कोजागरी पौर्णिमेचा उत्सव निर्विघ्नपणे पार पडल्यावर ते म्हणाले “आतां अवधी नाही. कारण, पुढे दिपवाळीच्या उत्सवास अवघे तेरा दिवस राहिले. आमचे और्ध्वदेहिक वगैरे होऊन दिपवाळीचा श्रीरामाच्या मिरवणुकीचा उत्सवही तसाच निर्विघ्नपणे झाला पाहिजे” वगैरे सांगून आश्विन वद्य प्रतिपदा रोजीं स्वेच्छेनें “जय जय राम कृष्ण हरी” या सद्भक्तांनीं केलेल्या भजनाच्या गजरति त्यांनीं देह ठेविला. प्रेमातिशयामुळे शोकव्यग्र होऊन लोक आपल्या देहावसानकालीं आपणाजवळ भजन करणार नाहीत, हे त्यांस पक्के ठाऊक होते. म्हणून, त्यांनीं पूर्वीच “डोळ्यांतून अश्रु न काढितां रामकृष्णहरी असें भजन करूं” अशी सर्वांकडून श्रीरामाची शपथ घेतली होती ! सर्व गोमान्तकास आपला आई-बाप गेल्यासारखे परमदुःख वाटले ! विशेषतः त्यांच्या सद्भक्तांस

त्यांच्या परिणामकारक सदुपदेशाचें स्मरण होऊन, त्या वेळीं जें दुःख झालें, त्याचें वर्णन करण्याचें आमच्या लेखणींत सामर्थ्य नाहीं ! अशा रीतीनें भक्तिज्ञानवैराग्यरूप तेजोमय किरणाचा सर्वत्र विस्तार व प्रकाश करून अज्ञानांधकारास देशोधडीस लावणाऱ्या या सत्पुरुषरूप सूर्याचा अकल्पित अस्त झाला. निर्याणकालीं त्यांचें वय अवघे ५८ वर्षांचें होतें.

येथपर्यंत साधुत्वासंबंधानें भटजीमहाराजांचे वर्णन झालें, आतां त्यांच्या कवितेकडे वळूं. भटजीमहाराज हे उत्तम कवि होते. त्यांची कविता सरळ, सुबोध व सद्यःपरिणामकारक अशी आहे. त्यांनीं केलेला स्वात्मतत्त्वामृतशतक या नांवाचा एक लहानसा श्लोकबद्ध वेदांतग्रंथ आहे, असें आम्ही मागे सांगितलेंच आहे. हा ग्रंथ म्हणजे वेदांताचा केवळ गर्भ असें म्हटलें तरी चालेल. यांतील विषय इतक्या सुलभ रीतीनें प्रतिपादिला आहे कीं, तो एकाद्या लहान मुलास देखील सहज समजेल. वेदांतग्रंथांत वारंवार आढळणाऱ्या पारिभाषिक शब्दांची भानगड यांत मुळींच नसल्यामुळें कोणाही मुमुक्षूस या ग्रंथाच्या अभ्यासानें दुर्निवार अशा मोहाचा निरास करितां येईल. त्यांतील कांहीं वेंचे खालीं देतो.

आपण वस्तुतः आनंदस्वरूप असून आपणास कसा भ्रम होतो तें सांगतातः--

आनंद आपण असें न कळे मनातें । घेऊनि विस्मृति धरी विषयासि नातें ॥
कीं होय सौख्य तुज तें विषयांत आहे । वाटे उगा भ्रम तुझा तुज बाधताहे १२
विषय कल्पुनि जें सुख भोगिशी । स्वरूप तेंचि तुझें परि नेणसी ।
म्हणुनि दुःख अनावर वाटलें । तुजवरीच तुझें तम दाटलें ॥ १३ ॥

भटजीमहाराजांच्या वरील दोनच श्लोकांवरून त्यांची कविता किती सुबोध व सोपी आहे, याची वाचकांस सहज कल्पना होईल.

न दृश्य तूं साक्षि असे तयाचा । मागें पुढें भास दिसे मनाचा ।

सर्वासि या आपण मूळ साचा । अलक्ष सच्चित्सुखलक्षणाचा ॥ ३२ ॥

अशा अलक्ष्य परब्रह्माचा अभ्यास करितेवेळीं तुला हें दृश्य
आडवें येईल तेव्हां, त्रासून जाऊन तूं या दृश्याचा त्याग करण्याची-
खटपट करूं नकोस, तरः--

दिसे तें तूं पाहें, परि वळख द्रष्टयासि वळुनी ।

असे जो सत्यत्वे सुखमयसदावृत्ति त्यजुनी ॥

दिसे भासे सारें तुजवरिच हें तूं न दिससी ।

तुला तूं लक्षाया सहज समजानेंचि अससी ॥ ३३ ॥

वेदांतासारखा गहन विषय बोलतांना भटजीमहाराजांच्या भाष-
णांत एकदेखील कठीण शब्द येत नसे. "आत्मा" हा शब्द
संस्कृत आहे. याचा अज्ञ लोक विपरीत अर्थ कल्पितील म्हणून
"आत्मा" म्हणण्याऐवजीं ते "आपण" असेंच म्हणत असत.
यावरून त्यांची वेदांतविवेचनपद्धति किती सुगम होती हें समज-
ण्यासारखें आहे. याचा प्रत्यय पाहिजे असेल तर त्यांचे वरील उद्गार
किती सोपे व सरळ आहेत तें पहावें.

अनेक उपायांनीं जर चित्त स्थिर होऊन स्वसुखानुभव येत
नाहीं तर त्यास काय करावें, तें सांगतातः—

सुखाची जे इच्छा त्यजुनि वळ मागें परतुनी ।

स्थिरत्वानें राहीं सुखमय निजात्मा समजुनी ॥

उठों नेदीं वृत्ती, सहज सुख येईल उदया ।

तदाकारें घोंटीं स्फुरत सुख जें आपण तया ॥

अहाहा ! किती सहज व गोड उद्गार हे ! संसाररोगग्रस्त
जीवास वरील श्लोक ही दिव्य मात्राच होय.

विषयांपासून सुख प्राप्त होतें, असें जर कोणास वाटत
असेल तर खालील श्लोक पहावाः—

पदार्थ सुखसे तुला जरि दिसे सुषुप्ती पदा ।

अपार सुख निद्रिता, न विषयीं जिवाची स्पृहा ॥

प्रपंच सुख हा जरी, तरि निजेंत कैचें सुख ? ।

न तें विषयवृत्ति, जागृतिंत जे' दिसे सन्मुख ॥ ७६ ॥

स्वात्मतत्त्वामतांतील प्रत्येक श्लोक वाचनीय असल्यामुळे त्यांतील वेंचे म्हणून देतां येत नाहीत. प्रत्येक मुमुक्षूनें एकवार तरी हा ग्रंथ अवश्य वाचून प्रत्यय पहावा. आतां फक्त त्यांतील आणखी एकच श्लोक देऊन, भटजीमहाराजांच्या इतर कवितेकडे वळूं.

चित्त विपयांतून काढून आत्मस्वरूपांत स्थिर केल्यानंतर आपली स्थिति कशी होते तें सांगतात:--

जें वासना वळविसी स्वसुखैक ठाया

वाटेल त्यां कठिण तेथुनियां उठाय ॥

जे तें स्फुरेल सुख आपण विश्व सारें

दुःखें न राहतिल या निज सद्दिचारे ॥ ७८ ॥

भटजीमहाराज स्वतः चांगले गायक असल्यामुळे, त्यांनीं अनेक रागांवर अनेक सुंदर पदे केलीं आहेत. भगवद्भक्तिविरहित जें गाणें तें त्यांस अगदीं आवडत नसे. कीर्तनांत विश्रांतीसाठीं म्हणून अप्रासंगिक हिंदुस्थानी पदे कुंवऱ्या वगैरे ते कधींच म्हणत नसत. त्यांचें म्हणणें असें होतें कीं, कोणतीही कविता भगवद्गुणवर्णनपर किंवा ज्ञानवैराग्यपर असावी. उगीच "तननन" करून त्यांत काय अर्थ आहे ? भटजी महाराजांचे चिरंजीव मुकुंदराज हे अगदीं लहान असतां, त्यांची आई वगैरे त्यांस खेळविण्याकरितां म्हणून कसलें तरी एकादें क्षुद्र गीत म्हणत असे. तें भटजीमहाराजांस न आवडून मुद्दाम त्यांनीं खालील रसभरित पद तयार करून त्यांस म्हणावयास दिलें:--

पद (गुरुकृपांजन पायो मेरा भाई० या चालीवर).

मुकुंद राजा । तूं प्रिय माझा, । लावीं देह तूझा रामभक्तिक्राजा ॥ १० ॥
 तुझा आई बाप राम सीतापती । ओळखी घे त्याची साधूंचे संगती ॥ ११ ॥
 नवविधा भक्ति करिं राघवाची । रामासन्मुख नित्य दासबोध वार्ची ॥ १२ ॥
 विवहनि अर्था साधीं परमार्था । निशिदिनिं भज तूं राम समर्था ॥ १३ ॥
 तरिच वंशाचा होइल उद्धार । विष्णु कृष्ण जगन्नाथा आवडसि फार ॥ १४ ॥

असा आपला मुलगा निपजावा, अशी इच्छा करणारे आज-
 मितीस आमच्या या भरतभूमीवर कितीसे आईबाप असतील, याचा
 वाचकांनीच विचार करावा. भटजीमहाराजांच्या या गोड शब्दांची
 तारीफ करावी, कीं त्यांच्या या पृथ्वीच्या मोलाच्या सद्धेतूची शिफा-
 रस करावी, हेंच आम्हांस समजत नाही. आम्हांस सांगावयास
 अत्यंत आनंद वाटतो कीं, त्यांच्या या पवित्र व निर्मल वासनेप्रमाणें,
 त्यांचे चिरंजीवही, श्रीरामाची नवविधा भक्ति करून, त्यासन्मुख
 नित्य दासबोध वाचणारे व त्यांच्या अर्थाचें विवरण करून आत्म-
 वंशाचाच काय, पण जनांचाही उद्धार करणारे निपजले आहेत !

भटजीमहाराजांची वामनपंडितांच्या यथार्थदीपिकेवर फार भक्ति
 होती. यथार्थदीपिकेच्या तोडीचा-गीतेचें हृदय उकळून देणारा-
 दुसरा ग्रंथ नाही, असें ते म्हणत असत. एकदां एका निर्गुणवादी
 शास्त्रीबोवांनीं “ वामनानें यथार्थदीपिकेत सगुणाचें उगीच ढोंग
 माजविलें आहे ” वगैरे पंडितांची बरीच निंदा केली. त्या वेळीं
 भटजीमहाराजांस फार वाईट वाटून त्यांनीं त्यावर खालील पद केलें:-

सच्चित्सुख जगलहरींत स्फुरसि आत्मपाणी, तुजविण मज कोणि
 नावडे चापपाणि । हितगुज माझे तूंचि एक, जो अनेक । विश्वव्यापक
 कनकनगापरी । तूं जननि-जनक माझा सनकादिस्तुत प्रभु तूं राघव
 रामराजा । दिव्य सिंहासनि शोभे यद्वामांकिं जानाकि भाजा । ध्यान
 निरंतर करि त्याचें देहभान हरुनि । अद्वयात्म सुख स्फुरविसि अंतरीं ।
 हें विज त्वद्भक्तचि जाणति, अन्य नेणति फुकट शिणति ज्ञानोपार्यां ।

सगुण-निर्गुण भेद नाहीं लवहि कांहीं । अवयव मिथ्या भासति, आपण
निरवयवालक्ष न लक्षिति खुण सच्चिदानंदस्वरूप जे मुळिची । तरि ते
बुद्धि खुळिच त्यांचि । द्वैतभावना निरसलि नाहीं मानसाचि ।
“ सगुण ढोंग ” म्हणति अद्वय स्थिति कशाची ? । चरणि शरण
मी अनन्य, स्वपदभक्तिभाग्ये धन्य-। करुनि, तूंचि कळविसि मज
आत्मस्थिति वरी । राम विष्णु कृष्णजगन्नाथ ! तुला हात जोडुनि प्रार्थितों
मि ऐसें ॥ १ ॥

वरील पदाची चाल भटजीमहाराजांच्या स्वयंस्फूर्तीची असल्यामुळें
तें पद कोणाही जाणणाऱ्याकडूनच ऐकिलें पाहिजे. भटजीमहारा-
जांचीं बहुतेक पदे अर्शांच आहेत कीं, त्यांची चाल अमुक अर्शां
मुळींच देतां येत नाहीं व ती चाल कळल्याशिवाय तीं अगदीं
नीरस वाटतात. मीठ न घातलेला कोणताही पदार्थ प्रथम चाखून
पाहिला असतां जसा वेचव लागतो व मीठ घालतांच रसभरित होतो,
तर्शांच, भटजीमहाराजांचीं पद, त्याची खरी धाटी ठाऊक नस-
लेल्यांकडून ऐकिली असतां गचाळ वाटतात व तींच जाण-
त्याच्या मुखांतून ऐकिलीं असतां अगदी तन्मय करून सोडितात.
वरील पदांत निर्गुणवाद्याची अद्वैतस्थिति भटजीमहाराजांनीं मोठ्या
गमतीनें उडवून टाकिली आहे !

अत्यंत मधुर असें जें रामनाम, त्याच्या जपाचें रहस्य भटजी-
महाराज सांगतात:—

पद-(दादरा).

जप तूं रामनाम किती मधुर ! मधुर ! मधुर ! मधुर ! ॥ ध्रु० ॥

रामनामध्वनि उमटे, तेथें लक्ष लावि नेटें ।

ब्रह्मानंद सहज भेटे, प्रचुर ! प्रचुर ! प्रचुर ! प्रचुर ! ॥ जप० ॥ १ ।

दृश्य देखतांचि दिठी, देईं द्रष्टेयासि मिठी ।

आपुलें आपण सौख्य घोंटिं, न दुः ! न दुर ! न दुर ! न दुर ॥ २ ॥

रामविष्णुकृष्णध्यान, त्यासि दे मुकुंद ज्ञान ।

जेणें होय समाधान, चतुर ! चतुर ! चतुर ! चतुर ! ॥ ३ ॥

त्यांचें खालील प्रसिद्ध पद किती हृदयंगम आहे पहा !

पद-(कित्ना थमालले, थमाल आपुल्या गाईं० या चालीवर).

रामा ! दयाघना ! क्षमा करुनि मज पाहीं ॥

जरि बहु अपराधी खराच मी अन्यायी ॥

तुजविण पाहतां रे ! संसारीं सुख नाही, निमिषभर कांहीं ॥ रामा० ॥ ध्रु० ॥

कोटिल कोण मीं न जाणिला हा पत्ता ।

आजिवरि अज्ञानें मिरविली विद्वत्ता ।

वेहात्मत्वाची स्थिति ज्ञाळी उन्मत्ता ।

येउनि जन्मा रे ! व्यर्थ श्रमविली आई, हेंचि मनिं खाई । ॥ रामा० ॥ १ ॥

नाथ अनाथा तूं माय-बापही तैसा ।

परि मी उद्भवलों पतित पापी ऐसा ॥

तरी निज नामाचें महत्त्व सांडिसि कैसा ।

पावननामा रे ! जाच देति रिपु साहि; साच वपु दाही ॥ रामा० ॥ २ ॥

करुणासागरा ! राघवा ! रघुराजा ! ।

विषयीं पांगला नका करूं जिव माझा ।

भजनीं चांगला मिळवीं साधुसमाजा ।

मुलुनि प्रपंचा रे ! श्रमुनि भ्रमुनि ठारिं ठारिं, हरुनि वय जाई ॥ रामा० ॥ ३ ॥

सच्चिंतमुख जो तूं परब्रह्म केवळ ।

विश्वीं व्यापला तरंगीं जैसें जळ

अवतारतोसि हें उपासकांचें बळ ।

भक्तजनाला रे ! चित्रविचित्र उपायीं, सतत सुखदायी ॥ रामा० ॥ ४ ॥

विष्णु ! कृष्ण ! जगन्नाथ ! तुझा मी लेक ।

चरणीं शरण; दे स्मरण आपुलें एक ।

हातीं संतांची सेवा घडविं अनेक ।

जगदभिरामा रे ! मानस हें तव पार्यो, जडविं लवलाही ॥ रामा० ॥ ५ ॥

हैं पद, व भटजीमहाराजांसारखा म्हणणारे मिळाले, तसेर कोण मायेचा पूत या मायिक प्रपंचसुखावर लय मारून विरक्त होणार नाही ?

मारुतिरायाचें खालील रहस्यार्थप्रचुर पद पहा:—

पद.

धन्य ! एक मारुती सेवक रामाचा ॥

अन्य नाही त्रिभुवनी ! काया-मन-वाचा ॥ ध्रु० ॥

देहलंकेमाजी शोधी जाणीवे सितेला ॥

जाणतां अशोकमुळी, भेटावया गेला ॥ धन्य० ॥ १ ॥

दाविली खूण तिसी निज राममुद्रा ॥

पाहतां तन्मय झाली आनंदसमुद्रा ॥ ध० ॥ २ ॥

अद्वय होउनी सीतारामी लीन झाला ॥

रामनामस्मरणाचा नित्य नेम ज्याला ॥ ३ ॥

अभय वरदहस्त करुनियां उभा ॥

वाम कर कटि ठेवुनि दावी दिव्य शोभा ॥ ४ ॥

मारुती संकटहारी रामभजकांचा ॥

विष्णुकृष्ण जगन्नाथा उपयोगी साचा ॥ ५ ॥

भटजीमहाराजांचें खालील वैराग्योत्पादक पद किती सरस आहे पाहा !

पद (अखंड हरि हरि वदा रे बापांनो० या चालीवर)

सदैव राम राम म्हणा रे बापांनो ! सदैव राम राम म्हणा !

नरतनु हे दुर्लभ गणा रे बापांनो ॥ स० ॥ ध्रु० ॥

तुम्हिं प्रपंच केला जरि निका ।

तरि शेवटि होइल हा फिका ।

यम काढिल शोधुनि बहु चुका ॥

मार मारिल कठिण आइका, रे बापांनो ! सदैव राम० ॥ १ ॥

काय घालविलां वय फुका ।

ध्यानं भाठवा रघुनायका ।

ब्रह्मत्वं आपणा तुका ।

जन्म-मरणाला मग मुका रे बापांनो ! सदैव राम राम म्हणा ॥ २ ॥

देह पडेल कधिं न भरंवसा ।

निज आत्मा आपुला कसा ।

हें जाणत एकांतीं वसा ।

नकळे तरि गुरुला पुसा रे बापांनो ! सदैव राम राम० ॥ ३ ॥

मोठेपणिंचा अभिमान सोडा ।

छो ! छो ! देहमापण खोडा ।

दृढ असंगशस्त्रें तोडा ।

आहे अखंड सुख तें जोडा रे बापांनो ! सदैव राम० ॥ ४ ॥

जगिं तारक वैष्णव गुरु ।

त्याचे चरण जाउनि दृढ धरूं ।

कृष्णजगन्नाथ सांगे, उद्धरूं ।

आपआपणा सावध करूं रे बापांनो ! सदैव राम राम० ॥ ५ ॥

हें दिसणारें सर्व विश्व भगवत्स्वरूप आहे, हें सांगतातः—

पद (हरि तुझि मंजुळ मुरली० या चालीवर)

उमज मनिं रामचि जग हें । रामचि जग, न धारिं

कांहीं उबग । कीं रज्जु भुजग जेवि कनक नग ॥ ध्रु० ॥

दृश्य पसारा द्रष्टा सारा । सूर्यकिरणिं मृगजल

जैसें झग झग ॥ रामचि जग० ॥ १ ॥

अद्वय आपण हे विवरीं खुण ।

ज्यापरि जलतरंग, तेवि अनुभविं मग ॥ रा० ॥ २ ॥

विष्णुगुरुचरणिं कृष्ण जगन्नाथ

सहज सुखाचा ढीग होय, जाय तगमग ॥ राम० ॥ ३ ॥

स्वालील अभंगांत संतसंगाचा महिमा उत्तम वर्णिला आहेः—

धन्य धन्य धन्य सज्जनाचा संग, । ज्ञानभक्तिरंग रंगावया ॥ १ ॥

रंगावया मन चैतन्यस्वरूपीं । नाहीं दुजा ओपी ज्ञान ऐसें ॥ २ ॥

ज्ञान ऐसें जागें जयाचे हृदयीं । नित्य त्याचे पायीं ठेवूं माथा ॥ ३ ॥
 ठेवूं माथा अहंकार निरसोनी । सेवा संपादनी राहूं तेथें ॥ ४ ॥
 राहूं तेथें मन सर्वदा विश्रांती । संसाराची खंती आठवेना ॥ ५ ॥
 आठवेना एका आपणावांचोनी । जनीं मनीं वनीं घनदाट ॥ ६ ॥
 घनदाट सुखस्वरूप आपुलें । अंतरीं धारिलें आत्मभावे ॥ ७ ॥
 आत्मभावे निजदर्शनाचा लाभ । दिधला स्वयंभ गुरुराया ॥ ८ ॥
 गुरुराया स्वामी ! समर्था ! वैष्णवा ! । यावी निज सेवा कृष्णदासा ॥ ९ ॥

इकडे गोमान्तकांत कोणताही उत्सव झाला म्हणजे, त्याच्या सांगतेच्या वेळीं गौळणकाला करीत असतात. गौळणकाला म्हणजे भगवान् श्रीकृष्णांनीं गोकुळांत केलेल्या लीलादिहाराचें वर्णन होय. हे गौळणकाले अनेक कवींनीं नाटकरूपानें तयार केलेले आहेत. परंतु, जगन्नाटकी मायाचक्रचालक श्रीकृष्णपरमात्म्यानें गोकुळांत केलेल्या लीला, कर्त्यांनीं, आपल्या स्वभावानुसार नुसत्या विषयास-क्तीच्या शृंगाराप्रमाणें वर्णिल्या आहेत ज्या श्रीहरीच्या चरित्रश्रवणानें तत्काल भवबंध तुटून परमपदची प्राप्ति होते, त्या मंगलकारक चरित्राचा असा हेतुविपर्यास झालेला पाहून, भटजीमहाराजांस फार वाईट वाटलें व त्यांनीं उत्तम रहस्यप्रकटार्थप्रचुर असे दोन गौळण-काले तयार केले त्यांतील पदें पाहिलीं म्हणजे कर्त्याच्या विलक्षण चातुर्याबद्दल तारीफ करावी तेवढी थोडीच वाटते. कारण, त्या काव्यांनीं विषयासक्तांची व विरक्त सज्जनांची सारखीच करमणूक होते. कल्पनेचा साक्षी जो चैतन्यघन आत्मा, तो श्रीकृष्ण; विवेक वैराग्यरूप आत्मसखे, ते गोपाल; इंद्रियवृत्ती, त्या गोपिका; व शुद्धसत्त्वात्मक ज्ञानमायारूप जी तुर्या किंवा निवृत्ति ती यशोदा; अशी त्यांत योजना केलेली आहे. त्यांतील कांहीं पदें खालीं देतो.

“ गोकुलांत तूं अशा नानाप्रकारच्या खोज्या करून गोपिकांस
व्यर्थ कां त्रास देतोस ? ” असें यशोदेनें विचारिल्यावरून भगवान्
श्रीकृष्ण तिला सांगतात:—

पद (मलय गव्हरिं अद्भुत शोभा पाहुनियां शबरी० या चालीवर)

निर्विकल्प सच्चिदानंद मी नेणति या माते ॥
केवळ जड तनु शाश्वत मानुनि कल्पति कामाते ॥ ध्रु० ॥
मन्मूर्तावारि बळकट प्रेमें लंपट मन करिती ।
विषयदृष्टिनें दिननिशिं हा आकार हृदयिं धरिती ।
दृश्यचराचर चिन्मय ऐसी वृत्ति न तिळभरि ती ।
आत्मसुखास्तव आळविती बहु मज निष्कामाते ॥ नि० ॥ १ ॥
यद्यपि चिद्धन तो मीं या अबलांसि नसें ठावा ।
केवळ सगुणी पूर्ण जयांही धरिलें सद्भावा ।
जाणुनि मीं अवतारि होय सद्भक्तांच्या गांवा ।
मायात्रयीं सहज पडे हा स्फुरणधर्म माते ॥ नि० ॥ २ ॥
अवस्थात्रयातीति हरिन नवनीत कसा यांचें ।
जसा तसा असताचि स्फूर्तिरुप जग नटलों सांचें ।
तंतूपट मृद्वट दृष्टांतें, कारण कार्यांचें ।
कर्तृ कर्मचरणात् कर्मणि घेती नायानें ॥ ३ ॥

या एकाच पदावरून वाचकांस भटजीनहाराजांची कवित्वशक्ति,
चातुर्य, अनुप्रास व अर्थगौरव या सर्व गुणांची सहज कल्पना
होण्यासारखी आहे.

साधिका श्रीकृष्णास म्हणते:—

पद (दादरा.)

असुनी सुजाण कां न जाणत्या सम गोपी छळिस्त्री ।
प्राणजीवना रे कृष्णा ! प्राणजीवना ॥ ध्रु० ॥

इंद्रियवृत्ति मज नावरती या, लक्षुनी प्रमाण, मी ।
 रममाण व्हाया अंतरसाक्षी आणितें मना रे कृष्णा ॥ १ ॥
 अनुसंधाना चुकविति कान्हा ! या ।
 चिद्रत्नाचि खाण आपण आण बाहुनि, मन्मन कथितें ॥
 आनंदघना रे कृष्णा ! आनंदघना ॥ अ० ॥ २ ॥
 चंचलचित्ता, कृष्णजगन्नाथा ! या । नव्हासि लहान
 तूं महान सुमति पहाना कैसें ॥ मनमोहना रे कृष्णा ॥ मन० ॥ ३ ॥

गोपी यशोदेस कृष्णाची कागाळी सांगतात—

पद.

चटकी चपल मोठा नाटकी साच ।
 घटचि नुरावि हट धलनि मुरारि ॥ च० ॥ ध्रु० ॥
 गोपकटकीं एकी एकट अनेकीं ।
 व्यापक निकट करिं न मिळे कीं भारी ॥ च० ॥ १ ॥
 सकल त्यजुनि तरि, धरिन मी श्रीहरि
 करि नाना परि न वदवति कंसारि ॥ च० ॥ २ ॥
 सुख निर्धारें आत्मविचारें ॥
 कृष्ण जगन्नाथ ऐसा असतो संसारि ॥ च० ॥ ३ ॥

वरील पदांत “ ट ” चा अनुप्रास आहे. भटजीमहाराजांस यमकें व अनुप्रास यांची मोठी हौस होती. त्यांच्या पदांत सर्वत्र अनुप्रास व यमकें यांची गर्दी आढळून येते. तरीही त्यांनीं अर्थगौरवाकडे पूर्ण लक्ष पुरविलेलें आहे हे वर दिलेल्या त्यांच्या थोड्या कवितेवरून वाचकांस सहज समजेल. भटजीमहाराजांस मयूर-कवीप्रमाणें चित्रकाव्याचा फार नाद होता. खालील त्यांचें पतित-पावम रामाष्टक पहा:—

“ पतितपावनराम ” श्लोकाष्टक.

(उपजाति)

परात्पर श्रीपति रामभूप । पदीं रमे त्या सुख दे अमूप ।
 परावर व्यापक चित्स्वरूप । परेश भक्तांस्तव जो सरूप ॥ १ ॥
 तीरें वर्धा शोधुनियां अराती । तांत्रे गुणें सज्जन पक्षपाती ।
 तीनीं गुणीं लिप्तनयत्प्रभाती । तीर्थास्पदें सद्गुण साधु गाती ॥ २ ॥
 तद्रूप, ये नाम जरी मुखांत । तल्लीन होतो जिव यत्सुखांत ।
 तरावया यत्न असा भवांत । तथापि जाती जन रौरवांत ॥ ३ ॥
 पावे स्मरूं त्या जरि मायवापा । पाहे प्रयत्नें हरुनि त्रितापा ।
 पाळी कृपे ओढुनि आत्मचापा । पापा न ठेवी भजुं त्या रमापा ॥ ४ ॥
 वरिष्ठ जो एकचि रामदेव । वरीन मीं त्या हृदयीं सदैव ।
 वदेन तन्नाम अवश्यमेव । वसेन देऊनि तयाम्नि खेंव ॥ ५ ॥
 न रत्न रामासदया समान । नरां सुरां माजि जगन्निधान ।
 नभापरी रूप न होय मान । नमूनि ज्या देति समस्त मान ॥ ६ ॥
 रात्रिचरा देखनि तीव्र मारा । राजेश्वरें आणियली स्वदारा ।
 राज्यासनीं बैसुनि कारभारा । राष्ट्रीय जो चालवि भक्तधारा ॥ ७ ॥
 मनीं मुखीं ज्या प्रिय आत्मनाम । मन्नाळ त्याच्यावरी पूर्णकाम ।
 मरामती वाढवि सौख्यधाम । मदोद्धतांचा करुनी विशाम ॥ ८ ॥

(अनुष्टुप्)

पतितपावना रामा । श्लोकाष्टक तुझे तुवां ।

विष्णू कृष्ण जगन्नाथा । रचिलें स्फूर्तिनें तुझ्या ॥

भटजीमहाराजांनीं केलेलीं एकंदर स्फुट पदें सुमारें आठशेंवर
 होतील. त्याशिवाय “ स्वात्मतत्त्वामृत ” हा लहानसा वेदांतग्रंथ
 व मानसपूजा या नांवाचें एक लहानसें प्रकरण आहे. त्यांनीं
 सुकरंभासंवाद, लोपामुद्रासंवाद, नटसुभद्राविलास व अहिल्यो-
 च्छार अशीं चार संगीत नाटके तयार केलीं होतीं. परंतु फार खेदाची

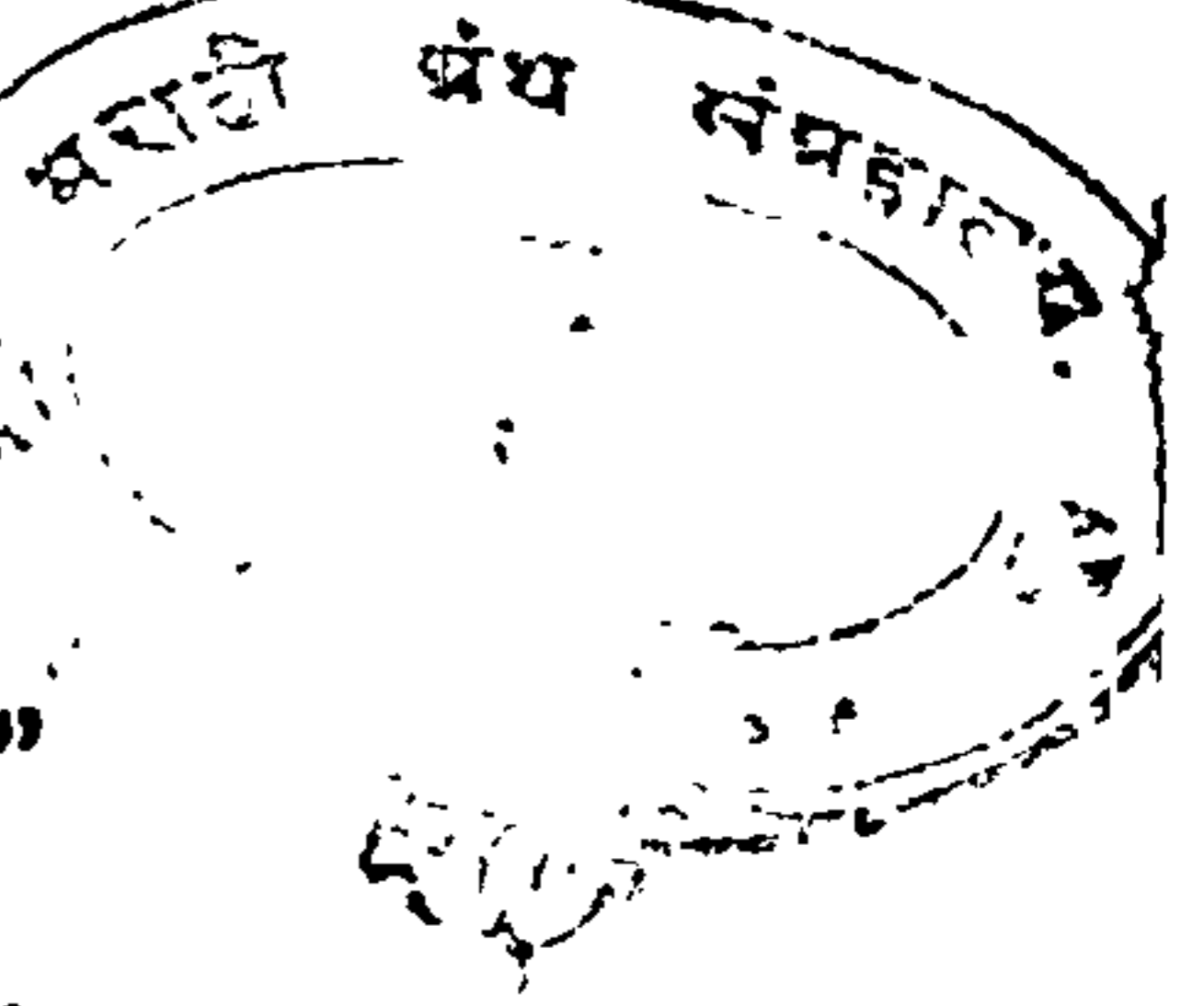
गोष्ट ही कीं, त्यांतील एकच अहिंस्योद्धार तूर्त उपलब्ध असून बाकीचीं सर्व नामशेष झालीं ! त्यांनीं आनंदरामायणातील काहीं सुरस आख्यानें निवडून काढून तीं कीर्तनाकरितां म्हणून छंदोबद्ध करून ठेविलीं आहेत तीं येणेंप्रमाणें---

१ व्यासवरदान	८ यूपकेतूस्वयंवर
२ शतस्त्रीणांघरदानम्	९ पिंगलाख्यान
३ तुलसीपत्रसंधान	१० दुर्वासभोजन
४ हास्यमुक्ति	११ नागरिकोपदेश
५ यागकांड	१२ सुगुणाख्यान
६ यात्राकांड	१३ गुणवत्याख्यान
७ चंपिकासुमतीस्वयंवर	

याशिवाय त्यांचे काहीं अभंग व कोंकणी भाषेंतील काहीं स्फुट श्लोक वगैरे आहेत ; असो.

भाषाशास्त्राचें फारसें ज्ञान नसतां, उत्तम कवींच्या पंक्तीस वसण्याजोगी काविता भटजीमहाराजांनीं केली, यावरून त्यांची योग्यता सामान्य नव्हती, हें सहज लक्षांत येतें.

ईश्वरी कृपेवांचून असें घडणें फार कठीण आहे. कवितेंतील त्यांचे जिवंत उद्धार वाचून कोणाही विषयग्रस्ताचें हृदय परमार्थाकडे घळत्यावांचून रहावयाचें नाहीं. ते जरी आज प्रत्यक्षत्वानें ह्यात नाहींत, तरीही त्यांच्या या परिणामकारक वाणीमुळे त्यांचें बहुतेक सान्निध्य घडत्यासारखेंच होतें; असो. शेवटीं त्यांच्या चरित्रासंबंधानें त्यांनींच केलेलें एक पद आहे तें देऊन, त्यांच्या गोड व प्रासादिक वाणीनेंच या फार लांबलेल्या चरित्रलेखाचा उपसंहार करितों.

पद.

यत्कुरुदेवे " लक्ष्मीनृसिंह " सुखदायी
 पिता " जगन्नाथ " माता " नरसाई "
 पितृष्य " सुकुंद " बुलती लक्ष्मीबाई
 कृष्णद्विज मी जन्मा आकों अचला ठायी ॥ य० ॥ ध्रु० ॥
 शिणकों प्रपंचि फिरता नकळुनि आयुष्यकाका ।
 भिक्षुकिवृत्ति करिता आला मनि कंटाळा ;
 मःपत्नी जनित स्मरता माझा पोरबाळा ।
 " मी " " माझे " मनि धरिता सांपडलों मोहजाळा ॥ १ ॥
 त्रिविध तापामीने चित्त जई पोळलें ।
 दारापुत्री गृहवितावरि कंटाळलें ।
 संतसुखें जई तारक ईश्वर मज कळलें ।
 तई पासुनि मन माझे तद्गजनिच वळलें ॥ २ ॥
 आळविता रात्रंदिन किति वर्षे प्रभुला मी ।
 सदयासि दया माझी येउनि अंतर्यामी ।
 साक्षारसद्गुरु आपण प्रगटति विष्णुनामी ।
 इश्य विलक्षण मज स्थिर केला आनंदधामी ॥ ३ ॥
 सद्गुरुनीं ज मजवरि केली करुणादृष्टी ।
 सखितसुख कनकनगासम समजाविलि सुष्टी ।
 बदले बहु जन्मी तूं होता बाळा कष्टी ।
 आता पूर्ण सुखी हो येउनि आनंदवृष्टि ॥ ४ ॥
 यत्कुरुदेवे आनंद स्फुरला तो आपैसा ।
 पिंडब्रह्मांडातें प्राप्ती नेट ऐसा ।
 अनुभव तो या बदनें बोलवेक कैसा ।
 द्वैताद्वैतरहित; लहरीविण समुद्र जैसा ॥ ५ ॥
 ऐशा सद्गुरुसी म्यां घावें तरी काई ।
 तनु मन धन हें अर्पण झालें पूर्वाच पायीं ।
 देण्याजोगी वस्तु ज्याविण दुसरी नाही ।
 आता कोण्यायोगें होईन मी उतराई ? ॥ ६ ॥

विचार ऐसा जई मज अंतःकरणीं आला ।
तैं सद्गुरुचा हृदयामाजी स्फुर शाला ।
“ वर्णन करिं आनंदप्रद राघवचारिताला ।
सर्व सुखास्पद सेवा पावे तेचि आह्माला ” ॥ ७ ॥
नाहं कर्ता, स्फूर्ती समर्थ गुरुरायाची ।
घडविलि सेवा वदवुनि सुकोर्ति राघवाची ।
श्रोता वक्ता अवधी सद्गुरुस्फूर्ती साची ।
कविताशक्ति न गुह्येण कृष्णजगन्नाथाची ॥ ८ ॥

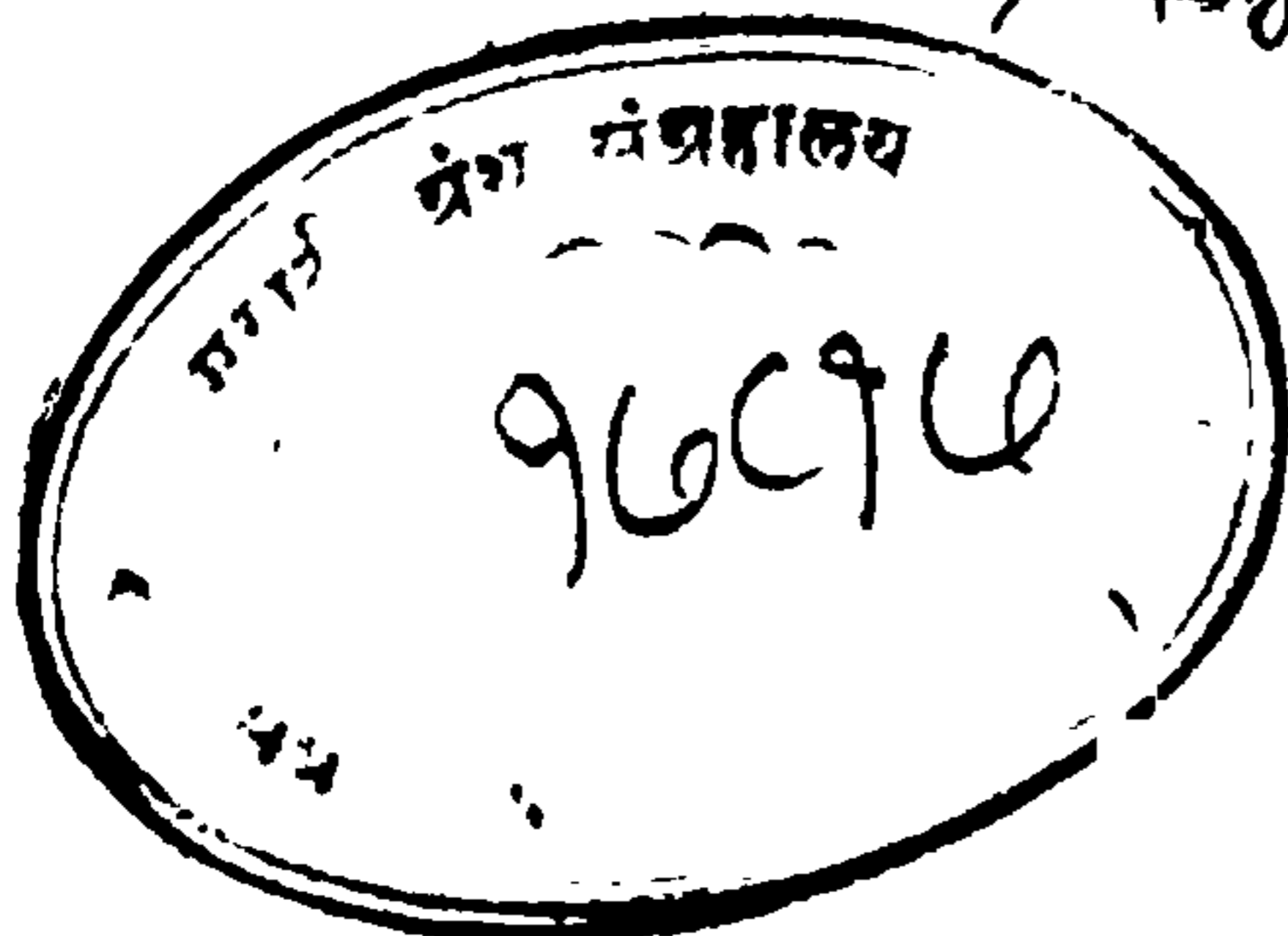
जय जय रघुवीर समर्थ ।
श्रीवलभीम माहतिराय समर्थ ।
श्रीमत्सच्चिदानंद कृष्णजगन्नाथ-
स्वामिभद्रमहाराज की जय ।

* * * * *
भाग ३ रा समाप्त.
* * * * *

स्वामी शंभु संन्यास, ठाण, स्वच्छ.

महाराज..... वि:

आपक ... १५/१०/२० ... ७/५/२०

REF ID: A66888

REFBK-0017817